ஸ்ரீ:

உபயவேதாந்தக்ரந்தமாலை

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பர மத பங்கம்

நீ பர்ம-பரி-ஸ்ரீ ரங்கராமாநுஜ மஹாதேசிகன்

திருவடியான

உத்தமூர் திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி

அபிநவதேசிக வீரராகவாசார்யன்

இயற்றிய

அநபாய ப்ரபை

என்னும் உரையுடன்

PARAMATA BHANGA

with

ANAPĀYA PRABHĀ

7, Nathamuni Street
T.Nagar, Madras - 600 017
1978

[Rs. 50/-

ஸ்ரீ

உபயவேதாந்தக்ரந்தமாலை

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பர மத பங்கம்

பரம-பரி-ஸ்ரீ ரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகன்

திருவடியான

உத்தமூர் திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி

அபிநவதேசிக வீரராகவாசார்யன்

இயற்றிய

அநபாய ப்ரபை

என்னும் உரையுடன்

PARAMATA BHANGA

with

ANAPĀYA PRABHĀ

7, Nathamuni Street

T.Nagar, Madras - 600 017

1978

[Rs. 50/-

பரமத பங்கத்திற்கு
நன்கொடை அளித்த நல்லோர்கள்:

ஸ்ரீ உ.வே. புலவனூர் S CHAKRAPANI
39-A, North Parade Road
St Thomas Mount, Madras-16 Rs. 2000

Sri U.Ve. V. RAGHAVAN ,, 1000
7, Daivasikhamani Mudali Street
Lakshmipuram, Madras

Sri U.Ve. N R. SRINIVASAN ,, 1000
13, Srinivasachar Road, Madras

Sri U.Ve V. S. SUNDARAM ,, 1000
53, Windsor, Edward Elliots Road
Mylapore

Sri U.Ve. T VEDANTA RAMANUJACHAR
Advocate, Poonamallee Rs. 250

Sri U.Ve SUNDARARAJAN ,, 250
Umapati Street, West Mambalam

Sri U.Ve. S RAJAM ,, 250
Santi Sadanam
30, Chamier's Road, Mylapore - 28

Sri U.Ve. N. SRINIVASAN ,, 400
27, Abdulla Azeez Street, Madras-17

Sri U.Ve. P. S. VARADACHAR (Poona) 1000
9, 2nd Link Street
C.I.T. Colony, Mylapore

நாலாயிரத் திவ்விய ப்ரபந்தங்கள் விரிவான தமிழுரையுடன்

ரூ. விலை. 200/-

தனித்தனி பாகவும் பெறலாம்

உபநிஷத் பாஷ்யம், ஸ்ரீ பாஷ்யம், ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எல்லாம் உரையுடன் கிடைக்கும். எழுதி விவரம் தெரிந்து கொள்க. பல க்ரந்தங்களுக்கு ப்ரதிகள் மிகக் குறைவு. விரைவில் பெறுக.

ஸமரஸமாய் விரிவான சிறந்த உரையுடன்

பரமதபங்கமும்

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரமும்

1978 அக்டோபர் மாதத்திற்குள்

10 செட் சேர்ந்து வாங்கினால்

2ம் சேர்ந்த ஸெட் ஒன்றுக்கு

ரூ. 75 வீதம் விலையிற் பெறலாம்.

பிறகு முழுவிலை ரூ. 110-00

தபால் சார்ஜு எப்பொழுதும் வேறு.

விவரம் எழுதித் தெரிந்துகொள்க.

உபயவேதாந்த க்ரந்தமாலை

7, நாதமுனித் தெரு, தி. நகர், சென்னை-17

ஸ்ரீ:

பரமதபங்க முன்னுரை

कवितार्किकपञ्चास्यं गुरु वेंकटनायकम् ।
स्वतन्त्रं सर्वतन्त्रेषु श्रये अत्यन्तदेशिकम् ॥

ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளில் மணி ப்ரவாளமான ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் முப்பத்தி ரண்டு. இவை மோக்ஷபுருஷார்த்தம் பெறவறிய வேண்டும் தத்துவங்களையும் மூன்று ரஹஸ்யங்களின் பொருளையும் தெளிவிக்கும் சில ரஹஸ்யங்கள் தத்துவங்களைக் கூற, மற்றும் சில ரஹஸ்யங்களின் பொருள் உரைப்பவையாகும் இதற்கான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையையும் சிற்சில ஆக்ஷேப பரிஹாரங்களையும் அறிவிக்கச் சில ரஹஸ்யங்கள் பிறந்தன **बहुधा श्रोतव्य**ம் என்றபடி ஒரே விஷயம் சொல்லப்பட்டாலும் சொல்லும் வகை வெவ்வேறு விதமாயிருப்பதால் **எல்லாம்** எல்லோருக்கும் வேண்டுமென்றபடி இவை அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றில் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம், அபயப்ரதானஸாரம், பரமபதஸோபானம், பரமத பங்கம் ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம் என்றவை நீங்கலாக மற்றவை உருவிற் சிறியவையாம். அதனால் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் என்று வழங்குவர் சில்லரை, சில்லறை என இருவிதமாகவும் எழுதுவர் அரை யென்றால் பாதி—அம்சமென்றதாம் மிக க்ஷுத்ர மான நாணயங்களிலும் வஸ்துக்களிலும் இச்சொல் வழங்கப்படுவதால் மிக்க மதிப்புக்குரிய ரஹஸ்யங்களை இப்படி வழங்கலாகாதென்பர் சிலர். மதிக்கத் தகாதபடி க்ஷுத்ரமானவை யென்று இதற்குப் பொருளில்லை யாகையால் பிற்காலப் பேச்சுக்காகப்

பழைய ப்ரயோகத்தை மறுப்பதென் என்பர் பிறர்.

ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி முதலான ரஹஸ்யங்களுக்கு மேல் 18வது ரஹஸ்யம் ச்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம்; அதன்மேலான ஸாரஸாரம் முதலான 14 ரஹஸ்யங்களில் இந்தப் பரமத பங்கம் 14வதென்று கொண்டு சிலர் அச்சிட்டபடி முப் பதிப்பிலும் சில ப்ரதிகளில் 14வது என்று அச்சிட்டுப் பிறகு அது எடுக்கப்பட்டது. எது முன் எது பின் என்ற விசாரம் செய்யாமல் 14வதே யென்று அறுதியிடல் தகாதென்பதே அதற்குக் காரணம். ச்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திற்கு முன்னும் பின்னுமாக ரஹஸ்யங்கள் இப்போது எண்ணும் அடைவிலேயே அருளியவை யென அறுதியிடவாகாதென்ற விமர்சம் இருக்கிறது. तत्त्वत्रयचुलकत्தில ग्रन्थेनार என்ற ர-த்ர-ஸார ச்லோகம் ப்ரக்ஷிப்தமென்பர்.

எம்பெருமான் ஆசார்யர்களாக அவதரித்துச் செய்த மஹோபகாரமாவன—சாஸ்த்ரத்தின் உண்மையான பொருளைத் தெளிவுபடுத்தியதும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் கொண்ட பொருளை ஆபாஸங்களென்றறிவித்ததும் இவற்றில் முதல் அம்சம் மற்ற ரஹஸ்யங்களில், இரண்டாவது அம்சம் ப்ரதானமாக விளங்குவது இந்த ரஹஸ்யத்திலென்று பெயரிலிருந்தே யறியலாம் இப்படி விரோத பரிஹாரமென்கிற ரஹஸ்யமொன்றுண்டு. ஆனால் அதில் கூறிய பொருள்களில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாமை முக்கிய விஷயம். இது பிற ஸித்தாந்தங்களைப் பரக்க தூஷிப்பதாம் வடமொழியை விசேஷமாகப் பயிலாதாரும் நம் ஸித்தாந்த விஷயங்களைப்போல் பிற ஸித்தாந்த தோஷங்களையும் தெளிவாக அறியவேண்டுமென்ற கருணையால் இதுவும் மணிப்ரவாளமாகப்பெற்றது. வடமொழியில் தத்த்வமுக்தாகலாபம், ந்யாயஸித்தாஞ்

ஜனம், அவற்றிற்கு மூலமான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 2வது அத்யாயம் 2மபாதமான தாகக பாததகின பாஷ்யாதி யுரைகள் எல்லாம பிறமதங்களை விளக்கி யிருபபதற்கு மேலாகும் இதில் அவற்றின் விளக்கம்.

பிறமதங்களை யறிவிக்க ஸாவதார்சந ஸங்க்ரஹ மென்பது போல் பிறர் கரநதங்கள் சில உண்டு. அவற்றில் அநதந்த மதத்தில் ஏதோ சில அம்சங்கள் மட்டும் கூறப்படும் அவற்றின் குணதோஷ விசாரத்திலும் அவற்றைச் செய்தவருககு நோக்கில்லை; எழுதியவர்க்கு அந்த மதங்களில் குறை கூற ஒருவாறு ப்ரவருத்தி இருந்தாலும், அதனின்று அது திடமாக வறியவியலாது, பிறமதங்களின் முழு கொள்கைகளையும் ஆராயாத போது அவற்றைக கழிபபதும் காணவாகாது. இந்த க்ரந்தமானது சார்வாகாதிகளில் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஏற பட்ட பல கரநதஙகளினின்று ப்ரதானமான அம்ச ஙகளை விடாமல் எடுத்துப் பூர்வபக்ஷத்திற்குச் சிறந் உரு அமைத்து அதோடு நிற்காமல் அதனை ஆ... மென்றறிவிக்கப் போதுமான தர்க்க ப்ரமாண கங்களைத் தெளிவிப்பதால் மிகப்பெரிதான ஆசார்ய க்ருத்யம் இங்கேயே என்னலாம். ப்ரத்யக்ஷமொன் றே சார்வாகன இசைந்த ப்ரமாணமென்பா தடியை ஓங்கினால் மாடுகூட தன்னை படிக்கப் போகிறனென்றஞ்சி ஓடுகிறதே, மனிதன் அநுமானமே யில்லை யென்பானு என்று நமக்குத் தோன்றும். அவர்கள் சொல்வதெல்லாம் ...றிவிப்பது இகா ந்தமே இவர் அருளிச்செய்த வட மொழி காந்தங்களில் கூட இவ்வளவு விரிவில்லை. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் வ்யாஸபகவான் முத 1 அத்யாயத்தில் தமது ஸித்தாந்த தத்துவ ஸ்தி யை உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டு ஸ்தாபித்த

பிறகு, 2வது அத்யாயத்தில் பிறமதங்களால் இதை அசைக்க முடியாதென்று நிலைநாட்டி, 3வதில் இவ்வறிவுள்ளவனுக்கு ஹிதத்தையும் 4வதில் அதனால் வரும் நன்மையையும் அருளினார். அங்குப் பிறமதங்களில் ஆறு சமயங்கள் தூஷிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தமது க்ரந்தத்தில் அவற்றுடன் மூன்றுவித அத்வைத மதங்களையும் கண்டித்து ஸித்தாந்த ஸ்த்தாபனம்செய்தருளினார். இங்கும் ப்ரஹ்மஸூத்ரப்படி முதலில் ஸ்வமத ஸித்தாந்தம் கூறி பிறமதங்களை தூஷித்து ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற் போலவே பாஞ்சராத்ரத்தையும் முடிவில் புகழ்ந்து, பிறமதங்களில் ஹிதமும் பலனுமில்லை யென்றறிவிக்கப்பட்டது. இங்கே 15 பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்கள் கண்டிக்கப்பட்டன.

இதில் மொத்தம் 24 அதிகாரங்கள். முதலில் சிறிய ப்ரஸ்தாவனைக்குப் பிறகு மூன்று அதிகாரங்களில் தமது ஸித்தாந்தத்தில் चिदचिदीश्वर தத்துவங்கள் மூன்றின் நிலை எத்தகையதென்றறிவிக்கிறார். இதற்கு மாறானவை யெல்லாம் பிறமதங்களென்றறியவும், இங்கே மறுத்த சில மதங்களுக்கு மேலாக வேறு மதங்கள் வேறு ஸமயம் புலப்பட்டாலும் அவற்றையும் பிறமதங்களாக அறியவும் இந்த நிரூபணம் அவசியமாகிறது. இதற்காகவே எல்லாப் பிறமதங்களுக்கும் பொதுவான தோஷங்களை நான்காவது அதிகாரத்தில் அறிவிக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் பொதுவாகவும் பிரித்தும் செய்த பரமததூஷண ப்ரக்ரியையைத் தழுவி உட்புகுந்து மிக விரிவாக விளக்கிய சிறப்பு இதற்கு ப்ரத்யக்ஷம். தமது ஸித்தாந்தத்திற்கான மூன்று அதிகாரங்களில் அதன் உட்பிரிவுகளில் மதாந்தரத்தைவிட வேறுபாடும் மதவாதி வசந விசாராதிகளும் இங்கறிவித்தவளவு

எந்த க்ரந்தத்திலுமில்லை. இதற்கு முன் க்ரந்தங்கள் அருளும் போது பிறகுச் சொல்லலாமென்று பல விஷயங்கள் விடபபட்டு. இனிச் சொல்ல அவகாசம் வாய்க்காதென்று தெரிநதபடியால் இதிலே எல்லாம் விரித்துரைககப் பெற்றது.

இப் பரமதபங்கத்தை முழு ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கி வெளியிட்டால் ஸர்வதேச வ்யாபியாகப் பரமதபங்கம் ஸர்வ வித்வானகளும் அறிய அனுகூலமாகும். இது எளிதிற் செய்யக்கூடியதே, ஆனாலும் வடமொழிககு இக காலத்தில் த்ரவ்ய ஸஹாயம் பெறுதல அரிதாயிருப்பதால் ப்ரசாரம் செய்ய முடியாமல் ப்ரவ்ருத்தி மந்தமாயிருக்கின்றது. ஸம்ஸ்கிருத வித்யா பீடங்களில் யாராவது ஊக்கம் கொண்டால் எளிதில வெளியிடலாம்.

ஸமுதாய தோஷாதிகாரத்தில் பிறர் கூறுக்கு ப்ரமாணமின்மையும் நமககுள்ள வேத ப்ரமாணம் விலககவாகாதபடி விளங்குவதும் வெகு தெளிவாக அறிவிககபபட்டுள்ளது அதன் பிறகு சார்வாக மதம் தொடங்கி 15மதங்கள் 15அதிகாரங்களில் விசாரிககப்பட்டன. சார்வாகம், பிறகு சூன்யவாதம, யோகாசாரம், ஸௌத்ராந்திகம், வைபாஷிகமென்ற நாலு பௌத்தமதங்கள், சாங்கரம், ஜைனம் பாஸ்கராதிமதம் வையாகரணரில் சிலரின தத்துவ விசாரமுறை, வைசேஷிகம், கௌதம ந்யாயம, நிரீச்வர மீமாம்ஸகமதம், நிரீச்வர ஸாங்கயம், யோகமதம, பாசுபதம் என்றவை இப் பதினைநது. பிறகு பாஞ்சராத்ர ப்ராமாண்யத்திற்காகப் பிறர் கொள்கையைப் பரிஹரிக்க 21வது அதிகாரம். பிறமதங்களில் மோக்ஷோபாயமிராமை, பயனிராமை என்பவை மேல் 2அதிகாரங்களில், பிறகு

முடிவான அதிகாரம், அந்தந்த மத நிரூபணத்தில் அவர்களுடைய க்ரந்தங்கள் இங்கே எடுத்திருப் பவை பல அகப்படாமையால் பொருள் தெளிவதில் பிரயாசை அதிகமாகிறது. பாசுபத பங்காதிகாரத் திலே ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும் காட்டாத பல வசனங்களை யெடுத்து விஸ்தரித்திருக்கிறார் தை வானுகூல்யத்தினால் போஜராஜனுடைய தத்துவ ப்ர காசமென்ற க்ரந்தம் அகப்பட்ட படியால் பொருள் தெளிவாக்க முடிந்தது. பாஞ்சராத்ர விஷயங்களை விரிவாக்கும் போஜராஜ க்ரந்தமும் உண்டு உதா ஹரித்துமிருக்கிறார் பாஞ்சராத்ர மத விசாரத்தில் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர விஷயாதிகளிற் சொன்ன விஷயத் தோடு நிற்காமல் யாதவ ப்ரகாசாதிகள் கையா ண்ட வாக்யங்களை யெல்லாம் கவனித்து நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு அவை விருத்தமாகின்றமையைப் பரிஹரித்துக் கூறும் அம்சம் சிறப்பானது. முடிவில் மோக்ஷோபாய விசாரத்திலே ஸ்ரீபகவத்கீதா ச்லோக த்தில் 'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய' என்பதற்குப் பலவித மான நிர்வாஹங்கள் வேறெங்கும் காணாதவை குறிக்கப்பட்டு விலக்கப்பட்டன. மற்றும் பல விசேஷங்களை வேறு தமது க்ரந்தங்களிலும் காண லாமென்றும் அருளிச் செய்திருக்கிறார் ஸாரதீப மென்ற லுப்தமான ரஹஸ்யத்தில் சில விஷயங்கள் இருந்திருக்கலாம் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தைப் பலர் பல விதம் பேசியிருப்பதையும் பரிஹரித்து. இப்படியே இனிவரும் பிறமதங்களும் விலக்கப்படு மென்று கூறியருளினார்.

இத்தகைய மிகவும் கஹனமான க்ரந்தத் திற்கு இதுகாறும் ப்ரசாரமிராமையும் சுத்தமாக அச்சிடப் படாமையுமிருந்ததால் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தினால் கைக்கூட வேணுமென்று மற்ற

ச்ரீதேசிக ச்ரீஸூக்திகளைப் போலே இதையும் எல்லோரும் தெளியும்படி எளிய நடையில தமிழில் உரையிட்டு அதனுடன வெளியிட முன வந்து ஸ்வாமக திருப்பணமான பிறகு மேல அச்சிட எழுது வதற்கு முன ஓா ஓலை ஸ்ரீகோசம தாமாகவே ஒரு மஹான அளிக்கனுப்ப, அதைக்கொண்டு சோ தித்து அது வந்த சோநததே பூர்வாசார்ய கடாக்ஷ பூர்ணதிக்கு ஸாக்ஷியானதால் விரைவில் உத்ஸா ஹதத்துடன் ஒருவாறு பூர்த்தி செய்யப்பெற்றது. வயது முதிர்ந்து, முன்னே பார்த்திருந்த கரந் தங்களெல்லாம மறந்திருக்கும் ஸமயத்தில் இவ் வளவாவது எழுதிக் கரைகண்டது பரம காருணிக களை ஸ்ரீ ரிமுனியின் ப்ரஸாத விசேஷத்தின லென்று அவன திருவடிகளிலே இதற்கு ஸமாப் பணம் செய்து மஹான்களுடைய மஹானுக்ரஹத் தினால் தன்யனாக விரும்புகிறேன்.

திருச்சேறை ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் ஸன்னிதி ஸ்த்தாபகரும் தர்மகர்த்தாவுமான [illegible] ஸ்ரீ உ வே ராமஸ்வாமி பாட்டாசார்யர் ஸ்வாமி தாமாகவே நமது சிஷ்யன் சிரஞ்ஜீவி திம்மாபுரம் ஸந்தானகோபாலனிடம அளிக்க ப்ரமதபங்க ஓலை ஸ்ரீகோசத்தால் இதற்குச் சிறப்பு அந்த ஸ்வாமி யின திருத்தக்கப்பட்டிரும பிரசாப ஹ்ருதம் எழுதியவை போல் 150 வருஷத்திற்கு முன்னான ச்ரீகோசங்களும் அவரிடம் உளவாம் நல்ல பாடங்கள் கிடைத்துள. மிக நன்றி இவ்வோலையில சில பாடங்கள் தவறு யிருப்பதாலும அச்சிட்டபடியே யிருப்பதாலும் விடப்பட்டன. பாடபேதங்கள் குறித்தவிடங்களி லும் உரை ஏதேனுமொரு பாடத்தைத் தழுவி யிருந்தாலும் படிப்போர் தக்கபடி கொள்ளலாம்.

368பக்கம்வரையில் பாடபேதங்கள் ஓலையிலுள்ளவை

க்ரந்தம தெலுங்கு முதலான பல எழுத்து அச்சுப் பதிப்புக்களைக் கொண்டு தக்கவாறு சோதித்து உரையிட்டு அச்சில் 368பக்கம் ஆன பிறகு ஓலைச்சுவடியைக கொண்டு மேலே பாடபேதங்களை ச்ரீகோசம் அச்சிடும்போதே அந்தந்தவிடத்தில் குறித்துவிட்டதால் 368பக்கம் வரையிலுள்ள ஓலைப் பாடபேதங்கள்மட்டும இங்கேகுறிககப்படுகின்றன—
9-13 வளர்ந்த—விளைந்த 17-1 தர்க்காநுகருஹீதங்களான 18-1 பீஜாங்குர கரமத்தாலே 19-1 ராகத்வேஷங்கள் 19-4 ஸம்ஸாரிகளுக்கு 15-7 பிறவியுண்டாய் 23-2 ஸர்வதந்த்ரோகதிக்கும் 23-3 ஆகையாலே அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி 24-1—பொருளை ২৪-২ பொருளால் 36-2 த்ரவ்யம் பிறருககுத் தோற்றுமதென்றும் தனக்குத்தோற்றும் 39 2 அசேதனததுககும் ஜீவனுக்கும் 40-1 வியாப்திநிபந்தநம் 11-2 சேஷதவங்கள் 42-2 அஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் 50 4 விதிநிஷேத யோகயனுய் ப போருகிற ஜீவன் 58-6 கா எனகிறவிடம் 62-2 தேஹபரிமாணனுய் தேஹஙகளுககு 67-4 யாலும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞான குணகனுமா மமேதம் என்று 83-1 அநாதிகர்மஸாமசரீ 98-3 ஆரோபிதம் என்றலும 99-1 ஆரோபித நிவ்ருதய வஸ்த்தையும் 123 3 அசேதநதரவ்யஙகளாவன 169-51-நிமிதத காரணமாம. 179-67 இவை தேஹவ்யாயிகளாய் 194-2 ஐந்தும் தாமஸ மஹானுடைய 208-9 இப பூகஙகளில் 215-2 த்ரவதவ கடிநத்வாத்யவ 224-1 ஸப்தவிம்சகனென்று சிலர் 240 2 ரக்ஷாசிக்ஷாதண்டாதிக்ருத 263-6-7 உபாதாநம்

ப்ரக்ருதியாகவேண் 269-1 நிர்விகார ச்ருதி விரோத 283-5 ப்ரதிகூலமே நில்லாமையாலும 284-1 ஜ்ஞேய ப்ரத்யநீகனென்று சொல்லும 284-2 ஸாமாநய ந்யாயத்தாலே 285-2 "ஸம்பச்யேத" 297-2என்ற 335-8 யறியாமையால்.

சில விசேஷக் குறிப்பு

இநத க்ரநதம் முடிநதவரையில் டரிஷ்கரித்து அச்சிடப்பட்டிருககிறது. சாஸ்தர க்ரந்தஙகளில் பரிசயமிராதவர்களுக்கு அனுகூலமாகைககாகவும திரண்ட பொருள்தெளிவதற்காகவும் பரதீகதாரண-வ்யாக்யானுஙக்ரமத்தை விட்டு மூலததை கட்டம கட்டமாகப பிரித்து எண்ணிககை கொடுதது அதனபடி கீழே எளிய தமிழில திரட்டி விரிவாகவே உரை வரையப் பெற்றிருககிறது, பல தேசிகாதி கரநதஙகளின் வாகயஙகளை மேற்கோளாக எடுததால் விரிவாகுமென்று விடப்பட்டது ஏதேனும தெளிவாகாமலிருந்தால் மற்ற தேசிக க்ரநதங்களையும் அங்கே பார்த்துக் கொள்ளலாம் நாம் எழுதிய படியே யிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்தியின் உணமைப் பொருள் தெளிய வேண்டுமென்றே நமது நோக்கு பாசுரஙகளில் உரையில் மாறுதலும அந்தக காரணததினாலேயே வடமொழிச் சொற்களும் பொருள் பெரும்பாலும் விளககியுள்ளோம நிற்க

152 यद् पादम என்னும் வாக்யம் பா. உத்யோக-ஸநத்ஸுஜாதீயததிலுள்ளது. பகவானுடைய மஹிமையைப் பல ச்லோகங்களால் சொலலுவதாய் ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின்முடிவிலும் योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् என்று சேர்ககிறது. (46வது அத்யாயம்) இதுகடோபநிஷத்தில் ஒவ்வொரு

மந்த்ரத்திலும், 'ओमित्येतत्', 'एतद्वैतत्' என்று சேர்ப்பது போலாம். அங்குள்ள பாடப்படி-एकं पादं नोत्क्षिपति सलिलात् हंस उच्चरन्। तं चेत् संततमुत्क्षिपेन्न मृत्युर्नामृतं भवेत् என்று ச்லோகமாகும் பகவான் ப்ர பஞ்சத்தினின்று மேலேசெல்பவன், ஒரு பாதத்தை= தனது பாதமான ப்ரக்ருதியிலுள்ள ஜீவராசியை முழுமையும் கொண்டு போவதில்லை. सततं எங்கும் பரவியுள்ள அப் பாதத்தை உயரக் கொண்டுபோனால் பிறகு ஸம்ஸாரபந்தம் ஏது? அதில்லையாகில் பிறகு யாருக்கு மோக்ஷம் ஒரே நிலையாயிடுமே என்றிதன் பொருளாம் सलिल மென்று ஜலபூர்வகமாகப் படைக்கப்படும் ப்ரபஞ்சத்தைச் சொல்வதாம் லீலார்த்த மென்ற பாடத்தில் பொருள் உரையிற் காண்க.

179 6-7 'இவை தேஹ வ்யாபிகளாய்' என்ற ஓலைச்சுவடியில் பாடம் இதைப் போன்ற பாட மிருக்க வேண்டுமென்று கருதியே உள்ள பாடத்தை விடாமல் உரைசெய்யப்பெற்றது இப்பாடமேதகும். நமது ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந பூமிகையையும் காண்க.

283 ईश्वराव्याकृत என்ற காத்யாயநகாரிகையானது ஸர்வார்த்தஸித்தியில் 173வது ச்லோகத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு ईश्वराव्याकृतप्राणविराट्सिन्धुरिवोर्मिभिः என்று பாடம் ईश्वर-अव्याकृत-प्राण பதங்கள் அடைவாக ஈச்வர அசேதந—சேதநங்களைச் சொல்வதென்று அங்கே அறிவிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இங்குள்ள பாடப்படி இங்கே வேறுவிதம் பொருள் உரைத்தோம், தக்கவாறு கொள்வதாம்.

464 अदृष्ट पश्चपुरुष परस्त्री என்ற பாடம் எங்கும் உளது पश्च என்றவிடத்தில் पर என்று பாடாந்தரம் ஏகோ பார்த்து முதலில் இருந்திருக்கவேண்டியால், 'परस्त्री' என்பதே போதும். அதில் दुष्टपरपुरुषस्त्री யாகில் பாபக்குறைவென்றறிவிப்பதற்காக விசே

ஷணம்' என்று கொண்டு அந்தப் பாடப்படி உரை செய்தோம். ஆனாலும் पक्ष என்பதை விட மனம் வராமல் அப்படியே அச்சிட்டு வேறு பாடம் உண்டென்று மட்டும் அறிவித்தோம். ஒலையிலும் पक्षपुरुष என்ற பாடமே காணப்படுகிறது (வாத்ஸ்யாயனீய) காமசாஸ்த்ரத்தில் दृष्टपुरुष परस्त्री விஷயத்திலபாடக் குறைவென்று बाभ्रव्यपक्ष: சொல்லும் வாக்யத்தி னின்று தெரிவதால் அதனைக் கொண்டு இவ் விசே ஷணமெனனலாம். ஆக दृष्टपुरुषपरस्त्री ஸங்கமத் தில் வேச்யாஸ்த்ரீவிஷயத்திற் போல பாபக் குறைவு ஐந்துக்கு குறைவாக புருஷ ஸம்பந்த முள்ளவளிடத்தில் அதைவிட பாபம் அதிகம். பர புருஷனைக் காணாமலே யிருக்கும் ஸ்த்ரீயாஙில் அதிக பாபம். இப்படி சில புருஷர்களின் ஸம்பந்த முள்ளவிடத்திலேகூட பாபம் அந்த சாஸ்த்ரத்தில் தெளிவான போது எந்த பரதாரமும் கொள்ளலா மென்று அதற்குக் கருத்துக் கூறலாகுமோ என்றறிவித்தோம் மற்ற விவரம் உரையில்.

615-2 अनन्वितवल्लरिरूपமாய் अपहास्यतमம் என வுளது. वल्लरि என்றவிடத்தில प्रसर என்றாற் போலே பல பாடங்கள் காண்கிறன. அச்யுதசதக த்தில் 4வது ச்லோகத் தொடக்கம் अन्वितेन என்ற தாம். அஸம்பத்தப்ரலாபம். பரிஹாஸப் பேச்சு என்றி தன் பொருள். தத்துவமுக்தாகலாபத்தில் 452வது (5-92) ச்லோகத்தில் शब्दभावना लिङर्थः என்கிற குமா ரிலபட்ட பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கிற போது அதை वल्लरीपातरूपम् என்று தூஷித்திருக்கிறார் அங்கே ஸர்வார்த்த ஸித்தியில் वल्लरी: = परिहास: என்று வ்யா க்யானம். விதூஷகாதிகளின் பேச்சுப் போல் பிறர் சிரிக்க இருக்கும் அஸம்பந்தப் பேச்சென்னலாம்.

6-15 ஆகையால் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் உதயம் அஸ்தமயம் என்ற 15-1 தாலே இனி முன்போல்.
1-6 கூட=கூடின போது 1- 5 அடிக்கப்பட்டு
34-14 யென்கிறீர். 35-1 லசந விரோதமும்
9 -15 கொள்வதாலும் 92-3 ஸ்வரஸமு
97-22 மோக்ஷமென்னவேண்டும்
166-2 அக்ஷரசப்தம் போலேஅவ்யக்த சப்தமும்
179-7 (ஓலைச்சுவடிபடி) தேஹவ்யாபிகளாய் (என்று திருத்துக.) 20-9 பூதங்களில்
2-1 ஷோடசவிதாநுபலப்தி
50-1 சாஸ்த்ரைகவேத்ய 53-3 சப்தம்
25-5 ஸ்ருஷ்டிகளையும் 54-6—நடத்து மிட
257 11 ஈச்வரனுக்கு 25 -1 ஸாராவளியில்
259-19 துணையான 272 1 சரீரமென்று சொன்னதை
27 -5 எப்போதும் நியந்தாவாகிறதோ சேஷி
2 -6 ஸ்வபாவமுடைய 82-12 பரதுக்கத்தை
286 5 மதுஸூதந: 293 9 வாங்மய
12—8பதாபேதவாதமத 300-3 ஸாக்ஷமிதஸித்து.
21—விழுந்த 26 விசிஷ்ட 310 8 யோக்யதை
3 0 7 மாத்ரமேவ, 8 பூஜயதா 8—வைஷ்ணவம்
331-9 ப்யர்ச்சித:... விபவார்ச்சநாத்-346-9 குர்யாத்
350 22 மஞ்சள் 363 23 ஸாமயிகத்வாத் சப்த
370-5 நீ 379-6 பேச்சானது 38 13 ப்ரத்யக்ஷ
19 காரீரி, 21 த்ருஷ்டமான 398-10 கைலாஸ.
400-2 நடவா நிற்க 410-9 ப்ரமாணமென்று
412-7 பரமான வஸ்து. 413-7 விருக்க
413 13-பரமசிவனே 421-11 வஸ்து,
421-15- துணிந்தவன் 429 20 சிவன்
432-12 தந்த்ர 15-வீழ்கின்ற. 16 குதர்க்க
437 11 பொருளை 458-2 ஸர்வஜிக்க
460-14 இசைவதானு 465 19-நடத்து
472-21 ஸம்ப்ரதாய 477-7 ப்ரத்யக்ஷ
480-7 வங்களையெ 488-7 கார்ய 493-16 தராசில்

499-6 ம்ருகமத 507-6. ப்ராமாண்யத்தை
510-18. வெறுத்தவர் 517-9ருபஸம் 20-திக்ஷணம்
524-9 முண்டென் 528-4 மாத்யமிகா
530-6 ப்ரமாதிகளே 543-15 அவஸ்த்தாவிசே
19-அஸத்தே 550-7 ஆரம்பணு
553-6 மிராமையை) 7 ப்ரம 56 -6 ஸ்வபாவ
563-10 ஸதுபதௌ 24 அந்யத்
566-1 பர்யநுயோகம், 23 ப்ரச்நம் ஆசார
568-4 ஸுகதுக்கா 569-89 பேதமேயிரு
570-5.6 விஷயாதிகளை 581 6 (கல்ப்பியா)
584-6 விருத்தமாம் 586-6 வைஷம்யம்
593-10 காண்கிறோமோ 608-9 ஜகக்ரத்
618-1 தட்டேன் 638-5 த்ருவபாவி
6-ச்ருவபாவி 14-த்தாஞ்ஜந
639-6 வித்யுத்புத்புதா 651-24 வேதங்களில்கூ
680-12 ப்ரதமமாஸம் 682-25 விச்வம்
696-6 ப்ராமாணிகர்க்கு 10 மோக்ஷஸ்த்திதி
703-1 ப்ரகடராயும் 19-ப்ரவர்த்தகர் 720-6 ஸ்ரு
ஷ்ட்யாதி 72 .1 திகம்பரர்
722 19 ஸ்த்தூலாதி 765-3 ப்யமிதௌஜஸாம்,
765-20-சாந்ததேஜா: 787-4. ஸூத்ரா நுகுணம்
818-15 வர்ணேஷ்வவயவா
826- 2 குதலிங்காந்தரே.........குண்டலிநீ
838-3 கௌமார—ஆபிசல 856-20 சௌக்ல்யாதி
857 17 ஸ்த்தூலா 864 17-21-24 ஸம்பந்த
867-4 விசேஷண 869-8 ப்ரத்யக்ஷாதி
869-9 ஸத்தாஸமவாயோ 11 ஸமவாய
881 6 ஸ்மாரகதை 890-11 பெருந்தராசு
927-12 முக்திக்கு 928-6 இரண்டாவது
963-4-(966) 972-12 ஜீவஸாதாரண
982-13 காலேநாநவச்சேதாத் 20-போலென்பலை
1022-5 ப்ராமாண்யம் 1024-7 வ்யுத்பத்தியாலே
1024. 17-கர்த்தாக் 1025-6 बादरायणन्

1040 1 யாதவப்ரகாச 14 ரச்மியில்
1058 5 औरस्म.तं 1061-13 மரங்களின் வேர்
1071 15 பசுகூட்டத்தை 18 नन्दनः
1072: வரையிலான 1099-2 आग्नेयादि.
099 ... பரஸக்தி 1103 10 निमित्तादि
1114-2 कार्थं 1124-2 ஆஸக்தியாலே
1157.2 செழு(ளி) 1162-1 ப்ரகாச மதம்
1164 4 गुरवे 0-ब्रह्मणे 1167-10 நிராகரண—

பரமதபங்க ப்ரமாணாகரம்

उद्वहेत्— மனுஸ்ம்ருதி-1-14 उमापतिः- பா-சாந்தி—359 ऋचोयजूंषि பா-ஆதிபர்வ-191 एकं... பா-உத்யோக. ஸநத்ஸு. कर्मभिः வி.பு 1-7-28 कल्पदोषः चाणक्यनीति-3-1 काणाद- अत्रिस्मृति कालेन பா. சாந்தி 1-96.9 गतानुगतिको பா-உத்யோ- ..02 गृहस्थो ब्रह्म- பா-மோக்ஷதர்ம जगत् ... रामायण. सु. जायमानं हि- சாந்திபர்வ 358-73 ...हेतुक- याज्ञ-स्मृ 1-30 तथा हेयगुण. वि पु-1.4-37 तद्वाऽऽकाशम् ரா-உத்தர. नदेव-दृक्षयं வி.பு 1-22-6.. 1) तद्भावभाव- வி பு 6 7.95 5 तपसा ब्रह्म- आदिपर्व-1-34 4 तमसः परमः ... 3 ततः शूद्रे- भा. आश्व. 40 11 5 तर्कोऽप्रतिष्ठः भा-शान्ति 359 3 तस्मादव्यक्त வி.பு. 6-4-39 10 तस्यां यद्रूप, धर्म-कीर्तिः प्रमाणवार्तिके- .. 22 नावज्ञातिः வி.பு வராஹ ஸ்துதி . तेनमाया வி.பு. 1-1 -20 4 नैमय... उத்யோக 6 -15 22 त्रैवर्गिकान् வி பு .. धारू-णार्थ- வி பு 2 9.28 3 दिव्यं स्थानम- भा. मौसल. 5, 27 2 दीक्षाप्रवेश भुवमिस्यत्रक्षणादिमि भाष्यपाठः २१ दीक्षितं व्रत- ... अ. 16-35 17. दृढपूर्वं गुरो- भा कर्ण,72,54 3 देवा वैकारिका வி. பு. 1-2.47 5 धर्मत्राणाय केवलम(?) २२. धर्मयितव्य...(?) 3 ध्यानयोगी नित्य बलपौरुषे (श्लोक-भा 33) 3 नकाङ्क्षत- शान्तिपर्व 196,9 २१. न वि

अवाराधनात् यास्मृ. 2.42 14. न सोऽस्ति वाक्यपदीये ब्रह्म १२३ ७. नान्यदष्टं न्या. कु. 1-1 ८. नाभुक्तं ब्रह्मवैवर्तपु. प्रकृति. २-७० ५. नारायण सात्वत(?) नित्य-सिद्धे पौष्करसं. नित्यं नित्याकाल भा. 10 नित्य-सत्त्वमन्त्र. प्रमाणवार्तिके 17 प्रमाण-द्वौ २ १८१ नित्यं हि भा. शान्ति 347 2 नित्या मतत परमसंहिता २१ पद्ममध्ये ८ परिव्राट्कामुक ११ परीक्षां च वि.ध. 74-35 २२ पलाण्डुं भा ५ पाषण्डिनो வி. பு .18,10 पाञ्चरात्रस्य- சாந்தி 369 ० पिण्डः पृथक् வி. பு 2 16 पुराणन्याय याज्ञ स्मृ २. पुरुषश्चाप्युभा வி பு. 6 4.39 २० पूर्वपक्षोक्ति- आदिपर्व- प्रकृति पुरुष आत्मसिद्धमं प्रकृतयो வி பு 6-319 ५ प्रतिमन्वन्तरं (?) २२ प्रपत्तेः- सनत्कुमारसं २१ प्रवः पान्तम— ऋक् 1-1 -1 ३ प्रसन्न भिक्त- आदिपर्व. ५ बहुधाह्यात्मा ? ऋग्वे १० २६ ७ बुद्धस्या-वि वक्य- आर्यलंकावतारस् ४ ब्रह्म त्रिविधं- त्रिविधं ब्रह्म मेतत्- श्वेताश्व १ ब्रह्म यस्त्व- मनुस्मृ २-११६ ३ ब्रह्माद्याः- வி பு ५-३०-१७ २१ ब्राह्मणैः भा. भीष्म. ६६-३९ २१ मायाति: शेषसंहिता ९ भिन्नकालं धर्मकीर्ति प्रमाणवा प्र २४८ २ भोक्ताभोग्यं श्वेताश्व ८ मत्पक्षेऽपि श्लोकवा- शून्य 13 २२ मनीषी लक्ष्मीतन्त्रम् महनृत्ते வி. பு ४ मोहयित्वा भा.मौसल ४ यथासर्वे வி. பு 4 17 २२ यथोक्तान्यपि मनुस्मृ २२ येन काम अहितं. ४ अस्मिन्नेव सिद्धान्तदीपिकाश्लोक इत्यानन्ददायिनी 9. रूपान्तरं வி பு 1 2 24 ६ लीयेते வி பு. 6 6 लौकाय-तिक- भा १-७.४६ २१ वर्णाश्रमाचार வி பு. 3- 9 २० वासुदेवस्य பா. ஆதி-' - 6 २१ वैदिकं நாரதீயம் २१ वैदिक பா. சாந்தி-3 2

இதில் கீதையும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் ப்ரஸித்தமாகை யால் குறிக்கப்படவில்லை. உரையினின்றே எதிக தற்க ஆகரம் தெரியவருமோ. அதையும் குறிக்க வில்லை பாசுபத பங்காதிகாரத்தில் எடுத்த ச்லோக ங்களெல்லாம் தத்துவ ப்ரகாசமென்கிற க்ரந்தத்தி

ளுள்ளவை யென்று அங்கேயே தெரிவிக்கப்பட்டு ள்ளது, பாரதத்தில் ஸாங்க்ய யோகபாசுபதாதி களைவிட வேத பாஞ்சராத்ரங்களுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுமிடத்திலுள்ள வாக்யங்கள் ஒன்றோடொ ன்று ஸம்பந்தப்பட்டவை யாகையால் அவையும் ஸுகமாக அறியக்கூடியவை. இப்படி யறியவா காதவற்றிற்கு மட்டும் முடிந்தவரையில் இங்குக் குறிப்பாம்.

அதிகார அடைவு; பக்கவிவரத்துடன்

1	ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம்—	1-25
2	ஜீவ தத்துவாதிகாரம்—	26-115
3	அசித் தத்துவாதிகாரம்	116-247
4	பரதத்துவாதிகாரம்	247-338
5	ஸமுதாயதோஷாதிகாரம்	339-433
6	லோகாயதபங்க—	434-523
7	மாத்யமிகபங்க—	524-566
8	யோகாசாரபங்க—	567-596
9	ஸௌத்ராந்திகபங்க	597-618
10	வைபாஷிகபங்க—	6 9-650
11	ப்ரச்சந்நபௌத்தபங்க—	651-700
12	ஜைநபங்காதிகாரம்	701-740
13	பாஸ்கராதிபங்க—	741-793
14	வையாகரண—	94-842
15	வைசேஷிகபங்கபங்க—	[illegible]
16	ந்யாயவிஸ்தர	907-9 2
17	நிரீச்வர மீமாம்ஸக	922-94
18	நிரீச்வரஸாங்க்ய—	9 7-979
19	யோகஸித்தாந்தபங்க—	980-990
20	பாசுபதபஹிஷ்கார—	991-1029
21	பகவச்சாஸ்த்ர—	1029 1072
22	பரோக்தோபாயபங்க—	1073 12
23	பரோக்த ப்ரயோஜநபங்க	11 4 113
24	நிகமநாதிகாரம்—	1131.

श्रीः

श्रीलक्ष्मीहयवदनपरब्रह्मणे नमः ।

தனியன்கள்

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥
रामानुजदयापात्रं ज्ञानवैराग्यभूषणम् ।
श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यं वन्दे वेदान्तदेशिकम् ॥

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்னபழமொழியுள்-ஓரொன்று
தானே அமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் (பதினைகாவது) ரஹஸ்யம்

பரமதபங்கம் परमतभंगः

முதலாவது ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம்

श्रीः

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்.

அநபாயப்ரபை अनपायप्रभा

अखिलभुवनरक्षादीक्षितो वेङ्कटेशः
स्वपदनतविरोधिद्रोहहेतोः प्रवर्त्य ।
बहुविधकुमतानि क्षेप्तुकामः श्रितार्थं
कृतपरमतभंगो भाति वेदान्तसूरिः ॥

ச்ரிய:பதியாய ஆச்ரிதரக்ஷணதீக்ஷிதனான எம்பெருமான் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பராசர பரமர்ஷி அருளிச்செய்தபடி தன்னிடம் ப்ரபன்னர்

अपास्यतु तमः पुंसामनपायप्रभान्वितः ।
अहीन्द्रनगरे नित्यमुदितोऽयमहस्करः ॥

1 அபாஸ்யது தம: பும்ஸாமநபாய ப்ரபாந்வித: ।
அஹீந்த்ரநகரே நித்யமுதிதோऽயமஹஸ்கர: ॥

களுக்கு விரோதிகளான அஸுரர்களை மோஹிப்பிக்க பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களைச் செய்து ப்ரசுரப்படுத்த, அதனால் ஆஸ்திகர்களும் கலங்க நேரிடவே, இவர்களைத் தெளிவிப்பதற்காக ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகாவதாரத்தில் பரமதபங்கமென்னும் ப்ரபந்தம் அருளிச் செய்தான். இது இருபத்துநான்கு அதிகாரங்கள் கொண்ட மணிப்ரவாள க்ரந்தம், முதலில் ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம். பிறகு நமது ஸித்தாந்தம் இன்னதெனத் தெளிவிக்க அடைவாக மூன்று தத்துவங்கள் விஷயமான மூன்று அதிகாரங்கள். ஐந்தாவது அதிகாரம் பரமதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாயுள்ள தோஷத்தைக் கூறுவது. பின்னே பதினைந்து மதங்களைப் பரக்க தூஷிக்கப் பதினைந்து அதிகாரங்கள். 21 ஆவது அதிகாரம் சிலர் கொள்கையைத் தவிர்த்து, ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் பரமதத்திற் சேராதென்பதை விளக்கும். மேலே இரண்டு அதிகாரங்கள் பரமதங்களில் சொன்ன உபாயமும் பலனும் தகா என்பன. முடிவிலுள்ளது நிகமநாதிகாரம். ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் முன்னும் பின்னும் அதிகார ஸங்க்ரஹப் பாட்டுக்கள் உண்டு. அவற்றிற்குமட்டும் முன்னோர் உரை செய்திருக்க அதனைப் பின்பற்றிப்

பின்னுள்ளாரும உரை வரைநதிருககின்றனர். முக்கியமாய விஸதரமுமான மணிபரவாள மூல பாகம வியாக்யானிககபபடாமலிருநததாலும். படந-ப்ரவசநஙகளிலலாமையாலும், வேறு க்ரந் தஙகளில கையாளாத பல பிறமத கரநத வாகயங் களை எஙகும் அபூர்வமாக உதாஹரிபபதாலும் சுததமாகப் பட்டோலை செயயபபடாமல பிழை கள் பல யேறி நினறன. இதற்கு முனனோ செய்த தாக வியாகயானம ஒன்றும் வெளிவரவிலலை. உபயவேதாநத கரநதமாலையில் ஸ்ரீதேசிகஸூகதி கள் ஸம்ஸகிருதத்திலுளளவறறை யெலலாம் உரையுடன சோததே அச்சிட்டு வெளியிடும் எமக்கு இப் பரமதபஙகமும் எளிய தமிழ நடை யில சுருக்கமான வுரையுடன அசசிடவேணடியது அவசியமெனறு இபபோது இதை ப்ரவசனம செயயும் போது தோனறிறறு. இபபடி உரை செயயத தொடஙகிய தருணத்திலே—

अहोबिलमठाधीशयतिवर्याङ्घ्रिसेविना ।
असक्तोऽधीतसंपूर्णतर्केणास्मत्प्रियेण या ॥
कृता नारायणार्येण व्याख्या तन्मुद्रणेऽधुना ।
प्राप्ते सहैव द्राविड्या व्याख्यां कुर्वन् प्रकाशये ॥

மனுஸமருதியில், (12) या वेदबाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः । सर्वास्ताः निष्फला प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ताः स्मृताः எனறு கூறியபடி பிற மதங்களெலலாம தமோ குணத்தின மூலம பிறநது நிலைநினறிருபபதால தாம அருளிசசெயயும ப்ரபநததததைப பயினறு தெளியுமளவுககு பரஜைகளுககுத தமோ குணததை விலககுமபடி தம இஷட தேவதையை

முதல் மங்கள ச்லோகத்திஞல் வேண்டுகின்ருர்• திருவஹீந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த தரு ணத்தில் இது இயற்றப்படுவதால் தற்சமயம் அருகிலிருப்பதோடு தாம் சிறப்பாக ஈடுபட்டு மிருக்கிற தேவஞதன் விஷயமாகிறது இந்த ச்லோகம்.

அநபாய ப்ரபா அந்வித:=அகலாத ப்ரபை (யான ஹேமாப்ஜநாயிகை என்னும் பெரிய பிராட்டி)யுடன் கூடினவஞய், அஹீந்த்ர நகரே—திருவஹீந்திரபுரத்திலே, நித்யம்—நிச்ச லும், உதித:—உதயமாயிருக்கிற, அயம்—இங் குள்ள—இப்ரபந்த ப்ரவர்த்தகஞை, அஹஸ்கர:— பகலோன், பும்ஸாம்–ப்ரஜைகளின், தம:—(மனத் திலிருக்கும்) தமோகுணத்தை (இருளை), நித்யம்= எப்போதும் அபாஸ்யது=விலக்குகின்றவஞுகுக.

முதற் சொல்லானது விலக்க வேணுமென்ற பொருளதாஞலும் அநிஷ்டத்தையே விலக்கும் படி கூறுவதால், 'निष्प्रत्यूहमुपास्महे', 'अखिलभुवन' இத்யாதியான முன்ஞேர் மங்கள ச்லோகங்களிற் போலே குற்றமாகாது. குணமேயாகும்; அங்குப் போல் நிரஸ்யது என்ஞமே இச்சொல் சொன்ன தும் अखिल என்றவிடத்திற் போலே நாரா யணனைக் கூறும் அகரம் முதலில் ப்ரயோகிப் பது மிகவும் மங்களமாகுமென்ற கருத்திஞல். பிரபையானது எவ்வளவு பரவிஞலும் சூர்யனை விடாமலே யிருக்கும். भास्करेण प्रभा यथा என்றதே. பிராட்டியும் அவ்வாறே. ஹேமாப்ஜவல்லீ (பொற்

ருமரைக் கொடி) - நாயகனுனபடியாலும் இவன் அஹஸ்கரனுவான். சூரியன் பகலைச் செய்கிறுன். இவனும் सकृद्दिवा हैवास्मै भवति என்று உபநிஷத்தில் ஓதியபடி ஒரு பகலாய் உணர்த்தியான காலதேசங்களைப் பெறுவிக்கிறுன். சூர்யன் தன் ப்ரபையைக் கொண்டு இருளை விலக்கினுல் கண்ணுல் வஸ்துக்களைக் காணலாகும். அது போல் दिवि सूर्यसहस्रस्य என்ற இவனும் தன் திருமேனி யொளியால் வெளியிருள் உள்ளிருள் எல்லாம் நீக்கும். இத்துடன் பிரியாத தன் பிரபையாய், தனக்கு அடுத்தாற் போல் குரு பரம்பரையிலும் தோன்றியுள்ள பிராட்டிமூல மர்கவும், ஜீவர்களின் அஜ்ஞாதஸுக்ருதாதிமூல மான தனது க்ருபாகடாக்ஷ ஸங்கல்ப்பரூபமான ப்ரபையாலும் மனத்திலுள்ள தமோகுணத்தை விலக்கினுல் இ ப்ரபந்தாதிகள் மூலம் பொருள் உணரப்பெறும். அன்றி, அநபாயப்ரபை அபௌருஷேயமான சுடர்மிகு ச்ருதியும் அதற்கு அங்கங்களாய் எப்போதும் உண்டாயிருக்கும் ஸத்தர்க்க-ஸ்ம்ருதி—இதிஹாஸாதிகளுமாம். அவற்றின் மூலம் அஜ்ஞானவிருளை இவன் போக்கவேணு மென்றதுமாம். அஹஸ்கர: என்ற சொல்லால் இப்ரபந்தத்தைக் கருதினதுமா மென்று வ்யாக்யானம் செய்வதும் தகும். அப்போது ப்ரபா என்பதால் ப்ராமாண்யச் சுடரும் முன்னே சொன்ன பொருளும் கருதபெறும். சூர்யன் இந்த்ர நகரமான கிழக்கு தேசத்தில் உதய

மாகிறான், இவனும் அஹீந்த்ர நகரத்தில்.

சூர்யன் நித்யம் உதயமாகின்றமை ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம். தேவநாதன் ஒருநாள் அர்ச்சையாய் உதயமானவன் பிறகு நிலேத்திருக்கிறுனே யல்லது தினந்தோறும் உதயமாவதில்லேயே யென்னில்–உதயமாவது எழுச்சி. இது அப்யுதயம்–மேன்மேல் அபிவிருத்தி. இது நித்யம் உண்டாகிற தென்க. ஒவ்வொரு நாளும் உதய தசையி லேயே யிருக்கின்றுன்; இளமை மாறுவதில்லே; முதிர்ச்சிக்கு இடமில்லேயென்றதாம். தர்சனம் செய்யப் பாங்கான நிலேமையிலிருக்கிறுனென்ற கருத்துமாம். இவனுக்கேயன்றி, சூர்யனுக்கும் உதயமென்பது தினந்தோறும் எப்படி கூடும். உதயம்—உற்பத்தி முதன்முதல் தாகுகும். ஆகை யால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உதயம் அஸ்தமயம் என்ற சொற்களுக்கு உற்பத்தி, நாசம் என்ற பொருளே விட்டு, காண்பது, காணுமை என்ற பொருள் கூறினர். முதன்முதல் யார் எங்கே காண் கிறுர்களோ, அங்கே அவர்கள் சூர்யனுக்கு உதய மென்கிறுர்கள். அதுபோல் எம்பெருமான் நித்ய மாக இங்கே நவமாகக் காணப்படுகிறுனென்று கருதி 'உதித' என்றது. மேலே அசித்தத்துவாதி காரத்திலே கால ப்ரகரணத்திலே, 'பரமபதத்தில் அநபாய ப்ரபாந்விதனுன நித்யோதிதாதித்ய னுலே ஒரு பகலான நடப்பையும்' என்றருளு மிடத்தில் இந்த ச்லோகம் திருவுள்ளத்தில் நடமாடுகிறது திண்ணம். ஆகையால் नित्यमुदितः

என்றவிடத்தில், பரமபதத்திலுள்ள சாந்தோதித-நித்யோதித மூர்த்திகளில் நித்யோதித மூர்த்தியை மனத்திற் கொண்டு அப் பரமபதவாஸியே இத் தேவநாதனென்று குறிக்கிறரென்றும் கொள்க. அதற்காகவும் उदित பதம், நித்யோதிதன் நித்ய ஸூரிகளான தேவர்களுக்கு நாதன். இவனும் தேவ நாதன். அன்றி स्वामिपुष्करिणीतीरे रमया सह मोदते என்ற கணக்கிலே இங்கே நித்யம் முதிதனும்—ஆனந்தமுற்றவனுமாவான்.

अयम्—என்ற சொல் 'इदमस्तु सनिकृष्टम्' என்ற நிகண்டுவின்படி அருகிலுள்ளவன் என்ற பொருளதாகையால் தாம் இதை இயற்றும் போது இத் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பது அறிவிக்கப் பெறும். இச்சொல் இப்ரபந்தத்திற்குக் காரணமான என்றும் பொருள் பெறும். (1)

'அநபாயப்ரபா' என்ற சொல்லால் ஸுதர்சனாழ்வானையும் கொள்ளலாம். 'மனம் திகிரியாக' என்றபடி மனத்திறகு நித்யாபிமானி தேவதை அவர். அவரது அனுக்ரஹத்தினலே மனம் எதனையும் நன்ருக தர்சனம் செய்கிறது. 'நிகிலதம: கர்சநம் தர்சநம்' என்ற நம் தர்சனத்தின் பொருள் தெளிவதும், நாம் தர்சனம் செய்வதும் அவரால். ஸுதர்சனாழ்வான் ஆயுதங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. அவருக்கு எட்டு புஜங்களால் எட்டு ஆயுதங்களை தரிக்கும் மூர்த்தியுமுண்டு, பதினறு

மூ. எண்டளவம்புயத்து ளிலங்குமறுகோணமிசை
வெண்பணிலம் திகிரி வளைவில் வளைவாய் முசலம்
திண்கையிலங்குசம் சீர்திகழுங்கதை செங்கமலம்
எண்படை ஏந்திநின்றான் எழிலாழி இறையவனே 2

ஆயுதங்கள் தரிப்பதுமாம். இவ்விரண்டு நிலைகளை முதற்பாட்டிலும் முடிவில்பாட்டிலும் அடைவாக அருள்வர். முதலில் எண்டல வித்யாதி.

எழில்-உஜ்வலமான இருப்புள்ள, ஆழி-ஸுதர் சனமாகிற, இறையவன்-நாதனானவர், திண் கையில் —திடமான திருக்கைகளில், வெண் பணிலம்—வெளுப் பான சங்கத்தையும், திகிரி—சக்ரத்தையும், வளை—மூன்று வளைவுகள் உள்ள, வில்—சார்ங்கத்தையும். வளைவாய்-வளைந்த வாயை யுடைய கோடரியையும், முசலம்—உலக்கையையும், அங்குசம்—மாவெட்டியை யும், சீர் திகழும்-சீர்மை பொருந்தி விளங்கும் கதை —கதையையும். செம் கமலம்—செம்மையான பத்மா யுதத்தையும், ஏந்தி-அணிந்து கொண்டு, எண் தளம்-எட்டு இதழ்கள் உள்ள, அம்புயத்துள்—தாமரைப் பூவில், இலங்கும்—ப்ரகாசிக்கின்ற, அறுகோணம் மிசை—ஆறு கோணங்களுள்ள யந்த்ரத்தின் மேல், நின்றான்—நிற்கின்றார்.

பிறர்மேல் பழிசொல்ல அஞ்சவேண்டும் பரமா ஸ்திகர்களான விரக்த சிகாமணிகள் பரமதங்களை பங்கம் செய்வது தகுமோ என்ன, இது பெரி யோர்கள் சென்ற செம்மையான வழியாம். இது பிறரைப் பழிப்பதற்கல்ல; நன்னெறியில் நிறுத்தி நன்மை பெறுவிக்கவே. யாருக்கென்னில், பிற மதங்களால் கலங்கும் தம் சீடர்களுக்கும், தகு மென்று தெளிந்து வரத் துணியும் பிறர்களுக்கு

மூ. விடுநெறி அஞ்சி விடத் தொடக்கிய
விதியரடைந்து தொழத் தழைத்தெழு
விழியருள் தந்து விலக்கடிக்களை
விரகில் இயம்பி விலக்கிவைத்தனர்
கொடுவினை என்பதனைத் தினைத்தனை
கொணர்தல் இகழ்ந்த குணத்தன[னை]த்தினர்
குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய
குலபதி தந்த குறிப்பில் வைத்தனர்
கடுநரகன்பு கழற்றி மற்றொரு
கதிபெறு மன்பில் எமைப்பொருத்தினர்
கமலை யுகந்த கடற் கிடைக்கடல்
கருணையுயர்ந்த திடர்க்கொருக்கினர்
படுமுதல(லி)ன்றி வளர்த்த நற்கலை
பலபல ஒன்ற எமக்குரைத்தனர்
பழமறையந்தி நடைக்கிடைச்சுவர்
பரமதமென்று அது இடித்த பத்தரே. 3

மென்க என்றறிவிப்பாராய் பரமதபங்கம் செய்த வியாஸ பராசர பராங்குசாதி மஹர்ஷிகளையும் நாதமுனி முதலான தம ஆசார்யர்களையும் விஷயமாக்கி மங்களமும் அருளிச் செய்கிறார் விடு நெறி இத்யாதி. படுமுதல் இத்யாதியான மேலடியை முதலில் தொடங்கிப் பொருள் தெளிக.

படுமுதல் அன்றி=பிறமதங்களுக்குப் போலே அழியக் கூடிய மூலங்கள் அல்லாமல் அபௌருஷேயமாய் நிர்பாதமான வேதமாகிய மூலத்தைக் கொண்டு, வளர்த்த=விருத்தி செய்யப் பெற்ற

நல்கலை—நல்ல சாஸ்த்ர க்ரந்தங்கள், பலபல—எண்ணற்றவைகள், ஒன்ற—ஏக கண்டமாக. எமக்கு—நமக்கு, உரைத்தனர்—உபதேசம் செய்து ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபனம் செய்பவராய், பரமதம்—பிறமதங்கள், பழ—பழமையான—அநாதியான, மறை அந்தி—வேதாந்தங்களிட்ட, நடைக்கு—வழிக்கு, இடைசுவர்—நடுவில் தடையான சுவராகும் – ஸஞ்சாரத்தைத் தடுக்கும், என்று—எனக்கருதி, அதை இடித்த=பிறமத பங்கத்தைச் செய்து வந்த, பத்தர்—பரமாஸ்திகர்கள் அதன் மூலம் என்னென்ன செய்தனர் என்னில்—

விடுநெறி–தேஹாத்ம ப்ரமாதி மூலமான துஷ்ப்ரவ்ருத்திகளாம் விடவேண்டிய வழிகளை, அஞ்சி விட–விபத்துக்கு பயப்பட்டு விடுவதற்கு, தொடக்கிய–முன் வந்தவரான, விதியர்–பாக்யசாலிகள், அடைந்து தொழ–தங்களை யண்டி ஸேவித்தபோது, தழைத்து–பூரித்து, எழு–தாமே எழுச்சியுறும், விழி–கடாக்ஷத்தையும், அருள்–உட்கண் கிருபையையும், தந்து–அளித்து, விலக்கு அடி–நல்வழியினின்று விலகுவதற்குக் காரணமான. களை—விரோதிகளை, விரகில்–நல்ல உபாயத்தினால், இயம்பி விலக்கி வைத்தனர்–அவற்றிலுள்ள குறைகளைக் கூறி விலக்கினார்கள். நல்லது வளர்வதற்காக பத்தர்களுக்குக் களைகளைப் பறித்தது முதற்பயன்.

நற்கலை பலபலவொன்ற அவர்கள் உபதேசித்த நன்னெறி எது? பலவித அத்வைதிகளும் த்வைதிகளுங் கூட வேத ஸம்ருத்யாதிகள் ஒன்றவே யன்றோ உபதேசிக்கின்றனர் என்னில், அம் மதங்கள் குத்ருஷ்டிகளானபடியாலே அவற்றிலிழிந்தாலும் ஓரளவில் கொடுவினை யுண்டு; எள்ளளவும் கொடுவினையிராதவழியில் புகவேண்டுமென்று அதற்குத்தக்க

குணம் உடையவாகளாய நம்மாழவார் குறிப்பை யனுஸரிக்கச் செயதனர் எனகிருா மேலே. கொடு வினே—கொடிய செயல், அதாவது குதருஷ்டியாய வெவ்வேறு பொருள் கூறுவது உபாயாநதர பலாந தரஙகளில் இழிவிப்பது பாபமுமாம. என்பதனே— என்பதை, தினே தனே கொணர்தல் - தினேயளவு; வெகு ஸவல்பமாகக கூட என்றபடி; கொணாதல், கொண்டு வருவதையும் இகழந்த-நிராகரித்தவரான குணததனததினா-குணமாம தனமுடையவாகளாய, அனறி, 'வேறுபாடததில் குணதது அனேததினா- குணஙகள அனேததும உடையவர்களாய, குருகை யில் குருகாபுரி எனற திருநகரில, வநறு-தோனறி, கொழுபபு அடக்கிய-பரமத பரபரப்பைத தொலேத தருளிய. குலபதி-பிறகு யோகததில ஸாக்ஷாதகரிக கப பெறறு நம குலததிறகுப் பதியுமான நமமாழ வாா, தநத-உபதேசிதத, குறிப்பில் - வேதாநதாா த்தத்தில் வைததனா. வேத ஸ்மருதிகளுக்குப் போலே பிறா விபரீதாாத்தம சொலல விசையாமல் விலககி விட்ட ப்ராசீனமான ஆழவார்களின அரு ளிச் செயல்கள பினபறறிய வேதாந்தார்ததமே பழைய பொருள எனறுபதேசிததுத தெளிவித்தனர்

அதனுல நமககு கிடைககவானது எனன வெனில், கடுநரகு-மஹாதுக்கமான நரகததில் அனபு கழறறி-ஆசையை விலககி, நரகெனபது நரகததிறகுக காரணமான பாபஙகளேயெனறு கொளக. அன்றி, 'ஏதே வை நிரயாஸ தாத ஸ்ததா நஸய பரமாதமந:' என்றபடி கடுமையான ஸம ஸாரமே நரகம். அதில் அனபு கழறறி, மறறு ஒரு கதி-வேருெரு பலன் பெறு-பெறவான அனபில எமை பொருததினா-எம்மைப் பொருந்தச் செயப வராய, கமலே உகந்த-தாம பிறநத இடமெனறு

பெரியபிராட்டியார் விரும்பிய, கடற்கு இடை-பாற்கடலின் நடுவிலே, கிடை-கிடக்கையுமாம். பாற்கடலிலே பள்ளிகொள்வதைக் கொண்ட, கடல்-கடலில் கிடைக்கும் மற்ருெரு கடலோ என்னும்படி. யான, கருணை - தயையென்ற குணம், உயர்ந்த— உயர்ந்து விளங்கவான, திடர்க்கு - மேட்டுப் பிரதேசத்திற்கு, ஒருக்கினர்-சேர்த்தனர். यदत: परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते ...... अनूत्तमेषु उत्तमेषु लोकेषु என்ற பரஜ்யோத்திஸ்ஸினிடம் சேரத் தகுதியுற்ற வராக்கினரென்றபடி. குத்ருஷ்டி மதங்கள் பல வற்றைக் கண்டு, நாதமுனிகள் தாம் ஒரு நிர்த்தாரணம் செய்து, மஹான்கள் மூலம் தெளிவு பெற விரும்பி யோகம் புரிந்தபோது பரமபதத்தினின்று வந்து ஆழ்வார் உபதேசிக்க, அதன்மூலம் தெளிந்து வேதாந்த ஸ்ம்ருத்யாதிகளின் பொருளே பொருள் என்று நிர்த்தாரணம் செய்யவே ஆழ்வார் குலபதியானுர்; நம் தர்சனம் நல்ல ஸாக்ஷி பெற்று நிலைநின்றது. மதாந்தரஸ்த்தர்கள் திவ்ய ப்ரபந்தங்களை உபேக்ஷித்திருந்ததாலே அவை கொடிய உரைகளின்றி ஒரே வழியில் நின்றன. ஆழ்வாரும் நேரில் தோன்றி இதே நெறி யென்று நவின்ருர். அதனுல் இது அத்வைதாதிகளை விட ப்ராசீனமுமாயிற்று. அதன் மூலம் உபாயமும் ப்ரபத்தியெனத் தெளிந்ததால் மேட்டில் ஏறினேம். மோக்ஷம் இலகுவில் பெறவானேமென்றபடி.

இப்படி இடைச்சுவர்களை இடித்து வழியை

आशामतङ्गजगणान् अविषह्यवेगान् पादे यतिक्षितिभृतः प्रसभं निरुन्धन् । कार्यः कथाहवकुतूहलिभिः परेषां कर्णे स एष कवितार्किकसिंहनादः ॥ ४ ॥

ஆசாமதஙகஜகணாந் அவிஷஹயவேகாந்
பாதே யதிக்ஷிதிப்ருத: ப்ரஸபம நிருநததந ।
கார்ய: கதாஹவ குதூஹலிபி: பரேஷாம்
காணே ஸ ஏஷ கவிதாாக்கிகஸிமஹநாத: ॥

ஒழுஙகாகப் பெரியோர்கள பரிஷகரித்த பிறகும் ப்ரதிவாதிகளான பேராணேகள விரைநது. மேல் விழாநிறபதைக கணடு கவிதாாக்கிக சிங்கமாகிய நாம எதிாதது இவவாறு பஙகம செய்கிறோம. போரில சிஙகநாதம செயது வீராகள எழுவதுபோல், பின்னுள்ளாரும் இநதக கவிதாாககிக சிஙகநாததைதச செயது வாதபோா புரியலாம நாதம் செயவதே போதும். மேல தாககாதர்க்கியாம் சஸதராசஸ்த்ரிக்கு முன்னேயே அநத கஜஙகள் அழிநதொழியுமெனகிறா—ஆசேதயாதி. அவிஷஹயவேகாந=பிறா பொறுகக மாட்டாத - தாஙகவாகாத விரைவையுடையன வான, ஆசா மதஙகஜ கஞந—நாம ஐயிபபோமெனற பேராசை கொண்ட யாணேகளே, (ஆசா = திககு;) திககஜஙகள் எனப்படும் ப்ரதிவாதிகளின் திரளகளே, அன்றி, ஐஹிகாமுஷமிக வின்பவாசைகளாகிற யாணேகளே, யதிக்ஷிதிப்ருத: - யதிராஜராகிற, அசையா மலேயின, பாதே - திருவடியாகிற தாழவரையில, பரஸபம = தன பெலணேக கொணடு,

நிருந்த்தந்—வேறிடம் செல்லவாகாதபடி தடுத்து வைக்கின்றதான, ஸ:-முன்னோர்கள் சென்றவழியைப் பற்றிய, ஏஷ:-இந்த பரமதபங்க ப்ரபந்தமாகக் கிளர்ந்த, கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹநாத:- கவிதார்க்கிக சிங்கமென்கிற பிருதம் கொண்ட நமது நாதமாகிய சிங்கநாதமானது, கதா ஆஹவ குதூஹலிபி: - வாத ஜல்ப்ப விதண்டைகளென்னும் கதையாம் போரில் ஆவல் கொண்ட நமது வீரர்களால், பரேஷாம்-எதிரிகளுடைய, கர்ணே:- காதில், கார்ய:-விழச்செய்யக்கடவதாம். யதி- யதநசீலர், ப்ரதிவாதி ஜயத்திற்கு ப்ரயத்னம் செய்வதை இயற்கையாக உடையவர். ஆயினும் ஸங்கல்ப்ப ஸூர்யோதயத்தில் குறித்தபடி யதி=யமம் - உபரமமென்ற யதமுள்ளவர். தாம் வாளாவிருந்து-நம்மைக் கொண்டு வெல்லும் இப்படிப்பட்ட யதிராஜரை. இவரே இறக்கையுடன் பறக்கும் மலைபோலன்றி யதியான அசையாதமலை. இவருடைய திருவடி மலையின் அடிவாரமாகும். பேராசை பிடித்த யானைகள் திக்கஜங்களென்றே சொல்லலாம்படி யுள்ள வாதிகள், நம் மதத்தினர் தாங்கவாகாதபடி விரைந்து வருவது கண்டு சிங்கமான நாம் செவ்வனே நாதம் செய்தோம். அந் நாதத்தின் எதிரொலி நான்கு திக்கிலும் எங்கும் உண்டாகவே எந்த திக்கிலும் போக அஞ்சி அந்த யானைகள் தாழ்வரைக்கு வந்தவை தடை யுற்றுத் தாழ்ந்தே நின்றன. யதிராஜரின் திருவடிகளின் கீழ் விழுந்தன என்னலாம். அத

सकललोकोज्जीवनार्थமாக प्रवृत्तங்களான अध्यात्मशास्त्र

ஞல ஜெயப்பேராசை போனது போல வைராக யம் உற்று மோக்ஷத்திலிழிதலுமாயிற்றெனனலாம ஏனெனில், நமது சிஙகநாதமான இகரநதம் பிறமத தூஷணம மட்டுமனறி ஸவபக்ஷ ஸததாபனமும செயவதால் ஐஹிகாமுஷமிகவாசைகளான யானைகளுக்கு அநத விஷயங்களிலேயுள்ள விரைவை விலககி, "அநுகல்ப்பபூதமுரபிதபதம் ஸதாம அஜஹத் தரிவாக்கம அபவர்க்கவைபவம" என்னபபடும யதீநதர சரணததை சரணமாககி யளிப்பதாகுமே என்றபடி. गणान् எனற பனமை, அந்தநத மததிற சார்நத திரள அனைவறறையும கூறும. நிருநததந. நி எனற உபஸாகத்தாலே இனி முன போல் அநத மநஙகள மீணடும் எழ பரஸக்தியிலலை எனபதைக் காட்டும. காணே = ஒரே காதில் = ஒரு கூட்டததாரில ஒருவரின ஒரு காதில் விழுநதாலும் போதும் எனறபடி நாத.-பொருள் தெளிய வேணடா. தவனியே போதுமானது பொருள தெளிவது பினனுள்ளார விரும்பும்போது ப்ரவசனம செயவதறகாகவேயாம்.

இனி இரணடாவது பாட்டிற் பணிதத பரஸதாவநாதிகார விஷயததை மணிப்ரவாள வாக்யங்களாலே ஸஙக்ரஹிக்கிறுர். ஸகல லோகோஜஜீவநாாத்தமாக = எல்லா பராணிகளும மோக்ஷமெனகிற உயாநத வாழககையைப பெறு

ங்களிலே सिंहवनगुप्तिन्यायத்தாலே तर्कानुगृहीत[ங்களான] प्रमाणங்களைக் கொண்டு स्वपक्षस्थापनமும் परपक्षप्रतिक्षेप-

---

வதற்காக. அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலே = ஜீவாத்ம பரமாத்ம விஷயமான வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களிலே. சாரீரகமென்கிற சொல்லும் அந்தந்த சரீரத்திற்குள்ளே யிருக்கும் ஜீவாத்மா வையும், எல்லாவற்றையும் சரீரமாக உடைய பர மாத்மாவையும் பற்றிய தர்சனமென்ற பொருள் தரும். ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா என்ற தொடக்கத்தைக் கொண்டு ப்ரதானமான பரமாத்மாவை மட்டும் சா்ரீரபதத்தாலே அங்கே பெரியோர் பணித்தது. தக்க தத்துவ ஜ்ஞானம் வேண்டுமென்பது இவ் வதிகாரத்தின் பொருள். அதற்காகப் பிறமத நிரஸனமும் வேண்டும். ஆனல் ப்ரதிவாதிகளைப் போல் ஜெயமே ப்ரதானமென வைத்து ஜல்ப்ப விதண்டைகளைக் கொண்டு பிறமத நிரஸனம் நாம் செய்யோம். வாதப்போரில் ஸமயோசித மாக ஏதேனும் பேசினலும் க்ரந்தங்களில் பெரும் பாலும் பரபக்ஷநிரஸனமும் நல்ல தர்க்கத்தைத் துணையாகக் கொண்ட ப்ரமாணங்கள் மூலமாக வேயாம். இங்கே ஸிம்ஹவநகுப்திந்யாயம் காண்க. गुप्तिः – ரக்ஷணம். சிங்கம் வனத்தைக் காக்கும். வனமும் சிங்கத்தைக் காக்கும். 'ந்யா யத்தாலே, என்பது, 'தர்க்கானுக்ருஹீத ப்ரமா ணங்களைக் கொண்டு' என்றவிடத்தில் சேரு மாகில், தர்க்கமும் ப்ரமாணமும் ஸிம்ஹவந ஸ்தானத்திலாம், க்ராமக்ஷேமத்திற்கு வனம்

மும் பண்ணக் காணுநின்றோம. இவை இரண்டும் கூட तत्त्वाध्यवसायத்துக்குக காரணமாய.

வேண்டும. வனம் புஷடி பெறுவது சிஙகத்தாலே அதுபோல் தததுவ நிாணயததிறகு நேராக் வேண்டுவது ப்ரமாணம் அது திடப் படுவது தாக்கததாலே வனம் சிஙகததைக் காப்பது போல் ப்ரமாணம் தர்ககத்தைக் காக்குமா என்னில், பரமாணததை ஆசரயிதது தானே தர்க்கம் நிலைபேறுகிறது. ஆகையால் தருஷடாந்தம கூடும். 'தாககாநுக்ருஹீத' என்ற தால தர்க்கம ப்ரமாணததிறகு அனுக்ரஹம் செயவதாகையால் தாக்கம உயாநததென்று நினைக்க வேணடா. மீமாம்ஸகர்கள் अंगानुगृहीत மான அங்கி எனபாாகள. அஙகிககு அஙகம் துணை. அதுபோல் தாககம் ப்ரமாணத்திறகு அங்கமாகையால துணை பரமாணததைப் பினனே பறறுவது தர்ககம். அதே अनुग्रहமாம. இனி स्वपक्षस्थापन—परपक्षप्रतिक्षेपங்களை ஸிம்ஹவந் ஸத்தானத்திற் கொள்வதாலை, 'நயாயத்தாலே' எனபது 'பணண' எனறவிடததில சேரும. தததுவ நிாணயத்திறகு முககியமாய வேணடுவது ஸத்தாபனம, அது திடபபடுவதறகாக பரபக்ஷ பரதிக்ஷேபமெனறு கொள்க. ஸவபக்ஷம் ஒனறு இராமல பரபக்ஷபரதிக்ஷேபம் மடடும் செயவது ஸத்வாதிக்கு லக்ஷணமாகாது. நிறக. பணணக் காணு நினறோமெனபது உண்மை. பணணுவது ஏனெனில், மறுமொழி 'இவை

(2) बीजाङ्कुरन्यायத்தாலே अनादियாக प्रवृत्तமான आत्मापहारादिभ्रान्तिसन्तानத்தாலே अस्थानरागद्वेषादिகள் பிறந்து, அவற்றாலே बन्धकங்களான कर्मங்களைப்

இரண்டும் கூட இதயாதி. இவையிரண்டும், தத்துவாத்யவஸாயத்திற்குக் காரணமாம்; எப்போது? கூட = கூடினபோது; தனியே நின்ற போதல்லவென்றபடி. இனி, தர்க்கமும் ப்ரமாண மும் போல் இவை யிரண்டுங்கூட தத்துவாத்யவ ஸாயத்திறகுக் காரணமென்றதுமாம். சர்ச்சை யின்றி தாமே முடிவு செய்ய வொண்ணாது

(2) தத்துவ ஜ்ஞானம் எதற்காக? பிறவியறுக்க எனனில், தேஹமே ஆத்மா என்ற பக்ஷத்தில் மறு பிறவி யில்லை. தேஹத்தைவிட வேறு ஆத்மா என்னும் பக்ஷத்திலோ காம ப்ரவாஹம் நீடிப் பதால் ஸம்ஸாரம் தீராதாகையால் மறுபிறவியை மறுக்கவொண்ணாது என்ன, மறுக்கலாமென் கிறார் बीजाङ्कुरेति. ஆத்மாபஹாரமாவது - நாராயண னுக்கு சொத்தான ஆத்மாவைத் தனக்காகக் கொள்வது. आदि பதத்தாலே தேஹாத்ம ப்ராந்தி யைக கொளக. ஆத்மாபஹாரமாவது विषयापहार-लक्षणो बाधः என்றவிடத்திற போலே தேஹா திரிக்தமான ஆத்மாவின் (இன்மை) அபாவமென் றுல் தேஹாத்ம ப்ரமம் சொன்னதாம். आदिபதத் தாலே ருத்ராதிகளுக்கு சேஷமாக நினைப்பதை யும் கொள்ளலாம். ஸ்வர்க்க நரகாதிகளே இல்லை யென்ற ப்ராந்திகளுமாம் सन्तानम् = பரம்பரை. சதுர்விதசரீரம் = தேவ - திர்யக்—மனுஷ்ய—ஸத்தா

பண்ணி, அவையடியாக चतुर्विधशरीरங்களாகிற சிறைக் கூடங்களிலே கட்டுண்டு, आध्यात्मिकादितापங்களால் அடியுண்டு, பேராதே (வீடு பெறுதே) போருகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கும்,

'शरीरमेतौ कुरुतः पिता माता च भारत ।
आचार्यशिष्टा या जातिः सा सत्या साऽजरामरा' ॥

என்கிறபடியே பிறப்பறுக்கும் பிறவியுண்டாம்.

வரரூபமான நால்வகை சரீரம். ஆத்யாத்மிகாதி தாபங்கள் = ஆத்யாத்மிகம் (சரீரமனோவ்யாதிகள்) ஆதி(धि)பௌதிகம்-வெளி ப்ராணிகள் மூலம் வரும் தாபம்; ஆதி(धि)தைவிகம்—இடி மின்னல் போன்றவை மூலமாகிறது. இவற்றால், அடியுண்டு - அடி பட்டு பேராதே - மீளமாட்டாமல். भारत - பரத வம்சத்திற் பிறந்தவனே! மாதாவும் பிதாவுமான இவ்விருவரும் சரீரத்தை உண்டு பண்ணுகிறார்கள், இந்தப் பிறவியில் மூப்பு, மரணம் எல்லாம் உண்டு. ஆசார்யனால் சிஷ்டா = உபதேசிக்கப்பட்ட - அளிக்கப் பெற்ற, ஜாதி:— பிறவி, யா - யாதொன்றோ, ஸா - அது, ஸத்யா - சாச்வதமானது. அஜராமரா-ஆசார்யரின் உபதேச மூலம் பெற்ற ஜாதி மோக்ஷரூபமான பிறவியுமாம். ஆயினும் இஜ் ஜாதி அறிவே யென்க. 'स हि विद्यातस्तं जनयति । तत् द्वितीयं जन्म', "அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்த பின் மறந்திலேன்" என்பரே. மறதிக்கெதிரான பிறவி அறிவேயாம். சிஷ்ட பத ஸ்வாரஸ்யத்தால் இந்த ஞானம்

(உரை) - பக்தி முதலான விஹிதோபாயமெனத் தேறும். அதற்கு ஜரா மரணங்களில்லை யென்பது அது மோக்ஷத்திலும் வளர்வதாலென்க. ஜ்ஞானம் பிறவியறுக்கும். जन्मप्रध्वंसिजन्मप्रदन् என்பர் ஆசார்யனையுமீச்வரனையும். 'ஜந்மப்ரத்வம்ஸி' என்பதற்கு பிறவிகளை யழிக்கிற என்றது பொருளானாலும் பிறவிகள் இதில்லாமலே தாமே அழிவதால் இந்தப் பிறவி அவற்றை யழிப்பதாகச் சொல்லலாகாது. ஆகையால் 'இனிப் பிறவி வராதபடி செய்கிற' என்றது பொருள். இதுவே பிறப்பறுக்கும் என்பதற்கும் பொருள். இனி जन्महेतुकर्मप्रध्वंसि = மறு பிறவிக்குக் காரணமான கர்மாக்களை யழிப்பதென்னலு மாம். அன்றி, प्रध्वंसபதஸ்வாரஸ்யத்தை விடாமல் இவ்வாறுமாம் – கடந்த ஜந்மாக்களின் த்வம்ஸமாவது நாசமே. தார்க்கிகரே கேண்மின். த்வம்ஸத்திற்கு सामान्य धर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं வராதென்பீர். ஆனாலும் இங்கு जन्मபதத்தாலே கடந்த எல்லா ஜன்மங்களையுமே கொண்டு शेषभूतस्वगतजन्मत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकध्वंसத்திற்கு ஞானப் பிறவி காரணமென்னலாம். பின்னும் ஜந்மம் உண்டாகில் முந்தின ध्वंसத்திற்கு जन्मत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं வராது. இதைச் சொன்னதாலே மேலே ஜன்மமில்லையென்பது விளங்கும். प्र என்றதன் பொருளான प्रकर्षமாவது जन्मत्वरूपसामान्यधर्मावच्छिन्नप्रति-योगिताकत्वமே; த்வம்ஸத்திற்கு இந்த அம்சம் ஞாநாதீனமென்றவாறு.

(४) 'ब्रह्म यस्त्वननुज्ञातमधीयानादवाप्नुयात् ।
स ब्रह्मस्तेयसंयुक्तो नरकं प्रतिपद्यते ॥ २ ॥ (म. स्मृ-२-११६)
इत्यादिகளில் சொன்ன दोषங்கள் வாராதபடி सत्त्वगुण-

(3) ஆசார்யராலே दिष्टा அல்லது சிஷ்டா என்று சொல்வதென்? படித்துப் பெறும ஞானம் போதா தோ என்ன, மறுமொழி ब्रह्मेति । ய: எவனொருவன். அதீயாநாத் - இவனுககுச் சொல்ல வேண்டு மென்ற நோக்கின்றி தனக்குத் திடமாவதறகாக ஓதிக் கொள்கிறவனிடமிருநது, அநநுஜ்ஞாதம் - அவனால் அனுமதிககப்படாத, பரஹ்ம = வேதத் தை, அவாபநுயாந - அவன ஓதும போது காதில் விழுவதிலிருநதே கேட்டு அறிநததாக பாவிக் கிறனே, ஸ:- அவன, பரஹ்ம ஸதேயஸம்யுக்த: = வேதக்களவு என்ற தோஷமுறறவனாய, நரகம்— நரகததை, பரதிபத்யதே - அடைகிறான, இங்கு ப்ரஹமமாவது வேதம். अधीयानात् எனபதறகு அர்தத ஜ்ஞான பர்யநதமான அதயயனம பொருளாககி, ஓதி அாதததைதயும வாயை விட்டுக கூறிச சிநதனை செயகின்றவனிடததி னின்று என்று பொருள் கொணடால ब्रह्मपदத திறகு பரபரஹமமும பொருளாகலாம. அப் போது அதல ஜ்ஞானக் களவு கூறபபடடதாம். ஆனல் எப்படி கரஹிகக வேணடுமெனன. அதை விரிததுரைககிறா ஸதவேதயாதியால். ஸத்துவகுணம மனததில மிக்கதாயிராதபோது உபதேசிததாலும அறிவுணடாகாது; இடையில்

भूयिष्ठ[ता] दशैयிலே सत्संप्रदाय सहकृत शास्त्रங்களாலே अपेक्षितज्ञानं सुप्रतिष्ठितமாகில் भ्रान्तिज्ञानं முதலான प्रतिकूलपरम्परை உதியாது.

(4) முன்பு பண்ணின बन्धहेतुकर्मங்களில் अनुभवத்தால் கழியாதவை तत्त्वज्ञानपूर्वकविद्याविशेषங்களாலே கழியும்.

விடுபடாத சுத்த குருபரம்பரா மூலமாக வேண்டுமென்பதற்காக ஸத்ஸம்ப்ரதாய என்றது. வேதாந்த வாக்யத்தை யெடுத்து போதிக்காத போது அதன் பொருளான உபாயானுஷ்ட்டானம் பயன்படாதென்று சாஸ்த்ரங்களாலே என்றது. இப்படி தத்துவ ஜ்ஞானம் பெற்று வரும் ராகத்வேஷங்கள் மூலமாக துஷ்ப்ரவிருத்தி செய்கிறார்களே; இவர்களுக்கு மறுபிறவியில்லை யென்னலாமோ என்ன, மேலே ஸுப்ரதிஷ்டித மித்யாதி. நன்கு நிலைத்த ஜ்ஞானமாகில் ராகத்வேஷமோஹ ரூபதோஷ மூலமான துஷ்ப்ரவ்ருத்தி யுண்டாகாதென்றபடி.

(4) பிறகு மீண்டும் பிறக்கின்றார்களே. ஜடபரதாதிகளுக்குப் பல ஜன்மம் புராணாதிகளிலே ப்ரஸித்தமன்றோ என்றவாறான ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரமாக 'முன்பு' இத்யாதி. ப்ரதிஷ்டிதமான ஜ்ஞானம் பெற்ற மாத்திரத்தாலே மறுபிறவியில்லை யென்பதுமில்லை. அதன் பிறகு பக்தியோகமோ, ப்ரபத்தியோ ஏதேனும் உபாயத்தை யனுஷ்டிக்க வேணும். இது शिष्टபதஸூ

(5) இப்படி அஜ்ஞானத்தாலே ஸம்ஸாரம், தத்வஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கிற ஸர்வதந்த்ரோக்திக்கும் விரோதமில்லை. ஆகையாலே ஸர்வஸம்ஸாரநிவ்ருத்திகாமனுக்கு முற்பட தத்வஜ்ஞானம் ஸம்பாதநீயம்

சிதம் பக்தி யோகமும் ஸஞ்சித புண்யபாபங்களை மட்டுமே போக்கும். ப்ராரப்தம அனுபவிக்கப் பட்டே தீரும். அதனால் ஜடபரதாதிகளுக்கு மீண்டும் பிறப்பென்றபடி.

(5) இப்படியாகில வித்யானுஷ்டானமிராமையால ஸம்ஸாரம, வித்யையினால் மோக்ஷமென்றன்றோ இசைந்ததாகும். அஜ்ஞானத்தால் ஸம்ஸாரம, ஜ்ஞானத்தால் மோக்ஷமென்றெல்லாம கூறலாமோ என்ன, ஜ்ஞானமென்ற சொல்லுக்கு வித்யையாகிற ஜ்ஞானமென்றும பொருளாம; அது ஆசார்யோபதேச மூலமாகையாலே ஆசார்ய நிஷ்டா எனப்படும ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷமெனபதற்கும ஆசார்ய மூலமான சபதார்த்த ஜ்ஞானத்தால் பரம்பரயா என்றோ, வித்யையெனப்படும ஜ்ஞானத்தால நேராகவென்றோ, பொருள கொள்க. ஸாவ தந்த்ரோக்தி=எல்லா தாசனங்களிலும பொதுவாகச சொன்ன சொல். எப்படியும தத்துவ ஜ்ஞானமும் அது நிலைப்பதற்காக பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபமும வேண்டுமெனபது ப்ரக்ருத விஷயம

(6) மறுபிறவி மறுக்கும பிறவி எனபதெங்ஙனே பொருந்தும பிறவி யுண்டாகில் இறப்பு நிசசயமில்லையோ. ஆகையால் பிறவி என்று தத்துவ

(6) 1 போமுரைக்கும் பொருள யாமறி
யோம் பொருளாா மறையில
தாமுரைக்கின்றன தாமே
யறியும் ரமுடையாா
ஆமுரைகளென்றிவை ஆயநதெடுத்து
ஆரண நூல்வழியே

ஞானமானுலும் விதயை யானுலும், மோக்ஷத்தில் வரும ஸவரூபாவிர்பாவமானுலும், அப்ராகருத தேஹ ஸம்பநதம் எனருலும் அதறகு அழிவும வரவேண்டுமே. அப்போது மீண்டும் ஸம்ஸாரந்தானே பரமபதமும் ஒரு லோகமாகில அதுவும மறற வுலகஙகளைப் போல் அழிய வேண்டும் புநஸ ஸமஸாரமே என்கிற விஞவிறகு விடை யளிததுக் கொண்டு கீழக்கூறிய ஆசாாயோபதேசத்தை உறுதிப்படுத்த மேற் பாசுரம - போமிதயாதி. முதலடிககுப் பலவிதம உரைசெயவதாம். அதை மேலே கூறுவம்.

பொருள், ஆா-நிறைநத மறையில்-வேதஙகளில் போம்-அழியககூடியதாய, உரைக்கும்—வேதம் ஓதுகினற, பொருள - வஸ்துவை பாவபதார்ததத்தை. யாம அறியோம்-நாம் அறியமாட்டோம, வேதம உபதேசிக்கும பொருள்களில் எது சாச்வதம், எது அழிவுறுமெனபதை நாம் யுக்திகளால ஸ்தாபிகக முடியாது. உலகில் கணட பொருள்கள் பிறக்குமவை அழிகினறன எனபது அனுபவ ஸித்தமாகையாலே இதனே அறியலாம் இதைப்போல் எங்கும் எனனலாகாது அக்ஷயயம =அழிவற்றன, அமரர்—இறப்பிலலாதவா என்று உரைதத விடத்திலும் அழிவு தெரிகிறது. பரமபதத்தில ஸாவயவமான வஸதுவும் நித்யமாகத தெரிகிறது. ஆகையால்

நாமுரைக்கும வகை நல்லரு
ளேந்தி நவின்றனரே. 3

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
परमतभङ्गे प्रस्तावनाधिकारः प्रथमः

பொருள் ஆர்-பல பொருள்கள நிறைந்த, மறையில-வேதங்களிலே, தாம் உரைக்கின்றன. அந்த மறைகள கருத்திற கொணடவற்றை, தாமே ஸதவ குறு திசயம உடைய (ஆசாரயா) தாஙகளே அறியும தரம் உடையார். அறிய வல்லமை யுடைய ஆசிரியாகள் இவை-இப பொருள்கள உரைகக-உபதேசிப்பதற்கு. ஆம்—தகும, சில வாககியத்திறகு இதே பொருள கூடும் என்று. ஆயநது-ஆராயநது எடுத்து—மனத்தில் முடிவு செய்து கொணடு, நல் அருள ஏநதி-சிறநத கிருபையுடன, நாம்-உபதேசம பெறும நாம, கேடட. ஆணம நூல வழியே-வேதவேதாநத சாரீரகாதிகளின வாயிலாக, உரைக்கும வகை—பிறருக்கு உபதேசிககலாம படி, நவின்றனா—உபதேசித்தனா. நித்யா நிதய விவேசம ஆராயநது பெற்று உபதேசித்த பூாவ மஹாஷி மஹாஜனஙகள நவின்ற வழியிலே விவேகம் பெற வேணடும. குதாககஙகளைத் கொண்டு வேதத்தை அழிக்கலாகாதென்றபடி.

முதலடிககு—வேதஙகளிலே போம பொருள்= ஆராயாதபோது ஆபாதமாகத் தோன்றும பொருள் இது உரைக்கும பொருள—கருத்தில கொணடு கூறும் பொருள் இது எனபதை யாம அறியோம என்றே, - அல்லது போம=நசவரமான பொருள உரைக்கும்—ஸதிரமுமான பொருள. இவறறை நாம அறியோம் என்றே,—அல்லது போம உரைக்கும—

॥ श्रीः ॥

॥ अथ जीवतत्त्वाधिकारो द्वितीयः ॥

(तत्त्वत्रयविषयोपोद्घாதம்)

சித்துமசித்தும் இறையு
மெனத் தெளிவுற்று நின்ற

அநித்யங்களான பௌருஷேயங்களான, ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் முதலான ப்ரஸித்த பதங்களாலான க்ரந்தங்களுக்குக் கூட, பொருள்களை யாம் அறியோம். விலக்ஷணமான வேதத்தின் பொருளை யாமே யறிவது எங்ஙனம் என்றே பொருளாம். ஜ்ஞான விகாஸம், சில அப்ராக்ருத சரீரம் முதலானவை அழியாதவை என்பதை விரிவாக ஆசார்யரின் மற்ற க்ரந்தங்களில் காண்க.

தாம் உரைக்கும் இத்யாதிக்கு. தாங்கள் சொல்வது தங்களுக்கு தான் தெரியும் என்று விபரீதார்த்தம் தோன்றுதபடி முதலில் 'தாம்' என்பது வேதங்கள் என்னலாம். மறை என்றவிடத்தில் பன்மை கொண்டதால் தாமென்றது

अभिनवदेशिक वात्स्य वीरराघवाचार्यரின் अनपायप्रभा என்னும் உரையில் ப்ரஸ்தாவநாதிகாரம் முற்றும்.

2. அறிவு வேண்டுமென்றார் கீழ். அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் எவை என்பதை முன்னே கூறி மற்றவற்றை மறுப்பது மேலே. ஸ்வபக்ஷ ஸ்த்தாபனமும் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபமும் வேண்டுமென்றார். முதல் விஷயம் முதலிலே. ஸ்வபக்ஷத்தில் மூன்று தத்துவங்கள் இசையப் பெற்றன. அதனால் மூன்று அதிகாரங்கள். 'சிதசிதீச்வர', 'ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநாசேதந', 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारம்' என்றெல்லாம் ப்ரஸித்தமான க்ரமத்திலே முதலில் ஜீவதத்துவ நிருபணம். சிலவிடங்

தத்துவ மூன்றும் தனித்தனி
காட்டும் தனி மறையால்
முத்திவழிககிது மூல
மெனத் துணிவாாகளையும்
கததி மயக்கும கதகரை
நாம் கடிகின்றனமே 4

களில் அசேதந தத்துவத்தை முனனே சொல்வதுமுண்டு. அசேதந பரப்ஞசம இந்திரியங்களால் முன்னே அறியப்படுமவை அதைவிட ஸூக்ஷ்மம ஜீவததுவம் ஸூஸூக்ஷமம பரமாதமா. புருஷாாததங்களிலும் ஐச்வர்யம் ஸாவஸாதாரணம. கைவலயம் அடுத்த படி. கடைசியாய சரேஷ்டடமானது பரமாதம பராப்தி. அவ்வித நோககால் ஐடஜீவேச்வர க்ரமத்திலே நிருபிபபதாம இம மூனறு அதிகாரஙகளுககும் பொதுவான உபோதகாதம் முதலில. மேலே "இத் தததுவங்கள மூன்றில்" என்று தொடஙகி ஜீவதததுவாதிகார விஷயம கூறபபெறும, இநத பெவபக்ஷ ஸ்த்தாபனததிலும் ஒருவிதத்தில் பரமத பங்கமும ஸிததிக்கிறபடியால் பரமதபஙக கரநததில் இது சேருமென்றறிவிததுக் கொண்டு இநத பாகததின் விஷயததைதக குறிப்பது முதறபாசுரம—

தெளிவு—இது வேறு, அது வேறெனற விவேகததிறகு, உறறு-ஸம்பநதப்பட்டு, நின்ற=இருக்கினறு, சித்து உம அசிதது உம, இறை உம்

[தத்துவத்ரயமாக நிரூபணத்தின் பலன்.]

(2) இப்படி अविद्या—कर्मादिप्रवाहத்திலே ஒழுகி अपा(असा)रமான दुःखसागरத்தில் அழுந்துகிற चेतनனுக்குத் தன் विशेषणங்களை विवेकियாமையாலே வருகிற प्रकृत्यात्मभ्रमமும், தன் विशेष्यத்தை विवेकि-

---

என — சேதநாசேதநேச்வரர்களென்ற மூன்று தத்துவம் உம்—தத்துவத்ரயத்தை, தனி தனி காட்டும்-பிரித்து உபதேசிக்கின்ற, தனிமறையால்—ஒப்பற்ற வேதங்களைக் கொண்டு, இது—இத் தெளிவானது முத்திவழிக்கு — மோக்ஷம் பெறுதற்கு, மூலம்—காரணமாகும், என துணிவார்களையும்—என்று நம்பி யிழிந்தவர்களையும், கத்தி மயக்கும்—இரைச்சல் போட்டு ஏமாற்றுகின்றவர்களான, கதகரை—கதையாவது, வாதம்—வாதிப்பவர்களை, நாம் கடிகின்றனம்— விலக்குவோம். தத்துவம் மூன்றும் காட்டு தனி மறையாவன — 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारञ्च मत्वा', 'विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्यः' இத்யாதிகள்.

(2) மூன்று தத்துவங்களைப் பிரித்து அறிவதற்குப் பலன் இன்னதென்றறிவிக்கிறார்—இப்படி = முதலதிகாரத்திற் கூறியபடி. அவித்யா = அஞ்ஞானம், அதன் மூலமாக வருவது கர்ம, आदि என்ற சொல்லில் வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்றவற்றைக் கொள்க. ஒழுகி — அடிப்பட்டுப் பெருகி, தன் விசேஷணங்களை, தனக்கு விசேஷணங்களாய் — உபாதிகளாயிருக்கும் தேஹேந்த்ரிய ப்ராணாதிகளை, விவேகியாமை

யாமையாலே வருகிற स्वतन्त्रात्मभ्रमமும் கழிகைக்காக तत्त्व[त्रय?] निरूपणம் பண்ணவேணும்.

[எது தத்துவமென்பது முதலில்]

(3) तत्त्वशब्दம் प्रमाण सिद्ध सर्वं वस्तु साधारणமாய் சில

யாலே = தன்னைவிட வேறாக அறியாமையாலே, அதற்குக் காரணம் தனக்குள்ள அணுத்வ — நித்யத்வ — ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வாதிகளை யறியாமையாம். ப்ரக்ருத்யாத்ம ப்ரமமாவது மூல ப்ரக்ருதியே ஆத்மா என்கிற ப்ரமமன்று. அப்படி யாருக்கும் ப்ரமம் வராது. ப்ரக்ருதியின் கார்யமான தேஹத்திலோ, இந்திரியத்திலோ, ப்ராண வாயுவிலோ நானென்கிற ப்ரமமென்றபடி. தேஹாத்ம ப்ரமமென்றால் இந்த்ரியாத்ம ப்ரமாதிகள் சொன்னதாகாது. அதற்காகப் பொதுவாக ப்ரக்ருதி என்றது. அவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி கார்யமாகையால் ப்ரக்ருதித்ரவ்யமே. प्रकृत्यात्मभ्रान्तिर्गलति चिदचिल्लक्षणधिया என்றது காண்க. விசேஷணாவிவேகம் சொன்னார். விசேஷ்யாவிவேகம் கூறுகிறார் தன் விசேஷ்யத்தை என்று. பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா எப்போதும் ப்ரகாரமாயிருப்பதால் பரமாத்மா விசேஷ்யம். இந்த ப்ராந்தி—நான் ஸ்வதந்த்ரன். ஈச்வரனில்லையென்பதும், நானும் ஈச்வரனுமொன்றென்பதும், ருத்ராதிகளில் ஒருவன் தனக்கு ஈச்வரன் என்பதுமென்னலாம்.

(3) ஸர்வ வஸ்து = த்ரவ்யம் அத்ரவ்யமெல்லா

द्रव्यங்களிலே विवक्षाविशेषத்தாலே विशेषித்து प्रयुक्त மாம். இத் तत्त्वங்களுக்கு साधारणமான रूपங் களைக குறைத்து असाधारणरूपங்களைப் பொது

வற்றிற்கும். சில த்ரவ்யங்களிலே இதி. இது பல விதமாம். உதாரணமாக – ஸாங்க்யர்கள் தத்துவ ஸங்க்யானம் என்று சொல்லி ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருத-ஜீவாத்மாக்கள் இருபத்தைநதை மட்டும் சொல் லுகிறுர்களை. தெளிந்தவருமை பரக்ருதி ஜீவேச்வரர் கள் என்ற மூன்றைமட்டுமை சிலவிடங்களிறசொல் வதுண்டு. விவக்ஷா இப்போது இவ்வளவு போது மென்று கருதி அவவளவே சொலலவேணடு மென்ற நோககு, 'உபயோக விசேஷமடியாக வநத விவக்ஷா விசேஷத்தாலே' எனபா ஆசித்ததவாதி காரத்தில் ஸாவ ததவ ஸாதாரணமான ஆகாரங் களாவான பரதயக்ஷம்–அநுமாநம்–வேதம் என்ற ப்ரமாணஙகளிலொனறுல் அறியப்படுகையும், பாதிக்கப்படாமையும்; மேலே காரணதவம, வேத் யத்வம், வாசயதவம் முதலானவறறையும் சொல் லப் போகிறுர். அவறறைக குறைப்பதாவது சில வறறிற்கு இது ப்ரமாண கமயமிலலையென்றுமை பாதிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்வது; உலகம் பொய் எனபது; எல்லாமே பொய் எனபது; ஞான முணடு, ஆனல் க்ஷணிகம்; ஸததிரதவம பொய் என்பது இத்யாதி: இதுபோல் சிறசில தத்துவங்

வாக்கியும், மற்றும் प्रामाणिकங்களைக கழித்து अप्रा-माणिकங்களைக் கூட்டியும பரवादिகள கலங்குவர்கள.

(तत्त्वविभागம)

(4) तत्त्वங்கள் द्रव्याद्रव्यभेदவத்துக்களாயிருக்கும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான आकारங்கள कारणत्ववेद्यत्ववाच्यत्वादिகள். द्रव्यம் गुणाश्रयत्वादिलक्षणம்.

களைமட்டும எடுதது ஸாதாரணுஸாதாரண தாமங்களில் பேருமும் காண்க. அஸாதாரணங்களைப பொதுவாக்குவதாவது ப்ரக்ருதயாதிகளுக்குள்ள ஜடதவததை ஆதமாவுககும ஜ்ஞானததுககும் கொளவது, பரமாதமாவுக்குள்ள ப்ரஹமத்வததை ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கும் சொலலி அதவைதம ஸிததாநதமென்பது. பரமபததைத ப்ரகருதியில சேர்ப்பது, காலம பரக்ருதி காாயம், தனி த்ரவ்யமன்றெனபது. ஆத்மா தேஹமே, வேறிலலையெனபது இத்யாதி. ப்ராமாணிகஙகளைக கழிப்பதாவது – ஈசவரனிலலை ப்ரக்ருதியிலலை ஸததுவ ரஜஸ்தமோ குணஙகள் இலலை இத்யாதி அப்ராமாணிங்களைக் கூட்டுவது தார்க்கிகா இசைநத பரமாணு, அவயவிதரவயங்கள, அவற்றின குணுதிகள், பத்து குணங்களுககு மேறபட்ட குணஙகள், ஜாதி, விசேஷம, ஸமவாயம், தனிப்பட்ட அபாவம் எல்லாம் அப்ராமாணிகங்களாம. இப்படி அதவைதி இசைந்த நிாவிசேஷ பரஹமம், அவிதயை முதலானவையுமாம். இவறறையிசைவது.

(4) வேதயதவமாவது-ப்ரமாணததிஞல் அறியப்

இங்ஙனல்லாதது அத்³ரவ்யம். கு³ணாஶ்ரயமாய்த் தோற்றின வஸ்துவை இசைந்து குதர்க்கங்களாலே குணங்களைக் கழிப்பார்க்கும் கு³ணபூ⁴தரூபாதி³களை இசைந்து ஆஶ்ரயமில்லை என்பார்க்கும் ஸர்வஸாதா⁴ரணமான इदमित्थम्

படுகை. வாச்யத்வமாவது-சப்தத்தால் சொல்லப் படுகை. गुणाश्रयत्वादिलक्षणम्-बहुव्रीहि. அவற்றை லக்ஷணங்களாக உடையதென்றபடி. 'குணாச்ரயத்வம் த்ரவ்ய லக்ஷணம், அத்ரவ்யத்வம்=த்ரவ்யமாகாமை குணத்திற்கு லக்ஷணம்' என்றால் அந்யோந்யாச்ரயதோஷமுண்டாம். ஆகையால் குணாச்ரயத்வமாவது — ஸத்வாதி³த³ஶகாந்யதமாச்ரயத்வமென்க. ஸத்துவாதிகள் பத்தில் ஏதேனுமுடையதாகை. அல்லது ஸம்யோகாச்ரயத்வம். (ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனம்) ஆதிபதத்தாலே, உபாதாநத்வம் அவஸ்த்தாச்ரயத்வம், ஸ்வநிஷ்ட்டத்வம்=அதாவது ஒன்றுக்கு அப்ருதக்ஸித்தமாக உலகில் தோன்றாமை. குணங்கள் த்ரவ்யத்திற்கு அப்ருதக் ஸித்தமாய்த் தோன்றும். அப்ருதக்ஸித்தமாக என்றால் ஓர் ஆச்ரயத்தை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பதாக என்றதாம். குணம் த்ரவ்யம் என்ற தர்மதர்மிகள் இரண்டையும் இசைய வேண்டும். ஒன்றை இசைந்து மற்றொன்றை மறுப்பர் சிற்சில பௌத்தர். இதனைத் தத்துவமுக்தாகலாபத்தில், (1-8) (5-6) ச்லோகங்களின் விருத்தியில் காண்க. அந்த பௌத்த பக்ஷங்களில் தோஷங்களைக் கூறுகிறார் குணாச்ரய மாயித்யாதியால்; इदमित्थम् என்பதற்கு

என்கிற विशिष्टप्रत्ययமும், दर्शनस्पर्शनங்களாலே एकार्थ-ग्रहणமும், प्रत्यभिज्ञामात्रமும்.

வஸ்து இந்த தர்மத்தை யுடையது, இவ்விதமானது என்பது பொருள். அதாவது-இது குடம், இது நீளம், இது போகிறது என்றாற்போலே தர்மி, தர்மம் இரண்டும் கொண்டே ஜ்ஞானங்கள் பிறக்கின்றன. ஒன்றுக்கு ஸாதகமே மற்றொன்றுக்கும் ஸாதகமென்றபடி. விசிஷ்டப்ரத்யயம்=தர்மத்தோடு சேர்ந்த படியே தர்மியின் ஜ்ஞானம். தர்சனமாவது கண். ஸ்பர்சனமாவது தவகிந்த்ரியம். இரண்டாலும் ஒரே வஸ்து க்ரஹிக்கப்படுகிறது 'கண்ணால் கண்டதையே கையால கொள்கிறேன்' என்ற ஜ்ஞானத்தில் இரண்டு இந்திரியங்களுக்கும் விஷயமாக ஒன்று தோன்றுகிறதே, அது எது? ரூபஸ்பர்சாதி குணங்கள் தவிர வேறு த்ரவ்யமில்லையாகில் இது ரூபமா, ஸ்பர்சமா? ரூபம் கண்ணொன்றுக்கே கோசரமாகும்; ஸ்பர்சம் த்வக்குக்கே. ஆகையால் த்ரவ்யம் வேறாகும். ப்ரத்யபிஜ்ஞாமாத்ரமபி — ப்ரத்யபிஜ்ஞையாவது முன் வந்த அநுபவத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு உண்டாகும் ப்ரத்யக்ஷம், கீழே கண்ணால் கண்டதைக் கூட்டிக் கொண்டு தவக்கால் வந்த ப்ரத்யக்ஷம் கூறப்பெற்றது. இதுவே யன்றி ப்ரத்யபிஜ்ஞாமாத்ரமும்— அதாவது இரண்டன்றி ஒரே இந்தரியத்தால் வரும ப்ரத்யக்ஷத்தைக கொண்டும் த்ரவ்யம் உணடென்னலாம், எங்

ஙனெலனில— ரூபாதிகுணம தவிர த்ரவ்யம வேறில்லை யென்கிறீர். குடம் சூளையிலிடுவதற்கு முன்னே ஒரு நிறமாய், பிறகு வேறு நிறம பெறுகிறது. காய் பழமாம்போது ரூபம், ரஸம் கந்தம் எல்லாம மாறும். சாயம் தோய்த்த சேலையில் நிறம் மாறும். இங்கெல்லாம் முன ப்ரத்யக்ஷமாய் அனுபவித்ததையே மறுபடி அனுபவிக்கிறேனெனகிறது எப்படி கூடும். அந்தந்த ரூபம முதலான குணம் வேருகின்றதே. ஆகையால இருவித குணங்களுக்கும் ஆச்ரய மான ஸ்திரமான த்ரவ்யம் இசையவேண்டும். இதுபோல் ஜ்ஞாநாதி குணங்களே ஆத்மா, வேறு த்ரவ்யமில்லை யென்ருகிறீர். நேற்று பார்த்த நானே தொடுகிறேன், அல்லது இன்றும் காண்கிறேன் எனறு அறிய முடியுமா. ஆத்மா வெவ்வேருகிவிடுகிறதே. தர்சன ஜ்ஞானமும் ஸ்பர்சன ஜ்ஞானமும் ஒன்ருகுமா. முன் உண்டான காண்கையும் இன்று உண்டாம் ப்ரத்ய க்ஷமும் ஒன்ருகுமா என்றபடி. விசதா விசதேதி— முன்னே அஸ்பஷ்டமாகக் கண்டு பிறகு ஸ்பஷ்ட மாகக் காண்கிருன். த்ரவ்யத்தைக் காண்பது இரண்டிலும் ஸமானம். தர்மங்கள் பலவற்றில் பொதுவாகச் சிலவற்றை மட்டும் கண்டால் அவிசதமென்பது. அதிகமான விசேஷங்கள் கண்டால் விசதமென்பது. இதனுலும் பல தர்மங்கள் கொண்ட தர்மியுண்டென்க. விசேஷா

संशय विपर्ययங்களும் கூடாதே स्ववचनविरोधமும் வரும். இப்படி धर्म धर्मிகளுடைய अत्यन्तभेदம் निर्बाधமாகை யாலே निर्गुणब्रह्मवादादिகள் निर्मूलங்கள்.

க்ரஹமிதயாது- தூ , த்திலஉயர்ந்து நிறைவஸ்து வைக் காணும் போது அது கட்டையா புருஷனு என்கிற விசேஷத்திற்கு அக்ரஹம்= காணுமை யுண்டு. இதிலிருந்து அதில் ஸம்சயம் ஏற்படுகிறது. சில சமயம் விபரீதமாகவும் க்ரஹிதது விடுகி ருன். அது விபர்யயம். இதனுல், தரவ்யம், அதறகு ஸாமான்ய தர்மமான உயர்ச்சி முதலானவை புருஷத்வம் முதலான விசேஷம் எல்லாம் இசை யவேணும். स्ववचनविरोधமாவது ஸர்வஜ்ஞரான புத்தர் ஒருவரே சிஷ்ய குணத்திற்குத தக்கவாறு நான்கு விதமான பௌத்த மதங்களை அவ்வப் போது உபதேசித்தாரென்ருற் போலே அவர் களே சொல்லுகிருர்களே. அதில் அணு த்ரவ்யம் முதலானவையும பற்பல குணங்களுமெல்லாம் தெரிய வருவதால் அதற்கு விருத்தமாகும் இந்தக் கொள்கை. அத்யந்த பேதமிதி—அபேதமே யுண்டு என்ருே, பேதாபேதமென்ருே சொல்வது தகாதென்றபடி. நிர்குண ப்ரஹ்மவாதம் சாங் கரவாதமாகும். குணமில்லையாகில த்ரவ்யமென்ற பெயரே ஸித்தியாது. ஆதிபதத்தாலே பேதாபே தம் சொல்லும் பாஸ்கராதி பக்ஷங்களைக் கொள்க.

5 தத்துவத்தை த்ரவ்யம் அத்ரவ்யம் என இர ண்டாகப் பிரித்தார். இனி, த்ரவ்யத்தை இரண்

[தத்த்வ த்ரய நிரூபணம்]

5 த்ரவ்யம் பரனுக்கு ப்ரகாசிக்குமதென்றும் தனக்குத் தானே தோன்றுமதென்றும் இரண்டு வகை. இவற்றை பராக் என்றும் ப்ரத்யக்கென்றும், அநாத்மா-வென்றும் ஆத்மாவென்றும் சொல்லக்கடவது-

---

டாகப் பிரிககிறார். ப்ரதயக் பராக், அல்லது ஆத்மா அநாதமா, அல்லது சேதநம் அசேதநம என்றவாறு. அறிவற்றதால் அசேதந வஸ்து தனக்காகத தோன்றுவதில்லை. அதாவது தான் ஒரு பயனைப் பெறுவதிலலை. அனுபவிக்கிற சேதனனுககாகவே தோன்றுகிறது ஆகையால் பிறரை அடைவது, பிறருககே தோன்றுவது என்ற பொருளைக் கொண்டு பராக் எனப்படும. ஆதமாவாகிற ஒவ்வொரு சேதநனும எதையும் தனக்காக்கிக் கொள்வது இயறகை. தோன்றும வஸ்துவினின்று தான் பயன பெறுகிறான். தன்னையும் அறிகிறான. அவ்வறிவையும தனககே யாககிக் கொள்கிறான். ஆகையால் ஒவ்வொரு ஆதமாவும் ப்ரதயக்காம. அதாவது பராக் என்பதற்கு ப்ரதியாகத் தனக்குத தோனறுகிறதென்றபடி. பரனுககு ப்ரகாசிக்குமெனபதறகு—சேதனனுககு ப்ரகாசிக்கும், தனக்காக ப்ரகாசிககாதெனபது பொருள். ப்ரத்யக் என்பதன பொருள் தனக்குத் தானே தோனறும எனபது. இஙகே, 'தானே' என்ற சொல முககியமனறு. தனககுத் தோன்றுவது

ப்ரத்யக்காம. அந்தத் தோற்றம் தன்னாலாவதா, வேறு ஒரு ஜ்ஞானத்தால் ஆவதா என்பதில் தார்க்கிகர்களுக்கும் வேதாந்திகளுக்கும் மதபேத முண்டு. அதில் தம் பக்ஷத்தைக் கருதி தானே என்றது. இதன் விரிவைப் பிறகுக் காண்க.

த்ரவ்யத்தை இரண்டாகப் பிரித்தார். ஆக இப்போது ப்ரத்யக், பராக், அத்ரவ்யம் என்று மூன்று தத்துவங்கள் ஏற்பட்டன. ப்ரஸித்தமாக வழங்குடம் தத்துவ த்ரயம் இதன்று, அது வேறு. அத்ரவ்யமும் பராக்கே. ஆகையால் மேலே தாம் மூன்று அதிகாரத்தில் சொல்லும் தத்துவ த்ரயம் தெளிவதற்காக ப்ரத்யக் என்ற ஆத்மாவை இரண்டாகப் பிரிக்கிறார் ஆத்ம வர்க்கத்திலிதி—ஜீவர்களே பலர் இருப்பதால் ஆத்மா இரண்டென்பதென் என்னுமைக்காக, உயர்ந்தது தாழ்ந்ததென்ற பிரிவைக் கருதிக் கூறுவதாமிது. உயர்ந்த ஆத்மா ஈச்வரன். அவனுக்கு உயர்ச்சி ஈச்வரத்வமே. நமது ஸித்தாந் தத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டது ஸர்வ சரீரித்வம். அதாவது ஆத்மா என்றால் உடல் உடையவன் என்றதாகும். ஜீவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் உடலே பெரும்பாலும காணவதாகும். ஈச்வரனுக்கு உலகெல்லாம் உடல். அதனால் ஆத்மா என்ற சொல்லின் பொருள் அவனிடமே நிறைந்திருக்கும். இதனைக் குறிக்கவே ஸர்வ சரீரி

பிரித்து இத்தத்வங்களை चिदचिदीश्वरர்களென்னும்
போது गोबलीवर्द न्यायத்தாலே चिच्छब्दं जीव विषयं.

த்வத்தை யெடுத்தது ஆக ஈச்வர சேதநன்,
அநீச்வர சேதநன், அசேதநம என்று மூன்று
பிரிவில் தத்துவ த்ரயத்தைக் கொள்க. அசேத
நத்தில் அத்ரவ்யமும அடங்கும். ஆனால் சேதநா
சேதநேச்வரர்கள் என்று பிரிக்கிறார்களே அது
கூடுவது எங்ஙனே? சேதந என்ற சொல்லிலே
ஈச்வரனும் அடங்குகிறானே என்ன, அதற்கு மறு
மொழி—चिदचिदीश्वर இத்யாதி. ஜீவன் அசித்து
ஈச்வரனெனப் பிரிக்கலாம். ஜீவ என்னாமே சித்
என்றோ சேதநன என்றோ சொன்னால் அங்கே
गोबलीवर्दन्यायம் கொள்வது. அதாவது गामानय, बली-
वर्दमानय எனகிறார்கள். மாட்டைக் கொண்டு வா,
காளையையும் கொண்டு வா என்றபடி. बलीवर्दம்
காளை. காளையும் மாட்டில் சேர்ந்ததாயிருக்கத்
தனியே அதைச் சிறப்பித்துச் சொன்னதால் गो
பதம் அது தவிர மற்ற மாட்டைமட்டும் சொல்
வதாகக் கொள்ளவேணடும். அதுபோல ஈச்வர
னைத் தனியே பிரித்துப் பணிக்க வேண்டியது
அவசியமாய்விட்டதால் மற்ற சேதநரை மட்டும்
கொள்வதற்கே சிதபதமெனக. இபபடி சேதந
என்றாலும அது ஜீவமாத்ர விஷயம் = ஜீவனை
மட்டும் குறிப்பதாகும்.

6 விபாகம் செய்யுமிடத்தில் ஒன்றோடொன்றுக
குள்ள ஸாம்ய வைஷம்யங்களை நன்கு அறிந்

(ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்கள்)

(6) 1 அசேதநங்களுக்கும் சேதநங்களுக்கும் பொது வாய், ஈச்வரனுக்கில்லாத ஆகாரங்கள் ஆஶ்ரயத்வாதிகள்.

நால் வைலக்ஷண்யம் நன்றாக ஏற்படுமென்று ஸாதர்ம்ய-வைதர்ம்யங்களைச் சொல்வது ஸம்ப்ரதாயம். இதை வைசேஷிக தர்சனத்தில் விரிவாகக் காணலாம் அவ்வாறு இங்கு மூன்றுக்கும் பொதுவானது, ஈரிரண்டுக்குப் பொதுவானது. ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப்பட்டதென்ற தர்மங் களைத் தெரிவிக்கிறார். இப்படி யாராய்ந்து தனிப் பட்ட தர்மம் கண்டால் அதுவே அதற்கு லக்ஷணமாகும். அஸாதாரண தர்மத்தை தானே லக்ஷணமென்பது. லக்ஷணமறிந்தால் தான் லக்ஷ்யத்தைக் கூறும் சொல்லின் பொருள் இவ் வளவென்று அளவிட முடியும். ஆக இங்கே சேதநாசேதநேச்வரர்களிலே சேதநாசேதநங் கள், அசேதநேச்வரர்கள், சேதநேச்வரர்கள் என்ற ஈரிரண்டுக்கு மட்டுமாய் மற்றதொன்றுக் கில்லாத தர்மம் என்ன, ஒவ்வொன்றுக்கே உள்ள தாய் மற்ற இரண்டுக்கில்லாத தர்மமென்ன என்பதை அடைவாக அறிவிக்கிறார். அசேதநங் களுக்கும் இதயாதியால். இரண்டுக்கு ஒரு ஸா தர்ம்யம் சொன்னால் மற்றதுக்கு அதுவே வை தர்ம்யமாகும். ஆஶ்ரயத்வாதி என்ற ஆதிபதத்தால் நி யாம்யத்வம், சேஷத்வம், ஸர்வகாரணத்வாபாவ ம், (ணமாகாமை) ஸர்வஸ்வாமித்வாபாவம், ஸர்வ

"सर्वत्र वसति" इत्यादि [என்றது] व्याप्तिमात्रपरम् । नियाम्यत्वशेषत्वादिकள் आश्रितवात्सल्यादिप्रयुक्तங்கள் (2) अचित्துக்கும் ஈச்வரனுக்கும் பொதுவாய் ஜீவனுக்கில்லாத ஆகாரம் पराधीनभोक्तृत्वाद्यभावம். ஜீவனுக்கு

தாரத்வாபாவம, ஸர்வநியந்த்ருத்வாபாவம், ஸ்வாதீந भोक्तृत्वाभावம் இத்யாதிகளைக் கொள்க. பரமாத்மாவுக்கும் ஆதேயத்வமுள்ளதே. ஆதேயத்வமாவது தங்கியிருக்கைதானே. सर्वत्रासौ वसति अतो वासु என்றும், यः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन् என்றும் எங்கும் அவன் தங்கியிருப்பது சொல்லப் பெற்றதே யென்னில், அந்த வாக்யங்கள் வ்யாப்திமாத்ரபரம். அதாவது பரமாத்மா எங்கும் பரவி (சூழ்ந்து) இருக்கிறானென்கிறனவே யல்லது அவனுக்கு எல்லாம் ஆதாரமென்று சொல்லவில்லை. ஆகாசம் எங்கும் பரவியுள்ளதென்கிறோம்; ஆகாசத்திற்கு இந்த வஸ்துக்கள் ஆதாரமாகுமோ? இவை யிரா விட்டால் ஆகாசம் விழுந்துவிடுமா. அதுபோல் अन्तर्बहिश्च तत् सर्वं व्याप्य என்ற வ்யாப்தியே=பரத்திலே யதன் பொருள். ஆதேயத்வமன்று. ஆனாலும் நியாம்யத்வமும் சேஷத்வமும் பகவானுக்கு உளதே. ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் தசரத வஸுதேவர்களுக்கு நியாம்யனாய் சேஷனாக வில்லையா என்னில், அது ஸ்வாபாவிகமல்ல. அவர்கள் தன்னை ஆச்ரயித்திருந்தார்களென்று அவர்களிடம் வைத்துள்ள வாத்ஸல்யம் காருண்யம் முதலான காரணங்களால் தானாக ஏற்படுத்

स्वाधीनभोक्तृत्वं भ्रान्तिसिद्धम्। ईश्वरனுக்கு पराधीन-भोक्तृत्वं गुणकृतम्. (3) ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பொதுவாய் अचित्துக்கில்லாதவை ज्ञातृत्वभोक्तृत्वादிகள். करणங்களுக்குஜ்ஞாத்ருத்வாதிவ்யவஹாரம் ஔபசாரிகம். 4 இப்படி

திக கொண்டவை. पराधीनभोक्तृत्वाद्यभावमிது. பலனை யனுபவிக்கை भोक्तृत्वम् அசித்துக்கு போக்த்ருத்வமேயில்லை ஜீவனுக்கு அது இருந்தாலும் பரமாத்மாதீனமாகவே யிருப்பதால் ஸ்வாதீன போக்த்ருத்வமில்லை. ஆதிபதத்தாலே கர்த்ருத்வத்வாதிகளைக் கொள்க. ஒவ்வொரு ஜீவனும் தானே ப்ரயாஸப்பட்டுப் பலனை யனுபவிப்பது ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க ஸ்வாதீன போக்த்ருத்வமில்லை யென்னலாமோ எனில்—ஈசவரனைத் தெளியாமையாலே ஸ்வாதீனமாயிருப்பதாக உலகில் ப்ராந்தி; உண்மையில ஸ்வாதீனமன்று. நாஸ்திகனும் போக்தாவாகிறது பகவானின் ஸங்கல்பத்தாலே. ஆகையால் ஸ்வாதீநபோக்த்ருத்வம ஜீவேச்வரஸாதர்ம்யமாகாது. ஆனி, பராதீந போத்ருத்வாபாவம் அசித்ஈச்வரஸாதாரணமாகாதே. ஈச்வரனும் தசரதாதிகளுக்கு அதீனமாய போக்தாவாகவில்லையா என்னில், வாத்ஸல்யாதிகளாலே தானே அந்தர்யாமியாயிருந்து தசரதாதிகளை ஏவச் செய்வதால் அவர்களுககு அதீனமாகான் அதீனன் போல் எண்பிககிறான். உண்மையில் பராதீநனல்லன்.

மனோ ஜானாதி, சக்ஷு: பச்யதி, ச்ரோத்ரம் ச்ருணோதி என்பதால் அசித்தும் ஜ்ஞாதாவாகத் தெரிகிறதேயென்னில்.

ஒரொன்றுக்குண்டாய் இவ் வி(ஈரி?)ரண்டுக்கில் லாதஆகாரங்கள் अज्ञत्वादिகளும் परतन्त्रचेतनत्वादिகளும் निराधारत्वादिகளும். अचिद्विकारமான अन्तःकरणத்துக்கு ज्ञातृत्वादिகளைச் சொல்லுவார்களுக்கும் முடிவில்

அவற்றிற்கு ஜ்ஞானகர்த்ருத்வமோ ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமோ கிடையாது. கரணத்வமேயுளளது கரணத்தை கர்த்தாவாக ஏறிட்டது மட்டும். இனி ஒவ்வொன்றுக்கு அஸாதாரணமான தர்மம் கூற 4 இப்படி யித்யாதி. இவ்விரண்டுக்கு என்பதற்கு ஈரிரண்டுக்கு என்று பொருளாம். அங்ஙனே பாடமிருக்கலாம். அஜ்ஞத்வம் அசேதநத்திற்கு மட்டும். பரதந்த்ரனாய் சேதநனாயிருக்கை ஜீவனுக்கு மட்டும். நிராதாரத்வாதிகள் ஈச்வரனுக்கு மட்டும். ज्ञाज्ञौ द्वावजावीशनीशौ, अज्ञो जन्तुरनीशोऽयम् இத்யாதிகளிலே ஜீவனுக்கு அஜ்ஞத்வம் சொல்லப்பட்டதே யெனனில, அங்கே அஜ்ஞத்வமாவது அவன் தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்குத் தக்க விகாஸமில்லாமை. அசேதநததிறகு இங்குச் சொன்ன அஜ்ஞத்வமாவது தர்மபூத ஜ்ஞானமென்பதே யடியோடில்லாமை. அசேதநமான ப்ரக்ருதியின் பரிணமமான அந்தஹ்கரணமென்ற மனத்துககு அலலது புத்தியென்ற மஹத்துக்கே ஜ்ஞாத்ருத்வம் என்கிற அத்வைதிபக்ஷ, காபிலாதி பக்ஷங்கள் சரியல்ல. அப்படியானல், தேஹமே ஜ்ஞாதா என்று சொன்ன சார்வாகரின் பக்ஷத்திலே போலே அசேதநமான மநோ புத்திகளுக்

आत्मापलापं प्रसंगिक्कும். जीवனுக்கு अवस्थाविशेषங்-களிலே निरपेक्षस्वातन्त्र्यமும் ईश्वरனுக்கு अज्ञत्वமும் கொள்ளுவார்க்கும் ईश्वरापलापं வரும்.

கே கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் ஸம்ஸாரித்வ மெல்லாமாகையால் வேறு ஆத்மாவை ஸாதிக்க யுக்தியில்லை யாகையால். ஆத்மாவுக்கு அ .லாபம்= மறுப்பே ஆகும். நிராதாரத்வ...ங்கள் என் றவிடத் திலேஆதிபதத்தாலே நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரத்வா திகளையும் கொள்க. அவை ஈச்வரனுக்கே. சிலர் ஜீவன் ஆதியில் ஸ்வதந்த்ரனுகவே யிருந்து துஷ்கர்மத்தாலே பரதந்த்ரனுனனென்பர். மோ க்ஷத்தில் ஸ்வதந்த்ரனுயிருப்பானென்பர் மற்றும் சிலர். அதெல்லாம் தவறு. சிந்தித நிமிஷிதாதி ஸர்வ ப்ரவ்ருத்தியும் எப்போதும் அவனுக்கு அதீ னம் அப்படிப்பட்ட ஈச்வரனே வேதத்திலே ஓதப் பட்டான். அவன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நிரபேக்ஷமென்னவாகுமோ. மற்றும சிலர் ஈச் வரனுக்கும் அஜ்ஞத்வமாம். அது அசேதனத் திற்குப் போல் தர்மபூத ஜ்ஞானமே யில்லாமை யென்பதன்றுகிலும், ஜீவனுக்குப் போலே ஸங்கு சித (சுருங்கிய)ஜ்ஞான ரூபமாகலாம். ஆச்ரிதர்களி ன் தோஷங்கள்விஷயத்தில் அவனை अविज्ञाता என்ற தே என்பார்கள். ஸார்வஜ்ஞனை பகவான் தோ ஷங்களையறிந்திருந்தும பாராட்டாமல் உபேக்ஷிக் கிறுனென்பதே अविज्ञाता என்பதற்குப் பொருள் என்க. இனி, முன் சொன்ன அஜ்ஞத்வம் ஜ்ஞா

(ஜீவதத்துவாதிகாரம்)

(7) இத்ரவ்யங்கள் மூன்றில் ஶாஸ்த்ரோபபத்திநிரபேக்ஷமாக ஸம்ப்ரதிபத்திக்ஷேத்ரத்தாலே அசித்தை முற்பட நிரூ

ணம் பண்ணாமையென்றே இங்குமகொள்வதா ஞல் பாஸ்கர யாதவ பக்ஷங்களிலே ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகிறது என்று அதற்குச்சொன்ன அஜ்ஞத்வத்தை தூஷித்ததென்னலாம் ஜீவனுக்குள்ள அல்ப ஜ்ஞதவம் அஜ்ஞத்வமென்று கொள்ளில் ப்ரஹ்மமே ஜீவனுகிற தென்கிற பக்ஷதூஷணமாம். 'ஈச்வரனுக்கு' என்றதால் ஈச்வர தசையிலே அஜ்ஞத்வமென்ற பக்ஷதூஷணம் ஸ்வரஸம்.

7 இதுவரையில் தத்துவத்ரயத்திற்குப் பொதுவான விசாரம் செய்தாயிற்று. இனி ஒவ்வொரு தத்துவத்தைப் பற்றிய நிரூபணம். அதில் வேறு க்ரந்தங்களிற் போலே அசேதந தத்துவத்தை முதலில் கூறக் காரணமிருக்க அதைவிட்டு ஜீவ நிரூபணம் முதலில் ஏனென்ன, அதற்குக் காரணம் கூறுகிறுர் இத் தததுவங்கள் இத்யாதியால். ஜீவேச்வர தத்துவங்கள் ஸூக்ஷ்மங்களானபடியாலே சாஸ்த்ரம், உபபத்தி (யுக்தி) இவற்றை விட்டு ஸர்வஸம்ப்ரதிபத்தி (ஸர்வஸம்மதி) சொல்ல வொண்ணுது. அசேதநம் ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பதும் உண்டாகையால் ஸர்வ நிர்விவாதமாகும். ஆகையால் முதலில் க்ருஹிக்கப் படுவதை முதலில் விசாரிப்பது யுக்தம். ஆனுலும் தத்துவத்ரயம் சொல்லும் சருதியிலே ஜீவ

பிக்கை ப்ராப்தமாகு(கி)லும் போக்தா என்றும், போக்யம் என்றும், ப்ரேரிதா என்றும் ஶ்ருதி சொன்ன அடைவே, தன்னை அறிந்து, தனக்கு த்யாஜ்யோபாதேயங்களை விவேகிக்க வேண்டுகையாலே யதோபதேஶம் ஜீவதத்த்வத்தை நிரூபிக்கிறோம்.

தத்துவம் முன்னே ஓதப்பட்டிருப்பதால் அந்த க்ரமம் இப்போது கொள்ளப்படுகிறதென்றபடி. அடைவே=க்ரமத்திலேயே. இது நிரூபிக்கிறோம் என்பதோடு இசையும். ச்ருதி தான் ஏன் இவனை முன்னே ஓதிறறு என்ன, அதறகு யுக்தியைக் காட்ட தன்னை—இத்யாதி, ஆத்மாபிமாநாநு குணமாக புருஷார்த்தருசி என்பது ப்ரஸித்தமே. தன்னை எப்படி நினைக்கிறானோ அப் படிக்குத் தக்க பலத்திலே நோக்கு உண்டாகும். தேஹாத்மாபிமானமுள்ள போது மிருகமனுஷ்யாதி பாவனைக்குத் தகுந்த ஆஹாராதிகளில் ப்ரவ்ருத்தியாம். தேஹத்தைவிட வேறு, மேம்பட்ட பலனைப் பெறக்கூடியதென வறிந்தால், ஸ்வர்காதிகளில் ருசியாம். பகவச்சேஷத்வம் ஸ்வரூபமெனத் தெளிந்தால் தான் தகுந்தது நாம் சொல்லும இதென்று தெளிந்து இழிவான். ஆகையால் தன்னை முன்னே அறிய வேண்டும், த்யாஜ்யம்=விடத் தக்கது. உபாதேயம்=கொள்ளத் தக்கது. போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா என்பதற்கு, 'ஜீவனானவன் போக்தாவான தன்னையும் தனக்கு போக்யமானதில் த்யாஜ்யம் எது உபாதேயம் எது என்

(8) ஜீவலக்ஷணம்—ஜீவனுக்கு லக்ஷணம் ஆதேயத்வ-
விதேயத்வ சேஷத்வ குணங்களில் ஒவ்வொன்றோடே கூடின

பதையும போகததிலே ப்ரேரணம பண்ணும
பரமாதமா எப்போது எந்த போகத்திலே ஏவு
வானென்று அவனது நிலைமையையும் அறிந்து
என்று பொருளாம. மேலே இதன் அநவ்ய க்ர
மத்தை ச்வேதாச்வதரோபநிஷத பாஷ்யததிலும்
அங்கே நம பரிஷ்காரத்திலும் காண்க. இங்கே
மூன்று தத்துவங்களைப் பிரித்துக் கூறும பல
வாக்யங்களுககு இணங்க இதற்கும் தத்துவ
த்ரய விபாகததிலே நோக்காம்.

(8) முதலில ஜீவஸாமாந்ய லக்ஷணம்; பிறகு
அதன் பிரிவு முதலானவை—தத்துவ த்ரயததில்
ஒவ்வொன்றுககே உள்ள ஆகாரம் சொன்ன
போது கருதப் பெற்றதே இங்கு விரித்துரைக்
கப்படுகிறது. आधेयत्वे सति चेतनत्वं, विधेयत्वे सति चेतनत्वं,
शेषत्वे सति चेतनत्वम् , अणुत्वे सति चेतनत्वम् என நான்கு
லக்ஷணங்கள், லக்ஷணம் என்பது அஸாதாரண
மாய் அதிவ்யாப்தியின்றி—அதாவது வேறொன்
றுக்குமாகாதபடி யிருக்கவேண்டும். ஒவ்வோர்
அம்சம் மட்டும் சொனனால் அதிவ்யாப்தி,
அதனால் இரண்டு அம்சஙகளைச் சேர்த்து
இஙகே லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. ஆதேய
த்வமாவது ஓரிடத்திலே தஙகியிருககை. விதேய
த்வம்—நியமனத்துக்கு உட்படுகை. சேஷத்வம்
வெறொருவனுக்காயிருக்கை. இந்த ஆகாரங்கள்

चेतनत्वமாதல, अहन्त्वமாதல். आधेयत्वादिसंबन्धनियमத்தாலே अचिद्द्रव्यं போலே जीवனும் ईश्वरனுக்கு शरीरமாயிருக்கும்.

அசேதனத்திற்கும் உண்டு. அதிவ்யாபதி. அதனல் சேதநத்வமென்று சேர்த்தது. சேதநத்வம் மட்டும் சொன்னல் பரமாத்மாவினிடம் அதிவ்யாப்தி. ஆகையால் ஆதேயத்வாதிகளில் ஒன்றையும் கூட்டுவது. ஆனுத்வமும் தான் போன்ற அசேதநத்திற்கும் உண்டு. அதை விலக்க சேதநத்வமாம். சரீரத்வே ஸதி சேதநத்வம் என்று லக்ஷணம் சொல்லலாமே; அப்போது நமது அஸாதாரண ஸித்தாந்தம் சொன்னதாகுமே யென்னில், சரீரத்வமாவது ஆதேயத்வநியமம், விதேயத்வ நியமம், சேஷத்வநியமம் என்று மூன்று விதமாகும். நியமமாவது எப்போதுமாகை. ஒருவன் குடத்தை தரிக்கும் போது குடம் அவனுக்கு ஆதேயமாகும். ஆனலும் எப்போதும் ஆதேயமன்று. எப்போதும் தரிக்கப்படவில்லையே. அதனல் அது சரீரமன்று. இப்படி நியதாதேயத்வம் நியதவிதேயத்வம் நியதசேஷத்வமென்றவாறு சரீரலக்ஷணத்திலே நியமாம்சம் அதிகமாகச் சேர வேண்டியிருக்கிறது. ஜீவ லக்ஷணத்தில் அது சேராமையால் தோஷமொன்றுமில்லை. அதனல் அதைவிட்டு இலகுவாக லக்ஷணங்கள் கூறப்பெற்றன. லக்ஷணத்தில் சரீரத்வம் சேராமற் போனலும் அதனையும் தெளிவது அவசியமாகும்.

(9) (ஆதேயத்வபரீக்ஷை)-शरीरादिகளுக்கு प्रकारियாய் வேறொன்றுக்கு प्रकारமன்றிக்கே தோற்றுகிற जीवன் आधेयனாகக் கூடாதென்னில்? आत्मस्वरूपமாதல் अस्मदादिகளுடைய धर्मभूतज्ञानமாதல் आश्रयமான

---

(9) இனி இந்த அம்சங்கள் ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்குமா என்று பரீக்ஷை நடத்துகிறார். இதனால் அஸம்பவம், அவ்யாப்தி, அதிவ்யாப்தி என்ற லக்ஷண தோஷங்கள் மூன்றில், அஸம்பவ தோஷத்திற்கு இடமில்லையென்றதாகும். முதலில் ஆதேயத்வ பரீக்ஷை. ப்ரகாரியாய் = நான் மனுஷ்யன் என்றபோது, 'நான் மனுஷ்ய சரீரம் உடையவன்' என்று சரீரத்தை விசேஷணமாக்கிப் பேசுவதால் சரீரம் ப்ரகாரம்; இவன் ப்ரகாரி. இப்படி இந்த்ரியமுள்ளவன், ப்ராணனுள்ளவன், பலவஸ்துக்கள் உள்ளவன் என்று ப்ரகாரியாகத் தோன்றுகிறான். சரீராதிகளைத் தான் தாங்குவதாகவும் நினைக்கிறான். ஆகையால் இவன் ஆதாரமாகிறான். தன்னை ஒருவன் தரிப்பதாக எப்போதும் தோற்றாமலிருக்க எங்ஙன் இவன் ஆதேயமாவதென்று சங்கிக்க வேண்டா. ஆதேயத்திற்கு ஆதாரம் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. நமது சரீரம் நமக்கு ஆதேயம், அது நம்மைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறதா? அது போல் நமக்கு நம் ஆதாரம் தெரியாமலிருப்பதால் நம்மை ஆதேயமாக நாம் அறியவில்லை. ஜீவாத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபமானாலும் ஈச்வரனைத் தானே க்ரஹிக்காது. ஜீவனுடைய அறிவு

ஈச்வரஸ்வரூபத்தை க்ரஹிக்கமாட்டாமையாலே, கந்தாதி-குணங்கள் குணியை யொழியத் தோற்றுமா போல வும், சக்ஷுஸ்ஸ்பர்சனங்களாலே மநுஷ்யாதிசரீரங்கள் சரீரியை யொழியத் தோற்றுகிறாப் போலவும், ஜீவன் ப்ரகாரி யை யொழியத் தோற்றுகிறானாகையாலே ப்ரகாரி யோடே கூட காட்ட வல்ல ப்ரமாணம் பெற்றபோது ஆதேயனைத் தோற்றக்குறையில்லை. இந்த ந்யாயம்

எனகிற தர்மபூத ஜ்ஞானமும் ஸம்ஸார தசையில் இந்திரியாதிகள் மூலமே உண்டாவதால் வெளி ப்ரபஞ்சத்தை க்ரஹிக்குமே யல்லது ஈச்வரனைக் காணாது. ஆனால் ஆதாரம் காணப்படாத போது ஆதேயம் காணலாகுமோ என்னில், மூக்கினால் மணத்தையும் நாக்கினால் ரஸத்தையும் செவியி னால் சப்தத்தையும் க்ரஹிக்கிறோமே. அந்த இந்திரியங்களுக்குப் பூ முதலான ஆதாரங்கள் விஷயமல்லவே. மேலும் கண்ணால் நம் உடலை நாம் காண்கிறோம் அதே கண்ணால் நம் ஜீவ ஸ்வரூபத்தைக் காண்கிறோமா? நம் உடலை நாமே தொட்டும் உணர்கிறோம். அந்த ஸ்பர்சநேந்திரி யத்திற்கு ஆத்ம ஸ்வரூபம் கோசரமல்லவே. ஆகையால் ஆதாரம் காணாத போதும் ஆதேயத்தை க்ரஹிக்கலாம். (மாட்டாமையாலே என்பதற்கு தோற்றுகிறானென்ற சொல்லில் அந்வயம்) ஜீவனுக்கு ஆதாரமில்லை யென்று ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியாத தால் அவனை இசைவதில் விரோதமில்லை, அவனை பறிய ஸாமக்ரீ வேதம் முதலானவை. அவை அவனை

ப்ருதிவ்யாதிகளிலும் துல்யம்.

10. (விதேயத்வபரீக்ஷை—) தான் நினைத்தபடி த்ருஷ்டாத்ருஷ்டார்த்தப்ரவ்ருத்தி பண்ண வல்லனாகையாலே ஸ்வதந்த்ரனாய்ப் போருகிற ஜீவன் விதிநிஷேதசாஸ்த்ரயோக்யனாய் வேறொருத்த(ருக்கிட்ட)னிட்ட வழக்கானான் என்னில், ஈச்வரன் இவனுக்கு ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளைக் கொடுத்து ஹிதாஹிதோபதேசங்களை அறிந்து ப்ரவர்த்திக்க வல்லனாம்படி

யும் ஜீவ ஸ்வரூபத்தையும் சரீராத்ம பாவத்தோடே சேர்த்துக் காட்டும். य आत्मनि तिष्ठन् இத்யாதியில் காண்க இது போலவே ஈச்வரனைக் காணமலிருந்தாலும் ஈச்வரனுக்கு ப்ருதிவீ முதலான அசேதனங்களும் ஆதேயமாகும் இதனையும் வேதம் ஓதும் यस्य पृथिवी शरीरम, यं पृथिवी न वेद, இத்யாதி.

10 இனி விதேயத்வபரீக்ஷை. இங்கு ஆக்ஷேபம்— ஆதேயத்வம் போலே விதேயத்வமும் சாஸ்த்ர மூலம் கொள்ளலாமென்பீர். அது தகாது, அனுபவத்திற்கும் சாஸ்த்ரத்திற்கும் அது விருத்தமாகும் நேரில் காண்கிற பலனுக்காக தானே ப்ரவர்த்திக்கிறான் ஜீவன். இவனுக்கு ஈச்வரன் அந்தர்யாமியாய் நியந்தாவாகில் விதி நிஷேத சாஸ்த்ரங்கள் எதற்கு; உபதேசிக்காமலே ப்ரேரிக்கலாமே என்றவாறு (வேறொருத்தனிட்ட வழக்கு= ஈச்வரன் ஏவியபடி செய்பவன்.) இதற்கு விடை. தானே ப்ரவ்ருத்தி பண்ண வல்லனாயிருக்கிறானென்பதும் ஈச்வரன் ஜ்ஞான சக்திகளை யளித்திருப்பதாலாம். அதனாலும் அவனுக்குப் பராதீனனே. உபதேசம் செய்யாத

नियमितத்துவைக்கையால் இவனுடைய(க்கு?) विधेय-स्वशास्त्रवश्यत्वादिகள் கூடும். काय.करण.कर्म.कालादिसापेक्ष-ஞய் प्रवर्तिக்கிறவனுக்கு विधिनिषेधचोदनाविषयत्वம் लोक-वेद-वैसिद्धान्तसिद्धமாகையாலே ईश्वरसापेक्षதையிலெ(லுமொ)ரு विरोधம்(மும்?) வாராது.

11 (சேஷத்வபரீக்ஷை—) चेतनனாகையாலே स्वार्थ-

போது அறிந்து ப்ரவர்த்திக்க முடியாதே, அதனுலே விதிநிஷேத சாஸ்த்ரோபதேசம் செய்கிருன் ஆனுலும் அநதர்யாமியாயிருநது எப்போதும் ஏன் ப்ரேரிக்க வேண்டுமெனனில அது வேறு விஷயம் எப்படியும் விதேயத்வம் உண்டு ச்ருதி ப்ரமாணத்தாலே அந்தர்யாமித்வத்தையும் இசைகிருேம். இனி, விதிநிஷேதங்கள் ஸ்வதநத்ரன்விஷயததிலே கூடும் பராதீனனைப் பார்த்து விதிக்க முடியுமோ? விலங்கிட்டவனை விரைந்து ஓடச் சொல்வதுண்டோ என்னில், இக் கேள்வியும தகாது ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன் உடல், தன் இந்த்ரியம் இரண்டுக்கும் பராதீனன், அவறறிறகுத் தகக செயல் தானே இவன் செய்ய முடியும் அப்படியே பூர்வகாமாவுக்கு வசப்பட்டவன், காலத்திற்கும் அடஙகியே கார்யம் செய்கிறவன் இவ்வளவு பராதீனனுயிருநதாலும் விதிநிஷேதஙகள் கூடுமென்று இசைநதீர. இபபடியே ஈச்வராதீனனுமாறுலும் அவை கூடுமெனறு கொள்ளாதே ஏனே ஈச்வரனிடம் த்வேஷம் கொள்கிறீர் இநத தவேஷம இன்னும் கேட்டிறகே காரணமாகும் விடுக, अधिकरणसारावलि சலோகம. 236 (2-3-17)

11. இனி, आधेयत्वविधेयत्वங்களை இசைநதாலும் சேஷத

மாகவன்றிக்கே ப்ரவர்த்தியாத ஜீவனை பரஶேஷபூதன் என்ன ஒண்ணுதென்னில்—தாஸாதிகள் ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தராகா நிற்கச்செய்தே ராஜாதிகளுக்கு ஶேஷமாகை லோகஸித்தம். ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தகர்த்ருத்வம் க்ரியாவிஶேஷங்களுக்கு

வத்தை இசைய முடியாது. ப்ரத்யக்ஷ விருத்தத்தை சாஸ்த்ரம் சொல்லாதே. ஒவ்வொருவனும் தனக்காகத் தான் ப்ரவர்த்திப்பது அனுபவஸித்தம். மோக்ஷ விஷயத்திலேகூட, அனந்தானந்தபாக் ஸ்வராட் பவேயமிதி மோக்ஷார்த்தீ ஶ்ரவணாதௌ ப்ரவர்த்ததே என்றே பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தார். பிறனுடைய ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்து ப்ரவர்த்திப்பவனுயிருந்தாலன்றோ சேஷனென்னலாம் என்று கேள்வியாம், இதற்கு விடை. உலகில் வேறொருவனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காக ப்ரவ்ருத்திகளையும் பலவிடங்களில் காண்கிறோம் அங்கே தனக்காக ப்ரவர்த்திக்கிறார்களென்னவொண்ணாது. ஆனாலும் அதனால் சேஷத்வம் வாராதென்னில், அரசருக்கு அடிமையானவர்களிடத்தில் சேஷத்வமுமிருக்கிறதே, அடிமையாவது தாஸத்வம். சேஷபூதசேதநனையே தாஸனென்கிறது. மேலும் ஒன்றுக்கே ஒருவன் சேஷனும் சேஷியுமாகின்றதுமுண்டு. மீமாம்ஸகர்கள் யாகாதிகள் செய்கின்றவனை, அந்த க்ரியைகளைச் செய்ய இவனைக் கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் விதித்தபடியால், க்ரியைக்கு சேஷனென்றார்கள். இப்படி, 'புருஷஶ்ச கர்மார்த்தத்வாத் என்றது போல் கர்மாவும் பலத்திற்கு அங்கம். பலத்துக்காக விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால். அது போல் புருஷனுக்

शेषமாக परीक्षकர் निर्णயித்தார்கள். ईश्वरனைப் பற்ற ई श्वरத்யங்களினுடைய शेषत्वம், "உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்கவொழியாது" எனனும்படி நிற்கும் என்கிறவிது विशयம்.

காகவே பலத்தை ஸம்பாதிப்பதால் **फलञ्च पुरुषार्थत्वात्** *என்று பலனும் புருஷனுக்கு சேஷம் என்றார்கள் ஆக, அதிகாரி* (**फलस्वामि**)*யாம் போது கர்மாவுக்கு · சேஷியான புருஷனே கர்த்தாவாம்போது கர்மாவுக்கு சேஷமாகிறான (இஙகே* **स्वार्थप्रवृत्तकर्त**|*வை என்பதால் சேஷியாக ஸமமதமான கர்த்தாவையென்றதாயிற்று.) நிற்க ஜீவனுககுச் செய்யும் ஸமயத்தில் தனதும் பிறரதுமான இரண்டு ப்ரயோஜனமும் மனத்திலிருநதாலும் பிறருடைய ப்ரயோஜனத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டால் செய்கின்றவன் சேஷனாவான் சாஸ்த்ரமானது ஈச்வரனுக்கு வரும் ப்ரீதியையே ப்ரதானமாகக் கொள் என்று உபதேசிப்பதாய் அவனுக்கு ஜீவனே சேஷனென்கிறது* (**உறவேல்** *என்றவிடத்தில் ஏல் அசை பொருளில்லை உறவு = சேஷசேஷிபாவம் உனக்கும் எங்களுக்கும் எப்போதுமே யிருககுமென்று கண்ணனிடத்திலே கோபிகள் கூறுகின்றனர் உறவேல் என்பதற்கு 'உறவோ என்றால்' எனவும் பொருளாம் கோகுலத்தில் பிறந்திருப்பதாலே இஙகுத் தான் உறவு இது ராஜதாஸத்வம் போலே சாச்வதமன்று என்று நினைக்க வேண்டா நமக்கு இங்கு உள்ள உறவோவென்றால் ஒழிககவாகாத உறவே கோகுலத்திற் காணும் உறவு நிற்க சேஷசேஷிபாவமாகிற உறவே*

12. (சரீரத்வம்–)ஸங்காதாதிரூபமன்றிக்கே தான் ஶரீரி-யாயிருக்கிற ஜீவனுக்கு ஶரீரத்வம் கூடாது(டுமோ) என்னில், மற்றுள்ளார் சொல்லும் ஶரீர லக்ஷணங்கள் எல்லாம் அவ்யாப்தி-அதிவ்யாப்திதுஷ்டங்களாகையாலே அநந்ய-

---

நமக்கு நிலைநிற்பதென்றபடி. **பதிம் விஶ்வஸ்ய** என்றன்றோ ஓதுகிறது. ஆத்மாவுக்கு சரீரம் எப்போதும் சேஷம். ஜீவன் க்ரியாதிகளுக்குப் போலன்றி பரமாத்மாவுக்கு நித்ய சேஷமென்றும் அதனால் சரீரமாமென்றும் பாசுரக் கருத்தாம்)

12. இனி, அந்த சரீரத்வமே கூடாதென்று கேட்டு விடை யளிக்கிறார் **ஸங்காத**த்யாதியால், பஞ்சபூதங் களினுடைய விலக்ஷணமான அமைப்பாகிற ஸங் காதமே ப்ராணாதிகளோடே கூடியிருக்கும் போது சரீரமெனப்படுகிறது. ஜீவனுக்கு அது சரீரம்; சீவன் சரீரியாய் ஆத்மா. ஆத்மாவே சரீரமாமோ? ஆத்மா நிரவயவமாயிருப்பதால் ஸங்காதமுமாகாதே **மற்றுள் ளார்**= தார்க்கிகர்கள் முதலானோர். அவர்கள் சொன் னபடி உலகில் சரீரமென்பது கர்மமூலமாய் போகத் திற்கு ஸாதனமாய் இந்திரியங்கள் தங்குமிடமாய் ப்ராணபாநாதி வாயுஸஞ்சாரமுள்ளதாயிருக்கும். ஜீவாத்மா அப்படிப்பட்டதா? பஞ்சபூதங்களோ மற்றும் போக்ய போகோபகரணமாயுள்ள வஸ்துக் களோ அப்படிப்பட்டவையா? இவை யெப்படி சரீர மாகுமென்று கேட்கலாம். தாவர சரீரங்களுக்கு பஞ்ச ப்ராணேந்த்ரியாதிகளின் செயலில்லையே. அங்கே சரீர லக்ஷணம் வேண்டுமே. ஆக அவர்கள் லக்ஷணத்திற்கு

थासिद्धलोकवेदप्रयोगानुसारத்தாலே, चेतनனைக் குறித்து आधेयत्व-विधेयत्व-शेषत्वनियमத்தாலே अपृथक्सिद्ध विशेषण-மான द्रव्यம் शरीरமென்று लक्षणமானபின்பு अचित्

அவ்யாப்திதோஷம். போகஸாதநமாயிருப்பது சரீர மென்றால் வீடு முதலானவையும் சரீரமாக வேண்டி அதிவ்யாப்தி தோஷமாம் கையுள்ளது சரீரம காலுள்ளது சரீரமென்றாற் போனற லக்ஷணங்களை ஏன் கொள்ளவில்லை? புழு பூச்சி முதலான உடலில அந்த லக்ஷணம் வாராதே யென்னில், அதுபோல பல சாஸ்த்ர மூலமாகவும் சரீரமென்றேற்பட்டவற் றிற்கும் கூடும்படி லக்ஷணம் சொலவதே சாலவும் பொருந்தும். லக்ஷ்யங்கள எல்லாவற்றிற்கும் வருமாற னறே லக்ஷணமிசைவது. உலகிலுள்ள அசேதனங கள் சேதனங்களெல்லாம் ஈச்வர சரீரமென்று வேதம் விரிவாக ஓதா நினறது, "ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே" என்றது ஸ்ரீமத்ராமாயணம்

ந்யாயஸூத்ரத்திலே **चेष्टाश्रयत्वம்** என்றொரு லக்ஷ ணம் சொன்னார் சேஷ்டையாவது ப்ரயத்ன மூல மாக வரும் வியாபாரமென்பர் முன்னோர் ஈச்வர ப்ரயத்ன மூலமான வியாபாரங்களே எல்லாவற் றிற்கும் உள்ளனவாகையாலே எல்லாம் சரீரமாகத் தடை யென்? இதை விட்டு சேஷ்டையாவது ப்ராண வாயுமூலமான வியாபாரமென்று கட்டி இந்த லக்ஷணம் வேறிடத்திலில்லையே என்று ஏன் வினவ வேண்டும்? லோகவேத ப்ரயோகங்கள் **अन्यथासिद्धம்**= முக்யமான ப்ரயோகமல்லவென்பது ஏன்? ஆகையால

தைப் பற்ற ஶரீரியான ஜீவனுக்கு ஈஶ்வரனைப் பற்ற ஶரீரமாகை விருத்தமன்று அசேதனத்ரவ்யம் ஈஶ்வரனுக்கு அத்வாரகமாகவும் ஸத்வாரகமாகவும் ஶரீரமாம் சேதன ஶரீரமாமிடத்தில் த்வாரப்ரஸங்கமில்லை

முன்னே நாம் சொன்னபடி நியமாதேயத்வமும், நியத விதேயத்வமும், நியத சேஷத்வமுமே எங்குமா கையால் அததுவே லக்ஷணமாகும் அத்ரவ்யத்தை சரீரமெனபதிலலை யாகையால் எநத லக்ஷணததிலும் தரவ்யத்வமென்ற அம்சத்தையும் சேர்த்துக கொள்க

இனி, சீவன் சரீரியாயிருகக சரீரமாகுமோ என்னில், ஒருவனுக்கு அப்பன மற்ெறாருவனுக்கு மகனு வது போல அசேதனமான சிலவற்றிற்கு ஆதமாவான சீவன் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாகலாம். ஜீவனின் சரீரம் ஈச்வரனுக்கு சரீரமா, அல்லவா எனனில், நேராக சரீரமாகாது சீவன்வாயிலாக (ஸதவாரகமாக) சரீரமென்று ஸோமாசியாண்டான் (ஸர்வார்த்தஸங்க்ரஹே) சொன்னார் ஆயினும் தேஹத்திறகு முன்பின நிலைகளில் பஞ்சபூதமாயிருந்தபோது போல் தேஹமாயிருக்கும்போதும் நேராகவும் சரீரமாகுமென்பதே, ஸித்தாந்தம். சீவன் எங்கும் நேராகவே சரீரமான வேறொரு சீவன் மூலமாக என்பதில்லை ஒரு சீவனுக்கு ஒரு சீவன் ஆத்மாவாகிறதிலலையே (பெரிய பிராட்டி ஈச்வரனுக்கு சரீரமாய் சீவருக்கு ஆத்மாவாயிருக்க சீவர் ஈச்வரனுக்கும் சரீரமெனறு சாஸ்த்ரம் சொலலியிருப்பதாம் அது போல் சீவனுடைய உடலும் ஈச்வரனுக்கு உடலாகலாமென்று கொளக

13 [அணுத்வம்] शरीரம் போனவிடமெல்லாம் जीवர்களுக்கு सुख दुःखங்கள் காண்கையாலும், அங்கே ஆகாசத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது ஶப்தம் வருகையாலும், தேசங்களிலே இவர்களுடைய अदृष्टविशेषங்

பிராட்டி விஷயமான ப்ரஸதாவம் இஙகே முனனும் பினனுமில்லை யாகையால் இங்கும் விடப்பட்டது).

13 இனி நான்காவது லக்ஷண ததில் உள்ள அணுத்வத்தை ஆக்ஷேபித்து ஸ்த தாபிககிறுர் ஆக்ஷேப-வாகயமாம் சரீரமித்யாதி சீவாத்மாவும விபு-எஙகும் வியாபித்தது என்பது தாாக்கிகாதி மதம். அதற்கு யுக்திகளாவன—ஸுகதுக்காதிகுணஙகள் ஆத்மாவுககு அவன் எநத தேசததில் பிறந்தாலும் இருந்தாலும் உண்டாகின்றன ஆதாரமான ஆத்மா அஙகங்கு இராமற போனுல் எங்கே அவை யுண்டாகும் எஙகுமிருக்கையே விபுத்வம் ஆனுல் தேஹமில்லாத போது ஸுகாதிகள் உண்டாகாவாகையால் இவனுடைய தேஹம் அந்தந்த இடததிற்குச் செல்ல வேண்டுமே, அணுவான ஆத்மாவும் கூடவே செல்லுகிறுனெனனலாமே யென்பீர் இது தகாது தேஹம் சிறியதென்பது ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தம் அது ஸஞ்சரிப்பதும் ப்ரத்யக்ஷம் அதை விபு என்ன வொண்ணுது ஆத்மாவுக்கும் அவ்வாறு கதியைக் கல்ப்பிப்பதைவிட விபு என்கிற பக்ஷமே எளிதாகும் மேலும காஞ்சியிலிருக்கும் சீவனின நிலம் காசியிலிருக்கிறது அங்கே பயிர் விளைகிறது இவனுடைய பலனுககு இவனுடைய அத்ருஷ்டமே காரணம் அத்ருஷ்ட

களாலே भोग्य विशेषங்கள் பிறக்கையாலும் योगिகளும் नित्यரும் मुक्तரும் ஒருக்காலே பல शरीरங்களை परिग्रहिக்கையாலும் 'नित्यः सर्वगतः स्थाणुः' इत्यादि प्रमाणங்களாலும், जीवனும் ईश्वरனைப் போலே विभुவாக வேண்டுகையால் अणु என்ற இடம் असत्यार्थமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள், எங்கும் सुखादिकार्यங்கள் காண்கையும்,

---

மென்பது ஆத்மாவிலுள்ள குணம் இதற்கு அந்த நிலத்தோடு நேரான ஸம்பந்தமில்லை ஆதாரமான ஆத்மா வாயிலாக ஸம்பந்தம்; ஸ்வாச்ரய ஸம்யுக்தமாக நிலமாகிறபடியால் என்ன வேண்டும் ஆத்மா விபுவாயிருந்தால் இதைச் சொல்லலாம் அணுவாகில் இவனுடைய ஸம்யோகம் நிலத்திற்கு நேராது ஆகையாலும் சீவன் விபு அன்றி, ஸௌபரி போன்ற யோகி முதலானோர் பல சரீரம் கொள்கிறார்களே ஆத்மா விபுவாயிருந்தால்தானே அவற்றில் எங்குமிருக்க முடியும் இல்லையேல் ஒரு சரீரம் தவிர மற்றவை நிர்ஜீவமாகுமே இனி, விபுத்வம் ப்ரமாண விருத்தமெனபீர்களோ,அதுவுமில்லை கீதையில் -सर्वगतः என்று எங்கும் ஸம்பந்தப்பட்டவன் என்று விபுத்வமே கூறப்பெற்றதே एषोऽणुरात्मा இத்யாதி ச்ருதிகள் அணுத்வத்தைக் கூறுகின்றனவே யென்னில், அவை அந்யார்த்தம் அங்கே அர்த்தம் வேறு ஸூக்ஷ்மமானதென்றபடி எளிதில் அறியவாகாமையே ஸூக்ஷ்மத்வம் இவ்வாறு தார்க்கிகாதிமதம் இதற்குப் பரிஹாரம் எங்கு மித்யாதி சீவபரிமாணம் மிகச் சிறியதே. அணுத்வ ஸ்த்தாபக வாக்யங்கள்

यथाप्रमाणं शरीरविशिष्टனை आत्माவினுடைய गमनத் தாலே கூடும். वचनसिद्धத்தில் कल्पनागौरवம் வாராது. अदृष्टமாவது ईश्वरबुद्धिविशेषமாகையாலே दूरத்தில் भोग्यविशेषसृष्टिக்கு भोक्ताவின் सन्निधि வேண்டா. योगि-

---

அதிகமாயிருப்பதால், பர-அவரங்களான ஆத்மாக்களை மஹான், அணு என்று பிரித்தும் கூறுவதால் ப்ர மாணத்தை யனுஸரிக்க வேண்டும். தேஹத்தோடு ஜீவாத்மா அங்கங்கே போவதாகக் கல்ப்பனை எதற்கு என்றால், அணுத்வ ப்ரமாண விரோதம் வாராமைக் காக என்றே மறுமாற்றம் மேலும் ஆத்மாபோவதாக வும் வருவதாகவும் வேதமே ஓதுகிறது, நாம் கல்பிப் பதில்லை வெகுதூரத்தில் நிலத்தில் விளைவு முதலான வற்றிற்கு அத்ருஷ்ட ஸம்பந்தம் சொல்லவேண்டுமே யென்றீர். அத்ருஷ்டமாவன ஜீவாத்மாவின் குண மல்ல, இவன் செய்யும் தர்மாதர்மங்களைக் காணு மீச்வரனிடத்தில் இவன்விஷயமாகப் பிறந்தப்ரீதியும் கோபமுமே அவை. தேஹமே ஆத்மா என்ற சார்வாக பக்ஷத்திலே இந்த தேஹத்திற்கு வேண்டும் கார்யங் கள் தூரதேசத்தில் எப்படி உண்டாகின்றன. இந்த தேஹத்தோடு அந்த இடத்திற்கு ஸம்பந்தமில்லை யே. ஆனாலும் இவனை யறிந்த ஒருவன் இவனுக்காக அங்கே அதது உண்டாக ப்ரயத்னப்படுகிறானென் னில், அது போல் இந்த அணுக்களான ஜீவர்களுக்கு வெகுதூரததிலும் கார்யம் உண்டாக ஈச்வரன் நினைக் கிறானென்னலாம் இது அனுபவத்திற்கிணங்கியது. யோகி முதலான உதாரணங்களும் சரியல்ல. அயோகி

प्रभृतिகளுகசு ஒரு शरी[illegible]த்தில் हृ[illegible]த்திலே आ[illegible]स्वरूप மிருநதாலும [illegible] शरी[illegible]த்தில் [illegible] - णि- [illegible]களிற போலே शक्ति वशेष विशिष्ट [illegible] த்தாலே ஒருக காலே अनेकशरीर [illegible] नम் கூடுமாகையாலே अजागलस्त[illegible]-

விஷயத்திலும் கேள்விக்கு இடமிருக்கிறது சீவன் அணுவாகில தன உடலில் எங்கு இருக்கிறான், हृदयमात्मा என்றதால ஹ்ருதயததிலெனனில, அவன் இல்லாத தலை கை கால் முதலான இடங்களிலே அவ னுககு உணாச்சி எவ்வாறு கூடும்? நமது ஸித்தாந் தத்தில் தீபததிறகு ஒளிபோலே சீவனுக்கு தர்மபூத ஜ்ஞானமெனகிற த்ரவ்யம் உண்டு அது தலையினின று கால் கிவரையில பரவியிருக்கிறது அதுமூலம் முழுசரீர த்திலும் அனுபவமெனன வேணும் ஜ்ஞானத்திற்கு வியாபதியாவது பரத்தல் அது வெளியில் வஸ்துக களைக் காணப் பரவுகினறபடியல்லாமல் உள்ளே ஒரு வித சக்தியோடு பரவுகிறது அதனைல் அது பரவின விடம் முழுமையும் அவனுக்கு சரீரம் அதுபோல் யோகியின ஜ்ஞானம் பல சரீரங்களுக்கு அவனது ஸங் கல்பத்தால பரவுகிறது அப் பரத்தல் எங்கெங்கே அந்த சச்தியோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ, அங்கங்கே உணர்ச்சி உண்டாகக் குறையில்லை இதுவேபோதுமா யிருக்க ஆத்மாவுக்கு விபுத்வமெதற்கு? யோகி விபுவா யிருப்பானுகில் அநத ஆத்மா உள்ள இடமெல் லாம் அவனுக்கு சரீரமா? ஒவ்வோர் ஆத்மாவும் விபுவாகிறதே எல்லா உடலும் இவனுக்கு உடலா—? ஆகையால் ஜ்ஞான வ்யாப்தியே போதுமானது ஆத்மவ்யாப்தி अजागलस्तनம் ஆட்டின் கழுத்தி

स्व स्वरूपस्य ஹயை ரக்ஷிக்க வேண்டுவதில்லை अनन्यथा सिद्ध गुणो कार्यः गत्य सर्ग स्ता யாலே वेगादिशब्दम् ... गुणமாக अनुप्रवेशयोग्यः களைச் சொல்லுகிற தெனனலாம்

14 ஜீ ன் இப்படி विभुவன்றிக்கே ஒழிந்தாலும்

லுள்ள முலைக்காம்பு போலே வீணையாகும் கீதை யில ...ம் எனபதற்கு அர்த்தம் வேறு, அணுத்வ கண்டோக்தி. தேஹதனை விட்டு சீவன் கிளம்புகிரு னெனறவ று உத்கராந்திகண்டோக்தி. வேறிடம் போகிருனெனறு ‹ கண்டோக்தி. மீண்டும் வருகிரு னெனறு அந கண்டோக்தி இவையெல்லாம் अन्यथा நிர்வஹிக்க முடியா. இவற்றிற்கிணஙக ஸர்வகத:' என்பதற்கு எஙகும் உட்புகும்படியாய் மிகவும் அணுவாகிருனென்பதே பொருள. இதே ப்ரகர ணதநிற்கு அநுகுணமாம். ப்ருதிவி ஜலம் முதலான பூதங்கள் இவனுள்ளே புகமாட்டா இவன ஸூக்ஷ்மம். நிரவயவமாயிருப்பவன் அதனுல் அவை மூலம் இவனுக்கு அழிவில்லை யென்றன்ரே இந்த ப்ரகர ணதநில் சொலலுகிருர் பூர்வார்ததததை நோக்குக

உடலில தலையினினறு கால்வரையில் தர்மபூத ஞ்ஞான வியாப்தி போலே எனறு கீழே கூறினேமே. இதில ஜைனா கொள்கை வேறு ஆத்மா விபுவாகா ரூகிலும். எநத தேஹம் கொள்கிருனே அந்த தேஹமளவான பரிமாணம் கொளகிருன் அவ் வப்போது இவனுககுப் பரிமாணம் மாறுமென்பதாம் அது இப்போது ஸ்த்தூலோ ஹம எனபது நன்கு பொருநதும். ஸத்தூலமான சரீரததிறகு ஆத்மா

'स्थूलोऽहम्' 'पादे मे वेदना' इत्यादिप्रतीतிக்கு அநுகுணமாக देहपरिमाणனாய் அவ்வோ देहங்களுக்கு ஈடாகச் சிறுப்பது பெருப்பதாகிறான் என்கிற जैनपक्षமும் இப்ரகாரத்தாலே निरस्तம் 'स्थूलोऽहम्' என்றது 'नीलोऽहम्' என்னுமா போலே देहात्मभ्रमादिमूलம் पादादिகளில் वेदनाव्यपदेशமும் ज्ञानव्याप्तिविशेषத்தாலே கூடும் இங்ஙன் கொள்ளாதபோது योगिகளுடைய नानादेहपरिग्रहदशैயில் ஆத்மாவுக்கு विच्छेदादिदोषமுண்டாம் अशरीर

என்று சுற்றுமல் ஆத்மாவுக்கே ஸ்தூல பரிமாணம் நேராகச் சொல்லுகிறபடியால், காலில் எனக்குவாதை என்றெல்லாம் சொல்வதும் நேராக அங்கங்கே? ஆத்மா இருப்பதால், இப்படி சிறுப்பது=சிறிய பரிமாணம் கொள்வது, பெருப்பது=பெரிதாவது என்ற ஜைந பக்ஷம் பரமாண விருத்தமாகையாலே தகாது ஸ்த்தூலோ஽ஹம் என்பது நேராகப் பொருந்துமே யென்கிறீரே, நீலோ஽ஹமித்யாதி பொருந்துமா? ஆத்மாவுக்கு நீலாதிரூபம் உண்டா அதை உடல் வாயிலாகத்தான் கொள்ளவேண்டும் அது போலே ஸ்தூலத்திலுமாகுக விவேகமில்லாதவர் தேஹமே ஆத்மா என்று ப்ரமித்தும் இப்படி பேசுவார்கள் விவேகிகள் உடல் வாயிலாக அதைச் சொல்லுவார்கள் தாமபூத ஞான வ்யாப்தி கொள்ளாவிடில் யோகி விஷயத்திலே ஜைனன் என்ன சொல்லவாகும் பலதேஹங்களில் ஆத்மா பரவும்போது தேஹமாகாத நடுநடுவிடங்களிலும் பரவுகிறானாகில் தேஹபரிமாணனாகமாட்டான் துண்டு துண்டாக தேஹந்தோறுமிருப்பதாகில் ஆத்மாவுக்கு விச்சேதம்—பல பிரிவுகளாம் பிரிந்து வெவ்வேறானால்,

दशैயில் आत्मपरिமாணத்துககு नियामक முமில்லையாம்
निर्विकारत्वத்தாலே मुक्तिदशैயில आनन्त्यश्रुति
प्रदीपवदावेश:' என்கிறபடியே धर्मव्याप्तியாலே घटक्

நான் பல தேஹங்களிலே பல அனுபவம் செய்து வரு கிறேனென்று ஒரு தேஹததிலுள்ள ஒரு துண்டான ஆத்மா எப்படி கூறும்? ஸௌபரி அவ்வாறு சொன் ஞரே அது எப்படி? துண்டுதுண்டாஞல் ஆத்மாவுக்கே அழிவுமாம் மேலும் ஜைனனுககு மோக்ஷத்தில் சரீர மிலலையே' அபபோது தேஹபரிமாணமெப்படி அப போதும் ஒரு பரிமாணம் வேண்டுமே அது பின்னே அழிய வழியில்லை அழியாதது அநாதியாயுமிருக்குமா மாகையால நடுவில் தேஹபரிமாணம் நேராது பரி மாண மாற்றஙகளைக் கொண்டால் நிர்விகாரத்வமும ஆத்மாவுககிலலை யென்றதாகும் ஆகையால் இதெல லாம் ச்ருதிக்கும் யுகதிக்கும் பொருந்தவில்லை ஆனல் வேதத்திலேயே, बालाग्रशतभागस्य எனற மநத்ரத்திலே स चानन्त्याय कल्पते என்று அணுபரிமாணம் ஸம்ஸாரத தில், விபுபரிமாணம மோக்ஷத்தில எனறு இரண்டு பரிமாணம் சொல்லப்பட்டதே யெனனில், ஆத்மா நிாவிகாரம = அசேதநம் போல பல மாறுதலுள்ள தனறெனறு பரமாண ஸித்தமாகையால் ஆநநத்யம எனற ஸர்வதேச வ்யாபதியானது அதனுடைய தர்ம பூதஜ்ஞான மூலமாகவென்க அதற்கு வ்யாப்தியாவது விகாஸமே அப்போது அழுக்கறறதாகையால் அது உணடெனறு இசைந்துளோம் அதுவே போதும் இதனைக கருதியே ஸூத்ரததில் प्रदीपवदावेश: வீட்டில தீபம் ஓரிடத்தில் இருந்தாலும் தன ஒளிமூலம் எங்கும்

கும் वृक्षशाखादिகளில் जीवன் விட்ட प्रदेशம் शुष्कமாம்
என்றதுவும் अदृष्टविशेषनिबन्धन[illegible] द्रु[illegible]த்
தாலே निर्वहिக்கலாம் स्वरूपமொழிய ज्ञानமில்லாமை
யாலே स्वरूपव्याप्तिயை ज्ञानव्याप्ति என்று [illegible]கள்
சொல்லுவர்கள் இதுவும் 'अहं जानामि' என்கிற
अबाधितप्रत्ययத்தாலும், अह[illegible]र्थமே आ[illegible] வென்று मन्त्[illegible]

புகுந்திருப்பது போலாகுமென்றனர் ஆகையால் தர்ம
பூதஜ்ஞாந வியாப்தியைக் கொண்டதாலே அந்தச்ருதி
घटिக்கும் =பொருநதும் இனி உபநிஷத்தில் [illegible]
जीवो जहाति, अथ सा शुष्यति ஜீவன் மரத்திலிருப்பவன்
எந்தக் கிளையை விடுகிறானோ, அது உலர்ந்துவிடுகிற
தென்றதால் தேஹபரிமாணம் ஆத்மாவுக்குத் தெரி
கிறதே என்னவேண்டா, ஜீவனுககு அநதக் கிளை
மூலம் ஸுக துக்கானுபவம் பண்ணும்படி அத்ருஷ்ட
மில்லாமையாலே அவனுடைய பராணவாயு, த்வகி
ந்தரியம், ரத்தநீர் முதலானவறறிற்கு அங்கே
பரவுதலில்லையாகையாலே அது உலர்ந்துவிடுகிறது
ஸாங்க்யர் ஸ்வரூபவியாப்தி எஙகும் என்றார்கள்
அவர்கள் ஆத்ம ஸவரூபம் வேறு, தாமபூத ஜ்ஞானம்
வேறு என்று தர்மதர்மிபேதம் கொள்ளாமையால்
ஜ்ஞான வ்யாப்தியையே ஸ்வரூபவியாப்தியாக நினைத்
தார்கள் (மற்ற வேதாந்திகளும் இநத பேதத்தைக்
கொள்ள வில்லை) அது அனுபவத்திற்கும் விருதநம்
"அஹம் ஜாநாமி—நான் அறிகிறேன" எனறு தான்
வேறு, தனக்கு அறிவு எனற குணம் வேறென்பது
தெளிவா கினறதே இந்த ப்ரதயயம்—அனுபவம்
अबाधितம் பிறகு, 'நான் அறியவில்லை யென்று மறுப்

सिद्धமாகையாலும் आत्मा ज्ञानस्वरूपனுமாய் ज्ञानगुणकனுமாய் இருக்குமெ(ப்பனெ)ன்று சொல்லுகிற श्रुतिस्मृति-शतங்களாலும் निरस्तம். ज्ञानस्वरूपனென்னும் वाक्यங்களில் अवधारणம் जडांशव्युदासादिपरம். [இனி अहन्त्वसमर्थनम्

பான ஜ்ஞானம் பிறப்பதில்லையே சிலர்—அஹம் என்பது அஹங்காரத்ரவ்யம்; அறிகிறேன் என்ற அறிவு தான் ஆத்மா என்பர். அஹம் என்பதே ஆத்மா என்றது சார்வாகனுள்பட இசைந்த விஷயம். வேதம் புராணம் எல்லாம் அங்ஙனமே தெரிவிக்கும் ஆத்மாவையும் ஜ்ஞானஸ்வரூபனென்பதுண்டு அதனால் தர்மபூத ஜ்ஞானம் மறுக்கப்படவாகாது. அப்படியே घ्राता कर्ता भोक्ता विज्ञाता विज्ञानात्मा पुरुषः என்றெல்லாம் ச்ருதி ஓதுகிறது. ஆனால் विज्ञानघन एव என்று ज्ञानமே தான் ஆத்மா என்றதால் ஏவகாரத்தால் ஜ்ஞானமேயாம் ஞானகுணமுள்ளதன்று என்று தேறுகிறதே என்னில், एव என்கிற अवधारणத்திற்கு அது பொருளல்ல. ஆத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபமே=ஸ்வயம்ப்ரகாசமே. இதில் ஓரம்சமும் அப்ரகாசமாக இருப்பதில்லையென்கிறதென்னலாம். இதைத் தான் जडांशव्युदासமென்கிறது, आदि பதத்தால் குறிப்பதாவது தர்மபூத ஜ்ஞானம் விஷய க்ரஹணமில்லாத போது அப்ரகாசமாகிறது போல் இது ஒரு ஸமயம் அப்ரகாசமென்பதில்லை எப்போதும் ப்ரகாசமென்றதெனக, அன்றியும், இதன் தர்மபூத ஜ்ஞானம் என்றும் அழியாமலிருக்கும், अनुच्छित्तिधर्मा என்கிறதே என்னலாம். ஆக ज्ञान-गुणकனாகையால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞான வ்யாப்தியே

1௦ இப்படி चेतनत्वமுண்டானலும் अहन्त्वம் கூடுமோ? अहङ्कारम् त्याज्य மென்றனரே शास्त्रங்கள் சொல்லுவது ஆகையால் अहङ्काररूपமான अन्तःकरणமே अहमर्थமென்று சொல்லுவர்கள் आत्मा प्रत्यग्रूपனென்று अध्यात्मनिरूपका எல்லாரும் இசைகையாலும் अहमर्थமல்லாததற்கு प्रत्यक्-

யன்றி ஸ்வரூப வ்யாப்தியில்லை : அஹந்த்வமே எபபோதுமென்க

15 கீழே பரதயக் பராக என்று இருவிதமாக தரவ யதனதைப பிரித்து ஆதமா எல்லாம் பரத்யக், அதாவது அஹமென்று தோன்றுவதெனறு அஹந்த்வத்தை இசைநதீா இப்போது 'அஹம ஜாநாமி' என்று உதாஹரித்தீர் சேதநாசேதநவிபாகம் செய்வது பொருநதும் சேதநத்வமுண்டு. அஹந்த்வமாவது அஹங்காரமாகும் அது த்யாஜ்யம = விடததககது. ஸமஸாரததிறகு முதல் வேரன்றோ அது. अहङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् । विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्म-भूयाय कल्पते என்பரே அஹஙகாரமாவது இங்கே அஹமென்கிற புத்தி दर्पமென்கிற கர்வம் தனியாகச சொலலபபட்டிருககிறது இந்த அஹம்புத்திக்கு விஷயமான அஹமெனபது அநத·கரணமே ஆத்மா வாயிருநதால் அந்த புத்தி விடத்தக்கதாகாதே என்று ஸாங்க்யரும் அத்வைதிகளும் சொல்வர்

இது தகாது அவர்களும் ஆத்மா ப்ரதயக என்பதை இசைந்தார்கள் அஹமென்கிற புத்தியைக் கொண்டு தான் அந்த ப்ரத்யக்த்வம் சொல்லப்படுவது என் றும் சொன்னார்கள் ஆத்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசம்

त्वं கூடாமையாலும், अहङ्कारत्यागवचनं देहात्मभ्रम-गर्वादि-परित्यागपरமாகையாலும், तत्त्वविशेषத்தில் अहङ्कारशब्दम् अहमर्थமல்லாததிலே अहम्बुद्धியை ஜநிப்பிகையாலே प्रयुक्तமாகிறதாகையாலும். 'ममेदम्' என்று इदङ्कारगोचरமான शरीरத்திற் காட்டில் अहम्बुद्धியாலே आत्माவைப

'அஹம் அஸமி ந வா' 'நான் உளனு இல்லையா' என்ற ஸந்தேஹம் எப்போதுமில்லாமையால் என்றும் கூறினர் ஆகையால் ஆத்மாவுககு தான் அஹந்தவம். அதுவே அஹமர்த்தம் விடத்தக்கதாகச் சொன்ன அஹங்காரம் வேறு புத்தி இதே தேஹாத்ம ப்ரமம் இதை வேண்டா என்கிறது சில இடத்தில் இந்த ப்ராநதிமூலமாய் நானே சிறநதவனென்று வரும கர்வமும் அஹஙகாரமெனபபடும் தன்னை ஈச்வரனே டொன்ருக்கி, அஹம் பரஹ்மாஸ்மி என்பதும் ஒருவித அஹங்காரமே எல்லாம் த்யாஜ்யஙகள், ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்கள் என்றவற்றில் மஹத்தத்துவததினின்று அஹஙகாரதத்துவமொன்றுண்டாகிறதாகக கூறப்பட்டிருபபதும் ஓரஹங்காரம இநதத் தத்துவமானது தேஹாத்ம பரமத்தை உலகில் உண்டுபண்ணுவதற்கே படைககப்பட்டிருபபதால அஹங்கார மெனப்படும் அதை நாம் விடமுடியாது அது நமக்கு அதீனமனறு அது ப்ரளய காலத்தில் தான் அழியும் தவிர, வேறிரண்டு அஹஙகாரங்கள் உண்டு, ஒன்று தன் ஆத்மாவை அஹமென்று க்ரஹிப்பது இது உண்மையே எல்லாச் சொற்களையும் போலே அஹம் என்கிற சொல்லும் அந்தர்யாமிபர்யந்தமாகுமாகையால,

பிரிகையாலும அहमर्थமே आत्मा ॥ [இனி प्रत्यक्त्वशोधनम्,
16. இவன் धर्मभूतज्ञानத்தாலே தனககுத் தான் प्रकाशिக்
கையே प्रत्यक्त्वமென்று जडात्मवादिகள் சொல்லுவர்கள்,
श्रुतिस्मृतिबलத்தாலே स्वयंप्रकाशत्व-ज्ञानाश्रयत्वங்கள்
(त्वादिகள்) सिद्धिக்கையாலே स्वरूप. धर्मங்கள் இரண்
டாலும் தனக்குத் தான் தோற்(ன்)றலாம்,

அஹம் என்பதற்கு என அநதாயாமி என்ற பொரு
ளும் உண்டு இந்த அஹம்புததி अथातोऽहङ्कारादेशः
எனறு ஓதப்பட்டது இதுவும் ஆதரிககதககது, என
வே ஆதமாவின் வேறுபாடு காண்பது அஹம் எனகிற
புததியிலுலேயே யாகையால், மறற வஸ்துக்கள்
इदम् எனறு பராககாகத் தோன்றுகிற अन्तःकरणादि
கள் அஹமாததமாகா தன் தன் ஆத்மா தன் தனககு
அஹமாகுமெனக

16. இதனினறு பரதயகத்வமாவது தனககுத் தான்
ப்ரகாசிககை, தன்னைத் தான் கரஹிப்பது, தன்
பரகாசத்திறகுத தான் ஆசரயமாகை எனறு தேறும்,
தன விஷயமான இந்த ப்ரகாசம் தன்னிடம பிறக
கும் ஜ்ஞானததாலே யென்பர் தார்ககிகா அதாவது
ஆதமா எல்லா வஸ்துக்களையும போல ஜடமே, ஸ்வ
யம் பரகாசமன்று அது ப்ரகாசிப்பது ஒரு ஜ்ஞானம்
உண்டாகும்போது தான் என்றபடி. வேதாநதிகளில
அதவைதிகள், 'தானேதான் ஆதமா ப்ரகாசிககும்
வேறொரு ஜ்ஞானததிறகு விஷயமாகாது' என்பர்
நமது ஸிததாந்தத்தில தானே ப்ரகாசிககும் ஆத்மா
வே அனுமானம் சப்தமென்ற பரமாணத்தாலும்

17 தோற்றுமிடத்தில் शरीरादिகளைப் போலே चक्षुरादिகளுக்கு विषयமல்லாமையாலே आत्माவை अव्यक्तன் என்கிறது शरीरादिகளோடு सजातीयனென்று चिन्तिக்கவொண்ணாமையாலே अचिन्त्यனென்கிறது, சிலர் ज्ञानविषयத்துக்கு स्वयंप्रकाशत्वம் கூடாதென்பர்கள். ज्ञानविषयமானாலும்ज्ञानान्तरनिरपेक्षமாகவும் प्रकाशिக்கையாலே स्वयंप्रकाश-

---

தனக்கு ப்ரகாசிக்கும் ஒருவனின். ஆத்மா மற்றவருக்கு தர்மபூத ஜ்ஞானத்தால் தான் ப்ரகாசிக்கும். இப்படியாகையால் ஆத்மா ப்ரகாசிப்பது தானே யாகவுமாம். தர்மபூத ஜ்ஞானத்தாலுமாம். ஆனால் தானே ப்ரகாசிக்கிறதாகையால் ஆத்மாவை மட்டும் ப்ரகாசப்படுத்த தர்மபூத ஜ்ஞானம் வேண்டா, மற்ற விஷயங்களை உறக்கத்திலே ஞானம் க்ரஹிப்பதில்லையாகையாலே அப்போது ஞானம் ப்ரகாசிக்காது, அப்போது அஹந்த்வம் ப்ரத்யக்த்வம் ஆத்மாவுக்கு தன் ப்ரகாசத்தைக் கொண்டு தான் சொல்லவேண்டும். அதனால் எப்போதும் தன் ப்ரகாசத்தைக் கொண்டு சொல்வதே தகும். இதற்காக தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கு ஆத்மா விஷயமன்று என்னவொண்ணாது. அஹம், ஆத்மா இத்யாதிசப்தங்கள் மூலம் அறியும் போதும், சிந்தனை த்யானம் முதலானவிடத்திலும் அதற்கு விஷயமாக வேண்டுமே.

17 சிலர் अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते என்ற கீதாவசனத்தால் ஞானவிஷயமன்றெனத் தெரிகிறது, ஞானத்திற்கு ஆத்மா விஷயமாகில் விகாரித்வம் அநித்யத்வமெல்லாம் நேரும், உலகில் அங்ஙனமே

னென்னலாம். இது धर्मभूतज्ञानத்துக்கும் तुल्यम्. ज्ञानविषय மல்லாததொன்றை ஒரு प्रमाणத்தாலேயும் स्वयंप्रकाश

காண்பதாலென்பர். அது தவறு அந்த வசனம் ஒரு ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றெனச் சொல்வதன்று அவ்வாறு சொல்லவுமாகா, பின் அது சொல்வதாவது ஆத்மா அவ்யக்தம் = கண் முதலான வெளியிந்திரியங் களுக்கு விஷயமாகாதது அசிந்த்யம் = ஸ்த்ரீயோ ஹம் மநுஷ்யோஹம் என்றாற் போன்ற புத்தியைக் கொண்டு சரீரம் முதலான அசேதநங்களைப் போன் றதொன்றென நினைக்கலாகாது : விலக்ஷணமானது, அவிகார்யம் = அசேதநமான மண் முதலியன பலவி தமாக மாறுகின்றன. ஆத்மாவுக்கு நேராக மாறு தல் என்ற அவஸ்த்தைகள் கிடையா, நேராக அது அவஸ்த்தாச்ரயமாகாது என்றவாறு. இப்படி ஞான விஷயமாகில் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாக மாட்டுமோ என்பர் அத்வைதிகள், ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்பதற்கு வேறொ ன்றால் ப்ரகாசிக்காததென்று பொருளில்லை, தன்னால் ப்ரகாசமுண்டென்பது மட்டுமே தன்னால் ப்ரகா சிப்பதும் வேறு ஞானத்தாலும் ப்ரகாசிக்கலாம் ஒரே விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் சப்தம் எல்லாம் ப்ரவர்த்திப்பது போல் ஆத்ம விஷயத்தில் அவையும் தானும் ப்ரகாசகாரணமாகலாம், தர்ம பூத ஞானம்தானேப்ரகாசிக்கிறது. அதுபோல் நான் இதை முன்னமே அறிந்திருக்கிறேன் என்று அறியும்போது இவ்வறிவில் முன்னறிவு விஷயமாகிறபடியால் வேறு ஞானத்திற்கும் விஷயமாகிறது, மேலும், இது ஸ்வயம்

மென்று ஸாதிக்கவொண்ணாது தர்மி தனக்குத் தான் தோற்(ற)றும் தர்மபூதஜ்ஞானம் விஷயப்ரகாசகாலத்திலேயாச்ர-யத்துக்குத்தானே தோற்றும இரண்டுக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாச-த்வமிசையாதே ஜ்ஞானாந்தரவிஷயமல்லாததொனறும் ப்ரகாசி-யாதென்னுமவர்கள், தாஙகள் இசைநத ஸர்வஜ்ஞஜ்ஞாநத

பரகாசம் என்று ஸ்த்தாபிக்கிறபோது, அதாவது தர்மபூதஞானம ஸவயமபரகாசம வேறு விஷயங களைக் கூட பரகாசப்படுத்துவதால், ஆதமா ஸவயம பரகாசம, நான் இல்லையோ எனறு ஸநதேஹம வாராமையால் எனறெல்லாம் கூறுமபோது இதனைப பக்ஷமாக புததியில் எடுத்துககொண்டு தானே கூற வேண்டும், அபபோது வேறு ஞானத்திறகு விஷய மேயாகுமே, இது எனறு குறிக்காமல எப்படி ஸ்தா பிப்பது? தர்மதர்மிகளுக்கு ஒரு வாசியுண்டு அதா வது—ஆத்மா ஸ்வயமபரகாசமானது தனக்கே தோற்றும், ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் தனககு ஆதாரமான ஆத்மாவுககே தோற்றும, அதாவது ஞானம் தோறறுவதால் வரும் பயன் ஆத்மாவைச் சார்ந்தது. தவிரவும், ஞானம் எப்போதும் ஸ்வயம் பரகாசமாகாது அது ஆத்மாவில் நித்யமாகவே யிருக்கிறதாலும், எதேனுமொரு விஷயததை க்ரஹிகக விகாஸம அடைநத போது தான ஸ்வயம் பரகாசமாகுமென்க.

வெளிவஸதுக்களைப போலே ஆத்மாவையும் ஞானத்தையும் கூட ஜடமென்றே=ஸ்வயம் ப்ரகா சமன்றென்றே கொண்டாலென்ன எனபாகள் தார்க

தையும், ज्ञानलक्षणादिज्ञानங்களையும மறந்தார்களா மத்தனை ईश्वरனுக்கு एकोनसर्वज्ञत्वம் கொள்ளுவாராகரு

கிறார்கள், அப்போது வேறு ஞானத்தைக் கொண்டு தான் ஞானத்தையும் கரஹிக்க வேண்டுமென்ற தாயிற்று, இப்படி தனனைத் தான் ப்ரகாசப்படுத்தா தென்றால, ஸர்வ ஜ்ஞனான ஈச்வரனின ஞானத்தில் எல லாம் விஷயமாம போது அந்த ஞானம்தானும் விஷய மா இல்லையா, இல்லையென்றால் அவன் ஸர்வமும் அறிந்தவனாகான, விஷயமென்றால ஸ்வயம்ப்ரகாசத் வம ஸித்திததது மேலும் ஞானத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறீர்கள் सर्वव्यवहारहेतुर्ज्ञानं बुद्धिः என்று, இப் படியுண்டாகிற இந்த லக்ஷண ஞானத்திற்கும் இது லக்ஷணமா அல்லது மற்ற ஞானத்திற்கு மட்டுமா, மற்றவற்றிற்கே யென்னில், எல்லா ஞானத்திற்கும லக்ஷணம சொன்னதாகாது அதற்காக லக்ஷண ஜ்ஞானத்திலே விஷயமாய் லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட ஞானங்களில லக்ஷணஞானமும் சேர்ந்ததென்றால, தனக்குத் தான் விஷயமென்றதாயிற்று, ஆகையால் ஸ்வப்ரகாசத்வம் ஒன்றுக்குமில்லை யெனினலாகாது. இப்படி ஞானத்திற்கு லக்ஷணத்தை விஷயீகரிக்கும ஜ்ஞானம் போலே, 'ஞானமில்லை', 'இது ஜ்ஞானத் தைவிட வேறு', 'எல்லா ஞானமும்' என்றெல லாம் வரும் ஞானத்திலே விஷயமான ஞானம தானுமாகும்

கீழே ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஞானத்திலே தானும விஷயமென்று சொன்னதை மறுத்துச் சிலர் ஸர்வ

श्रुतिस्मृति-स्वाभिमतविरोधமுண்டாம் அவனுக்கு अन्योन्य-ग्राहकानेकज्ञानங்களைக் கல்பப்பார்க்கும், முடிவில் स्वयं-प्रकाशत्वம் दुष्परिहरம். ஒரு वस्तुவை ज्ञानाश्रயமன்றென

ஜ்ஞ எனருல், தன ஞானமொன்று நீங்கலாக மற்ற வற்றை மட்டும் அறிந்தவனென்றே பொருள் என்பா இது பரமாணவிருத்தம் यः सर्वज्ञः सर्ववित् என்ற வாறு எல்லாம அறிநதவனென்பதற்க ப்ரமாண முள, ஒன்று தவிர மற்றவையெல்லாம அறியபபடு மெனற ஸ்வாபிமதம் = உமது இஷ்டமும ஸித்திக காது தன ஞானததை அவன் அறியவில்லையென்றல, அநத ஞானம நிதயம், அந்த ஞானதற்கு இவை விஷயம், அநத ஞானததைவிட இது வேறு என்ற வாறு அந்த ஞானத்தோடு சேர்த்தே அறியவேண்டிய பல அம்சஙகளையும் அவன் அறியவாகாதாகையால் அது ஒனறு நீஙகலாக எல்லாம் அறிந்தவனென்றஇஷ்டம் ஸித்திககாதே இனி, அவனுககுஇரண்டு ஞானங்கள் உண்டு, எல்லாம் அறியும் ஞானம் ஒனறு, அந்த ஞானத்தையறியும் ஞானம் மற்ெறுன்று என்னில், அநத இரண்டாவது ஞானத்தை அவன் அறிகிருனு இல்லையா, இல்லையென்றல் ஸர்வஜ்ஞனுக மாட்டான, அதுவே ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்றல், தன் கொள்கைககு விரோதமாம் முதல ஞானததால இரண்டாவது ஞானமும், இரண்டாவது ஞானத்தால் முதல் ஞானமும, க்ரஹிக்கப்படுமென்னல் ஞானத்தை க்ரஹிககும் ஞானமெல்லாம் ஞானததை அதன் விஷயததோடு சேர்த்தே க்ரஹிக்குமே,

பார்க்கு ஸ்வவசனவிரோதாதிதோஷம் வரும். இத்தாலே 'ஜ்ஞானவிஷயமாகில் விகாராதி தோஷம் வரும்' என்கிற தர்க்கமும் வ்யாப்திசூந்யம் நிர்விகார வஸ்துவையும் நிர்விகாரமென்கிற ஜ்ஞாநவிஷயமாக இசைய வேணுமிறே

இது குடம் எனறு முதல்ஞானமாகும், நான இது குடமென்றறிகிறேன் என்பது 2ஆவதாம் இதிலும் குடம் முதலியன விஷயமாகும் அதுபோல் ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஞானத்தை க்ரஹிக்கிற இரண்டாவது ஞானத்தை முதல் ஞானம் க்ரஹிககுமாதலை அநத ஞானத்திற்கு விஷயமான தன்னையும் சேர்த்தே க்ரஹிக்க வேண்டுமாகையால் தனனைத்தான் ப்ரகாசபடுத்துமென்றே ஸித்தித்தது, ஆகையால் ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் விடமுடியாது இனி அந்த ஞானத்தை ஈச்வரன் அறியவில்லையென்றே சொல்வோம். ஸர்வஜ்ஞன் என்றால் அறியக் கூடியவற்றை யெல்லாம் அறிகிறவனென்றே பொருளாம் அறியவியலாதகைத் அறியாமை குற்றமாகாதென்னில், இப்படி ஒன்றை ஞான விஷயமன்றென்கிறது கூடாது இது ஞான விஷயமன்றென்று. இது என்பதை அறிந்து தானே சொல்ல வேண்டும் அப்போது அறியவியலாததாகுமா ?

அத்வைதிகள் ஞான(ரூபமான ப்ரஹ்ம)ம் ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாதென்றதற்கும் இதே தோஷமாம் ஞான விஷயமாகில் விகாரியாக வேண்டுமென்று வியாப்தி யில்லை அதனால் அனுகூல தர்க்கம் என்னும் யுக்தி யிராமையால் அவிஷயத்வம் ஸித்திக்

18 आत्मावुक्कु जननमरणज्ञानाज्ञानादिदर्शिகளும், जीवர் ईश्वरன் ஸ்ருஷ்த்தான் என்கிற ஶ்ருதியும் 'पुरुषश्चाप्यु-भावेतौ लीयेते परमात्मनि' 'वासुदेवे प्रलीयते' इत्यादिस्मृति வாக்யங்களுமுண்டாயிருக்க, ஜீவனை அவிகார்யனென்றும் நித்யனென்றும் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்— பிறப்பது இறப்பதாகிற ஶரீரத்தோடுண்டான ஸம்பந்தஸம்ப்யோகவிசேஷத்தாலே இவனுக்கு ஜனனமரணங்கள் சொல்லுகிறது धर्मभूतज्ञानத்தினுடைய ஸங்கோசமும்

காது மேலும் நிர்விகாரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்றறிந்தால் அது ஞான விஷயமாய் விட்டதே அதற்கு நிர்விகாரத்வம் ஸித்திக்காதே ஆகையால் அந்த வியாப்தியில்லை

18. இங்கே சிலர் நிர்விகாரத்வம் கெடுமென்றால் இஷ்டாபத்தி = இஷ்டமே யென்னலாமே ஆத்மாவுக்கும் விகாரமுண்டே ஜனனம் மரணம், ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானம் உறக்கத்தில் அஹமர்த்தநாசமெல்லாம் உண்டே மேலும் 'ப்ரக்ருதியும் புருஷனென்ற ஜீவனும் பரமாத்மாவினிடம் லயிக்கும், வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறவன் ஏழுஜன்மத்தில் வாஸுதேவனிடம் லயிக்கிறனென்று ஜீவனுக்கு அழிவேகூட கூறப்பெற்றதே. ஆகையால் கீதையில் அவிகார்யன் என்றதும் நித்யனென்றதும் பாதிக்கத் தக்கது வேறு ஏதேனுமாவது பொருள்கொள்க என்பர் இது தவறு ஜனனமாவது தேஹத்தோடு சேர்வது (ஸம்பந்த விசேஷம்) மரணமாவது தேஹத்தைவிட்டுப் பிரிவது இது நாம் நினைக்கும் விகாரமாகாது தவிர. ஜீவ

संकोचமுமே ज्ञानाज्ञानदशैகள். ज्ञानदशैகளில் இவ
னுக்கு வரும் सुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नங்களும் धर्मभूत-
ज्ञानத்தினுடைய अवस्थाविशेषங்கள். இப்படி आत्म-
स्वरूपத்தில் घटादिகளில் போலே, अव्यवाहतமாக नामान्तर
भजनार्हविकारம் தட்டமையாலே [नित्य] निर्विकारனென்ன
லாம். द्रव्यமாவது उपादानமாக வேண்டுமாகையாலே
आत्मपरमात्माக்களுக்கு शरीरसंयोगादि विकारங்கள் निषेध्यங்

னுக்கு அணுவாயிருந்து மஹானான் என்றவாறான
விகாரம் நேரிலில்லை. அவனுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானம்
கர்மாவிற்கிணங்க, சுருங்கவும் மலரவும் கூடும்.
இவையே அஜ்ஞானமும் ஞானமும் அதனால் ஞானத்
துக்குப் பல விகாரங்களாகுமே யல்லது ஆத்மா
வுக்கு நேரில் விகாரமில்லையாம் ஸுகம் துக்கம்
முதலான குணங்கள் பிறக்கின்றனவே யென்னில்,
அவையும் தர்மபூத ஞானத்தின் அவஸ்த்தைகளே
யாகும்; ஆத்மாவுக்கு விகாரமாகா ஆனால் என்ன
விகாரங்கள் இல்லை யெனப்படுகிறன வென்னில்,
மண்ணுக்குப் பிண்டமான நிலை போய் குடமான நிலை
வருவது போல், ஒரு பெயர் நீங்கி மற்றொரு பெயர்
நேராக வழங்கும்படியான விகாரங்கள் [நாமாந்தர
பஜநார்ஹ விகாரங்கள்.]ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றே
சொல்வோம் இதனால் தான் அவிகார்யன், நிர்விகார
னென்கிறது. சரீரத்துடன் ஸம்யோகமென்றால்
அது விகாரமன்றோ என்னில், இத்தகைய விகாரம்
பரமாத்மாவுக்குமுண்டு. அவன் ஸர்வஸ்துஸம்யோக
முள்ளவனாயிற்றே. ஒருவிதமான விகாரமும் கூடா

களன்று. जीवविषयसृष्टिलयवाक्यங்கள் विशिष्टविषத்தாலே நடக்கையால் இவனை नित्यனென்னக் குறையில்லை

प्रत्यभिज्ञैயாலே जीवனுடைய स्थिरत्वமும், वीतरागजन्मादर्शनத்தாலே देहान्तरानुवृत्तिயும், शास्त्रத்தாலே सर्वकाला-

---

தென்றால் அது த்ரவ்யமே யாகமாட்டாது. உபாதாநத்வம் த்ரவ்யலக்ஷணம்; அதாவது பூர்வாவஸ்த்தையுடையதாகை. இப்படி ஜீவன் நித்யனுனல் கீழே ஸ்ருஷ்டியும் லயமும் கூறிய வசனங்களுக்கு நிர்வாஹமென்ன எனில்—ஸ்ருஷ்டிக்குட்படும் தேஹத்தோடு சேருகை பிறவி; அழிந்த தேஹத்தை விட்டு பரமாத்மாவினிடமிருக்கை லயம். ஆக உத்பத்தி-விநாசாவஸ்த்தைகள் சரீரத்திற்கே நேராகவென்க.

ஜீவனும் ப்ரதிக்ஷணமழியுமென்றார் பௌத்தர் ஒவ்வொரு நாளும் உறக்கத்திலே அஹமர்த்தம் அழியுமென்றார்கள் அத்வைதிகள். இதெல்லாம் सोऽहम्= நேற்று இருந்தவனே இன்றுமிருக்கிறேன் என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞாப்ரத்யக்ஷவிருத்தம் ஆகையால் ஸ்த்திரன் பிறந்தவுடன் பசியினுல் சிசு பாலூட்டப் பரப்பது ப்ரத்யக்ஷம். இது பழைய வாஸனையாலே. இப்படி ஸ்தன்ய பானத்தில் இச்சை யிருப்பதால் வீதராகனுக்கு ஜந்மமில்லை. ராகம் வரக்கூடும் அதிகாரிக்கே ஜன்ம மென்றார் ந்யாய ஸூத்ரத்தில். இப்படி முன் ஜன்மம் ஒவ்வொன்றிலும்அதற்கு முன் ஜன மத்தைக் கொண்டே வாஸனையைச் சொல்ல வேண்டியிருப்பதால் பல தேஹங்களில் ஜீவனுக்குத் தொடர்ச்சி தெரிகிறது, ஆகையால் உறக்

वृत्तियும் सिद्धिக்கையாலே सुषुप्त्यादिகளிலே अहमर्थம் அழியுமென்றும், आशरीरस्थायि, आप्रलयस्थायि, आमोक्ष-स्थायि என்றும் சொல்லுகிற पक्षங்கள் निरस्तங்கள் प्रत्यक्षोपपत्ति-शास्त्रங்களாலே आत्माவினுடைய देहादि-वैलक्षण्यம் चार्वाकादिमतभङ्गத்திலே பரக்கச் சொல்லக் கடவோம்

[ஜீவஸாமான்ய லக்ஷணங்களாயின ஜீவவிபாகம்] 19. (जीव विभागம்) இஜ்ஜீவतत्त्वம் अनुवृत्तसंसारர் என்றும், निवृत्तसंसारர் என்றும், संसारात्यन्ताभाववान्கள் என்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும் இவர்கள்

கத்திலும் சரீர முடிவிலும் அழிவதில்லை இப்படியே ஸ்ருஷ்டியின்ஆரம்பத்தில் உண்டாகிப் பல ஜனமங்கள் எடுத்துவிட்டு ப்ரளயத்திற்கு முன் அழிந்துவிடுகிறு னென்ற ஆப்ரளயஸ்த்தாயிபக்ஷமும், ஸம்ஸார காலம் முழுமையுமிருந்து மோக்ஷத்திற்கு முன் அழிகிறுனென்ற ஆமோக்ஷஸ்த்தாயிபக்ஷமும் தவறு கும் மோக்ஷமென்பதும் ஜீவனின் புருஷார்த்தமா யிறறே அதனல் இவன் மோக்ஷத்திலுமிருக்க வேண் டுமே பிறக இங்கே கீதாச்லோகத் திற்குப் பொருள் கூற நேரிட்டதால் இவ்வளவு சொன்னேம் தேஹா த்ம வாதாதிகளை இன்னும் விசாரிப்பது மேல் வாதங் களிலேயாகுக இவ்வளவால் ஜீவலக்ஷணத்திற புகுந்திருக்கும் அஹந்த்வமென்றது ஸ்த்தாபிக்கப பெற்றது

19. இந்த லக்ஷணங்கள் உள்ள ஜீவர்களை மூன்று விதமாகப் பிரிக்கலாம் ஸம்ஸாரத் தொடர்ச்சி

எல்லோருக்கும் स्वरूपम् एकप्रकारम यथासंभवम् धर्मभूत-ज्ञानसुखादिवैषम्यத்தாலே विशेषम्. इच्छाप्रयत्नादिवैषम्यத்தாலே முக்தர்க்கும் नित्यர்ககும் अन्योन्यभेदम्

20 ஆத்மபேதமில்லை என்பார்க்கு सर्वशरीरத்திலுமுண்டான ஜ்ஞானமும், இதின் अवस्थाविशेषங்களான सुखदुःखादिகளும் सर्वர்க்கும் स्वनिष्ठतया प्रतिसंहितங்களாக ப்ரஸங்கிக்கும शरीरभेदத்தாலே नियमம்

யுடையவன் (பத்தன்), ஸம்ஸாரத்தினின்று விலகி னவன் (முக்தன்), ஸமஸாரத்திற்கு ஒரு பொழுது மிடமாகாதவன் (நிதயன) என்றவாறு இந்த வைஷம்யம் ஸ்வரூபத்திலில்லை. தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் அவஸ்த்தைகள்வாயிலாகவே நேர்வதாம ஸம்ஸாரி களான ஜீவர்களுக்கு சரீரம் வெவ்வேறுவிதமாயிருப்ப தாலும் ஸுகதுக்காதி வைஷம்யத்தாலும் வேறுபாடு ப்ரதயக்ஷம் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் ஜ்ஞானானந்த ங்கள் ஸமமாயிருந்தாலும் அவரவர்களுக்கு ஒவ் வொரு விதமான கைங்காயாதிகளிலே இச்சையும் முயற்சியும் வெவ்வேறு விதமாயிருபபதால் பேதம அங்கே ப்ரத்யக்ஷமாம்

20. எல்லா உடலிலும ஒரே ஆதமா உளதென்பா சிலர் அவ்வாருகில் நான் இவ்வளவு தேஹங்களைக் கொண்டு இவ்வளவு ஸுகதுக்கானுபவம் பண்ணு கிறேனென்று அஙகங்கே ஜீவன் நினைக்க வேண்டிய தாகும் அபபடி தேஹாநதரத்தில உண்டான ஜ்ஞான ஸுகதுககாதிகளை ஸ்வநிஷ்டதயா— தன்னிடமிருப்பதாக நினையாமையால் ஜீவன் வெவ் வேறு சரீரம் வேருனபடியால் நினைப்பதில்லை

கொள்ளில் स्वप्नसौवरी(यादि)वृत्तान्तादिविरोधம் வரும. करणभेदமும் नियामकமனெறனனுமிடம बाह्यकरणभेदத்திலே காணலாம் अन्तःकरणाभेदமும प्रयोजकமல்லாமை कल्पादिकालத்தில योगिகளுடைய पूर्वकल्पानुभूतस्मृत्यादिகள் சொல்லுகிற शास्त्रங்களாலே அறியலாம் இप्रति-सन्धानप्रसङ्गம் ऐकद्यांशத்தாலே भेद भेदवादिகளுக்கும வரும் सर्वज्ञனை ईश्वरனுககு सर्वजीवदु:खप्रतिसन्धा-

---

என்னவொண்ணுது ஸ்வபனததில ஸதயமான வேறு சரீரத்திற் புகுநது அனுபவிததததையும் விழித்தவுடவில் நினைக்கிருனை ஸௌபரி முதலான யோகிகள்பல சரீரமெடுத்தவா ஒரு தேஹத்தில இருநதுசொணடே எல்லாம் நினைத்துப பேசுகிருர்களே சரீரம் வேருகிலும நினைககலாம், கருவி வேருயிருபபதாலுல் நினைபபதில்லை யெனனில, கருவியாவது எது? வெளியிநத்ரியமா, உள இநதரியமான அந்த கரணமா? முதறபக்ஷம் தகாது ஒவ்வொரு ஜீவனுககும கண்காது முதலிய கருவிகள வேருக இருநதே எல்லாம் நினைககப்படுகிறதே பொதுவாக अन्तःकरणம வெவ்வேருயினும யோகிசரீரஙகள அனைததுககும்ஒரே अन्तःकरणம கொள்ளுகிரேமென்னில், ஒரு கலபததின் முடிவில் அழிநத யோகிகள ப்ரளயததிறகுப பிறகு மறு கலபத்திலே பிறநத போது பழைய வரலாறுகளை நினைககிருர்களே. அஙகே கருவிகள் ப்ரளயததில் அழிந்துவிட்டதால் வெவ்வேருகினறனவே. ஆகையால் ஜீவாகளுககு பேதமே சிலர் பேதாபேதமென்கிருர்கள் அபபோதும் இநத தோஷஙகள் உண்டு ஜீவாகளுககும் ஈச்வரனுககுஙகூட பேதா

वादिகளும் प्रसङ्गக்கும்

21. आत्माக்கள பலராய் कल्पமதோறும் சிலர் मुक्त-ராய்ப் போகக்கடவதாகில, போன कल्पங்கள் अनन्तங்களானபடியாலே இத்தனை நாள் संसारिக்களும் मुक्त-ராய்ப்போகவேண்டாவோ என்பார்க்கு, एकजीवனை

பேதம் பாஸ்கராதிகள் சொன்னார்கள் அப்போது நானே பல ஜீவர்களாயிருந்து ஸுகதுக்கானுபவம் பண்ணுகிறேனென்று ஈச்வரன் நினைக்கும்படியாம் அபேதமிருக்கிறது அவன் அதை யறியவில்லை யென்றால் ஸாவஜ்ஞதை மாட்டான इतरव्यपदेशाधिकरणத்திலே மற்ற விரிவு. ஆகையால் ஜீவேச்வரபேதமுமுண்டாகையால் ஸுகதுக்காதி வ்யவஸ்த்தை பத்த முக்தவ்யவஸ்த்தை எல்லாம் நிலத்தது

கேள்வி.[1] ஏகஜீவ வாதத்தில் இதுவரையில் மோக்ஷம் பெற்ற ஆத்மா கிடையாது ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷம் வந்திருந்தால் உலகே யிருக்க ப்ரஸக்தியில்லையே அநேக ஜீவவாதம் கொண்டு அவ்வப்போது சிலர் முக்தராய்க் கொண்டேயிருக்கிறார்களென்றால, இதுவரையில் அநாதி ஸம்ஸாரத்தில் அனந்தகல்ப்பங்கள் போயிருக்கையாலே ஒரு கலப்பத்திறகு ஓர் ஆத்மா முக்தனுகிறுனென்று கொண்டால்கூட இதுவரை எல்லா ஆதமாக்களும முக்தராயிருக்க வேண்டுமே எப்படி பத்தராய் சிலர் இருக்ககூடுமென றவாறு

1 முன பக்கததில் सौवरि என றவிடத்தில் सौभरि என்று திருததுக ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணததில் 4–2ல் இவ்வரலாறு

போதும போன காலம் அனந்தமாயிருகக இததனை நாள் இவன முக்தனாகாதொழிவான ஏன என்று சோத்யம வரும் 'இப்போது(ம்) ஸம்ஸாரம காண்கையா லும் மோக்ஷஸாமக்ரீ வாராமையாலும்' எனனும் பரிஹாரம அனேகாத்மவாதத்திலும் துல்யம இதற்கு முன்னே அனந்தா- த்மாக்கள் முக்தராகில் இப்போது ஸம்ஸாரிகள் சேஷித்த படி என என்னில, அனந்தங்களான ஏகஜாதீயங்களில கருத்தவையும் வெளுத்தவையும் கழிநதவையும நின்றவையும தனித தனியே அனந்தங்களாய் இருக

விடை—இக் கேள்வி (சோத்யம்) ஏகஜீவவாதத்திலும வரும ஒரே ஜீவன் இருப்பது இவன அநந்த கல்பஙகள போயிருக்க எப்படி முகதனாகாமல நிற்பான என்னலாமே கார்யததைக கொண்டு தானே காரணத்தை யூஹிககவேண்டும் ஜீவனுக்கு ஸமஸாரம காணபபடுவதால் மோக்ஷத்திறகுக் கார ணம் ஏற்படவில்லை யென்பதெனனில், ஒருவ னுககுப போல் பல ஜீவர்களுககும் அப்படியே மோக்ஷகாரணம நேரவில்லையென்று கொள்க

கேள்வி—இதுவரையில எத்தனைபோ முக்தரானார்கள்? அனந்த ஆத்மாககள் முகதரானாரென்னில அனந்த ஜீவாகள் ஸம்ஸாரிகள் முக்தரும் அனந்தர் என்றால், இனி ஸம்ஸாரி யாருமில்லை யெனறதாகுமே

விடை—இருவரையும் அனநதர் என்றதாலே ஒரே எண்ணிககை யெனவாகாது பூ முதலானவற் றில் கருநிறமானவையும் அனநதம், வெண்ணிற மானவையும் அனந்தமென்றால் இரண்டும் ஒரே எண்

கிருப் போலே अनन्तात्माक्कள் मुक्तராளுலும் अनन्ता-त्माक्कள் शेषित्तु संसरिக்கலாம் परापरजातीयங்களிலும் क्षणकल्पादिகளிலும் समुदायத்திலும் विभागத்திலும் आनन्त्यमात्रம் तुल्यமாய் तारतम्यமுண்டாயிறே இருப்பது.

ணிக்கையி லிருக்கவேண்டுமோ? அவற்றில் கடந்த பூக்கள் அனந்தம், நிகழும் பூக்களும் அனந்த மென்ருல், அனந்தம் கடந்த பிறகு எங்ஙனே அனந்தம் நிகழுமென்பதுண்டோ? பூக்கள் மொத்தத் திலும் அனந்தம், பிரிவுதோறும் அனந்தம் உட் பிரிவிலும் அனந்தம் முதல் அனந்தத்தைவிட உள் அனந்தம் சிறியது, அதனுள் அனந்தம் அதற் குள் அடங்கியது. எல்லாம் அனந்தமே அது போல் ஸமுதாயத்திலும் ஸம்ஸாரியாம் ஆத்மாக்கள் அநந்தம் அவர்களில் முக்தராளுரும் அனந்தம், நின்றவரும் அனந்தம் இதற்குத் தார்க்கிகர்கள் கூறிய துள்பட பலவற்றை உதாரணமாகக் கொள்க. த்ரவ்யங்கள் ப்ருதிவி ஜலம் தேசு காற்று வானம் முதலானவை அனந்தம் அவற்றில் ப்ருதிவிபதார்த் தங்களான घटपटादिகளும் அனந்தம். த்ரவ்யத்வமென் னும் ஜாதி ப்ரதிவீ ஜலம் முதலான எல்லா த்ரவ்யங் களிலுமிருப்பதால் பரஜாதி, ப்ரதிவீத்வஜாதி ப்ருதி வியில்மட்டுமிருப்பதால் அபர ஜாதி இங்கே அனந்த த்ரவ்யங்கள் என்றவற்றிலும் அனந்த பார்த்திவங் களிலும் आनन्त्यத்திலே தாரதம்யமுண்டு, அன்றி, எண்ணற்ற க்ஷணங்களைக் கூட்டிஞல் ஒரு கல்ப்ப காலமாகும். இதுவரையில் போன கல்பங்கள்

22. இப்படியாலும் अपचारानुवृत्तियால்(லே) சில ர்க்கு नित्यसंसारம் கூடுமென்னும் पक्षத்திலும், எல் லோரும் ஓரளவிலே भगवत्कृपैயாலே मुक्तராய்விடு வார்கள் என்னும் पक्षத்திலுமுள்ள प्रमाणबलाबलங்கள் கண்டுகொள்வது.

அனந்தம், போன க்ஷணங்களும் அனந்தமென்றால் இரண்டு आनन्त्यம் ஓரே விதமாகுமா, அது போல் பெரிய ஆனந்த்யம் உடைய ஸம்ஸாரிகளில் சிறிய ஆனந்த்யம் உடையர் முக்தி பெற்றார்கள், மற்றோர் ஆனந்த்யம் உள்ளவர் நிற்கிறார்களென்க

2, வரவர ஓர் ஆனந்த்யம் குறைந்துகொண்டே வந்தால் ஆனந்த்யமே போய் எல்லாரும் மோக்ஷம் சென்றார்களென்கிற காலமும் வரலாமே என் னில், வரக்கூடும். அதனலென்? இங்கே பக்ஷபேதம் உண்டு. ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம் பகவானிடத்தில் அபராதம்; பகவதபசாரபாகவதா பசாராதிகள். அவை யனந்தமானபடியாலே எல்லாம் கழியக் காரணம் ஏற்படாமையில் சிலர் நித்ய ஸம்ஸாரிகள், கீதையிலும் அஸுரர்களுக்கு, मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् என்றதே என்பர் சிலர். எம்பெருமான் எல்லோரிடம் நிர்ஹேதுகமான க்ருபை யுள்ளவனு யிருப்பதால் க்ருபாவிஷயத்வ—அபஹதபாப்மத்வ— ஸத்யகாமத்வாதி முக்தியோக்யதை யிருப்பதால் அது எப்போதாவது பலித்தாக வேண்டும் என்பர் மற்றோர். யுக்தியை ப்ரமாணங்களுக்கு அனுகூலமா கக்கொண்டு விசாரித்துக்கொள்க. இதை இவர் க்ரந்

23. अनादिकर्मादिसामग्रीप्रवाहवैषम्यத்தாலே बद्धாகளு मोक्षத்தில் முற்பாடு பிற்பாடுகளும் கூடும் முற்பட मुक्तராளுக்கும் பிற்பட मुक्तராளுக்கு மெல்லாம் पुनरावृत्ति இல்லாமையும் மேலுள்ள भोगமும் समानம். पुनरावृत्तिயில்லை என்றது மீண்டு[ம்] संसரிக்கை யில்லை

தங்களில் எங்கும் காணக, न दिशतु भगवान् अशेषपुंसां हरिरपजन्मजरादिकां समृद्धिम् என்று நினைப்போமாக.

ஜீவரை மூன்று வகையாகப் பிரித்தது பொருந்துமோ இந்த க்ரந்தம் இயற்றும் காலத்தில் अनुवृत्त-संसராயிருந்த பலர் க்ரந்தத்தைப் படிக்கும் பிற் காலத்தில் निवृत्तसंसारராகலாமே அவர்களை எதில சேர்ப்பது இரண்டிலும் சேர்த்தால் विभागवाक्य-மாகாது அப்போது நிவ்ருத்தி யோக்ய ஸம்ஸாரர் ஸம்ஸார ப்ரஸக்தியே யிராதவர் என இருவகை யாகவே பிரிப்பது தகுமென்கிற கேள்விக்கு இப் போது ஒரு பரிஹாரமுமாகிறது நித்ய ஸம்ஸாரிகள்—பத்தர், (மற்றவர்) முக்தி யோக்யர், நித்ய முக்தர் எனப் பிரிவெனனலாமே

23. இனி இரண்டாம வகுப்பில விசாரம—பத்தருக்குப போலே போகத்தில தாரதம்யம் முக்தருக்கும் என்னலாகாது, பினனல் முக்தி பெறுகிறவர்களுக்கு முன் சிலநாள் இவ் அனுபவமில்லை யென்னும் குறை யல்லது அனுபவ காலத்தில அதில ஏற்றத்தாழ் வில்லை நாளிழவே யன்றிப் பொருளிழவில்லை அது போல எல்லோருக்கும புநராவ்ருத்தியில்லா மையும ஸமானம் அபுநராவ்ருத்தியெனபதற்

என்றபடி अर्वाचीनभगवल्लोकங்களில் भगवत्सालोक्यादि-
मात्रத்தை मोक्षமென்றவிடம் आसत्तियாலே சொன்ன

கும் மீண்டும் ப்ராக்ருதமை போகத்திற் புகாகர் என்பதே பொருள், सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति, कामान्नी कामरूप्यनुसंचरन् என்று முக்தன் எங்கும் யதேச்சமாக ஸஞ்சரிப்பதும், அவதரிக்கும் எம் பெருமானுக்கு அடிமையாக வருவதும் ஓதப்பட் டுள்ளதே. புகுந்தாலும் முன்போல் கர்மபரவசனாய் அஜ்ஞான துக்காதிகளைப் பெறான் என்பதே அபு நராவ்ருத்தியாகும்

இனி போகத்திலும் தாரதம்யம் உண்டே, ஸாலோக்யம், ஸாரூப்யம், ஸாமீப்யம், ஸாயுஜ்ய மென்று நான்குவிதமான மோக்ஷங்கள் உளவே யென் னில்—பரமபதம் சென்றவர்களெல்லோருக்கும் ஸாயுஜ் யம் ஸமானமே. ஸாலோக்யாதிகள் அதிலே அடங்கும். அதுமட்டும் பலன் என்பது ப்ராக்ருதமான விஷ்ணு லோகாதி வைகுண்டத்தில் சென்றவருக்கே யாகும். அங்கே ஸுக்ருத ரூபமான கர்மாதீனம் போகம். ஆகில் ஸாலோக்யாதிகளை மோக்ஷ மென்னலாமோ ; கர்ம பந்தம் விடப்படவில்லையே யென்னில், அங்குச் சென்றவனுக்கு விரைவில் மோக்ஷ மாகையால் ஆஸத் தியை=தேசகால நெருக்கத்தைக்கொண்டு அவனை முக்தன் என்கிறது. लोकेषु विष्णोर्निवसंति केचित् समीप... मृच्छन्ति च केचिदन्ये । अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते என்று தொடங்கி, सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः என்று ஸாயு ஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது இந்த ஸாயுஜ்யம் பரம

தத்தனை सर्वकर्मक्षय த்திலும்(தில) आनन्दतारतम्यம் கொள்ளும் पक्षங்கள் प्रमाणोपपत्ति विरुद्धங்களாம். ஆகை

பதத்தில்தான் கிடைக்கும் கீழே யில்லை ஸமான போகவத்வம் ஸமமான போகம் பகவானோடு இங்கே இல்லை ஸாலோக்யமாவது, ஒரே லோகத்திலிருப்பு, ஸாரூப்யம் ஒரேவிதமான தேஹம் பெறுகை இதில் பகவானுக்கு அபராக்ருதம், இவர்களுக்கு கீழ் லோகத்தில் பராக்ருதம், ஸாமீப்யமாவது அருகில் துவாரபாலாதிபதவியிலிருக்கை, ஸாயுஜ்யமாவது போக்யமொன்றாய் போகமும் ஒத்திருக்கை

மாத்வர்கள் மோக்ஷத்தில் ஆனந்த தாரதம்யம் கூறுகின்றனர் புண்ய பாபங்கள் எல்லாம் கழிந்தா லொழிய மோக்ஷமில்லை கழிந்த பிறகு தாரதம்யத் திற்குக் காரணமில்லை ஜீவர்களில் ஸ்வபாவத்திலே பேதமிருக்கிறது அதே காரணமென்பர் இது தவறு पण्डिताः समदर्शिनः; ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः; अपहतपाप्मा . सत्यकामः सत्यसंकल्पः என்று எல்லோருக்கும் ஸாம்யமே ச்ருதி ஓதுகிறது அந்த ப்ரமாணங்களுக்கு அனுகூலமான உபபத்தி = யுக்தி இருக்க, வேறு கல்பனைக்கு இடமில்லை, காமமூல மான தாரதம்யத்திற்கு இடமில்லையாகிலும், பகவா னின் இச்சையினால் அது வரலாமென்பர், ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தில் விசேஷமிருப்பதால் ஸ்வல்ப ஆனந்தானுபவம் பண்ணக்கூடியவனுக்கு

யால் स्वात्मा(केवलात्मा)नुभव த்தையும் मोक्षமென்றது (ன்ற மதம்) अन्यपरம் साक्षान्मोक्षததில் सालोक्यादिக

மேலான ஆனந்தமனுபவிககப்படாதே யென்றும கூறுவர் இது பகதியோகாதிகளான உபாயங்கள் குருவும் லகுவுமாயிருப்பதாலு மெனபர். பாகவதாப சாராதிகளாலும் தாரதம்யமென்பா, மோக்ஷத்தையும் கோராமல் பக்தராய் ஈச்வரன்தானே அதை யளிக கப்பெறும் அதிகாரிகள் மோக்ஷததிற்காக உபாயா னுஷ்டானம் செய்பவரைவிடச் சிறந்தவராகை யாலும் தாரதம்யமென்பா பல பரமாணவசனங களும ஆனந்ததாரதம்யம் காட்ட விருககின்றன எனபர். இவற்றிற்கெல்லாம் வேறிடத்தில் பரி ஹாரம் கூறியுளோம் இங்கே, 'ஆனந்த தார தம்யம் கொள்ளும் பக்ஷங்கள்' என்றவிடத்தில், "ஆசார வைகல்யமுடைய முமுக்ஷுககளுக்கு ஆனந்த ஹ்ராஸமுண்டாமென்று சிலர் சொலலும் வசனம் ஆபதமானாலும் முக்தனாவதற்குமுன்னே வரும பகவதநுபவததில் ஸங்கோசத்தைச் சொல்லிற்று மத்தனை" என்று ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் (பரிபூரணப்ரஹ்ம) சொன்ன பக்ஷத்தையும் கூட்டுக, மற்ற பக்ஷங்களுக்கு மேலே நிரஸனமாம்

இனி ஸ்வாத்மானுபவம் அதாவது தன் ஸ்வரூ பத்தைமட்டும் அனுபவிக்கையாகிற கைவல்யமும ஒரு மோக்ஷமாகப் பணிததிருக்கிறார்களே அதற்கும் பகவத் ப்ராப்தியாகிற மோக்ஷததிற்கும் வாசியை யிசைநதாக வேண்டுமே, அதுபோல் ஸாலோக்யாதி

ளெல்லாம் अन्तर्भूतங்களாயிருக்கும். उभयविभूतिविशिष्टன் அநுபாவ்ருகையாலே कामान्नित्वा(कामान् इत्यादि)கள் சொன்னவிடம் विशिष्टभगवदनुभवபரம். ज्ञानसंकोच-

---

தாரதம்யமிருக்கலாமே யெனில், கைவல்யம் முக்ய மோக்ஷமல்ல. स तु मोक्ष उक्तः என்று ஸாயுஜ்ய மொன்றே மோக்ஷமென்கிறது. ஒருவன் பரமபதத் தில் ஸாலோக்யாதிமட்டும் வேண்டுமென்று ப்ர பத்தி பண்ணினுல் அதுமட்டும் பெறலாமென்னில்— அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தால் ப்ரஹ்மத்தை யடைவது தவிர, ஸாலோக்யாதியை தனிப் பலனுக்கி உபாயம் உபநிஷத்தில் ஓதவில்லே. ஸாலோக்யாதிகளே மோக்ஷ மாகாதபோது கைவல்யம் மோக்ஷமாகுமோ? ஆகையால் அங்கு மோக்ஷசப்தம் அந்யபரம். விஷயா னுபவத்தினின்று விடப்பட்டிருப்பைக் கொண்டு மோக்ஷமென்கிறது.

ஸ்வாத்மானுபவத்தையும் என்றவிடத்தில் கேவ லாத்மானுபவத்தையும் என்னும் பாடமு முண்டு. ஆனல் அதில் மோக்ஷமென்ற மதம் அந்யபரம் என் கிற பாடம் ஸ்வரஸமன்று. வாக்யம் அந்யபரம் என்னலாம், மதம் அந்யபரமாகாது.

'காமாந்நீ காமரூபீ' என்றிருப்பதால் பகவானே விட்டு விஷயானுபவமும் முக்த னுக்கு உளதே என்னில் — இரு விபூதிகளோடு சேர்த்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம் பண்ணுகிற வனுக்கு ஒரு நொடிகூட ப்ரஹ்மானுபவத்திற்கு அழி வில்லே, விசேஷணமாக அன்னாதிகளேயுமனுபவிக்கிருன்

निवृत्ति இப்போது साध्यैயாகச்செய்தே, பண்டுமுண்டாயிருக்கக் காணுத आकारங்கள் காண்கையாலும், उपाधिनिवृत्तियில் स्वरूपप्राप्ताकारங்கள் வருகின்றன

ஆகையால் அனுபவதாரதம்யமில்லை. ஸாலோக்யாதிகளில் அனுபவதாரதம்யமுண்டு. அவை மோக்ஷமல்ல அதுபோல் கைவல்யமும் மோக்ஷமாகாது மோக்ஷமாவது बन्धनिवृत्ति। बन्धமாவது ஞானஸங்கோசம். கைவல்யத்தில் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவமில்லையாகையால் ஞானசங்கோசம் அதிகம். இப்படி ஸங்கோச நிவ்ருத்தி புதிதாக உண்டாகிறதாயிருக்க, ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் மோக்ஷமென்பதென்? முன்னமே இருந்துதோன்றினலன்றோ ஆவிர்ப்பாவமென்னலாமென்னில், அதுவும் உண்டு ஸ்வரூபமாவது அபஹதபாப்மத்வாதிதர்மங்கள், அவை பண்டுமிருக்கின்றவையே—ஸம்ஸாரத்திலேயே யுள்ளவையே. ஆனல் அவை தோன்றுமலிருந்து தோன்றுவது மோக்ஷத்தில் இந்த அம்சம் கைவல்யத்திலும் உண்டு. அபஹதபாப்மத்வாதி தர்மங்கள் அங்கும் அனுபவிக்கப்பெறுகின்றன ஆனல் அது ஸ்வரூபாவிர்பபாவமில்லை ஆவிர்ப்பாவமாவது கார்யகரத்வம். நெருப்புக்கு தாஹசக்தி ஸ்வரூப ப்ராப்தமாவது போலே அந்த ஆகாரங்கள் வேறு காரணமின்றி ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் கார்யம் செய்வதால் ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமென்பது. அதுபோல் வருகிற ஆகாரங்களும் உண்டு. அவையாவன—ஜ்ஞானத்திற்கு எங்கும் பரவுதலாகிய பூர்ணவிகாஸம், ஸங்கல்ப்பம் தேஹ

வாகையாலும் ஸ்வரூபாதிகளில் ஆவிர்பாவம் சொல்லு

பரிக்ரஹம் 'ஆவிஸ்ஸ்யுர் மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:' என்ற கைங்கர்யம் என்றவையாம இவையும கைவல்யத்திலில்லை

இங்கு வினவலாம அபஹத பாபமதவமாவது—பாபத்தை அழித்திருககை, அல்லது பாப ஸ்பர்சமற்றிருக்கை இபபடியே விஜரத்வாதிகளும் இவை, உண்டாகின்றன என்பதே ஸவரஸமெனறவாறு இது பரமாணஸம்பரதாய விருததம் ஸூத்ரகாரரும் 'ஆவிர்பூத ஸ்வரூபஸ்து' எனறார். சௌநகரும் तथा—மணியில் அழுககை நீககினால உள்ள ஒளி பரகாசிபபதுபோல், ஹேய குணஙகள் அழிந்தால ஞானம் முதலான குணஙகள் பண்டே உள்ளவை ப்ரகாசிககின்றனவே யலலது உண்டுபண்ணப் படவிலலை அவை நிதயமான ஆத்ம குணங்கள் எனறார

முன்வாக்கியததில, 'காமாந இத்யாதிகள்' என்ற பாடத்தில் सोऽश्नुते सर्वान् कामान् எனற வாக்யத்தைக் கொள்வது காமசபதத்தாலே லௌகிக காமஙகளைக கொள்வதாக நினைப்பவனுககு ஸமாதானமாக, तस्मिन् कामाः समाहिताः எனறவிடத்திறபோலே ப்ரஹ்மத்தின கலயாண குணங்களே அஙகுக காமசப்தார்தத மெனறு சொல்வதாக உரைககவேணடும ஆனால் कामान् इत्यादिகள் எனற பதததாலே வாக்யஙகளைக கொள்வதனால் சொன்னவிடம எனற சொல் சேராது பொருளைக் கொள்ளவேண்டும் காமாநநித்

கிறது இங்ஙன் இசையாதார்க்கு "तथा हेयगुणध्वंसादव-बोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि

வாதிகளைக் கொண்டு சங்கிப்பதே ஸ்வர்ஸமுமாகும உभयविभूतिविशिष्टன் என்று தொடங்கியதாலும कामान्निन्व பாடமே யுக்தம்,

மேலே 'सायुज्यாக்க செய்தே' என்பதற்கு 'आविर्भा-वம் சொல்லுகிறது' என்றவிடத்தில் அநவயம் பண்டு முண்டாயிருக்க என்பதற்கு, முன்னமேகூட இருந் திருந்தும் என்றர்த்தமாம் காணுத இத்யாதிக்கு. ஆகாரங்கள் காணுமலிருந்து காண்கிறபடியாலும் என்று அர்த்தமாம இந்த ஆகாரங்கள் அபஹத பாப்மத்வாதிகள், ஜ்ஞானவிகாஸ ரூபானுபவங்களும கைங்கர்யங்களும் பண்டிருப்பதில்லை யாகையால அவற்றிற்கு ஆவிர்ப்பாவம் சொன்னதெங்ஙனே என்ன, அதற்கு ஸமாதானம் उपाधिनिवृत्तियில் இத்யாதி யால இவை ஸ்வரூப ப்ராப்தமே யல்லது காரணாந் தரத்தால் வருவதிலலை யென்பதற்காக आविर्भाव பதப்ரயோக மென்றபடி (ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய चरमश्लो-काधिकारे கைவல்ய விசாரத்திற்கு முன் காண்க) இங்ஙன் இசையாதார்க்கு இதி ஜ்ஞானமும் அபஹதபாப்மதவாதி தர்மங்களும் பண்டேயுள் ளவை என்று அங்கீகரிக்கவில்லையாகில் என்றபடி अवबोधादयो गुणाः प्रकाश्यन्ते இதி அபஹதபாப்மத்வாதி தர்மங்கள் அப்ரகாசமாயிருப்பன அப்போது ப்ரகாச மடைகின்றன என்பது தகும். அவபோதம்= ஜ்ஞா னம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றோ. அதற்கு அப்போது

ते'' इत्यादिप्रमाणஙகள் विरोधिக்கும், मुक्तदशैயில पाषाण-कल्पत्वादि पक्षஙகள் எலலாம श्रुतिस्मृति सूत्रोपपत्ति विरुद्धங்களாகையாலே अनादरणीयஙகள் मुक्तனுடைய

தான் ப்ரகாசமெனனலாமோ என்னவேணடா தர்ம பூத ஜ்ஞானம் விஷயப்ரகாச ஸமயத்திலதான் ப்ரகா சிககும் முக்திககுமுனனே விஷயஙகளை பரகாசப படுத்தாமல் சிலகாலம் தானும ப்ரகாசமன்றி யிருநதது பிறகு எபபோதும் பரகாசமாகவே யிருககத் தொடஙகிறறு என்று கருத்தாகும் விஷய க்ரஹணவேளையிலதான ப்ரகாசிககுமெனறு பாஷ் யகாரரின நிாணயததிற்கு இநத வசனம் மூலம்; पुंस्त्वादिवत्तु अस्य सतोऽभिव्यक्तियोगात् எனகிற ஸூத்ர முமென்க

தார்க்கிகரும் ஸாங்க்யாதிகளும் ஜீவாத்ம கைவல்யமே முகய மோக்ஷமென்கிறுர்களே, அது போல் நாமும் இசைந்தாலெனன எனில், தார்ககிகர் பக்ஷத்தில ஆதமாவை ஜடமாக—அபரகாசமாகக் கொண்டு அதில அப்போது சைதநயாதிகளைக கொள் ளாமையால் பாஷாணமபோல் (கலபோல) இருககும் ஆத்மா ஸாஙக்யா ஞான ஸவரூபமெனறதால பாஷா ணத்தைவிட வாசியிருநதாலும் அறிவினுல் அது அனுபவிககப்படுகிறதிலலை நமது ஸிததாந்தததில் கைவலயததில ஆதம ஸவரூப தாமஙகளுககு அனுப வமாகிற ஸுகவிசேஷமுணடு இநத அனுபவமபெறு விக்கும் தர்மபூதஞானம பூர்ணவிகாஸம பெறுகை யாலும் இபபடிக காணப்படும் ஸ்வரூபம் கார்யகர

अशरीरत्वादिश्रुतிகளும कर्मकृतशरीरादिनिवृत्तिपरங்கள

24. आत्माக்களுக்கு कर्तृत्वभोक्तृत्वங்களின்றிக்கேயிருக்க, बद्धர் मुक्तர் नित्यர் (बद्धमुक्तनित्य) என இவ் विभागமுண்

மாய் கைங்கர்யாதிகள் பெறும்படியாகாமையினாலும் இயற்கையாகப் பெறவேண்டியவற்றைப் பெறும் விருப்பதால் கைவல்யம் மோக்ஷமாகமாட்டாது

இப்படி முக்தனுக்குக் கைங்கர்யம் சரீரமெல்லாம் உண்டானால் 'अस्मात् शरीरात् समुत्थाय', 'अशरीरं वाव सन्तम्' என்று அப்போது சரீரமில்லை என்கிற ச்ருதி விரோதமாமெனனில், அப்போது காமரூபியாக இவனைச் சொல்லியிருப்பதாலேயே ஹேய சரீரமில்லை யென்றே அதன் பொருளாம்

24. இப்படி கூறிய பத்த முக்த விபாகங்களை ஸாங்க்யாதிமத ப்ரக்ரியையைக்கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கிறது மேலே—என்றுமே ஸம்ஸாரமில்லாதவர் ஜீவர் என்ற विभागமொன்றேயுளது அதனால் நித்யஸூரிகளாய எம்பெருமானுக்கடியரே யெல்லாருமென்றதாகாது ப்ரக்ருதியிலுள்ள ஜீவர்கள் எல்லோரும் உண்மையில நித்யமுக்தரே உலகம் பொய்யானபடியாலே நித்ய முக்தரென்பர் அத்வைதிகள் உலகம் மெய்யே, ஆனாலும் நித்யமுக்தாகளென்பர் ஸாங்க்யர், முக்तिसादि என்றால் அப்போது அழிவுமுண்டென்று அநித்யமாய் விடும் அதனால் நீரிலும்அது படாத தாமரையிலை யுட்புறம் போலே ஆத்மா ஸம்ஸாரத்திலும் நிர்லேபமாகிறது சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம ஜ்ஞானரூபமாயுள்ளது மூலப்ரக்ருதியினின்று உண்டான புத்தி என்ற

டோ ? "**तस्मान्न बध्यतेऽद्धा न मुच्यते नापि संसरति कश्चित्**" என்கிறபடியே **सर्वे**ரும் **नित्यमुक्त**ரன்றோ என்பார்க்கு **पुरुषभोगापवर्ग-तदुपायशास्त्र**ங்களும் **स्वसिद्धान्तवाक्य**ங்களும்

தத்துவத்தில் ப்ரதிபலிக்கிறபடியால் சைதன்யமான ஆத்மாவின் நிழலால் புத்தி சேதநமாய் கர்த்ருத்வம் புண்யம் பாபம் ஸுகம் துக்கம் எல்லாமுடையதாகும். அதற்குள்ள விகாரங்களெல்லாம் ஆத்மாவிலிருப்பதாக ப்ராந்தி உலகிலிருக்கிறது அதற்கு இது ப்ரதிபலித்ததே= நிழலாக விழுந்ததே காரணம் **तस्मात्** ஆகையால் கச்சித் ஆத்மா ஒன்று கூட **न बध्यते न मुच्यते**. பந்தம் பெறுகிறதில்லை. அதனால் விடுபடுகிறதென்பதுமில்லை ஸம்ஸாரியாய் பல பிறப்புக்கு அவகாசமேயில்லை, **अद्धा**-நிச்சயம். புத்திக்குதான் ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும். இதனால் நித்ய முக்தர்= அநாதி முக்தர் ; என்றுமே முக்தி பெற்றவர் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் அற்றவரே ஜீவரென்றதாயிற்று ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வமொன்றுமில்லையென்பதற்கு கீதாதிகளும் ப்ரமாணம்—என்றவாறு.

இது தவறு. உலகில் ஸ்ருஷ்டியானது புருஷருக்கு அதாவது ஜீவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபோகத்தையும் முடிவில் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பதற்காக என்று அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள் பல ஜன்மம் பெற்று ஸம்ஸாரகதாகதியுடையவர் ஜீவர் என்பதற்கு வேதாதி ப்ரமாணங்களும் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கின்றன. மேலும் மோக்ஷம் எப்போதுமுளதா, உண்டாவதா ? முதற் பக்ஷத்தில் மோக்ஷமென்ற

विरोधिக்கும். இப்படியே मोक्षத்தை नित्यमात्रहेतुकம் என்பார்க்கு[ம்] अविद्या-काल-नियति-यदृच्छादिविशेष-हेतुकம் என்பார்க்கும், निर्हेतुकம் என்பார்க்குமுள்ள विरोधம் கண்டுகொள்வது.

பெயரே தகாது. பந்தமில்லாதபோது விடுதல் என்பதென்? உண்டாகிறதென்றால் நித்ய முக்த ரென்னவொண்ணாது

மேலும் அப்போது முக்திக்குக் காரணமென்ன? அந்த ஹேது நித்யமாகவேயுளதா. அநித்யமாய் (कादाचित्कமா) ஒரு சமயம் வரக்கூடியதா? நித்யமானதே காரணமென்றால் எது அது? ப்ரக்ருதியே காரணம், ஆத்மாவே காரணமென்பீரா. பரமாத்மாவினுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே யென்பீரா. இப்படி நித்யமானதே காரணமெனில், காரணம் நித்யமானல் கார்யமும் நித்யமாகும். அநித்யமான காரணத்தை யிசைந்தும், அவித்யாதிகளே காரணமென்பீராகில், அப்போது அவையும் ப்ரவாஹ நித்யமாயிருப்பதால் முன் சொன்ன தோஷமே. மேலும் அவித்யை யாவதென்ன? அஜ்ஞானமென்னில், அஜ்ஞானம், காலம், நியதி என்ற வ்யவஸ்த்தை, யத்ருச்சை அதாவது அகஸ்மாத் என்பது, (ஆதிபதத்தாலே ஸ்வபாவம் கொள்க.) இவற்றிலொன்றே காரணமாகில், இவை ஸம்ஸாரத்திற்கல்லவோ காரணங்கள் முக்திகல்லவே இந்தவிசாரம் ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தில் कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छा भूतानि योनिः पुरुष इति चिन्त्यम् என்றோதப்பட்டது—இவை மோக்ஷத்திற்குக் காரண

மாகுமோ? யத்ர எனறால் எது நேருகிறதோ அதனுல் என்ற பொருளாம் அகஸ்மாத் எனபதற்கு ஒன்றிலிருந்துண்டாவதில்லை—நிர்ஹேதுகம் என்ற பொருளாம் இரண்டிலும்தோஷம்ஸமானமே இவை எல்லாம் காரணமாகாவிட்டாலும் அவித்யாவிசேஷம் காலவிசேஷம் நியதிவிசேஷம் யத்ருச்சாவிசேஷம் ஸ்வபாவவிசேஷம் காரணமாகலாம் அதனுல் 'முன்னமே மோக்ஷம் வநதிருக்கலாமே' யெனப தில்லை யென்னில், அஜ்ஞானம் முதலான இவை யில்லாமைதானே மோக்ஷம், அவற்றின் இல்லா மைக்கு அவையே காரணமாகுமோ: த்வந்தத்திற்கு ப்ரதியோகி காரணமே யெனனில், அப்படியாறுல் அவிதயாதியின 2-வது க்ஷணத்திலேயே மோக்ஷம் வநதுவிடும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் உபதேசம் தத்துவ ஜ்ஞானம் எல்லாம் வீணுகும் இனி அவித்யையாவது வித்யையைக்காட்டிலும வேறுன கர்ம அது ஸாத்துவிக கர்ம, அது காரணமெனில், தத்துவஜ்ஞானமே காரணம், கர்ம அங்கமென்பது வேதஸித்தமாகை யால் இது தவறு. ஞானம் அங்கம் கர்மாவே ப்ர தானமென்ற பக்ஷத்தை புருஷார்த்தாதிகரணத் திலே வியாஸர் கண்டித்தார் ஆகையால் விதயை யினுல் மோக்ஷமென்னய வேண்டும் அதவைதிகள் அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி என்ற ஜ்ஞானத்தாலே மோக்ஷம் ஜ்ஞானம் யாவது அவித்யை யென்ற அஜ்ஞானத்தின பரிணு மமே யெனபர் அஜ்ஞானத்திலுல் மோக்ஷம் வாராது. சோதித்தால் ப்ரஹ்மமே காரணமென்று

हेतुसाध्यமானாலும் उत्तरावधिயில்லையாகலாம் என்னுமிடம் प्रायश्चित्तादिसाध्यपापक्षयादिகளிலே प्रसिद्धம்

संसारம் आरोपितம் என்னிலும், आरोपावस्थैயும்

தான் முடியுமென்று அதை தூஷித்திருக்கிறோம். ஆகையால் இவை யன்றி தத்துவஜ்ஞான விசேஷமே மோக்ஷத்திற்குக் காரணம். அது வரும் வரையில் பந்தமிருப்பதால் ஜீவன் நித்யமுக்தனல்லன்.

இனி மோக்ஷம் பிறக்கிறதாகில் பிறந்ததெல்லாம் அழியுமானபடியாலே மோக்ஷம் பின்னே நீங்கி விடுமே, மீண்டும் ஸம்ஸாரம் நேருமே யென்னில், ஹேது ஸாத்யமானாலும் = காரணத்தினுல் உண்டு பண்ணப்பட்டாலும் உத்தராவதி—பின் எல்லை இல்லை அதாவது அதற்கு அழிவு இல்லை. பாபம செய்தவன் ப்ராயச்சித்தம் அனுஷ்டிக்கிறான் அதனால் பாபத்தினின்று விடுபடுகிறான். அந்த பாபமுக்தி உண்டாகின்றதே அழிகின்றதா; அழியுமாகில் மீண்டும். அதே பாபம் இவனைத் தொடரும். அப்படியானல் எதற்கு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகிறது? आदिபதத்தின் பொருளாவது—धर्मः क्षरति कीर्तनात् செய்ததாகப் புகழ்ந்துகொண்டால் தர்மம் அழியுமென்றது அந்த धर्मक्षयம் போகுமா? அழியாது என்றாற் போன்றதாம். அதுபோல் முக்தி அழியாமலே யிருக்கும்.

மோக்ஷமுண்டாவதானல் அழியுமே என்கிற கேள்வி பூர்வபக்ஷிக்கும் உண்டு ஸுகதுக்கானுபவமாகிற ஸம்ஸாரமில்லையென்றாலும் புத்தியிலுள்ளதை ஆத்மாவில் ஏறிட்டிருப்பது ஸம்ஸாரத்தில்; அது

आरोपनिवृत्त्यवस्थैயும் பிரியக் (கண்டு)கொள்ளவேணும் இவர்களுககு कर्तृत्वभोक्तृत्वங்கள் இல்லே என்கிற शास्त्रஙகள் निरपेक्षकर्तृत्वादिनिषेधपरஙகள் गुणकर्तृत्वம் சொன்னவிடம் क्षेत्रज्ञருடைய कर्तृत्वविशेषம் गुणविशेषा-धीनம் எனகையிலே तत्परம் आत्माவுக்கு कर्तृत्व[विशेष]

நீஙகினபோது மோக்ஷமென்பதால் இரண்டு நிலேகள் பிரிநதிருப்பது அவர்களுககும் ஸம்மதமாகிறது இபபடி ஆரோபித ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி என்ற மோக்ஷமுண்டாகிறபடியால் அதுவும் அழிய வேண் டுமே இதறகு நாம் சொலலுகிறபடி தான் அவர் களும் ஸமாதானம் சொலலவேண்டும்

ஆனுலும ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வமில்லே, 'प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः । अहंकारविमूढात्मा कर्ताऽ-हमिति मन्यते'. 'यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते', 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन्' இதயாதியால் தனனே கர்ததாவாகவும போகதாவாகவும் கொள்ள லாகாதெதன விளங்குகிறதென னில்—பரகருதிமண்டல ததில் ஜீவன் காத்தாவும் போகதாவுமாகிறது இவன் இஷடபபடியலல, புண்யபாபங்களாகிற முன்வினே யினுலாகும, வினேயை அபேக்ஷிககாமல கர்தருத வாதிகளேச சொலல வியலாதெனறு அவ் வசனங களின கருததாகும गुणा गुणेषु वर्तन्ते, गुणैः क्रियमाणानि என்றதால ஸததுவரஜஸ்தமோகுணங்களே கர்த்தா வாகை தெரிகிறதே எ ன்னில, கர்த்ருத்வமாவது ப்ரயத்நமுடையனுகை, ப்ரயதனம் ஆத்மகுணமாம் அது ஸததவாதி குணங்களுககில்லே, குணம் கர்த்தா

மில்லை என்பாரையும் இது परनिरपेक्षமென்பாரையும் 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्', परात्तु तत् श्रुतेः' என்கிற ஸாதகவாக்யங்களிலே निराकरித்தது कर्म-तत्फलவானன ज्ञाனுக்கு नित्यनिर्मलत्व சொல்லுமது स्वरूपத்தில் संकोचादिகளும் प्रकृतिगुणங்களுமில்லாமையாலே उपपन्नम् ।

என்பதற்கும் குணமடியாகவே ஜீவன் கர்த்தா என்றே கருத்தாம் அதனால் ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரனுகான் ஸூத்ரகாரரும் இந்தக் கேள்வியைக் கிளப்பி ஜீவனுக்கே கர்த்ருத்வத்தை ஸ்தாபித்தார் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாயிருந்து நடத்துகிறபடியாலே பூதங்கள் ஆவேசித்தவிடத்திலே போல் கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவுக்கேயாய்விடும் அதனால் ஈச்வரனுக்கு அதீனமன்றோ என வினவி, ஈச்வரன் அறிவைக் கொடுத்துச் செய்விப்பதால் அவன் ப்ரேரணம் செய்தாலும் இவனே கர்த்தாவே யென்றார் ஆக கர்த்ருத்வத்தை அசேதனத்திற்கு இசையாமல் ஆத்மாக்(ஜீவர்)களுக்கே அறுதியிட்டார் शास्त्रार्थवत्त्वात् என்பதால், விதிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமான பலனும் ஜீவனுக்கு என்றும் தேறுவதால் मोक्षமும் ஜீவனுக்குக் கூறப்பெற்றது—तत् அந்த கர்த்ருத்வம் परात् = பரமாத்மாதீனம், श्रुतेः = அந்தர்யாமி ச்ருதியினுல்

இப்படி ஜீவன் ஸுகதுக்கானுபவரூபமல்முடையனுகில் நித்யநிர்மலனெனனவாகுமோ எனில், ஸ்வரூபத்தில் சுருங்கல் விரிதல் என்ற விகாரமோ, ஸத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்களாகிற ஹேயகுணமோ இல்லாதவன நித்யனுய் நித்யமாய் நிர்மலன என்றதாம்.

25. இப்படி சரீரிகளாய் போக்தாக்களான பத்தருண்டானாலும் முக்தரென்னும் சில ஆத்மாக்களுண்டோ? ஸமுத்ரத்திலே நதிகள் புகுமாப்போலே முக்தன் ஈச்வரனோடே ஒன்றாய் விடுமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகிறது என்பார்க்கு, பரமஸாம்யாதிச்ருதிகளும் 'மம ஸாதர்ம்யமாகதா:' இத்யாதிஸ்ம்ருதிகளும் விரோதிக்கும். இப்பரம-

---

இவ்வளவால் பத்தன் என்கிற பிரிவைக் கொள்ள வேண்டுமென்றதாயிற்று.

2 கேள்வி—அப்போது பத்தாத்மாக்கள் ஜீவர்களென்பதை இசைவோம் வேறு பிரிவு வேண்டா. முக்தி பெறும் போது ஈச்வரனோடு ஒன்றாய்விடுவதால தனி ஜீவர்களில்லையே இவர்களே ஒன்றும் போது நித்ய ஸூரிகள் தனியே யிருக்கக் கூடுமோ? பரமஸாம்யம் பெற்ற பிறகு ததா தாத்ருகேதி ந கச்சித்விசேஷ என்றுன போது ஈச்வரனோடு ஐக்யமென்ற பக்ஷமே ஸ்வரஸமாகும் இரண்டு ஒன்றாக முடியுமா என்னில், யதா நத்ய: ஸமுத்ராயணா: ஸமுத்ரம் ப்ராப்யாஸ்தம் கச்சந்தி நதிகள் போலே ஜீவர்கள் பரமாத்மாவினிடம் லயிக்கிறார்கள் என்று ச்ருதியே சொல்லுகிறபோது ஐக்யம் கூடுமே என்றவாறு

விடை—பரமம் ஸாம்யமுபைதி என்று ஸாம்யத்தை வேதம் ஓதுகிறது, மம ஸாதர்ம்யமாகதா:, எனது (பரமாத்ம) தாமத்திற்கு ஸமானமான தர்மம் அடைகிறார்கள் என்று ஸாம்யத்தையே கீதை கூறுகிறது ஒன்றாய் விட்டால் ஸாம்யம் சொல்லவாகுமோ பரமஸாம்யம் இசைந்தால் அதை ஐக்யமென்பதுமுண்டு

साम्यம் तुलधृत स्वर्ण-पाषाणங்களுக்குப் போல आकारभेद-नियममிறே. उदकम् उदकसंयोगத்தில तादृक्काम் என்கிற श्रुत्यर्थத்தாலே सरित्समुद्रसंयोगदृष्टान्तமும் व्याख्यातம் पूर्वजलத்துக்கும் आगन्तुजलத்துக்கும் स्वरूपैक्यமில்லை, संश्लेषविशेषமே உள்ளது என்னுமிடம்

ஒரு மாட்டுக்கு மற்றொரு மாட்டோடு பரமஸாம்யம் வாராது. ஏதேனும் சிறிதளவு வேற்றுமை அங்கேயிருக்குமே எனில்—ஜீவனுக்கு எல்லா அம்சங்களிலும் பரமஸாம்யம் வேதம் ஓதவில்லை. எந்த அம்சத்தில் ஸாம்யமுளதோ அந்த அம்சத்தில் அது பரமம்=உயர்ந்த வகையிலாமென்றே கூறுகிறது. भोगमात्रसाम्यமென்றார் ஸூத்ரகாரர் श्रीनिधस्य चाकामहतस्य என்று ஆனந்த ஸாம்யமே சொல்லிற்று. ஜகத்வ்யாபாரமில்லாத ஜீவனுக்கு எல்லா அம்சத்திலும் ஸாம்யம் வர வழியில்லை. திராசில் ஒரு தட்டில் பொன்னும் மற்றொன்றில் கல்லும் வைத்து இவையிரண்டுக்கும் பரமஸாம்யமென்றால், கல்லும் பொன்னாய்விடுமா? அந்த மதிப்பு வருமா? அனேக ஆகாரங்கள் பேதப்படுகின்றனவே. नदीத்ருஷ்டாந்த ச்ருதியிலும் ஐக்யம் சொல்லவொண்ணாது, நதிஜலங்கள் கடலிற் புகுந்தனவென்றால் கடல்நீரோடு நீராகித் தனி நாமரூபங்கள் பெறவில்லை யென்கிறதே தவிர, முன் இருந்த கடல்நீரோடு இந்த நீருக்கு ஐக்யம் என்றதாகாதே. அதனால் தான் கடோபநிஷத்தில், यथोदके उदकमासक्तं तादृगेव भवति

நீரக்ஷீராதிஸம்யோகத்திலே கண்டுகொள்வது. இது பரிமாணாதிக்யத்தாலும் 'அறியலாம்' 'இரும்புண்ட நீரதுபோல்' எனகிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஐக்யம் சங்கிக்கவொண்ணாது இரும்பில சுவறின நீர அதுக்கு அசாதாரணமாய்க்கொண்டு ஸூக்ஷ்மமாய்க் கிடக்குமன்றே

என்று 'நீரில சோககபபட்ட நீர அதைப போலாகிறது, என்றே கூறுகிறது. அதுவேயாகிற தென்றதோ? பாதிஜலம் உள்ள பாத்திரத்தில மேலே ஜலம் சேர்த்தால முன்ன ஜலமாகவே அது ஆகிறது, அதறகு மேல் நின்று பாத்திரத்தை நிறைக்கிறதா பாருங்கள் ஆகையால் ஒன்றுகையிலலே ஸம்ச்லேஷவிசேஷம்—பிரிக்க முடியாத இணைப்பு வருகிற படியால் ஐக்யமென்கிறது கடலிலுள்ள உப்பு நீரிலிருந்து நதிஜலத்தை முனபோல மதுரமாகப் பிரிக்க முடியாது பாறகடலில நதிகள் விழுநதால் பாலாகவேயாயிடும் நாம் நீரில் பால் கலநதவிடத்திலும் இதைக் காணலாம் ஐக்யமேயானால முன் பால் (நீர) என்ன அளவிலிருநததோ அநத அளவே நீர் சேர்த்தபிறகு மிருககவேண்டும் அபபடியிருக்குமாகில் விறகிறவன எதறகாக நீரைச் சேர்ப்பான

நீரோடு நீர் சேருமிடமிருக்கட்டும் நெருப்பில் காய்நத இருமபில நீரையும் தருஷடாநதமாக ஆழ்வார் அருளினார், அஙகே தனிப பரிமாணம காணகிறதா என்னில அஙகும நீர அழிவதிலலே, "போரவிட்டிட்டு" (10-10-5)' என்ற அநதப பாட்டிலே, 'தீர விரும்புண்ட நீரது போல் என்னுருயிரை ஆரபபருக

யிற்றுள்ளது

8 'ஜாத்³வ்யாபாரவர்ஜம்' என்றது மற்றும் ப்ரஹ்மலக்ஷணங்களொன்றுமில்லை என்னைக்கு உபலக்ஷணம். ஜகத்³வ்யாபாரத்தைத் உண்டாயிருக்க ஸாமர்த்யமே இல்லாதது

எனக்காராதவமுதானுயே' என்பதால், 'தாபம் தீர்வதற்காக நீரையுண்ட இரும்பு போலிருந்து நீ என்னைப் பருகுமளவுக்கு என்னிடம் ப்ரீதி வைப்பதற்காக நான உன்னிடம் ப்ரீதி பண்ணவேண்டுமென்று நீ எனக்கு ஆராதவமுதானாய் என்கிறார்; ஜீவனின அழியாமையையே குறிக்கிறார் இரும்பு நீரை யுண்பதும் தான் காய்ச்சல் அதிகமாகியதால் அடிக்கு போது சிதறாமல் ஆயுதாதிகளாகச் செய்யப்படுவதற்குப் பக்குவமாவதற்காகவன்றோ. அதற்காக நீர் அங்கே தங்கியிருக்கிறது. அழிவதில்லை அதுபோல் இறையவன் இரும்பு போலிருந்து ஜீவனைப் பெற்றுத் தன்னை உருவாக்கிக் கொள்கிறானெனக. மற்ற விரிவு அங்கே காண்க இந்த த்ருஷ்டாந்த விரிவை யாதவாப்யுதயச்லோகத்திலும் 'ப்ரத்³யாப⁴ஞ்' (-). உரையிலும் காண்க ஆப்யாயகமாய் போஷகமாய் ஸூக்ஷ்மமாகக் கிடக்கும் என்று இங்கே சற்று விரிவாக அருளினார் ஆகையால் மோக்ஷத்திலும ஜீவேசவரபேதமே யுளது

20 சிலா ஸூத்ரத்தில ஜக³த்வ்யாபாரமில்லை யென்றே சொல்லியிருப்பதால் ,மற்ற ஆகாரங்களெல்லாமிருக்கலாம அதனால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் போல் ஸர்வசக்திதவமும் உண்டென்பர். ஜகத்வ்யாபாரம் போல்

என்பார்க்கு முக்தன் ஸர்வோபாதாநமாக வல்லனென்ன வேணும். அப்போது ஸர்வேச்வரனாய்த் தலைக்கட்டும். அது ப்ரமாணவிருத்தம், ஆகையாலே முக்தனுக்குள்ள சக்தி भगवदभिमतकैङ्कर्यादिகளிலே யாகக்கடவது. ஜகத்தைப் பண்ணும்போதும் ஈச்வரனுக்கு இச்சையின்றிக் கேயிருக்க இவனுக்கு இச்சை உண்டென்னுதல், ஈச்வரேச்சைக்கு முன்போதல், ஸமமாவாதல் இச்சை உதிக்

மற்றவையும் ப்ரஹ்மலக்ஷணமானவை அவை முக்தனுக்கில்லை ஸூத்ரம் அதற்கும் ஸூசகமே அதனால் ஸ்ரீபூமி நீளாநாயகத்வாதிகள் போல் ஸர்வ சக்தித்வமுமில்லை முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யனுகை, மோக்ஷப்ரதத்வமெல்லாமுமில்லை யென்று சௌனகரும் சொன்னார். **पञ्च दुद्भूतबोधाश्च ध्याने नैवोपकारकाः । नैसर्गिको न वै बोधस्तेषामप्यन्यतो यतः** என்றாரே முக்தருக்கு உலகை உண்டுபண்ணும் சக்தியுண்டென்றால், உபாதாநத்வம் சக்தியென்று **பாஞ்சராத்ரம்** விவரிப்பதால் உபாதாநத்வமும் வந்து தீரும் அந்தர்யாமியாகியே உபாதாநமாக வேண்டும் அப்போது ஸர்வ சரீரித்வம் வரும் அப்போது அந்தர்யாமி ச்ருத்யாதிவிரோதம் ஸர்வ சக்தி யாகாவிட்டாலும், கைங்கர்யவிஷயத்தில் இவனுக்கு சக்தியுண்டு தான் படைப்பதில்லை அவனால் படைக்கப் பட்ட வுலகில் எங்கும் திரிந்து அவனது கைங்கர்யங்களைச் செய்வான சிலர்—ஸத்ய ஸங்கல்பனுடைய படியால் ஈசவரன இச்சிக்காமலிருக்க இவன் இச்சாலும் பலிக்கும் ஆகையால் அவன் இச்சித்

குமென்னுதல் செய்(சொல்லு)வார்க்கு 'इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता' इत्यादिகள் விரோதிக்கும் ஆகையால் ईश्वरेच्छैயாலே, मुक्तனுக்கு इच्छै பிறந்தால் இவனுடைய इच्छाविषयம் தலைக்கட்டுகை ईश्वरனுக்கு इष्टமாகையாலே मुक्तன் सत्यसङ्कल्पனாகிறான். இது निर्वाहர்க்கும் हृदयமே.

7. मुक्तர்க்கு आश्रितராய் अन्तर्हितமான साक्षात्कारமும்

தற்கு முன்னமே இவன் இச்சித்து செய்து முடிக்கலாம். ஸமகாலத்திலும் இச்சிக்கலாமென்பர் இது, "எல்லா வஸ்த்துக்களுடைய இருப்பும் உனது இச்சையினலேயே", नावेक्षसे यदि .न लं प्रभो भवितुमेव कुतः प्रवृत्तिः இத்யாதி ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு விரோதிக்கும் எங்கும் இவனது இச்சை ஈச்வரேச்சை மூலமாக வேயாம் இவன் இஷ்டப்படாவிட்டாலும் ஈச்வ ரேச்சையாலே ஸித்திக்கலாமே; எதற்கு இவன் இச்சிக்க வேண்டுமென்னில், அவ்வாறும் இவ னுக்கு சரீரம் உண்டாகுமென்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே யருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி இஷ்டப்படுவதை இவனும் இஷ்டப்பட்டு நடத்திக் கொள்ளுகிறுனென்றதால் தாஸலக்ஷணபூர்த்தி கூறப்படும் இவ்வுலகில் ப்ரபு இஷ்டப்படுவதை ப்ரஜைகள் வெறுப்பதுமுண்டு. அங்கே விருப்பே உளதென்பது உசிதமல்லவா நித்ய ஸூரிகளும் தாஸர்களாகையால் அவன் விரும்பு வதையே விரும்புவார்கள். இப்படி ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ நிலை (27) 'இதுபோல் ஸர்வ ஜ்ஞத்வத்திலும் குறைவிருக்கலாம். முன் இராத

ப்ரக்ஷாளிதமணியினுடைய ப்ரபாவிகாஸம் போலே, ப்ரதிபந்த-கநிவ்ருத்தி-ஈச்வரேச்சாதியாலே வந்தது நித்யருடைய நித்ய-ஸாக்ஷாத்காராதிகளும் ஈச்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸித்தங்களாயி

ஜஞானவிகாஸம புதிதாக உணடாகிறபடியால
உலகில் ஆதிமத்தெலலாம. அழிகிறபடியாலே பின
னே அழிபலாம இனி பராயசசித்தத்தால
உண்டான பாபக்ஷயம போலே ஸததிரமாயிருகக
லாமெனனில, தகாது க்ஷயமாவது தவமஸம், அபாவ
பதாாததம் அது நிதயமாகலாம பாவ பதாாத்த
மெல்லாம் உணடானுல் அழியுமே—எனபதும் தகாது
இநத விகாஸமானது அழுககெடுதத மணிக்கு
உள்ள இயறகையான ஒளியின பரபபுப் போலே
இயற்கையானதால நீடிததே யிருககும. இயறகை
யானுல் ஈசவரேச்சையாலே வருவதெனன
வெனில், மணிககு பரபை இயற்கையாயிருக்க,
தட்டானுல் வருவதெனன? அழுககை நீககுவதே
யென்னில், இஙகும் புண்யபாபஙகளாகிற அநாதி
மலத்தை அழிப்பதே ஈச்வரேச்சையின பலனெனக
ஆனுல இதில் வேறு உண்மையும் அறியவேண்டும்
ஒரு வஸதுவுககு ஒனறு இயறகையானதெனருல்,
அநத இயறகையும ஈசவரேசசையால தான ஆகும்
மணிககு ஒளியும் அவனது விருபபததால தான்
அதுபோல் முகதரின் ஜஞானமும அதன விகாஸமு
மெல்லாம் ஈவரேசசையினுலேயே இது தான எனப
தில்லை; நித்யர்களுககு அனுதியாயிருககும் ஜஞான

ருக்தா இவ் வீக்கை நித்யாச்ரயனியாலே நித்யதர்மீசஸ்ச்
எனனும கணக்கிலே பிறரை இசைவிப்பது

28 முனசொன்ன வத்ரும முக்த சொழிய நித்யசுத்த(ஸித்த)ரென்று சில ஜீவாசளுணடோ? ஈச்வரன் ஒரு...னயனன்றோ ஸர்வஜ்ஞனை நித்யசுத்த(ஸித்த)ன்

விகாஸமும ஈசவரேசசாதீனமே அதறகாகவே 'விச்வ பதார்ததஸததா' எனறது இசையால் வருகிற தெனறும ஆனாலும் அநாதியே யென்றும் முரண் படடப் பேசுவதென் எனனில, முரண்பாடு இல்லை உலகில் தாமியின இருபபினலை தர்மத்தின இருப் பெனறு தாாககிகரும சொல்வா நித்யமான தர்மத் தையும ஆச்ரயத்திற்கு அதீனமெனபர் அதுபோல் இஙகும் காண்க இது இச்சாத ஏவ என்ற ச்லோ கததின உத்தரார்ததத்திலே ஸ்பஷ்டம், காரணாபாவ த்தால கார்யாபாவமெனபர் கார்யமும் நித்யமே நிதயமும் அதீனமெனபதின் கருத்தென்ன வெனில், அவன இசசை யிராமற் போனல் இது இருக்க முடியாதெனபதே அதுவும் எப்போதுமிருககிறது இதுவும் எப்போதுமிருககிறதெனக ஆகையால் முகதரென்ற பிரிவும் உண்டு,

29 நித்யரும உண்டு எலலோருமே நித்யமா யிருப்பதால நிதயர்களே ஆனாலும் சிலரே நித்ய சுத்தர் எப்போதுமே சுததராயிருபபவர் நித்ய ஸித்தர் என்றாலும, சுததராய் பரமபதத்திலே நித்ய மாயிருப்பவரெனற பொருளாம் நிதய ஸித்தைர தேகை என்றார் ஆளவந்தார் நித்யஸூரிகள் இவர்

என்பார்க்கு श्रुतिसिद्ध नित्यसूरिपरिग्रहस्वीकारத்தாலே நித்ய-ரையும் சமிக்க விரகில்லை अज्ञानप्रसंगமில்லாத முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் अस्य नभ முதலான द्रष्टव्य-

---

ஸூரித்வம்—பூர்ண ஜ்ஞானவிகாஸம் நித்யமென்ற படி. ஈச்வரன் தவிர ஸர்வஜ்ஞனுண்டோ என்னில், ஈச்வரன் ஸர்வஜ்ஞனுயிருப்பவனென்பது உண்டோ? ச்ருதி ப்ரமாணத்தால் உண்டென்னில், तद् विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः என்று இதற்கும் ச்ருதி யுண்டு. எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவரை ஸூரி என்று சொல்வதால் பிற்காலத்தில் மட்டும் பார்க்கும் முக்தர்கள் இங்கு ஸூரிகளாகமாட்டார்:

கேள்வி—அங்கும் இவர்கள் ஸர்வஜ்ஞரா யிருக்கையில்லை. நித்யரும் முக்தரும் அங்கே எம் பெருமானுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்றஞ்சி பல்லாண்டு பாடிவருகிறார்கள் स्नेह स्थानस्थाने भः என்றதாம் பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்ரீகுணரத்ன கோசம் 24) 'நீங்களும், 'பல்லாண்டும் பல்லாண்டே பாடுவோமே' என்கிறீர்கள் அகிலஹேயப்ரத்யநீக னுக்கு கேடு வருமென்றஞ்சுவது அஜ்ஞானத்தால் தானே. மேலும், திருவாய்மொழி 1-6-4 முதலான இடங்களிலும் நித்யஸூரிகளும் பரமபதத்தில் அவரவர்க்கு இஷ்டமான குணத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டு வாதப்போர் புரிகின்றனரென்று கூறப் பெற்றது இது அஜ்ஞானத்தினுல் தானுகும். ஒருவ ருக்குத் தெரியாததை மற்றொருவர் சொல்லுகிறு ரென்றும் அதனுல் தேறவில்லையா. பகவானின்

विषयविप्रतिपत्तியும் சொல்லுமது अन्यपरम्.

குணங்களில் எதற்கு உத்கர்ஷமென்பதில் அவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தி = விவாதமென்றால் இதுக்கு ஸந்தேஹமோ அஜ்ஞானமோ காரணமாகுமே.

உத்தரம்—அவ் வாக்யங்களுக்குக் கருத்து வேறு—அதாவது—தங்களுடைய மங்களாசாஸனமில்லாமலே அரசன் விளங்குவானென்றறிந்திருந்தே ப்ரஜைகள், 'ஜய; விஜயீபவ' என்று அவனைக் கண்டவுடன் கூறுகின்றனர் அரசன் சிறப்பாக வாழ்வது தங்களுக்கு மிகவும் இஷ்டமாயிருப்பதால் அன்பின் பரிவாஹமாக வந்த பேச்சாகும் அது. அதுபோலிங்கும் காண்க 'அஸ்த்தானரக்ஷாவயஸநிபி,' என்றதும் அவர்களுக்கு அதிசங்கையிருப்பதென்பதாலல்ல, வேறிடமாகில் சங்கையுண்டாகும், சங்கையையுண்டாக்கு மளவுக்கான அன்பு சங்கைக்கு இடமாகாத விடத்திலே இராநின்றது, வியஸனமாவது பற்று அணங்கென ஆடுமென அங்கம் வணங்கி வழிபடு மீசன', பிணங்கி யமரர் பிதற்றும குணம் கெழு கொள்கையினானே" (1-6-4) "கோதிலவண் புகழ் கொண்டு சமயிகள் பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான் பரன" (4-2-4) என்ற நமமாழ்வார் பாசுரமும அங்கே அஜ்ஞானத்தைக் குறிக்கா, நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் சொல்லப்போவது மற்றொருவருக்குத் தெரிந்திருந்தும சொல்வது, बोधयन्तः परस्परं कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च என்கிற கணக்கிலே சொற்களைக் கேட்டுக் களிப்பதற்காகவே. விரிவு அவ்விடத்திலேயே காண்க,

இப்படி ஜீவதத்வவிஷயமாக மற்றும் சொல்லும் விபரீதங்களுக்கு பரிஹாரம் இத் திக்கிலே கண்டு கொள்வது

29 இப் बद्ध मुक्त नित्यवर्गங்களில் (1) एकैकवर्गप्रतिनियतங்களான धर्मங்கள் दु.खसंबन्धादिகளும आद्विमत्-अव.र्मकृत-

மற்றும் சொலலும் விபரீதங்களாவன—ஜீவன் ஸகுணப்ரஹ்ம ப்ராப்தியிலே ஈச்வரனோடொன்றாகா விட்டாலும் நிர்குணப்ரஹ்மப்ராப்தியாகிற முக்கிய மோக்ஷத்திலே ஐக்யம பெறுவானென்றும், 'स एकधा भवति त्रिधा भवति'' என்ற வசனத்தால் ஒருவனே பறபல பாகமாகப் பிரிந்து மீணடும ஒன்றுவான எனறும் சங்கர யாதவப்ரகாசாதிபக்ஷங்கள் தகா நிர்குண ப்ரஹ்மமே ப்ராமாணிகமன்று நிரவயவ மான ஆத்மாவுக்கு ச்சேதநபேதநங்கள் கூடா एकधा त्रिधा भवति இத்யாதிகளுக்கு ஒரு சரீரமோ பல சரீரமோ கொள்கிறானென்றதே பொருள்,

இம மூன்று வாக்கங்களை ஸ்தாபித்த பிறகு அவற்றிற்கு ஸாதாமய வைதர்மயங்களைக் கூறு வது மேலே. (1) ஒவவொரு வாக்கத்திற்குமட்டுமான தாமங்களாவனன முதலில் முனனே மூன்றாகப் பிரிக்கும வாக்யத்திலே இந்த தாமங்கள் அறியப் பெற்றனவாயினும இங்கு ஸமயத்தில் அதற்கு ஸ்பஷ்டமாய் அனுவாதம தரும் பத்தர் எல்லோர்க் குமட்டுள்ளவை துக்க ஸமபந்தாதிகள் முக்தர் களுக்கெல்லாம் தனிப் பட்டவை ஆதிமத்தான—அதாவது முன இராமல உணடானதும் கர்மாதீன

ஸார்வஜ்ஞாதிகளும் अनादिपारतन्त्र्यसर्वज्ञत्वादிகளு (2) सर्वद्वय-नियतங்களானவை दुःखात्यन्तायोगतच्चवन्धादिகளும் पारत-न्त्र्याकर्मकृतसर्वज्ञत्वादிகளும் आदिमत्कर्मकृतसार्वज्ञ्यरहित-पारतन्त्र्यच्छेदनत्वादிகளு

மாகாததுமான ஸாவஜ்ஞத்வம், யோகிகளுக்கு வரும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் கர்மாதீன, நித்யஸூரிகளுக்குள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஆதிமத்தன்று என்று வாசி காண்க நித்யர்களுக்கு மட்டுமான தாமம—அநாதியாய் பராதீனமான ஸர்வஜ்ஞத்வமாம் முக்தருக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் அநாதியன்று, ஈச்வரனுக்குள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வம் பராதீனமன்று

இனி सर्वद्वयதர்மம் 2) பத்தருக்கும் முக்தருக்கும் பொதுவானது துக்காத்யந்தாயோகவிச்சேதம். அதாவது துக்கம் எப்போதுமேயில்லையென்பதில்லாமை எப்போதும் துக்கிகளான பத்தருக்கும் இது உண்டு முன்பிருந்து பின்னை விடுபட்ட முக்தருக்கும் இது உண்டு நித்யருக்கு எப்போதுமே துக்கமில்லை

நித்யருக்கும் முக்தருக்குமானது பராதீனமாய் கர்மாதீனமாகாத ஸர்வஜ்ஞத்வம். ஈச்வரனின் ஸர்வஜ்ஞத்வம் கர்மாதீனமன்றாகிலும் பராதீனமன்று பத்தரில் சிலருக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் பராதீனமானாலும் கர்மாவுக்கும் அதீனமாகும்

பத்தருக்கும் நித்யருக்கும் பொதுவானது ஆதிமத்தாயும் கர்மாதீனமாகாததுமான ஸர்வஜ்ஞத்வமில்லாமையோடு பாரதந்த்ரமாயிருக்கை, முக்த

எங்கும் ஸாதர்ம்யமடியாக வரும் ஐகாத்ம்யத்துக்கு வைதர்ம்யதர்சனம் நிவர்த்தகமாம

(30)முத்தின வடங்களென முகுந்தன புனை (பூண்ட) மூவகையாம
சித்தில் அ ம்சுருதிச் செவ்வைமாறி சிந்தைகளால்

ருக்கு ஆதிமத்தான, காயாதீனமாகாத ஸாவஜ்ஞத்வம் உள்ளது ஈச்வரனுக்கு அதில்லையே யெனனில், பரதந்த்ரத்வமில்லாமையாலே இந்த ஸாதர்ம்யம் அவனுக்குச் சேராது பரதந்த்ரமுமானாலும் அசேதநத்திறகுச் சேதநத்வமில்லை

ஸாதர்ம்யம வைதர்ம்யம் என இரண்டுவகையாகப் பிரித்து எங்கும் சொல்லுவர்; எதற்காக எனனில், ஸாதர்ம்யத்தை மட்டும் சொன்னால் இரண்டும் ஒரேவிதமென்று ஐகயப்ரமம் உண்டாம். வைதர்ம்யம் மட்டும் மொழிந்தால் ஒருவிதத்திலுள்ள ஸாம்யம் தெரியாது அதறகாக இரண்டும் சொலவதாம்

30 இந்த அதிகாரத்திலே பிறபந்தங்களைவிட நம் பத்ததில ஜீவவிஷயத்தில் வைலக்ஷண்யம் அறிவிக்கப்பெற்றதென்று நிகமிக்கிறார முத்தின என்ற பாட்டினால் ஜீவர்களுக்குக் கௌஸ்துபம அபிமான தேவதையானபடியாலே கௌஸ்துபமாகச் சொல்வதுண்டு; இங்கே மூன்று வகையாகப பிரித்திருப்பதால் ஒவவொரு ஜீவனும் அணுவாய் முத்துபோலவிருப்பதால மூன்று முத்துவடங்களாக ருபிக்கிறார். முத்தின = முத்துக்களாலான, வடங்கள்—ஸரங்கள், என—என்னவான, முகுந்தனாபூண்ட மோக்ஷப்ரதனான ஸவாமியால் அணியப்பெறற, புனை என்ற

பததிலிரண்டு மெய்ககப் பகட்டும பரவாதியர்தம்
கததில் விழுந்தடைநத அழுக்கின்று கழற்றி
(கழித்த)னமே (5)

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
परमतभङ्गे जीवतत्त्वाधिकारो द्वितीयः

இரணடாம அதிகாரம முற்றும்

o—o—

பாடததிலும், புனையப்பெறற எனறே பொருள
மூவகை ஆம் சிததில் - மூன்றுவிதமான ஜீவர்கள்
விஷயத்தில, அருமச்ருதி—அருமையான—வேறுவிதம
அறியபபடாத உண்மையை உரைககினற வேதங
களின் செவவை—தததுவ அறிவினினறு. மாறிய,
விட்டு வேறுவிதம் செனற. சிந்தைகளால—குதாக
கஙகளைக் கொண்டு,பததில் இரண்டு மெய்க்க—பத்து
விஷயஙகளகொள்ள வேணடிய விடத்திலே இரண்டு
அம்சஙகளைமட்டும மெய் எனறு சொல்ல பத்து
என்கிற எணணிக்கையில நோககில்லை பல அம்சங்
களிலே அதிக பாகம்விட்டு அற்ப அம்சத்தை மட்டும
சொல்ல எனறபடி இவர் பூாவமீமாம்ஸகர் தேவ
தைகள், ஈசவரன், அவர்களுககு குணங்கள், விக்ரஹ
ங்கள் என்றவாருன பல விஷயங்களை விட்டு, கர்ம,
ஆதமா எனற இரண்டோடு நிறகிருர்களாகையாலே
இவ்வாறு கூறியதாம் அனறி, ஜீவனுககு அபஹத
பாப்மதவாதிகளான எட்டு குணஙகளும ப்ரகருதி
விலக்ஷணத்வமும் ஈச்வர சேஷத்வமும் என்ற பத்து
அம்சஙகள் இருக்க, அவற்றில், ப்ரக்ருதிபரிணம

மான தேஹாதியே ஆத்மா என்று அல்லது ஈசவரனே ஜீவன் என்று கூறி உண்மையான இரண்டு ஆகாரங் களை எய்க்க இலலையென்பதற்காக என்ற பொருளாக லாம் இவ்வதிகாரத்தின் தொடக்கத்திலே, 'விவேகி யாமையாலே வருகிற ப்ரகருத்யாத்ம ப்ரமமும். ஸவதநத்ராதம ப்ரமமும்' என்று கூறியது இப்போது முடிவில் நினைககப்பெறறதாம். அல்லது அபஹத பாப்மத்வாதிகளை இசைநது ஜீவேச்வரபேதம் ஜீவனுககு ப்ரஹ்மசேஷத்வம் என்ற இரண்டை எய்கக என்க அல்லது பத்து—பக்தி, இல் = இல்லாத வர்களான, இரண்டுமெய்கக ஐஹிகாமுஷ்மிக ஜன் மாநதர ஸுகஙகளையும் இல்லையென்ன. பகட்டும் = மயககுகினற - அவையும் கெடும்படி பகட்டுகிறவர் கள் சார்வாகாதி வாதியர். இனி பத்தில் தேஹாகார மான ஐநது பூதங்கள், இந்திரியம், பிரா ணன், ஞானம், ஆத்மா, பரமாத்மா என்று பொது வாக ப்ரசிததஙகளான பத்தில், ஆத்மபரமாத்மாக் கள் இரண்டையும் எய்க்க = இல்லையாக்கப பகட்டும் வாதியரெனறவாறெல்லாம் விமர்சிக்க வாதியாதம் = ப்ரதிவாதிகளின் கதத்தில் - ஜல்பததில் - வீண் வாததததில் விழுந்து அடைநத = பெற்ற அழுககை இன்று = இந்த அதிகாரம் சொன்னதினினறு கழற்றினம் - கழித்தோம் நீக்கினோம் மூன்றுவகையான ஜீவர் களும் மூன்று முத்துவடங்கள்போலே பரமாத்மா வுக்கு சேஷராய் ப்ரியமானவர், அவனைச் சேர வேண்டியவரென்றபடி

2. ஜீவதத்துவாதிகாரம் முற்றும்

ஶ்ரீ:

|| अचित्तत्त्वाधिकारः तृतीयः ||

நாககியலும வகை நம்மை
அளிததவர் நலலருளால
பாககிய மேந்திப் பரனடியார்
திறம் பாரததறபின
தாககியர்தஙகள தலைமிசை
தாக்கித் தனி மறை தான

அசித்தத்துவாதிகாரம் 3.

சேதநததததுவததை யறிநதோம். அசேதந தத்துவத்தை பேலே அறிவதாகும அதுவும் பரமத பங்கத்திற்கேயாமென்கிறுர் முதற்பாட்டில்—

1 நம்மை, அளிததவர் = காத்தவரான குருக்க ளின நல்அருளால் = சிறந்த கிருபையிலுலை, நாகரு இயலும் வகை = நம நாககும நலல விஷயம பேசும்ப டிக்கான, பாககியம் ஏநதி = ஸுகருததகதைப் பாரா ட்டி. பரன்அடியார் = 'தாஸ பூதா ஸவதஸ் ஸர்வே' என றபடி பரமாதமாவுககு எனறும த ஸர்களான ஸர்வ ஜீவர்களின் திறம்-விஷய த்ததை பார்தது = முன அதிகாரம் இயற்றுமளவுக்கு விசதமாக அறிநது, அதன பின அதறகு அடுத்தபடியாக அசேதநததைப் பார்கக விழிநது அதிலே தா[ா]ககியா தஙகள = தாக கததிலுல் தத்துவ ஸதாபனம செய்பவரின, இனி தாக கியவர் எனற சொல்லில் வகரம குறைநதிருககினற தென்னலுமாம் வைதிகதததுவத்தைத தாககினவர்

போக்கிய மென்றதனில் பொய்
மதங்களைப் போக்குவமே. 6

களைத தாக்கி என்றபடி. தலைமிசை தலையின் மேற்புறத்தை தாக்கி - அடித்து அவ்வழியை விட்டுவிட்டு, தனிமறைதான - மற்றவைபோல் அப்ரமாணமாக மாட்டாமல் விலக்ஷணமான வேதந்தன்னுல், போக்கியமென்றதனில் = "भोक्ता भोग्यं प्रेरितं च" என்னப்பட்ட போக்யதத்துவ விஷயத்தில் பார்வையை இசைந்து அதுவிஷயத்தில் பற்பல தார்க்கிகர் மூலமாய்ப் பரவிய பொய் மதங்களை — உண்மைக்கு மாறுன அம்சங்களை போக்குவம = விலககுவோம் யுகதாயுகதஙகளைக கண்டு இவ்வாறு பேசுமளவுக்கு நமக்கு அருள் புரிந்தவர் ஆசார்யர் தார்க்கிகர் என்பது தாக்கியரெனத் திரிந்திருக்கிறது தலைமிசை தலையாவன அவர்கள் இசைந்த ப்ரமாண தர்ககங்கள். பௌத்த வைசேஷிகாதிகள் பரமாணு காரணவாதம் செய்தார்கள் ஸாங்க்யர் ப்ரகருதி ப்ராக்ருதங்சளெனகிற போக்யதத்துவத்தை இசைந்தாலும், அதில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்திலும் ஸத்துவாதி குணவிஷயத்திலும் ப்ரேரிதாவுககு அவை வசப்பட்டன என்பதிலும் அபிப்ராயபேதமுள்ளவராவர் பொய்மதங்களை ஜடப்ரபஞ்சமே பொய் என்னும் வாதம், காலம் நித்யவிபூதி என்றவற்றை உள்ளபடி கொள்ளாமை, இந்த்ரியங்கள் பௌதிகங்கள் என்கை, அதிகப்படியில் குறைகளை கல்பனை செய்தல் முதலானவையெல்லாம் அப்ராமாணிகங்க

2 अर्थित्वमின்றிக்கே भोक्तृत्वமுண்டாகையாலே

ளாகையால் பொய்மதங்கள் போக்துவம் என்ற பனமை சிஷயாகளையும தம்மோடு கூட்டிககொண்டு மாம குருவும் சிஷ்யர்களும் சேர்ந்து வாதமும் நடத்தலாமே (6)

2 भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा என்று வேதமோதின க்ரமததிலே இஙகே தத்துவ நிரூபணமென்று முன் அதிகாரத்திலே சொல்லியாயிறறு

இஙகு விபாகம் செய்த ரீதி சரியாகவில்லையே போகதாவாகிருன அனுபவிக்கிறவன் ஈச்வரனுக்கும் லீலாரஸம் போகரஸம் எல்லாம இருப்பதாலும் அவ னேடு முக்தனுக்கு போகஸாம்யம் சொல்லுகிருமா கையாலும் அவனும் போகதாவாகிருன் போககியம் அசேதனமமட்டுமல்ல, 'அஹமந்நம் அஹமநநம்' என்றபடி பகவானும் போகயன் அவனுக்கு ஜீவர்க ளும் போகயர்கள், ஆக போக்யத்வம் மூன்றுககுமுண் டென்றதாயிற்று, மேலும் போகவிஷயம் பரபஞ்சமே யாம பரகருதி, காலம், நிதயவிபூதி இவறறுககு எப் படி போகயத்வம? ப்ரேரிதா எனற பிரிவும் தகாது ஜீவர்களும் தஙகள் உடல் முதலானவறறை ஏவுகின் றனரே அநதத் தன்மை அவர்களுககும் உண்டே என்ற கேள்விகளுககுப் பரிஹாரம செய்துகொண்டே இவ்வதிகார காாயத்தைச் சொல்லுகிறா ஸாவேதி

உலகில் ஜீவர்கள் போக்தாக்கள், வெளி வஸ்து போக்யம் என்பது அனுபவத்திலிருப்பதால் போகதா போக்யம எனறபோதேஅது தெரியும் இவறறுடன்

भोक्ता என்று ச்ருதி சொன்ன चेतनवर्गத்தை निरूपि த்தோம் प्रेरकत्व-भोक्तृत्வங்கள் இரண்டு மின்றிகே भोग्यत्वமுண்டாகையாலே भोग्यम् என்று சொன்ன

ஜீவரை போக்தாவாகவும் மற்றவற்றை 'போக்யமாக வும் ஏவுகிறன் ஒருவன் உண்டு என்றுதெரிவிப்பதற காக 'ப்ரேரிதாரஞ்ச' என்றது அதனுல் ப்ரேரிதா என்பதற்கு ஸர்வ நியந்தா என்பது பொருளாம் अनुरागिकनिर्देशो ह्यसंकोचः என்பரே அவனைத் தனியே பிரித்ததாலே गोबलीवर्दन्यायத்தாலே போக்தா என் பதற்கு அவன் தவிர மற்ற போக்தாக்கள் எல்லோரும் பொருளாம் இதுபோல் எல்லாம் போக்யமானுலும் அவர்களைப் பிரித்துச் சொன்னதால் அவ்விரண்டு நீங்கலாக மற்றவை போக்யபதார்த்தமாம், ப்ரேர கத்வம் எம்பெருமானுககும் போகத்ருத்வம் ஜீவருக் கும் சொல்லப்பட்டதால सर्वं वाक्यं सावधारणமென்கிற ந்யாயமாய் அவையில்லாமல் போக்யத்வம் மட்டு முள்ளது, போகதாவாகாதது எனறும் தோற்றுமா கையாலும் அசேதநமே சொல்லபபட்டதாம் இஙகே போகத்ருதவமின்றிக்கே எனபதே ஈச்வர னையும் நீக்கவல்லது முனசொனன गोबलीवर्दन्याय கரமம ஸ்பஷடமாகைககாக இஙகே கூறிய प्रेरकत्वभोक्तृत्வஙகளை இரண்டையும் சேர்த்ததெனக நமக்கு ப்ரகருதி முதலானவை காணப்படாமலிருந தாலும் காணகினறவாகளுக்கு அவையும் போக்யமே. எது விஷயமான ஜஞானம் அனுகூலமாகி ஆனநத மாகிறதோ அது போக்யம பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுப

अचेतनத்தின் படியைச் சொல்லுகிறோம

3 अचेतनமாவது ज्ञातृत्वமில்லாத [illegible] ज्ञातृत्वமில்லாத துக்கு [illegible]மும் [illegible]களும் கூடாதிருக்க ज्ञान[illegible] த்துக்கு [illegible]த்தையும் [illegible]த்துக்கு अस्पर्श [illegible] भोक्तृ [illegible]களையும கட்டின [illegible]ங்கள் [illegible]-

---

வததிலே எல்லாம் போக்யமாகிறதே ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞானமன்றி வேறு ஜ்ஞானமும் அனுகூலமாகில் போக்யமாகலாம் ஸுகப்படுகிறவர்கள் தங்கள் காலத்தைக்கொண்டாடுவதால் காலமும் போக்யமே காலம் எல்லா இந்திரியங்கள் காணுமாறு ப்ரத்யக்ஷமென்றும் நமது ஸித்தாந்தம் இந்த சுருதியில் ஸந்தர்பத்தை அனுஸரித்து பத்தஜீவரும் ப்ரக்ருதியும்மட்டும சொல்லப்படுவதாக நினைக்கலாம் முன்சொன்னபடி போக்தாவாகாத போக்யமெல்லாம் பொருளாவதால் மூன்றையும் கொள்வதே முக்கிய பக்ஷமென்று திருவுள்ளமென்க ச்ருதியில் போக்தா போக்ய மென்ற சொற்கள் பரமாத்மாதி ஸாதாரணமகை யாலே அதிகாரப்பெயரில் அச்சொற்களை விட்டு ஜீவதத்துவ அசித்தத்துவ என்று சேர்த்தது

3 ஆக போக்யமாவது அசித்து—அசேதனம் சேதன—சைதன்யமுடையவன் ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாதாவாகாத வஸ்து அசேதனம இதை அஹந்தவமில்லாத வஸது, ப்ரத்யக்தவமில்லாத வஸ்து என்றும் கூறலாம் இம் மூன்றும் உள்ளவை ஆத்மாக்களே இப்படியிருக்க ஜ்ஞாத்ருதவம் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லாமையாலே அதை அசித்தென்றும் போக்கியமென்றும்

ஷிஹர்ஷங்களாம் [illegible]த்துக்கு [illegible]யாலே [illegible]முண்டானாலும் தானொரு [illegible]த்துக்கு அ [illegible] மலலாமையாலே [illegible]முமுணடு

கொளளாமைககாக, பரதபககாக[illegible]த வஸ்து போகய மென்னவேண்டுமெனபர் அத்வைதிகள் அசேதனமான அநத கரணமே அஹமர்த்தமாகை யால அஹநத்வமிராத வஸ்து போகயமென்ன லாகாதெனறும கூறுவர் அசிததிகாரமென்றல் ஜ்ஞானமாகாத வஸ்துவின் அதிகாரமென்னலா மெனபர். இபபடி ஜ்ஞ[illegible]னமாத்ரமாய் ஜ்ஞாதா வாகாத பரஹ்மம் ப்ரத்யக், அசேதனமான மாயையின் விகாரமான அநத கரணமென்கிற புத்தியே அஹமர்த்தமாய் போக்தாவாமென்பது பரமாண விருததமெனபதை ஜீவததத்துவாதிகாரத்தி லேயே சொனனோம அசேதநமானது—ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரதயக்த்வம அஹநதவமெல்லா மில்லாததாம் நமது ஸித்தாந்தத்திலே தர்மபூதஜ்ஞான மென்னப் படும அறிவும் அசேதநமே அசித்தென்றும் அதைச் சொல்லலாம் ஆனலை சித் என்பதற்கு ஜ்ஞான மெனற பொருளைமட்டும் கொண்டால் அதுவும சிததேயாகும், அசித்தாகாது அதனல் சித எனபதற்கு ஜஞானமுடையதென்ற பொருளைக கொண்டு சித் — ஜ்ஞாதா அது வாகாதது அசித் என்று கூறி ஞானத்தையும் அசித எனபதெனக चिच्छब्दवाच्यत्वமாவது = சித் என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படுகை ஆக அசேதநம் தா ம

இப்படி ज्ञानत्वादिகள் இலலா(த)மை अद्रव्यமான शब्दस्पर्शरूपरसादिवर्गத்துக்கும संयोगादिமத்தையாலே द्रव्यமான धर्मभूतज्ञानத்துககும் பொதுவாயிருக்க இவையும் அவ்வோ द्रव्यங்களுக்கு विशेषणங்களாய்க் கொண்டு निरूपितங்களாய்விடுகையாலும், प्रयोगविशेष

பூதகஜஞானமுமாயிற்று இதுபோல் உலகில் ஒவ வோர் இந்த்ரியத்திற்கு ஒவவொனறு தனித்தனியே விஷயமாய் போகயமென்று பூரணப்ரஸத்தி பெற்ற சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கநதஙகளாகிற குணங்களும மற்ற தர்மங்களும் அசேதனஙகளே இவற்றில ஞானம் அசேதனமானுலும அதறகு வஸ்துக்க ளோடு ஸமயோகமும் ஸஙகோசவிகாஸஙகளுமிருப பதால் அது தரவ்யமென்றது நமது ஸிததாநதம் இந்த குணஙகள் அதரவ்யஙகள். அசேதநத்வம் பொது எனவே இவறறையும் பிரிததுக கூறிலை அசேதனம் மூனறு என்று நாம் மேலே கூறப்போவது தகாதெனறு தோனறும் ஆனுலும அவற்றை விட்டே வேறு மூனறைமட்டும் விபாகம் (विभाग) செய்கிரும ஏனெனில், முனனே சேதநனை ஜீவனைச் சொல்லும்போதே சைதன்யம எனற தர்மத்தோடே சோததே அவனை விசாரித திருபபதால் ஞானம சொல்லபபட்டது அதுபோல் சப்தாதிகுணஙகளும் அநதநத ஆகாசாதி தரவ்யங் களுககு விசேஷணமாகையால அநத த்ரவ்யஙகளைச் சொல்லும் போது கூடவே அவையும் சொலலப படும். : தனியே பிரிகக வேண்டா , அதனுல மூல பரக

மடியாக வந்த विवक्षाविशेषத்தாலும் त्रिविधाचेतनங்கள் என்று विशेषित्து எடுத்தது

4. त्रिविधाचिद्द्रव्यங்களாவன —त्रिगुणமும் कालமும் शुद्धसत्त्वமும் व्यक्ताव्यक्तकालங்களை त्रिविधाचेतनங்களென்னுமவர்கள் ईश्वरनिरूपणத்திலே शुद्धसत्त्वத்தை

ருதி, காலம், நித்யவிபூதி என்ற மூன்று அசேதனங்களுக்கே இப்போது விவக்ஷை=சொல்ல நோக்கு ப்ரக்ருதியை விட்டு நித்யவிபூதி செல்லவேண்டும் அங்கே காலத்திற்கு வசப்படாமல் ஸ்த்திரமாயிருக்கலாமென்றது போன்ற விவேகத்திற்கு இந்த विभागம் உபயோகப்படுமே ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் அருளிச்செய்த स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतन-स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम् என்கிற ஈச்வர விசேஷணத்திலே மூவ்வகையான சேதனர்கள் போல் இந்த (4) மூன்று அசேதனங்களும் கருதப்பெற்றன இப்படியிருக்கச் சிலர் त्रिविध चेतनங்களாவன வ்யக்தம், அவ்யக்தம் காலம் என்பவை என்கிறனர் வ்யக்தமாவது மஹதாதி ஸ்த்தூல ப்ரபஞ்சம் அதன் காரணமான மூலப்ரக்ருதி அவ்யக்தம். प्रकृतिपुरुषकालव्यक्तमुक्ताः यदिच्छामनुविदधाति नित्यं नित्यासिद्धैरनेकैः என்னும் ஆளவந்தார் ஆத்மஸித்திச்லோகத்திறகிணங்கியது இது என்னலாம இப்போது நித்யவிபூதி விடபபடுகிறது அவர்களும நிதயவிபூதி தனித்ரவ்யமென்று இசைந்தவரே ஆனாலும் ஈசவர நிரூபணம செயயும் போது அவனுககுப் பரவ்யூஹ விபவஹார்த்தார்ச்சா ரூபஙகளைப் பிரிப்பதால் அவை அப்ராகருதமாகை

ஈஶ்வரவிஶேஷணமாக்கி நிரூபித்தார்கள்

5 ஜ்ஞாநாதிகளுக்குப் பொதுவாய் ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு இல்லாதவை அஜ்ஞாநாதிகளென்று முன்பே சொன்னோம் இவற்றில் ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான ஆகாரம் ஆத்மத்வம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்குப் பொதுவான

யாலும் அவற்றில் பரமான பரவாஸுதேவ ரூபம் நித்யவிபூதியிலுளதென்று சொல்லவேண்டியிருப்பதாலும் ஈச்வர விசேஷணமாக அங்கே சொல்லிவிடலாம் சுத்த ஸத்த்வமென்று நித்யவிபூதியைச் சொலவதால் சுத்த ஸத்த்வமான விக்ரஹாதிகள் உபாஸனத்திற்கு விஷயமாகும், முழு சுத்த ஸத்வமும் ஈச்வரன பராபயனென்ற போது விசேஷணமாகும் என்றுகொண்டு நித்யவிபூதியை ஈச்வரனில் அடக்கி, த்ரிவிதமான அசேதனம என்றவிடத்திலே வ்யக்தத்தைக் கூட்டினார்கள் (தத்த்வமுக்தாகலாபத்தில் நித்யவிபூதிக்குத தனி ஸரமில்லாமல் நாயகஸரத்தில் சேர்த்தது அதைப பின்பற்றியே) வ்யக்த ப்ரபஞ்சம் அவ்யக்த த்ரவ்யமே யாகையால் அதைத் தனியாகப் கொள்ளாமல த்ரிகுணத்திலே சேர்த்து விட்டு மூன்றாவது அசேதநம் நித்யவிபூதியென்ற சுத்த ஸத்த்வமென்கிறோம் நாம் இங்கு

5 அஜ்ஞத்வாதிகள் = அஜ்ஞத்வமாவது ஜ்ஞானம் அடியோடு இல்லாமை ஜ்ஞாநஶூந்யத்வம் இங்கே இரண்டிரண்டுக்காக ஸாதர்ம்யமென்னவெனில், ப்ரக்ருதிக்கும் காலத்திற்கும் பொதுவான தர்மம் கலப்பற்ற ஸத்த்வகுணமில்லாமை ப்ரக்ருதிக்கு ஸத்த்வகுணமிருந்தாலும் அது ரஜோகுணக்கலப்புள்ளதேயாகும்

आकारम् सत्त्वगुण आश्रयत्वம், काலगुणங்களுக்கு अनु-वृत्तமான आकार रजस्तमोगुणराहित्य . இப்படியே கால த்துக்கும் ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவான गुणाश्रयत्वाद्- याद्दிகளும் கண்டுகொள்வது ஆத்மாக்களுக்கும் காலத்

காலத்திற்கு ஸத்துவகுணத்திற்கு அவகாசமே யில்லை நித்யவிபூதிக்கு சுத்தஸத்வமே யுள்ளது, சுத்தஸத்துவமென்ற பதத்தாலே நித்யவிபூதியைக் கொள்ளும் போது பஹுவ்ரீஹி செய்து சுத்தமான ஸத்துவமுடைய த்ரவ்யம் என்ற பொருள் கொள்க. இதற்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் பொதுவாய் காலத்திற்கில் லாத தர்மம் ஸத்துவகுணம், இதற்கும் காலத்திற்கும் பொதுவான தர்மம் ரஜோகுணமில்லாமை தமோ குணமில்லாமை ப்ரஸங்காத் வேறொன்றும் சொல் வோம் கேண்மின்; காலத்திற்கும ஆத்மாக்களுக்கும் நித்யவிபூதிக்கும் இம்முக் குணமில்லாமை, ரஜோ குணமில்லாமை, தமோகுணமில்லாமை மூருகுணமில் லாமை என்று ஸாதர்மயம் சொல்லலாம், காலம் ஆத்மாக்கள் ப்ரக்ருதி இம் மூன்றுக்கும் சுத்த ஸத்துவமில்லாமை ஸாதர்ம்யமாகும் இப்படி ஆத் மாக்களுக்கும காலத்திற்கும் ஸத்துவாதிகுணமில்லை யாகில், सत्त्व राजस तामस என்று ஸாத்துவிகஜீவன, ராஜஸஜீவன் தாமஸஜீவன என்ற பிரிவும, ப்ரஹ்மா வின் கல்ப்பங்களிலும் க்ருதயுகாதிகளிலும் ஸாத்வி காதி பிரிவும், தினத்திலும ஸாத்துவிகவேளை, ராஜஸ வேளை யென்றெல்லாம் பிரிவும எங்ஙன மென் னில் - அதத்தற்கு நேராக அந்த குணமிராவிடினும் அதற்கு விசேஷணமான வஸ்துக்கள் ஸாத்துவிகாதி

துக்கும் ब्राह्मणादिविभागமும் वसन्तहेमन्तादिविभागமும் போலே सात्त्विकादिविभागமும் औपाधिकம்,

त्रिगुणமாவது सत्त्वरजस्तमஸ்ஸுக்கள் என்கிற

ரூபமாயிருப்பதைக்கொண்டு அவற்றையும் அவ்வாருகக் கூறுவதென்க இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஜீவஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணுதிவிபாகமுமிராமற்போனுலும், அந்தந்த ஜீவனின் சரீரத்தில் அந்தந்த ஜாதியிருப்பதைக்கொண்டு ஜீவனிடம் ப்ராஹ்மணுதிவிபாகம் காண்கிருேம். காலத்திற்கு வஸந்தம் க்ரீஷ்மமென்ருற்போன்ற பிரிவுளதே. காலஸ்வரூபத்தில் என்ன காரணம் அதற்குளது? மரங்களில் புஷ்ப பலாதிகள் மிகவாயிருப்பதால் வஸந்தம், வெய்யில் உக்ரமாயிருப்பது க்ரீஷ்மம் உலகில் பனி அதிகமாகப் பெய்யுமிடம் ஹேமந்தம் என்ருற்போலே வஸ்துக்களிலுள்ள விசேஷங்களைக் கொண்டன்ரே வஸந்தாதிகாலமென்பது இப்படியே ஆத்மாக்களிடமும் காலத்திலும் ஸாத்விகாதிவிபாகமும் ஏறிட்டு வருவதேயாகும். நேராக ஆத்மாக்களிலோ காலத்திலோ இந்த குணங்களில்லையென்க. ஔபாதிகமாவது = உபாதி - விசேஷணமான வஸ்து. அதன் மூலமானது. ஸாதர்ம்யவைதர்ம்யம் முடிந்தது

த்ரிகுணம் = ப்ரக்ருதி. மூன்று குணங்களையுடையது என்று அதன் பொருளாம் இதனுடைய கார்யமென்னவெனில், ஜீவர்களுக்கு பந்தகமாய் = ஸம்ஸார ஹேதுவாயிருக்கை, ஜ்ஞானஸங்கோசத்தைச்செய்து

குணத்ரயத்துக்கு ஆச்ரயமான த்ரவ்யம், இது தன் குணங்களைக் கொண்டு பத்தர்களுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசாதி ஹேதுத்வத்தாலே பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநாதிகளைப் பண்ணும். ஸ்வரூபாநதிரிக்த-ப்ரகாசரஹிதமான நிர்விசேஷவஸ்து திரோஹிதம் என்பார்க்கு ஸ்வரூபநாசாதிகள் வரும். இக்குணங்களை த்ரவ்யங்கள் என்றும்

அதன்மூலம் ஸத்துவகுணத்தாலே அற்பஸுகங்களையும், ராகத்வேஷாதிகளையும் துக்கம்முதலானவற்றையும் செய்யும் 'பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம்' என்றபடி பரமாத்மாவை யறியவொண்ணாதபடி செய்து தன் பரிணாமங்களிலே = விஷயங்களிலே ஈடுபடச் செய்யும். பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாவது நம் விஷயத்தில் அதற்கு ப்ரகாசமிராதபடி செய்வதே? ப்ரகாசம் பிறக்காதபடி செய்வதுமாம்; இருந்த ப்ரகாசத்தை யழிப்பதுமாம், முன்னது ப்ரகாசப்ராகபாவம், பின்னது ப்ரகாசநாசம், அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்கிறார்கள், அப்போது பிரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாசமாவது என்ன என்றால், ப்ரஹ்மமே, வேறு தர்மமில்லையென்கிறார்கள், மாயையினாலே ப்ரஹ்மத்திற்கு மறைவென்று கூறுவர். மறைவாவது அப்ரகாசம் அதாவது ப்ரகாசப்ராகபாவமா ப்ரகாசநாசமா, ப்ரகாசமே ப்ரஹ்மமென்பதால் அது எப்போதுமிருப்பதால் ப்ராக-பாவம் ஏது? இதை யிசைந்தால் பிரஹ்மம் இனியே பிறக்கப்போகிறதென்றதாகும். ப்ரகாசநாசமே மறைவு என்றால் பிரம்மத்திற்கேநாசம் சொன்னதாம்.

ப்ரக்ருதி என்னும்த்ரவ்யத்திற்கு ஸத்துவாதிகள் மூன்றும் குணங்கள் என்போம் நாம். ஸாங்க்யர் ஸத்வாதிகளை த்ரவ்யமென்கிறார்கள். ப்ரக்ருதியாவது இம்

साम्यावस्थங்களான இவற்றினுடைய ஸமுதாயம் மூல-प्रकृति என்றும் சொல்லுகிற ஸாங்க்யர்க்கும் प्रकृतेः गुणसंमूढाः', 'सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः' इत्यादि-प्रमाणविरोधமுண்டாம் धर्मधर्मिகளுக்கு ऐक्य-भेदाभेदादि களைச்சொல்லும பக்ஷம் प्रत्यक्षादिविरुद्धम் सत्त्वरजस्तम-इत्यादिங்கள் द्रव्यங்களிலும் प्रयुक्तங்களி லும் இங்கு

மூன்று த்ரவயஙகளும ஏற்றததாழ்வின்றி ஸமநிலே யிலிருப்பேயென்பர் ஸமநிலேயான ஸத்வாதிதரவ்ய ஸமுதாயம் ப்ரக்ருதி யென்றதாயிற்று. இதற்கு ப்ரமாண விரோதமுண்டு, எஙகுமிவறறை குணங்க ளாகத்தான் ப்ரமாணம் கூறும், 'ப்ரகருதியின் குணங் களாலே மோஹமுறறவர்கள்'. இம்மூனறு குணங் களும் ப்ரக்ருதிதரவ்யத்திற் சேர்நதிருப்பவை' என்றவாறு காண்க தர்மதர்மிகள் ஏகமென்றும். தர்மதர்மிகளுககு பேதம் அபேதம் இரண்டுமுண் டென்றும் பௌத்த - ஜைநாதிபக்ஷத்தைககொணடு ஸாங்க்யாதிகள் சொலவது தகாது. தர்மஙகள் அப்ர தானஙகளென்ற காரணத்தால் தனியே எண்ணு மலிருக்கலாம் அதனுல் ஐசயம் சொல்லவொண்ணுது. இச் சொற்களுககு வேறு பொருளும் உண்டு ஸததுவமாவது மனது, ஐந்துவுமாம, ரஜஸ—தூள் தமஸ் இருள்—அப்போது தரவ்யமாகலாம் ப்ரமாண வாக்யங்களிலே नमसः परस्तात्, तमसः परमो धाता, रजसः परस्तात्, स सात्त्विक सत्त्वं गुण सत्त्वात् विलक्षणम् எனறு ஸத்துவாதி குணமுள்ள வஸ்துவை ஸத்வாதிபதத் தாலே சொல்லியிருந்தாலும் இச் சொறகளுக்கு

गुणविशेषपरங்கள். இஸ்ஸத்வாதிகுணங்களை இல்லை என்பார்க்கும், இவை अनुमानवेद्यங்கள் என்பார்க்கும் आगमबाधादिகளைச் சொல்லுவது. ब्रह्मप्रतिबिम्बयुक्तैயான मायैயிலே सच्चिदानन्दங்கள் என்கிற ब्रह्माकारत्रयस्फुरணமே (ணமும்) सत्त्वरजस्तमஸ்ஸுக்கள் என்கிற वादिகளுக்கு प्रमाणाभावமும் प्रमाणविरोधமும் स्वसिद्धान्तविरोध

முக்கியமான பொருள் குணமே தார்க்கிகாதிகள் இந்த குணங்களை யிசைவதில்லை ஸாங்க்யர்கள் உலகில்ஸுக துக்கமோஹங்கள் நடக்கிறபடியால். இவற்றிற்குக் காரணமாக இம்மூன்று குணங்களை ப்ரபஞ்சத்திலும், மூலமான ப்ரக்ருதியிலும் அனுமிக்கிறோமென்பர். தார்க்கிகாதி மதத்திற்கு சாஸ்த்ரவிரோத முண்டு. ஸாங்க்யகல்பனையும் நிலைக்காது. ஜீவர்களுடைய தோஷங்களுக்கெல்லாமாக மேலும் பல குணங்கள் கல்பிக்கலாமே. இம் மூன்றே குணங்கள்போதும்; இவற்றிற்கு இப்படியே பெயர் என்பதற்கு யுக்தி கிடைக்காது. அத்வைதிகள் சிலர் ப்ரஹ்மத்திற்கு अस्ति, भाति, प्रिय மென்று மூன்று ஆகாரங்கள் இருப்பதால் இதனல் ஸத் சித் ஆனந்தமென்று அதைச் சொல்வதால் அந்த மூன்று ஆகாரங்களுக்கும் இந்த ஸத்வாதிகள் மூன்றுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தத்தைக் கற்பனை செய்து ஸத்து ஸ்புரிப்பதே ஸத்துவம், சித் ஸ்புரிப்பதே ரஜஸ்ஸு, ஆனந்தம் ஸ்புரிப்பது தமஸ்ஸு என்பர். இப்படி ப்ரஹ்ம ஸ்ப்பூர்த்தியானபடியாலே இவை த்ரவ்யமாகலாமென்பர் போலும். இது மிகவும் தவறு ஸ்புரிப்பதெல்லாம் ஸத்வகார்யமாகலாம்; தமோகுணாதிகளால் ஸ்புரிக்குமோ

மூமுண்டு तमस्ஸை कृष्णமென்றும் रजஸஸை रक्त மெனறும் सत्वதைத श्वेतமென்றுட சொல்லுகிற ச்ருत्यादिवाक्यஙகள் उपचारवृत्तियா(ரத்தா)லே நடககின் றன अजामेकांलोहितशुक्लकृष्णशब्दங்களை छान्दोग्यानुसार

அஸத்ப்ரகாசத்திற்கு தமஸ்ஸு காரணமென்னலா மாகிலும். பரஹ்மத்திற்கு இவ்வாகாரஙகள் உண்மை யென்று வைத்த பிறகு இவையே அவை என்ன லாமோ ஸ்ப்புரணம் ப்ரகாசம் அதுவும் இந்த குணமும் ஒன்ருகுமோ. இந்த குணங்களை மாயையின் குணங்களாகத தாங்களே சொல்லி ப்ரஹ்மத்தின் ஆகாரங்களென்ருல் தம் ஸித்தாந்ததிற்கே இது விருத்தமாகும ப்ரஹ்மமே மாயையா

இனி, ஸத்துவாதிகள் த்ரவ்யமாகலாம 'सितासिता च रक्ता च', 'अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णाम्' என்ற போன்ற வாகயஙகளிலே सितादि சொற்கள் ஸத்து வாதிகளைச சொல்வதாகக் கூறுவரே, அவற்றில ஸத்துவம் ச்வேதம்—சுக்லவர்ணமுள்ளது, ரஜஸ் சிவப்பானது, தமஸ் கறுததது எனறு பரஸித்த மெனில்—இது முக்கிய ப்ரயோகமன்று, மூலப்ரக்ருதி பஞ்சபூதஙகளில் தேஜஸ்ஸு முதலானவற்றைப படைக்கும் போதே ரூபத்தை—நிறத்தைப் பெறும் அதற்கு முன் நிறமே கிடையாது அதனுல் தான் அவ்யகதமென்கிருேம் ஆனுமானிகமென்று ஸாங்க யரும் சொன்னுர்கள் அப்போது நிறத்திறகு இட மில்லை ஆகையால் முக்யார்த்தமிலலை உபசார விருத்தி, அதாவது, லக்ஷணமூலமாக போதிக்கையாம் மேலும் வேறிடஙகளில் ஸத்துவாதிகுணங்களையே

த்தாலே तेजोबन्नरूपविकारदशै யிலே முக்யமாக வர்திப்பிக் கலாம் सत्त्वरजस्तम ஸ்ஸுக்களுக்கு आवाचविचक्ष மாத்ரமும்

ச்வேதாதி பதங்கள் கூறுவதாகிலும், अजामेका மென் கிற மந்த்ரத்தில் அவற்றைக் கொள்ள வேண்டுவ தில்லை. अजा-ப்ரக்ருதி அது தேஜஸ் ஜலம் ப்ருதிவீ என்ற மூன்ருக மாறிற்று என்பதை लोहितशुक्लकृष्णा மென்கிறதாம். தேஜஸ்ஸுக்கு சிவப்புநிறம், ஜலத் திற்கு வெளுப்பு, பூமிக்குக் கறுப்பு என்பது வேதஸித் தம். சாந்தோக்யம் போலே இவ் வாக்யமும். இம் மூன்று பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லி இந்த ஸமஷ்டிக்கு மேலே வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியாய் ப்ரஜைகள் பிறப்பதைச் சொல்லுகிறதென்னலாம் இப்போது முக்கியமான பொருளே லோஹிதாதி சொற்களுக்கு ஆம். மேலும் ஸத்துவாதி குணங்களைச் சொல்வ தாலல் ஸத்வம் சிறந்ததாகையால் அந்த அடை வுக்குத் தக்கபடி शुक्ललोहितकृष्णा மென்னல் தகும். இனி ஸ்ருஷ்டி முதலிலும், ஸ்த்திதி பிறகும், ப்ரளயம் முடிவிலுமிருப்பதால் அதற்குச் சேர ஸ்ருஷ்டிகா ரணமான ரஜஸ்ஸை பிரம்மாவினிடமிருப்பதை लोहित பதத்தாலும் ஸ்த்திகாரணமாய் விஷ்ணுவினிடமுள்ள ஸத்துவத்தை शुक्ल பதத்தாலும், லயகாரணமாய் ருத்ரனிட முள்ள தமஸ்ஸை कृष्ण பதத்தாலும் கொள் ளலாமே என்னில் ஆனாலும் அச்சொற்களுக்கு அக்குணங்கள் முக்கியப் பொருளல்ல, ஸத்துவம் ப்ரகாசகரம். ப்ரகாசமாகையாலே ஸூர்யப்ரபை போலே வெளுப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. தமஸ்ஸு அப்ரகாச காரணம் அப்ரகாசகரமான இருள்

सन्निवेशविशेषङ்களும் சொல்லும் **वाक्य**ங்களை **उद्भूत-सत्त्वादिगुणविशिष्ट**மான **त्रिगुणद्रव्यप्रदेशविशेष**த்திலே **तत्पर**ங்களாகக்கலாம்

போலே கறுத்ததென்பர் ரஜஸ்ஸு ராகத்திற்குக் காரணம் ராகம்—காமம், காமக்ரோதமுள்ளவன் கண் சிவக்கும் ராகமென்று சிவப்புக்கும் பெயர் அதனால் ரஜஸ்ஸை சிவப்பென்பர் இப்படி அமுக்யார்த்தம் கொள்வதைவிட கூடுமான வரையில் முக்கியமான சிவப்பு முதலான குணங்களுக்கு ஆதாரங்களான தேஜஸ் ஜலம் ப்ருதிவி என்ற த்ரவ்யங்களையே கொள்வது தகும் ப்ரக்ருதி முதலில் **एकाम्** ஒன்றாயிருந்து ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணையாய் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலே ப்ரஜைகளைப் பெறுகிறதென்றால் சாலவும் பொருத்தமுண்டு.

ஸத்துவாதிகளை த்ரவ்யங்களாக இசையாவிட்டால், இவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றை மறைக்குமென்பதும், ஸத்துவத்திற்கு இலகுவான லேசான அமைப்பு, ரஜஸ்ஸு புஷ்டியளிக்கும் என்று அவயவங்களின் அமைப்பைச் சொல்வதும் பொருந்துமா என்னில்—அந்த இடங்களிலே ஸத்வாதி சொற்களுக்கு அந்தந்த குணமுள்ள த்ரவ்யமே பொருள் மிக்க ஸத்துவமுடைய த்ரவ்யம் குறைந்த குணமுடையதை மறைக்கிறதென்றவாறு கொள்க—'**त्रिगुण-द्रव्यविशेष**த்திலே **तत्पर**ங்கள்' = அந்தந்த குணமுள்ள த்ரவ்யத்தைச் சொல்வதிலே நோக்குள்ளவை என்றபடி இப்படி குணங்களாய்த் தீர்ந்த ஸத்வாதிகளையுடையது த்ரிகுணம்

7. இவற்றில் सत्त्वமாவது लाघव-प्रकाश—सुखविशेष ங்களுக்கு காரணமாயிருப்பதொரு गुणविशेषம். இது सुख ஸங்கத்தாலும் ज्ञानसङ्गத்தாலும் क्षेत्रज्ञரை बन्धिக்கு மென்றது अनुचितसुखज्ञानसङ्गविषयம். இஸ் सत्त्वं சிலர்க்கு 'जायमानं हि पुरुषं यं पश्येत् मधुसूदनः' इत्यादिகளிற் படியே ஒரு पुण्यविपाकदशैயிலே अत्यन्तोद्भूतமாய்க் கொண்டு भगवदनुभवसुखादिसङ्गத்தாலே मोक्षोपयुक्तமாம்.

இனி அந்தந்த குணத்தின் செயலைக் கேளீர்—

7 सत्त्वமானது வஸ்துவில் கனமற்று லேசாயிருக் கைக்கும், ப்ரகாசத்திற்கும் ஸுகத்திற்கும் காரண மான குணமாகும். ப்ரகாசமாவது ஞானம், இது ஸுகத்திலும் ஞானத்திலும் ஸங்கத்தை=பற்றை விளைவித்து ஸம்ஸாரபந்தத்தை ஜீவர்களுக்கு உண்டு பண்ணுகிறது என்பர் ஸத்துவம் தத்துவஜ்ஞான மூலமாய், மோக்ஷ ஸுகத்திற்குக் காரணமாயிருக்க, ஸம்ஸாரஹேது என்னலாமோ என்னில்—தகாத விஷயத்தில் அறிவுக்கும் அதன்மூலமான ஸுகத்திற் கும் சிறப்பற்ற ஸத்துவம காரணமாயிருப்பதைக் கொண்டு அவ்வாறு சொல்வது, இதுவே உயர்ந்த அதிகாரிக்கு, 'மது என்கிற அசுரனை—(தமோரஜோ குணங்களேயான மதுகைடபர்களை), ஸம்ஹாரம் செய்ய ஹயக்ரீவனை எம்பெருமான் எந்த ஜீவனை பிறக்கும் போது கடாக்ஷிக்கிறானோ, அவன் ஸாத்து விகன் மோக்ஷ புருஷார்த்த சிந்தையுடையவன் என்றது போன்ற வாக்யங்கள் கூறியபடி புண் யம் பக்குவப்படும் தருணத்திலே மிகமிகவாசி

இதற்கு वृत्र घण्टाकर्ण क्षत्रबन्धु तुलाधार विदुर धर्मव्याध शबरी गोपिका कौसल[नीळा कंस] जह्नु प्रभृतिகளும் उदाहरणம

பகவானை யநுபவிப்பதென்ற ஸங்கத்திலே மூட்டு வதால மோக்ஷகாரணமாகும வேறுகுணம மலிந்த விடத்திலும ஸத்துவகுணம் திடீரென வலிவு கொள் வதற்கு வ்ருத்ராஸுராதிகளே த்ருஷ்டாந்தங்களாம, ஸ்ரீபாகவதத்திற கூறியபடி பார்வதியின சாபத் தாலே வ்ருத்ராஸுரனுகப பிறந்திருந்த கந்தர்வன இந்தரனேடு போர் புரியும போது தனக்கு மோக்ஷம பெறவேண்டியிருப்பதால விரைவில கொல்ல இந்தி ரனை வேண்டினன, घण्टाकर्णன சிவபக்தனய் நாராயண சப்தம செவியில விழாமைக்காகக காதில் மணிகட்டி யடித்துக் கொண்டிருந்தவன (ஹரிவம்ச भवि 80) சிவனது உபதேசம பெற்றுக கண்ணனைத் தொழுது மோக்ஷம சென்றன், க்ஷத்ரபந்து கொலையும் களவும செய்து ஜீவித்தவன (வி த 97)மஹர்ஷியநுக்ரஹத் தால கோவிந்த நாமம் ஜபித்து, பக்தனுனன் துலாதார(சாந்திபர்வ 268 ஜாஜலி சரித்ர)விதுர, தர்மவ்யாதர்கள(வநபர்வ210) பாரதப்ரஸித்தர், சப ரியை ஸ்ரீமத்ராமாயணம் புகழ்ந்தது கோபிகை கள் கிருஷ்ணனுல முக்தர், கோஸலமென்ற அயோத்தி யிலிருந்த சராசரங்கள் ராமபிரானேடு மேலுலகம் சென்றன கோஸலதேசத்தரசன ராஜ்யாதிகளை இழந்த பிறகு மிகவும் ஸாத்துவிகனய் தன்னை நன்கறிந்த ரிஷியின உபதேசத்திற்கிணங்கிய வை தேஹராஜனுல் கொண்டாடப்பட்டு நலல நிலையி

8 रजஸ்ஸாவது चलनोपष्टंभहेतுவாய் रागविशेषादिजनक மாய்க்கொண்டு कर्मवश்ருடைய प्रवृत्तिविशेषஙகளுக்கு कारणமான गुणविशेषம் இது रजस निषिद्धकर्मविशेष सङ्गத்தாலே बन्धகமும் இதுதானே अतिप्रवृद्धसत्त्वத்துககு गुणीभवித்து நின்று निवृत्तिधर्मஙகளில் शीघ्रप्रवृत्तिயாலே निस्तारहेतुவுமாம்

9 तमஸ்ஸாவது गौरवावरणविशेषादिहेतுவான गुण विशेषம் இது प्रमादाऽऽलस्यनिद्रादिகளை उत्पादिத்துக

விருந்தானென்றது சாந்திபர்வம் (104—106) ஐந்ஹு் மூழு கஙகையை யுட்கொண்டதும் காதால் விட்டதும் யஜ்ஞ புருஷ த்யான बलத்தால் (வி 4 4 7.)

8 ரஜோகுணம் தான் அசைவு ஸ்வபாவமாய் ஸத்துவதமஸஸுக்களுக்கு உபஷ்டம்பகமாய் அதா வது ஸஹாயமாய் ப்ரவர்த்தகமாயுமிருக்கும. அற்ப பலனில் ராகம முதலானவற்றிற்குக் காரணமாய் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு பநதகமான கர்மங்களிலே ப்ரவ் ருத்தியை யுண்டாக்கும் குணமிது, இது பநத காரண மாவது காமயகர்மாக்களிலும் அகருத்யங்களிலும் பற்றைக் கொடுப்பதால், இதுவே ஸத்துவகுணம் மிக்கதானபோது அதற்கு குணீபவிதது = அடஙகி அதற்கு ஏவலதேவை செய்வதாய் நிஷகாமகர்ம என்ற நிவ்ருததிதர்மஙகளான கர்மயோகாதிகளிலே ப்ரவருததியை விரைவில் விளைவித்து ஸம்ஸாரம கடப்பதறகும காரணமாகும்

9 தமஸ்ஸு கனமாயிருததல், மறைத்தல் அஜ ஞானம இவறறிற்குக் காரணமாய், கவனமினமை,

கொண்டு तत्सङ्गத்தாலே वर्धிக்கும். இதின் कार्यங்களில் अनुचितविषयानुपलब्धियும் अवसरप्राप्तनिद्रैயும் बन्धकங்களாகாது

10 இக் गुणविभागத்தை, 'तत्र सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकमनामयम्' इत्यादिகளிலும், गुणकार्यविभागத்தை सप्तदशाध्यायादिகளிலும் கண்டு, 'सत्त्वोपादेयताऽन्तिमे' என்கிறபடியே सात्त्विकांशம் उपादेयமென்று அறிந்து கொள்வது இவ்விபாகம. "அவரவர் தமதமது'

சோம்பல், உறக்கம, மயக்கம எனபவற்றையுண் டாக்கி அவற்றிலே பற்றையும் செய்து ஸம்ஸார ஹேதுவாகும, இதுவே நன்மைக்குமாம், தகாத விஷயங்களைக் காணுமையும இந்திரியங்கள் சோர்ந்த போது இரவில் உறக்கமும் இதன மூலமாவது நன்மைக்கு ஆகுமே

10 இந்த குணங்களின் இத்தகைய வேறுபாட்டை கீதையில் 14-17-18 அத்தியாயங்களில தெளியலாம். 14-ல மூன்றினில ஸத்துவமானது நிர்மலமாயிருந்து அறிவைத் தருவதும் ஆரோக்யம் தருவதுமான குண மென்று தொடங்கி பிரிவுகள் பணிக்கப்பெற்றன அவ ற்றின் கார்யங்களையும விரிவாக 17ல் கூறி இறு 18ம அத்தியாயத்தில் ஸத்துவகுணமே ஆதரிக்கத் தக்க தெனபது விரித்துரைக்கப் பெற்றதென்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலே ஆளவந்தாரும்அருளினர். திருவாய் மொழியிலும், (1-1-5) அந்தந்த மனிதர்கள் தங்கள தங்கள் புத்தியறிந்த வகையிலே விஷ்ணு ப்ரஹ்ம ருத்ர ஸுப்ரஹ்மண்யாதிகளில் இஷ்டமான தேவதை

(திருவா.1.1 5) என்கிற பாட்டிலும் संगृहीतம்.

11 இவை மூன்றும் ஒரு द्रव्यத்தில் रूपरसादिगुणங்கள் போலவும், ஒரு சரீரத்தில் वातपित्तकफங்கள் போலவும், प्रदेशभेदத்தாலும் कालभेदத்தாலும் ஸாம்ய वैषम्यங்களை

யை ஆராதய மூர்த்தியாகக் கொண்டனர் அந்தந்த தேவதைகள் மூலமும் பலனும் பெறுகின்றனர் அது அவர்கள் அப் பலன் அளிக்கவல்லரானமையால் அவ்வாறு அவர்கள் ஆனது நம் இறையவன் அருளாலே மூலகாரணமான திருமாலையே நேரில் தொழலாமே யெனனில், அதே தகும். அவரவர் ரஜோகுண தமோ குணங்கள் உள்ளவராகையால் அவற்றிறகு இணங்கி தானே ப்ரவர்த்திக்கலாகும் அதனுல் உயர்ந்த பலன் பெறவாகாமற்போகிறது 'कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः। तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया' என்று இதனை கீதையில் கண்ணபிரான் கண்டோக்த (ஸ்பஷ்ட)மாக்கினன். அதன ஸங்க்ரஹம இத்திரு வாய்மொழிப் பாட்டு

11 'ஸத்த்வாதி குணம் வெவ்வேறிடத்திலிருக்கு மாகில் எல்லாம் த்ரிகுணமாகாது மூன்றும் ஒவ்வொன்றிலுமிருக்குமாகில் எந்த குணத்திலுடைய கார்யம் எங்கே வருமென்று அறியவியலா பரகாசம் அப்ரகாசம் என்றாற் போலே கார்யம விருத்தமாயிருக்கிறதே'—என்னில்—மூன்றும் எங்கும் சேர்ந்தேயிருக்கும் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ஸ்வபாவமுடையதானலும் சேர்ந்திருக்கலாம் புஷ்பாதித்ரவ்யம் ஒவ்வொன்றிலும் ரூபம் ரஸம் மணம் இவைபோன்ற விஜாதீயங்கள் சேர்ந்தில்லையா? தவிர,

அடைந்த வைஷம்யத்தாலே அந்யோந்யம் அபிபவித்து, சில உத்பூதங்களாய் சில ஸஹகாரிகளாய்ப் போரா நிற்கும் ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் வரும் கதிகளை ஸத்த்வாதிகள் உத்தமாதமமத்யமவிபாகத்தாலே ஒன்பது வகையாக்கி ப்ரஹ்மாதிகள்(ளை) உத்தம ஸாத்த்விக கதி என்று சொல்லச

ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஒவ்வொன்றும் ஸமமாகவோ, விஷமமாகவோ (ஏற்றத்தாழவுடனே) ஒவ்வொரு காலத்தில ஒவ்வொருவிதமாக இருக்கும். உடலில வாதம் பித்தம் ச்லேஷ்மம என்பவை இருக்கின்றமை அதற்கு உதாரணமாம் ஒன்று மிககதானல் அதறகு மற்றவை அடங்கித் துணையாகும, அபிபவித்து—அடக்கி இநதகுணஙகளின வளததிறகிணஙக ப்ரஜை களுககுப் பிறவிகள் பேதபபடும, ஸத்துவகுணத்தால மேலகதி, ரஜோகுணததால நடுகதி, தமோகுணத தால அதோகதி மனு தமது ஸ்மருதியின் முடிவில் 12ஆவது அதயாயததில கூறும் போது, அந்தந்த குணததால் வரும கதி ஒவவொன்றிலும மும்மூன்று பிரிவைப் பணித்தார் (41—50) தமோகதியில் தாவ ராதிகளான—மிகவும கீழான பிறப்பு, யானை குதிரை சூத்ர மலேச்சாதிகள் நடுப்பிறப்பு வெருடன பாம்பிகபுருஷன ராக்ஷஸ பிசாசாதிகள் அதில் மேல பிறபபு என்றும், ராஜஸகதியில மல்லர் நடா முதலானோர் கீழபபட்ட பிறபபு அரசர்கள் ராஜ புரோஹிதாகள் போன்றவர் நடுபபிறப்பு, கநதாவ யக்ஷாதிகள் மேல் பிறப்பு என்றும், ஸாத்விக கதியில் தவமுனிவர் அநதணா தேவாகள் முதல்பிறப்பு, யாகம் செய்பவர் பித்ருக்கள் ரிஷிகள் போன்றவர்

செய்தே, **ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப்** பதினறு கூறு ஸத்துவம், ஒரு கூறு ரஜஸ்ஸு, ஒரு கூறு தமஸ்ஸு என்று தொடங்கி, **ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் குணத்ரய தாரதம்யம்** சொல்லுகையாலே, **'ப்ரஹ்மாத்யா: ஸகலா தேவா:'**, **'ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா'** **இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷேத்ரஜ்ஞரெல்லாரும்**

நடுப்பிறப்பு, பிரமன் பிரஜாபதிகள் முதலானோர் மிக மேலான பிறபென்றும் பிரித்தனர் இவ்வளவு உயர்ந்த பிரமனுக்கும் கலப்பற்ற **ஸத்துவகுண** மில்லை (சந்திரன பதினறு கலைகள் கொண்டபோது பூரணமாகிறுன் என்றதைக கொண்டு மனிதன் முதலான வஸ்துககளையும் பதினறு பாகஙகள் கொண்டதாகச் சொல்வது இயல்பு. அந்த நயாய மாய) பிரமனுககு 16ல் 14பாகங்கள் ஸத்துவம், ஒரு பாகம ரஜஸ்ஸு, ஒரு பாகம் தமஸ்ஸு எனறு கூறி எலலாம் மூன்று குணங்கள் சேர்நதவையே யெனறு சொல்லியிருககிறுர்.

(பிரமனிடமுள்ள இந்த ஸவல்ப்ப ரஜஸ் தமோ குணங்களே ராஜஸ தாமஸ கல்ப்பஙகளுககுச் சில ஸமயம காரணமாஞல் அவை மிகவானவிடத்தில் கேடடுககுக கேட்க வேண்டுமோ ?) **ப்ரஹ்மாத்யா: ஸகலா தேவா மநுஷ்யா: பஶவஶ்ச யே । விஷ்ணுமாயாமஹாவர்தகர்தாந்த்த- மஸாவ்ருதா:** (பிரமன முதலாக எல்லா ப்ராணிகளும் பகவானின் மாயையென்ற சுழலினுட்புறவிருளால சூழப்பெற்றவைகளே), **ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா ...முக்தம்... பிர்கு3ணை:** (புவியிலோ வானத்திலோ இம் முக்குணங் களால விடப்பட்ட ஜந்துவே கிடையாது) என்றபடி யாவர் பத்த ஜீவர் **க்ஷேத்ரஜ்ஞரெனறு க்ஷேத்ர**

இச்குணத்ரயத்தாலே பத்தர். இப்படி 'तमः शूद्रे रजः क्षत्रे ब्राह्मणे सत्वमुत्तमम' इत्यादिகளும் शरीरोपादानद्रव्यतारतम्य த்தைச் சொல்லுகிறன

12 सात्विकादिकल्पभेदங்களுககிடாக पुराणभेदங்களைச் சொல்லி, 'सात्विकेषु च कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः । तेष्वेव

மாகிய ப்ராக்ருத சரீரத்தில் இருக்கும் சேதனரைச் சொல்வதாம். கீழ்க்கூறிய பிறப்புக்களுக்குப் பூர்வ ஜன்மங்களில் அவரவர் செய்த குற்றங்கள் காரணங்க ளென்பதையும் மனு ஸ்ம்ருதியில் விளக்கியுள்ளார் இப்படி பிறந்தவர்கள் மனத்தில் குணமாறுதலால் மேலிடம் பெறுவர் இந்தக் குணங்கள் நேராக ஆத்மாவுக்கு இல்லை ; விசேஷணமான சரீராதிகளில் உள்ளவை என்று முன்னமே சொன்னோம் இவ வாறே சூத்ரனிடம் தமோகுணம், க்ஷத்ரியனிடம ரஜோகுணம், பிராமணனிடம் ஸத்துவகுணம் அதிக மென்ற வசனத்திற்கும் கருத்தாம் அவரவர் சரீரத் திற்குக் காரணமான பூதங்களிலே அந்தந்த குணம் மிக்கதாயிருப்பதால் அவ்வாறு உடல் வருகிறது

12 இப் பிறவிகள் நீடிக்காதபடி நன்னெறியை சாஸ்த்ரம் உபதேசிக்குமே ; என் இவை மிகுகின்றன என்னில்—புராணுதிசாஸ்த்ரங்களிலும் இந்த ஸாத் விகாதிப்பிரிவு உண்டு, புராணுதிகள் சொற்களின் தொகுதிகள், சப்தத்திற்கு ஸதவாதிகுணங்களிலலே யாகிலும் ஸத்துவாதிகுணம் உள்ள மனம் பெற்ற பிரமனுக்கு எந்த நாளில் எக்குணத்துடன் மனமிருக குமோ, அதற்குத் தக்கவாறு அவர் புராணம் இயற்றி

योगसंसिद्धा गमिष्यन्ति परां गतिम् ॥ என்கையாலே 'सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञानं' इत्यादिகளிற்படியே सात्त्विकपुराणங்களி னுடைய प्राबल्यமும राजस तामस. संकीर्णपुराणங்களி

பரசுரம் செய்வதாம், அநதப புராணஙகளின சுருக கமாகும் வியாஸரின் புராணஙகள், பிரமனுடைய ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கல்ப்பமாகும், ஒரு கல்ப்பம் ஸாததுவிகம், ஒனறு ராஜஸம், ஒனறு தாம ஸம் ஒன்றில் வேளைதோறும் வேருக எல்லாம் கலப்ப தால் ஸஙகீர்ணம் என்றவாறு நான்குவிதமாகும அதனுல் தான் புராணஙகளில் தததுவோபதேசம் ஒரே விதமாகாமல் மாறுகிறது எல்லாம் ப்ரமாண மாயிருக்கும்போது எதையெடுத்துக்கொள்வதென்று திகைக்கும் விவேகிகளுக்கு இநத உண்மையைப் புராணமே விளககுகிறது, மாதஸ்ய புராணத்தில் (29) கலப்பான கல்ப்பததில் ஸரஸ்வதிக்கும் பித் ருக்களுக்கும் தாமஸகலப்பத்தில் அகனி சிவாதி களுக்கும், ராஜஸத்தில் பிரமனுக்கும் ஸாத்துவிக த்தில் விஷ்ணுவுக்கும் பெருமை புராண மூலம் அறிவிக்கப் பட்டுள்ளது, விஷ்ணுவின் மேனமையின் வளத்தைக் கூறுகின்ற ஸாத்துவிக கல்ப்பங்களி லேயே யோகஙளிததி அதிகம்பெற்றுப் பலர் மோக்ஷம் பெறுவரென்றும் கூறப்பட்டுளது விஷ்ணுவிஷய மான யோகமின்றி வேறு யோகாதிகளால் மோக்ஷம் பெறவில்லை, ஸத்துவததால்தானே நல்ல ஞானம் பிறககும், இதனை விவேகியாதவர்கள் எல்லாம் புராணமாகையால் பிரமாணமென்று கொண்டு அந்தநதத் துறையிலிழிநது அதததற்குத் தக்க

னுடைய दौर्बल्यமும் சொல்லப்பட்டது साधारणமான शिल्पशास्त्रத்திலுமுள்பட, 'सामान्यनागर द्राविड[ळ]वेसरं चक्रमेण वै सत्त्वरजस्तमांसि ॥ महीसुरोर्वीपति वैश्यकास्ते हरिर्विधाता हर आदिदेवः (वाः?)' என்று गुणोत्कर्षापकर्षक्रमம் சொல்லுகை யாலே सात्त्विक पुराणोक्त भगवदुत्कर्षம். सुस्थिरம் ॥ இவ்விभाग மெல்லாம் काल.स्वभाव.नियति. यदृच्छादिमात्रத்தாலே என்

பலனோடு நிற்பர், இதனால் ஸம்ஸாரத்தில் எல்லாம் விருத்தியடைகிறது, புராணாதிகள் நிற்க; எல்லோ ருக்கும் பொதுவான சில்ப்பசாஸ்திரம் முதலானவற் றிலும் ஸத்துவத்தின் சிறப்பும் விஷ்ணுவின் மேன் மையும் சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க, அதைக் கொண்டே புராணத்தில் தெளியலாம், விமானத்தின் அமைப்புகளை நாகரம், த்ராவிடம் வேஸரம் என மூன்று வகையாகப் பிரித்து அவற்றில் முன் முன் குறித்தது உயர்ந்ததென்று தெரிவிப்பதற்காக இவை மூன்றும் அடைவாக ஸத்துவ ரஜஸ்தமோ குணங்களாம், ப்ராம்மண க்ஷத்ரிய வைச்யர்களாம், ஆதிமூர்த்திகளான விஷ்ணுப்ரஹ்ம ருத்ரர்களா மென்று ஸ்தோத்ரம் செய்ததே (आदिदेवः என்ற விடத்தில் आदिदेवाः என்று பாடமாய் மூவருக்கும் அந்வயிக்கிறது.) ஆகையால் ஸாத்விக புராணத்திற் கூறிய திருமாலின் ஏற்றமே ப்ராமாணிகமாகும், உலகில் காணப்படும் பற்பல பிரிவுகளுக்கு என்ன காரணமென்று வினவி ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தா னது, காரணத்தை யாராய்கின்றவர், காலம் காரணம் இயற்கையென்கிற ஸ்வபாவம் காரணம், ஒருவித வ்ய வஸ்தை காரணம், அல்லது யத்ருச்சை அதாவது

னும் पक्षங்கள் उपनिषத்திலே पूर्वपक्षங்களாகச் சொல்லப்பட்டன

13 "नित्या सततविक्रिया" இத்யாதிகளாலே क्षणक्षरणस्वभाव

எப்போது எது நேருமோ அது காரணம்; அல்லது ப்ரக்ருதி அல்லது ஜீவன் காரணம் என்றவாறு ஆராய்தலை தூஷித்து எப்போதும் தேவனேயான எம்பெருமானுக்கு அடக்கமான மாயையினிடமுள்ள இம் முக்குணங்கள் கர்மாதீனங்களாக ப்ரவர்த்திப்பதால் இப்பிரிவுகள் உள என்று ஸித்தாந்தம் செய்தது. இப்படி குணங்கள் நிரூபிக்கப் பெற்றன

13 இனி இம் முக்குணமுள்ள ப்ரக்ருதியையும் இது மூலமாகி உண்டுபண்ணும் கார்யங்களையும் விரித்துரைப்போம். இந்த த்ரிகுணத்ரவயம் நித்யமானது எப்போதும் மாறுதல்களை—விகாரத்தைப் பெற்றேயிருக்கும். ப்ரதிக்ஷணம் மாறுவதே இதற்கு இயற்கை. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மாறி மாறி வருவதை எல்லோரும் அறிவர். ப்ரளயகாலத்திலும் மாறிக் கொண்டே யிருக்கும். ஆனால் ஸ்ருஷ்டியில் ஒன்றோடொன்று மிக்க வேறுபாடுள்ள பலவாகப் பஞ்சபூதங்கள் வரையிலாக மாறுகின்றதே, அதுபோல் இன்றி—ஒரு ஸமயம் ஸத்துவகுணம் மிகும், மற்றவை குறையு மென்றவாறான இப்போதுள்ள மாறுதலின்றி, ஏற்றம் குறைவென்பதின்றி ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும், எங்கும் ஒரேவிதமாகப் பரிணமமாம், ப்ரளயத் துவக்கத்தில் உண்டான பரிணமம் ஸ்ருஷ்டியின் துவக்கம் வரையிலொன்றாகவே இருக்கலா

மான த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்கு ப்ரளயகாலத்திலும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரதேசாந்தரத்திலும் குணங்களினுடைய உத்பவாபிபவாதிபேதமற்று இவை ஸமங்களாய் நிற்கையாலே நிஸ்தரங்கஸமுத்ரத்தில் போலவும், தரங்கைகதேசாவஸ்தையில் ப்ரதேசாந்தரத்தில் போலவும ஸத்ருசவிகாரஸந்தானம் நடக்கும் இப்படி ஸமவிஷமவிகாரவிசிஷ்டவேஷத்தாலே ஸமஷ்டிவ்யஷ்ட்யாதி-விபாகம சொல்லுகிறது மேல உத்தரோத்தரங்களுக்கு

மே யேனனில், சாஸ்தரம் எப்போதும் க்ஷணந் தோறும் பரிணமிக்கறதாகச் சொல்லியிருப்பதால் அதை விடலாகாது ஸ்ருஷடிகாலத்திலும் எந்த பாகத்தில் ஸ்ருஷ்டி நடவா நிற்கிறதோ அது நீங்கலாக ப்ரதேசாநதரத்தில் ப்ரளயததிற் போல் ஸமமான பரிணமமே, ப்ரளயகால ப்ரகருதிக்கு முழுமையும் அலையற்றதான சமுத்ரம் த்ருஷ்டாநதம், ஸ்ருஷ்டிகாலப்ரக்ருதிக்கு ஓரிடம் தரங்கிதமாய்—அலை உண்டாகப்பெற்றதாய் மறறவிடம் அலையற்ற பாகமுமுடையதான கடல் த்ருஷ்டாநதம், சந்தானமாவது தொடர்ச்சி இப்பரிணமப்பிரிவைக் கொண்டு சமஷ்டி வ்யஷ்டி என்று விபாகம் செய்வதுண்டு. சமஷ்டி-பொதுவான ப்ராப்தி வ்யஷ்டி-வெவ்வேறான ப்ராப்தி (ஸ்ருஷ்டியின் இடையில் பஞ்சபூத ஸருஷ்டியுள்பட ஸ்மஷ்டி எனப்படும்; படைககபபடும் ஜீவர்களுக்கு எல்லாம் அது வரையில் பொதுவாயிருபபதால் அவரவருக்குத் தனித்தனியே தேஹம் போசயம் போகோபகரணமெல்லாம விதம் விதமாயிருக்குமதை வ்யஷடி] எனபர்) முன் முன பரிணமம் பின பின் வரும் பரிணமததிற்கு சமஷடியென்பதுமுண்டு;

पूर्वपूर्वावस्थैகள் (**पूर्वपूर्व**ங்கள்) **समष्टि**களாய் நிற்கும்

14 **अव्यक्त**ம் **अक्षर**த்திலே **लयि**க்குமென்றும், **अक्षर**ம் **तमस्**ஸிலே **लयि**க்குமென்றும், **तमस्**ஸு **एकीभवि**க்குமென்றும் **श्रुति** சொல்லுகையாலே **अव्यक्त**த்துக்கு முன்னே இரண்டு **अवस्थै** கொள்ளவேணும் இங்கு **अक्षरशब्द**த்திலே **क्षेत्रज्ञसमष्टिविवक्षै** கொண்டாலும்

---

14 மஹதாதியாய் மண்வரையிலான ஸ்ருஷ்டியில் முன் முன்வஸ்துவில் ஒரு பாகமே மாறுதலுற்று மற்ற பாகம் மாறுதலின்றி ஒரேவிதமாயிருப்பதால். மஹத்திற்குக் காரணமான ஸமத்ரிகுணத்தை அவ்யக்தமென்று ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் சொல்லும். ஆனால் **ஸுபாலோபநிஷத்தைப்** பார்க்கும்போது இந்த அவ்யக்தம் மூலமல்லாமல் அதற்கும் முன்னே இரண்டு நிலைகள் தெரியவரும். **अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयते, तमः परे देवे एकीभवति** என்று 'ப்ரளயத்தில் தமஸ்ஸென்பதே பரமாத்மாவுடன் ஒன்றி நிற்பது, அத் தமஸ்ஸில் லயிப்பது அக்ஷரம், அக்ஷரத்தில் லயிப்பது அவ்யக்தம்' என்றதே, அதனால் தமஸ்ஸே மூலப்ரக்ருதி. இங்கே சொன்ன அக்ஷரம் அசேதநம், சேதநவர்க்கத்தையும் அக்ஷரம் என்று கீதாதிகள் கூறும். அது வேறு. இங்கும் அக்ஷர பதத்தாலே ஜீவவர்க்கத்தைக் கொள்வது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே (1.3 10) தோன்றுகிறது. ஆனாலும் ஜீவன் மட்டும் பொருளல்ல, ஜீவனுடன் சேர்ந்துள்ள அசேதன பரிணமம் என்று பாஷ்யதாத்பர்யம். (இதை மேலே அக்ஷரத்தைச் சொல்லும்போது விவரிப்போம்)

अव्यक्तம் क्षेत्रज्ञविकारமல்லாமையாலும் क्षेत्रज्ञன் तमःपरिணாமமல்லாமையாலும் क्षेत्रज्ञसंसृष्टचिदवस्थाविशेषம் अक्षीकार्यம் लयம் சொல்லுகிற प्रकरणத்திலே तमஸ்ஸுக்கு एकीभावத்தைச் சொல்லுகையாலே तमोवस्थै கழிந்து மேல் வருவதோர் अवस्थान्तरமில்லை. प्रपञ्चसृष्ट्यर्थமாக विभक्तமான अंशம் महातमஸ்ஸோடே अविभक्तமாமளவேயுள்ளது.

15 "प्रकृतिर्या मयाऽऽख्याता व्यक्ताव्यक्तस्वरूपिणी। पुरुष-

ஏனெனில், ஜீவன் வேறு, அசேதநம் வேருனபடியால் அவயக்தம் ஜீவனிடம் லயிக்காது. ஜீவனும் அசேதநமான தமஸ்ஸில் லயிக்கவாகான். ஜீவனுக்கு அவ்யக்தம் பரிணமமுமன்று, ஜீவனும் தமஸ்ஸின் பரிணமமல்லன். இவையெல்லாம் லயிக்கின்றது போல் தமஸ்ஸும் லயிக்குமோ என்று நினைக்கவேண்டா, தம: பரே தேவே லீயதே என்றுமே ஏகீபவதி என்றதே. ஏகீபாவமும் லயமும் ஒன்ருகாது அப்படி கருத்தாகில் லீயதே என்றே ப்ரயோகமிருக்கும் லயமாவது இருக்கும் அவஸ்த்தை அழிவது. ஏகீபாவமாவது அவஸ்த்தை அழியாமல், ராமஸுக்ரீவயோரைக்யம்' என்ருற்போலே பிரிவு தெரியாதபடியான சேர்க்கை ஆக ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்திலே தமஸ்ஸில் ஒரு பாகம் பிரிந்தாற் போல் தோன்றி அக்ஷர பரிணமத்தைப் பெற்றது ப்ரளயத்தில் அப் பரிணமம் போனவுடன் அற்பவைஷம்யமுமின்றி அந்த பாகமும் பெருந்தமஸ்ஸோடு ஒன்ருய் பரமாத்ம விசேஷணமாகிறதென்க.

15. இப்படி ப்ரஹ்மத்தைப் போல் அசேதநத்ரவ்ய

ஆப்யுபாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மனி", "அவ்யக்தம் புருஷே ப்ரஹ்மந் நிஷ்க்ரியே ஸம்ப்ரலீயதே", "தஸ்மாதவ்யக்தமுத்பன்னம் த்ரிகுணம் த்விஜஸத்தம ॥" இத்யாதிகளிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களுக்கு உத்பத்திலயங்களைச் சொல்லுகையாலே இவை, மஹதாதிகள் ப்ரக்ருதிபரிணாமங்களானாற்போலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபவிகாரங்களென்று ப்ரமித்து 'ஈச்வராத் ப்ரக்ருதிபுருஷர்கள்' என்று சொல்லுமவர்களுக்கு, "ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி" இத்யாதிகளும், ஈச்வரனுடைய நித்யநிர்விகார நிர-

---

த்தையும் ப்ரளயத்திலிருப்பதாகச் சொல்லவாகுமோ ஒன்று தானே ப்ரளயத்திலிருப்பது ப்ரக்ருதியும் ஜீவவர்க்கமும் பரமாத்மாவினிடம் லயித்துவிடுவதாக ஸ்பஷ்டமாக பாரதம் கூறுமே, "வ்யக்தம் அவ்யக்தமென இருவிதமாக விருப்பதாக என்னால் சொல்லப்பட்ட மூலப்ரக்ருதியும், புருஷனென்ற ஜீவஸமஷ்டியும் இரண்டும் பரமாத்மாவினிடம் லயிக்கின்றன" என்றும், "அந்தணரே! அவ்யக்தமென்பது ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரமில்லாத பரமபுருஷனிடம் லயித்துவிடுகிறது" என்றும், "த்ரிகுணமான அவ்யக்தமானது உத்தமத்தரைவாணிகரே! பரமபுருஷனிடமிருந்து ஆதியில் பிறந்தது" என்றும் சொல்வது காண்க. ஆகையால் மஹதஹங்காராதிகளைப் போலே இவையும் பரிணாமங்களே என்று கருதி ஈச்வரனே ப்ரக்ருதியும் புருஷனுமாகப் பரிணமிக்கிறானென்பார் சிலர் (யாதவப்ரகாசாதிகள்). இது ப்ரமாணவிருத்தம் "ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் அநாதிகளென்வறிக, உண்டானவதில்லை" என்ற

वचःश्रुतिகளும் प्रकृतिपुरुषेश्वरர்கள் सन्मात्रब्रह्मத்தினுடைய नित्यव्यष्टिகள் எனகிற स्वमतமும் விரோதிககும் मोक्षக களுககு स्वरूपोत्पत्ति கொள்ளில अकृताभ्यागम कृतविप्रणा-

---

போன்ற வசனங்கள் உளவே ஈச்வரனே ப்ரக ருதியும் புருஷனுமாகப் பரிணமிக்கிறனென்றல், ஈச்வர ஸ்வருபம நிதயமாய் நிர்விகாரம நிரவயவம் என்கிற ச்ருதிகளும் விரோதிக்குமே, இநத வாதி களே, ப்ரக்ருதியும புருஷனும் ஈசவரனும ஸநமா த்ரமான ப்ரஹ்மததினுடைய நித்யவ்யஷ்டிகள் = நிதயமாகவே பிரிநதிருககும் பாகஙகள்—உண்டான வையல்ல என்று சொல்லியிருப்பதால் தஙகள் சொல்லுக்கும் விருத்தமாகும் இவ்வாதம மேலும் ஜீவர்களை அனுதியாகக கொள்ளாமல ஒரு ஸமயத்தில உண்டானவாகளென்று கொண்டால், முதலில உண் டாகும்போது எல்லா ஜீவர்களும் ஒரேவிதமாக உண் டானார்களா दुःखिसुखिधनिदरिद्रादिभेदம் இருககுமபடி பிறநதாாகளா முதற் பக்ஷத்தில் பிறகும் இது வரையில ஒரேவிதமாக இருககவேண்டும்; புண்ய பாபங்களிலே புத்தி மாறி பரவர்ததிககக காரணமில் லையாம, இரண்டாம் பக்ஷத்தில் துக்க ஸுகா दिभेदம் எப்படி ஏற்பட்டது அதற்குமுன் அவர் களே இல்லையாகையால் அவர்கள் செயல்களின் பலனகள் இவை என்னவொண்ணுதே ஆக अकृता- भ्यागमம் = செய்யாத கர்மாவுக்குப் பலாநுபவமென ற தோஷமாம் அதுபோல பரளயத்தில் அழிவதால் செய்த கர்மாவிற்கு பலனில்லாமறபோகலாமாகை யால் कृतविप्रणाशம் = செய்தது வீணுகுமென்பதுமாம்

யாதிகளும் வரும். ஆகையால் கார்யங்களான ஸர்வதத்வங்களுக்கும் ஸ்தூலாவஸ்த்தாசிதசித்விசிஷ்ட பரமாத்மாவின் பக்கலிலே விசேஷணதயா ஸ்வஸ்தா விலக்ஷணஸ்ருஷ்டிகளே யுள்ளது

அதனால் புண்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி குறையும், பாபங்களில் துணிவும் ஏற்படும், नाभुक्तं क्षीयते कर्म (பலன் அனுபவிக்கப்படாமல் கர்மா அழியாது) இத்யாதி விரோதமுமாம்.

இவ்வளவால்—ப்ரளயத்தில் பரமாத்மா மட்டுமில்லை, அசேதநமான ப்ரக்ருதியும் சேதநர்களான எல்லா ஜீவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணமாகவேயிருப்பதால் चिदचिद्विशिष्ट பரமாத்மாவே காரணம், அவ்வாறே கார்யமும். காரண தசையிலே चिदचित्तத்துக்கள் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும், கார்ய தசையில் ஸ்தூலமாயிருக்கும். ஸூக்ஷ்மமான பூர்வாவஸ்த்தையை யுடைய चिदचित்துக்களுடன்கூடி அவன் காரணமாகிறான். ஸ்த்தூலமான அவஸ்த்தையுடன் கூடி அவற்றிற்கு ஆத்மாவாகி அவனே கார்யமுமாகிறான். चिदचिद्विशिष्टனான பரமாத்மாவின் பக்கலிலே-அவனுக்கு விசேஷணமாகியே அவன் ஸங்கற்பத்தினாலேயே எல்லா தத்துவங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டியுள்ளது. அந்த ஸ்ருஷ்டியாவது அசேதந விஷயத்தில் மஹத்தத்வ, அஹங்காரத்வாதி அவஸ்த்தைகளை நேராகப் பெறுகையேயாம். ஜீவர்களுக்கு நேரில் அவஸ்த்தையில்லை. அவர்களுக்கு விசேஷணமான தர்மபூத ஜ்ஞானத்திலே அவர்கள் கொள்ளும் தேஹத்தை அறிப்பத்தற்குத் தக்க அவஸ்த்தைகள் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உண்டாகிறபடி

16 இவ்வர்த்தை, “मनुरप्याह वेदार्थं स्मृत्वा यन्मुनिसत्तम॥” (வி பு6 5 63) என று परिगृहीतனுன மஹாஷி, “आसादिदं

யால ஞானமெனகிற விசேஷணம வாயிலாகவே ஜீவா களுககு அவஸததாபராபதி பரமாதமாவுககு சேதநம அசேதநம இரண்டும சரீரமாயவிடடபடியால புதிய அவஸதைதகள அஙகு உண்டானவை அவை வாயி லாகப பரமபரயா பரமாதமாவினிடமுமாகினறன ஆகையால அதவாரகமாகவோ ஸதவாரகமாகவோ மாறுதல = பரிணமம எனற அவஸ்த்தை யுண்டாவ தால எலலாம காாயமாகும இவ்வாறேயனறி, ‘மூல பரகருதியும் ஜீவாகளும் ஆதியில் இலலை—உண் டானவை’ எனபதில்லை யென்றதாயிற று.

16 இவ்விஷயம் மநுவினுலே முதலிலேயே மொழி யபபெறறது மோக்ஷததையும அதன உபாயததை யும பறறிப பேசுமபோது பராசர முனிவா ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே இநத மனுவை வெகுமதிதது அவா சலோகம ஒனறையும் குறிததாா मनुरप्याह वेदार्थं स्मृत्वा यन्मुनिसत्तम। तदेतच्छ्रूयतामद्य संबन्धे गदतो मम। (முனி ச்ரேஷடரே வேததின பொருளை மனததில் நினைத்து (மேலே கூறபபோகிறபடி முணடகோபநிஷத்தில மொழியபபெறற பராபரவித்யா விஷயததை மனத திற்கொணடு)மனுஎனன சொனனுரோ, பரகருதமான மோக்ஷம அதன உபாயம் எனறவற்றின ஸம்பந்த மாக அதை நான சொல்லக கேளீர் அவா சொன்ன தாவது द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परञ्च यत्। शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति என்றதாம் அதன பொருள்

तमोभूत' என்று தொடங்கி, "सोऽभिध्याय शरीरात् स्वात् सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः" என்று उपबृंहித்தான்.

வேதததிலாழநதவன பரபரஹமமெனற பரமாதமா வைப பெறுகிருன என்றவாறலல பரமாத்மா முகய பரஹமம அநத பரஹமததைப பெற வேறு இரணடு பிரமமஙகளைப பெறவேணடும அவை சபத பரஹ்மமும் பரப்ரஹ்மமும சபதபரஹமமாவது வேதஙகளை ஸாஙகமாக ஓதி ஆசார்ய மூலமாகப பெறற வேதாநதார்தத ச்ரவணம. பரபரஹ்மமாவது விவேகாதிகள் மூலமாக பகதி மாாகத்திலிருந்து பெற்ற பரவிதயை சரவணமென்ற சபதப்ரஹமத தால் பரவிதயையாகிற பரபரஹ்மததைப பெறுகிருனெனபதாம் அதைப் பெற்ருல அதுவே பரமாத மாவைப் பெறுகையாகிற மோக்ஷததிறகு விரகாகிறதெனறு மனுவின கருத்து இபபடி ரிஷியால கொண்டாடபபெறற மஹர்ஷியான மனுவே மோக்ஷோபாய விஷயத்திலேபோல, ஜகத்தின் ஸருஷடி காரண விஷயததிலே முதலிற சொலலியிருபபதாவது —आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् என்று தொடங்கிய பல ச்லோகஙகள (இவறறின பொருளை ஸ்மருதயதி கரண சருதபரகாசிகையில விரிவாகக காண்க) பரளயகாலததிலே இவ்வுலகு காணபபடாமல, இதனை ஊஹிக்க அறிகுறிகளுமிலலாமல, தமஸ்ஸு என்று சொலலப்படும் வஸதுவாகவே (ஸூக்ஷ்ம தசையைப பெறறே) இருநதது பிறகுத தானே தோன்றிய பகவான ஒருபுறம் தமஸ என்ற தசையை

17 'தமஸஸுக்கு அவ்வருகே' என்றும், 'தமஸ்ஸை பேதிக்கும்' என்றும் சருதிகள் சொலலுகையாலும், "तमसः परमो धाता", "एकं पाद नोद्धरति स लीलार्थं", "अपेत्याह्निमा

நீக்கி அவ்யக்தமெனபதாக அதை மாற்றி அதை சரீரமாகவுடையனுய், பஞ்சமஹாபூதஙகளுககுக் காரணமான செயலும் சகதியுமுடையனுய் ஆவிர்பவிதது தன் உடலான அசேதனவஸதுவினின்று தேவ திரயங்மனுஷயஸதாவரபரஜைகளைப படைக்க விருமபி ஸஙகறபிதது, நீரை முதலில படைதது, அதில் ஜீவ ஸமஷடியா(ஸமுதாயமா)கிற வீர்யத்தைப் படைககச சோததான என்றவாறு இபபடி வேதாந்தஙகளிலுள்ள காரணவாகயஙகளுககு உபபருமஹணம இதனின்று. 'பரபஞ்ச காரணமான அவயகதத்திறகும முநதியதாம தமஸ்ஸென்பது அது ப்ரளயததில அழிவதிலலை பகவானுக்கு சரீரம் இதனின்று ஜலாதிபஞசபூதங்கள் வர அவறறின்மூலமான தேஹஙகளைக்கொணடு ஜீவாகளின் பிறவியாம் ஜீவர்கள் முனனமேயிருநதவர் அந்த பரமாத்மா பகவான = விஷ்ணு என்றெல்லாம் தெளிவாகும்

17 இத தமஸ்ஸு பரமாத்மாவைப் போலவும் கால த்ரவ்யாதிகளைப போலவும் எஙகும் பரவியதன்று, 'तमसः परमो धाता' "தமஸ்ஸுககு மேலானவிடத்திலே ஸர்வகாரணமான ஸர்வேச்வரன் இருககிறுன்" "समुद्धरन्—ப்ரக்ருதியை விட்டு மேலே ஜீவர்களை எழுவிப்பவனுயினும் सः அந்த பகவான் लीलार्थं—தனது லீலாரஸத்திற்காக एकं पादम्=पादोऽस्य विश्वा भूतानि என்று பரமபதத்தில் முக்கால், இங்குக் கால்

हित्वा संभविष्ये निरामयम् ॥" இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் இத தமஸ்ஸுக்கு பரிச்சின்னத்வம் ஸித்திக்கையால இதற்கு வ்யாபித்வானந்த்யாதிகளும் ஸ்வகார்யவ்யாப்தி-நித்யத்வ-அம்சாநந்த்ய-போகாநந்த்யாதிபரம் இதறகு ஸாங்க்யர் சொல்லும் ஸர்வோபாதானத்வானுமானம் ச்ருத்யாதிபாதிதம் இது லௌகிகதமஸ்ஸனெறன்றுமிடம் தமோஜ்யோதிஸ்ஸுக்கள் இரண்டும் உதியாத காலத்திலே வர்த்திக்கிறது எனகையாலே ஸித்தம், இந்த தமஸ்ஸைப் பற்ற மாயாசப்தம் விசித்ரஸ்ருஷ்ட்யுபகரணதையாலே உபபந்நம்

என்னப்பட்ட ப்ரக்ருதியிலுள்ள ஜீவவாககத்தை, न उद्धरति-முழுமையும உத்தரிப்பதில்லை அல்லது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலுள்ள ஜீவரில் காலபாகமான அஸுரவர்க்கத்தை உத்தரிப்பதில்லை" अपेत्येति (भा.शां 312)-"अपेत्य விலகி अहं-நான் इमां-இந்த ப்ரகருதியை ரோகத்திற்கிடமாகையால் हित्वा விட்டு अपेत्य அப்பால் சென்று निरामयं ரோகத்திற்கிடமாகாத பகவானை அல்லது பரமபதத்தை संभविष्ये பெறப் போகிறேன்" இத்யாதிகளாலே परिच्छिन्नत्वं—மேல் திக்கில் எங்கும் பரவாமல் ஒரு வரம்பில் முடிகையாம். व्याप्तिरूपेण संबन्धस्तस्याश्च पुरुषस्य च என்று பரக்ருதிக்கு வ்யாப்தி-பரவியிருத்தல் கூறப்பெற்றதென்னில், அது அணுஜீவ ஸாமான்யமும்தானும் கார்யமான ப்ரபஞ்சமுள்ளவிடமெல்லாம் உட்புகுந்திருப்பைப்பற்றவாம் तदनन्तमसंख्यातप्रमाणमென்று आनन्त्यं ஸர்வதேசகால வ்யாப்தி சொல்லிற்றேயென்னில், आनन्त्यமாவது கால பரிச்சேதமில்லாமை எண்ணற்ற அவயவங்களையோ

18 இது मिथ्यार्थवाचि என்பார்க்கு, "देवमायेव निर्मिता", "तेन मायासहस्रं तत्" इत्यादिप्रयोग(गान्तर)ங்கள் विरोधि

மோ ஹேதுக்களையோ கொண்டிருக்கையுமாம், ஸாங்கயர் மஹதாதிகள் பரிமிதங்களாகையாலே அழிகின்றன மூல ப்ரக்ருதி அழியாததாகையால் அபரிமிதம்—வியாபித்தது, எங்கும் பரவியதென்பர் तमसः परस्तात् என்று மேலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லி ப்ரக்ருதியைக் கடந்து அங்கே செல்வதை ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வதால் அது बाधிக்கப்படும் தமஸ என்ற சொல்லைக்கொண்டு லோகப்ரஸித்தமான தமஸ்ஸும் அதாவது இருளும் இதுவுமொன்றென்ன வேண்டா, இருள தேஜஸ்ஸுக்கு எதிரியாய் உலகில் படைக்கப்பட்ட கருநிறமான பரிமித வஸ்து இது नाहो न रात्रः नासीत् तमो ज्योतिरभून्न चान्यत् என்றபடி இவ்விருள் உண்டாகாத காலத்தில இருக்கும நிறமற்ற வஸ்துவாம

18 अस्मान् मायी सृजते, मम माया दुरत्यया என்று மாயா சப்த ப்ரயோகத்தாலே இது பொய்யான வஸ்து என்பா அத்வைதிகள் மாயாசப்தத்திற்குப் பொய்யென்பது பொருளாகாது ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் ஸீதைப்பிராட்டியின் மேன்மையைக் கூறுமிடத்து, 'जनककुले जाता देवमायेव निर्मिता' என்று உருவாக்கப் பெற்ற எம்பெருமானின் மாயை போன்றவளென்றவிடத்தில் பொய் என்ற பொருள் பொருந்துமோ? பொய்யிலே நிர்மாணம் செய்வதென்? तेन मायासहस्रं तत् शम्बरस्याऽऽशुगामिना என்று ஹிரண்யகசிபுவின ஏவலின மேல் சம்பராஸுரன ப்ரேரித்த ஆயிரம் மாயை

களும், प्रयोगान्तरங்களிலும் मिथ्यार्थप्रकाशनங்களிலே मायाशब्दத்துக்கு मुख्यत्वம், मिथ्यार्थத்தில் प्रयोगம் औपचारिकம் இபபடி नीतिशास्त्रोक्तसामादिसप्तोपायங்களில்

களும பரஹ்லாதனென்ற சிறு பிள்ளையைக காக்கும் आशुगामिना விரைந்து வந்த திருவாழியினாலே ऐकैकश्येन ஒன்றொன்றாக விடாமல் அழிக்கப்பெற்றன என்ற விடத்தில் ஆயுதத்தினால் மாயைககு அழிவு சொன்ன தால் அது மெய்யென்பது விளங்கும் பொய்யாகில் தத்துவஞானத்தாலன்றோ போகும் ப்ரஹ்லாத தத்துவ ஜ்ஞானத்தினால் முன்னமே போன பொய் யைப் போக்கத் திருவாழி எதற்கு? விஷ்ணுவின் முயற்சிதான் எதற்கு? ப்ரஹ்லாதருககு தத்துவ ஜ்ஞானமில்லை யென்றாலும் பொய்யான மாயை யினால் அவனுக்கு என்ன தீங்கு செய்யலாகும்? ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் கடிக்குமோ? ஆகையால் மாயை என்ற சொல்லுக்கு ஆச்சர்ய கார்யம் செய்யும் வஸ்து என்றே பொருளாம் ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காட்டி மயக்குமவனை மாயாவி என்கிறார்களே, அங்கு மாயையென்கிற ப்ரயோகமும் பொய்யைச் சொல்வ தன்று பொய்யானவற்றின் தோற்றத்திற்குக் காரண மாய் அவனிடமுள்ள சரக்கு மாயை, அல்லது அந்தத் தோற்றம் மாயை? அதுமூலம் ஆச்சர்ய கார்யம விளைகிறபடியால். ஆகையால் முக்கியமான பொரு ளையே அங்கும கொள்க தோற்றின அந்த வஸ்துவை மாயையென்பது முக்கிய ப்ரயோகமன்று. கங்கைக் கரையை கங்கையென்பதுபோல் முக்யத்தின் ஸம்

मायेन्द्रजालविभाग(மும் अन्यथापरिणामशक्तियாலும் अन्यथा-प्रकाशनशक्तियாலும் கண்டுகொள்வது.

19 "प्रकृतिः कारणं माया ... अव्याकृतमस-द्योत योनिः ... अलिङ्गं गुणसामान्यं प्रधानं

பநதமென்கிற லக்ஷணையாலாம் நீதிசாஸ்தரத்திலே (காமந்தகம்) ஸாமம் தானம பேதம தணடம் மாயை உபேக்ஷை இநதரஜாலம் எனறு ஏழு உபாயங்கள் சொல்லப்பெறறன (नी.ना.च. 7 14) (स.सि पु. 40.) அந்த மாயா சப்தமும் இப்படியேயாம் அந்த நீதிகர நதத்தில் விளக்கியபடியே மாயையாவது வேறுவித மாக வஸ்துவையே விசித்ரமாக மாற்றுவது, இநதர ஜாலமாவது வேறுவிதமான தோற்றத்தை யளிப பது என வேறு பாடு காண்க ஸூக்ஷ்மமான மூல ப்ரக்ருதியினின்று அறபுதங்களான இபபிரபஞ்சங கள் உண்டாகின்றன என்ருல் அது மாயையாகத் தட்டென்? (வேததிலும் मायां तु प्रकृतिं विद्यात् என்ற வாக்யத்திற்கு, 'கீழே மாயையென்ருனறைச் சொன்னேனே, அதை மூலப்ரக்ருதியென்ற அற்புத வஸ்துவாகக்கொள்' என்றே பொருளாம பரகருதி பொய்யாகுமென்று விபரீதமாகப் பொருள் கூறுவது ஸந்தர்ப்பத்திற்குச் சேராது)

19இந்த ப்ரக்ருத்திக்கு நிகண்டுவில் காரணம, மாயை என்ருற்போன்ற பெயர்கள் பல கூறப்பெற்றன அததற்குத் தககவாறு பொருள் ஆராய்க உதாரண மாக—त्रयी—மூன்று குணம் உள்ளது மாயை என்ற சொல்லிலே ரூடிசக்தியாம் சிலர் या मा எது வேண்டா மோ அது என்ற பொருளிலாம் मायाசப்தமென்பர்

मूलकारणम् । विद्याऽविद्या चाङ्गभावः ग्रन्थिः पाशश्च जालकः ॥ सलिलं प्रतिमा शुद्धिः कालोऽव्यक्तं कला निशा । मृत्युर्ब्रह्म समुद्रश्च वाक् प्रज्ञा निरवलिप्यः ॥" என்று றபோலவும், மற்றும் இதுக்குச் சொல்லும் रजःप्रभृतिகளான பேர்களுக் கெல்லாம் यथासंभवं योग-रूढि-गोण(गौणी?)-लक्षणावृत्ति களாலே उचितनिर्वाहமுண்டு.

20 [அக்ஷரம்] अव्यक्ततमोमध्यपठितமான अक्षरशब्दத்தை ஜீவவிஷய மாக எடுத்த ग्रन्थங்களுக்கு तदवस्थत्रिगुणद्रव्य-विशिष्टचेतनसमष्टिविशेषத்திலே तात्पर्यம் अक्षरशब्दம்

अलिङ्गं—யுக்தியால் ஸாதிக்கவாகாதது, गुणसामान्यम् மூன்று குணங்களின் ஸாம்யாவஸ்தையை विद्या—சரீர மூலமாக ஜ்ஞானத்திற்கு காரணம் अविद्या அஜ்ஞா னஹேது. இங்கு லக்ஷணை, अंगभावः பகவானுக்கு உடலான வஸ்து, ஜீவாத்மாக்களுக்காக ஏற்பட்ட வஸ்துவென்னலுமாம் पाशः கயிறு போல் बन्धகாரண மென்று गौणी வ்ருத்தி. பிறவுமிவ்வாறும்:

20. இதில் முதல் முதலுண்டாவது அக்ஷரமென்ற அசித் வஸ்து ப்ரஹ்மமொன்றை अक्षर மென்கிறது ச்ருதி என்று கீழே கூறினம். அக்ஷராதிகரணத்திலே 1–3–10 ஸூத்ர–அவதாரிகையில் सुबाल ச்ருதியில் அக்ஷர சப்தத்திற்கு ஜீவனைப் பொருளாகக் கொண் டுளார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அத்ருச்யத்வாதிகரணத்திலே (1—2—23) ஸூத்ரத்தின் முடிவிலே ப்ரக்ருதியும் அக்ஷரசப்தத்திற்குப் பொருளாம் கார்யங்களுக்குள் अश्नुते =பரவியிருப்பதால்; அல்லது மஹதாதி பரிணா மங்கள் கொண்டு வெவ்வேறு பேர் பெறுவது போலன்றி ப்ரளயத்திலே ஒரே ரீதியான பரிணா

प्रकरणानुगुणமாக "अक्षरं न क्षरं प्रोक्तं अश्नोतेर्वा सरोऽक्षरम्" என்கிற व्युत्पत्तिகளாலே प्रकृति-पुरुष-ईश्वरतत्त्वங்கள் மூன்றிலும் प्रयुक्तம். இவ் अचेतनविशेषமான अक्षरத்தை

மங்களே யாகையாலே வேறு போ பெறும பரிணாம மில்லை யானது பறறி க்ஷரணமில்லையென அக்ஷர மாமென்றும் அருளினா முதலிற சொன்னவாறு ஜீவனை ச்ருதியில கொண்டால பரகரணத்திறகுச சேராது அதனல் அக்ஷரசபதத்தால தனி ஜீவனைச் சொலலாமல் தரிகுணத்ரவ்யத்துடன சோத்தே ஜீவனைக கொள்ளவேண்டும அவதாரிகையில ஜீவ ப்ரதானமாகச சொலலவேண்டியிருநததால त्रिगुण-द्रव्यविशिष्टचेतनஎனறது உணமையானபொருள் சேதந ஸமஸ்ருஷடாசேதநவிசேஷ மெனபதே யென்று முனனமே மொழிநதோம் ஜீவனைககூட இணைதத தறகுக கருதது எனனவெனில்—பரளயத்திலே அழிநது இரைந்து எங்கெங்கோ உள்ள ஜீவர்களில எவ்வளவு ஜீவாகளுககு இநத பரகருதிபரிணாம பரதேசததில பிறவிகளை ஸஙகல்பித்திருககிறுனே அநத ஜீவத்திரளை அஙகே தமஸஸின் முதற பரிணாமத்திலே சோததிருககிறுன எனறறிவிப்ப தறகாக வென்க ஸ்ரீபாஷ்யகாரா முனனே குறிதத இரண்டு பொருளும,வயாகரண ஸமமதமானவையே மஹாபாஷ்யத்திலே அக்ஷரம எனற சொலலானது ந க்ஷரம் அக்ஷரம் எனற விகரஹததிலே, அழியா ததென்ற பொருள்பெறும अश्नुते,வியாபிககிறதென்ற பொருளில் अशु எனபதன மேல் ஸரபரத்யயம

मुक्तருக்கும் ईश्वरனுக்கும் भोगस्थानமென்று பிறர் சொன்ன अर्थத்துக்கு मूलமில்லாமையாலே अप्राकृतपरम-

---

சேர்த்து அக்ஷரம் என்னலாம் என்றுரே அத்ருச்யத்வாதிகரணத்திற் கண்டபடி அக்ஷரபதம் यया तदक्षर-मधिगम्यते என்று பரமாத்ம விஷயமாகவும் अक्षरात् परतः परः என்று ப்ரக்ருதிவிஷயமாகவும் உளது, अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तः என்று ஜீவவிஷயத்திலும் உள்ளது. இம்மூன்றும் க்ஷரணமில்லாதது பரமாத்மாவினிடமோ ஜீவனிடமோ ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலென்ற பரிணமம் கிடையாது. ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி த்ரவியம் ப்ரளயத்தில் ஸமபரிணமங்கள் உள்ளதாலும் வேறுன பெயர் பெறவான பரிணமமில்லை. இப்படி மூலப்ரக்ருதியை அக்ஷரமென்னலாம், அதிலிருந்து பரிணமமானதற்கு அக்ஷரமென்ற பெயர் தகுமா அடுத்த பரிணமத்திலே அப்பெயர் போகின்றதே. அக்ஷரம் தமஸி லீயதே என க்ஷரணமும் கூறப்பெற்றதே அப்படியாலல் घटपटादिகளும் அக்ஷரமாகலாமே என்றுராய்ந்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அதொன்றைமட்டும் अक्षरமாகக் குறித்ததற்கு ஜீவ ஸமஷ்டியின் ஒருவிதமான சேர்க்கைத் தோற்றம் காரணமென்றருளினரென்றறிக. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில் விரிவு.

யாதவ ப்ரகாசர் இந்த ப்ரக்ருதி பரிணமமான அக்ஷரத்தையே ஸ்ரீவைகுண்டமென்றுர். பஞ்சபூதமாகாமல் ரூபரஸாதிகளில்லாமல் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள இது பஞ்சபூதங்களும் நகர மண்டபகோபுர

व्योमத்தில் **अक्षर-व्योमशब्दप्रयोग**த்தையும், "**पुराणमाका-शमव्ययम्**" **इत्यादिप्रयोग**த்தையும் கொண்டு இப்படி **भ्रमि**த்தார்களாமித்தனை.

விமாநாதி போகய போகஸ்த்தானஙகளும் நிறைந்த வைகுண்டமாக எஙஙனேயாகும்? மேலும் அக்ஷரம் லயிக்குமென்றதால் வைகுண்டமும் லயித்து மோக்ஷா நந்தமும் அநித்யமாய்விடும் **कूटस्थोऽक्षर उच्यते** என்றபடி முக்தர்களை அக்ஷரசப்தத்தால் சொல்வதால் ஜீவர்களோடு சேர்ந்த இநத ப்ரகருதிகார்யத்தை முக்தர்களின் ஸ்த்தானமான பரமபதமாக நினைத் தார்போலும், ஸமஷ்டி ஜீவர்களான அக்ஷரங்கள் கொண்ட ப்ரக்ருதியே அக்ஷரம். **रजसः परा्के, तमसः परस्तात्** இத்யாதிகளாலே ரஜஸ் தமஸஸான மூல ப்ரக்ருதிகரும அப்பாலான பரமபதம் அதிற் சேர்ந்த அக்ஷரமாகுமோ? பஞ்சபூதங்களிற் சேர்ந்த ஆகா சத்தினிலும் வேறுகை தோற்ற ப்ரக்ருதியில் பரமா காசம் பரமவ்யோம என்ற சொலலையும் வைகுந்த த்திலும் **सोऽक्षरे परमे व्योमन्, यदाऽऽकाशं सनातनम्** இத்யாதியில் அக்ஷர, வ்யோம. ஆகாசசப்தப்ரயோ கத்தையும் பார்த்து **साद्रृश्य** மூலமான ஐக்ய பரம த்திலான பேச்சாமித்து. அக்ஷரசப்தமும், அவ்யக்த சப்தம்போலே **तदव्यक्तमाह हि, अव्यक्तोऽक्षर** என்றிப் படி பரமாத்ம ஜீவாத்மவிஷயத்திலும் ப்ரயோகிக கப்படும் முக்குணமும் ஸமமானநிலை ப்ரளயத்தில், வைஷம்யம் அக்ஷரபரிணமத்திலே வரவேண்டும், அவ் யக்த பரிணமத்தில் அது திண்ணம் அப்படியிருக்க

21 அவ்யக்தம்—'இவ்अक्षरத்திலே लयिக்கும்' என்று தின अव्यक्तத்தில் गुणवैषम्यத்தால வரும பிரிவு தோற்று மையாலும் रूढियாலும் अव्यक्तशब्दம் प्रयुक्तமாகிறது 22 மஹான் இதில் முற்பட गुणवैषम्यविभक्तप्रदेशத்திலே பிறநத विकारம் மேல்வரும் कार्यங்களெல்லாத்திலும் பெரிதானஅளவாலே महानென்றுபேர்பெற்றிருக்கும்

வ்யக்தமென்னுமே அவ்யகதமெனறது 'மஹதாதி விகாரஙகளிலே அந்த வைஷம்யம் தோறறுகிறது; இங்கே இருநதும் தோற்றவில்லை என்பதாலாம் வ்யகதமாகாமைக்கு முடிவு இதில் என்பதற்காக இதை அவ்யகதமென்பது. இதற்கு இங்கு மட்டும் அதிக ப்ரயோகமென்று ரூடியும் கொள்ளலாம் ஜீவபரமாத்மாககள்விஷயத்திலே வெறும் யோகம்; இங்கே யோகரூடி பங்கஜ சப்தத்திற்கு தாமரை யில் யோகமும் ரூடியும்; தவளையில் யோகம்மட்டும் அதுவும்சேற்றிலுண்டாவதன்றோ அதுபோலென்க

22 அவ்யகதத்தினின்று மஹத் என்கிற பெயரை யுடைய தத்துவம் உண்டாகிறது. குணவைஷம்யம் சிறிதுமுன்னமேயுள்ளது அதேதமஸ்ஸுககு विभागம். இதற்குமேலுள்ள வ்யக்தங்களுக்கெல்லாம் இது பெரிதானபடியால் இதற்கு மஹத் என்று பெயராம். 'மஹத்தினின்று அஹங்காரம், அஹங்காரத்தினின்று மனது' என்று ஸித்தாநதமாம் மனுஸ்ம்ருதியில் இதற்குமாருக மனது, அஹங்காரம், மஹத்து என்கிற

160ப 21வ "அக்ஷரசப்தம் போலே அவ்யக்தசப்தமும்" என்று திருத்துக

अधिकृत आप्ततम-अनन्यथासिद्धानेकशास्त्रங்களிலே महदहंकारा-दिक्रமத்தாலே सृष्टि சொல்லுகையாலே 'उद्बबर्हात्मनश्चैवं मनस्सदसदात्मकम् । मनसश्चाप्यहंकारमभिमन्तारमीश्वरम् ॥ महान्तमेव चात्मानं सर्वाणि त्रिगुणानि च । विषयाणां ग्रहीतॄणि शनैः पञ्चेन्द्रियाणि च' இத்யாதிவசனங்கள் अन्यपरங்களா

அடைவு தெரிகிறதே என்கிற கேள்வியைப் பரிஹரிக்க अधिकृते த்யாதி. ஸ்ருஷ்டியையே சொல்வதற்கு வந்த சாஸ்த்ரமாகையாலே அதிலே அதிக்ருதமென்னப்படும் விஷ்ணுபுராணாதி. அதுவும் ஆப்ததமம் = மிகவும் நம்பப்பட்டிருப்பது. अन्यथाவாகப் பொருள் சொல்ல வியலாதாகையால் அந்த வாக்யம் अनन्यथासिद्धம் அத்தகைய சாஸ்த்ரங்களின் படி பரிணாமமும் பெயருமாம் இனி மனுவாக்யத்தில் மாறுதல் தோன்றுகிறதே; அதன் பொருளாவது—'பகவான் தன்னிடமிருந்து நல்லதும் கெட்டதுமான மனத்தை வ்யக்தமாக்கினன். தேஹத்தில் (அஹம்மான) அஹம் என்ற அபிமானத்திற்குக் கர்த்தாவாய் தேஹேந்த்ரியாதிகளுக்கு ப்ரேரகமுமான அஹங்காரத்தை அதனின்றும், அதனின்று மஹத் என்ற ஆத்மா (வியாபித்தவஸ்து)வையும் எல்லா த்ரிகுணங்களையும். சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்களை க்ரஹிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் எழுப்பினன் என்றதன்றோ என்னில்—இதில் முரண்பாடு தோற்றுவதால் மற்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கிணங்க இதையே अन्यपरமாக—வேறு கருத்தில் வந்ததாக்குக

எவ்வாறெனில்—இந்த ச்லோகங்களுக்கு முன்னமே பரமாத்மாவினிடமிருந்து நான்முகப்ரஹ்மாவின்

பிறவியும், பரஹ்மாண்டம் கீழ்மேலுலகங்கள் எல்லாம் உண்டானமையும் கூறப்பெற்றிருப்பதால் இப்படி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்னுன இந்த ச்லோகங்களிலே மஹதஹங்காராதிஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்வது சேராது ஆகையால் உலகம் படைத்தபிறகு அவ்வுலகில் வ்யஷ்டியான பரஜைகளின் படைப்பு இங்கே பணிக்கப்படுகிறது, மஹதஹங்கார மனஸ்ஸுக்களில் ஞானத்திற்கு முக்கியக் கருவி மனமே அதனுல் வரும் தேஹாத்மப்ரமத்திற்கு அஹங்காரம் துணை, அதன் பிறகு தேஹத்திற்கான புருஷார்த்தம் பெற விரும்பி இதை நான் செய்யவேண்டுமென்கிருன் ஜீவன் இப்படி வரும் அத்யவஸாயத்திற்கு மஹத்தத்துவம் துணை இம்மூன்றும் கருவிகள் என்கிற ஸாங்க்யமதத்தை இசையாமல், 'மனமே முக்கியக்கருவி, அதற்கு மற்ற இரண்டும் துணை' என்பதை இவ்வாசாரியருடைய மேலஸூக்தியினின்றே காணக அதற்கு இணங்க முக்கியமான மனத்தை முன்னும், அடுத்தபடி வரும் தேஹாத்மபரமத்திற்குத் துணையான அஹங்காரத்தை அதன பிறகும, பிறகு காரியம் செய்யும்போது வரும் அத்யவஸாயத்திறகுத் துணையான மஹத்தை அதன் பின்னும் மனு மஹர்ஷி மொழிகினருர்—அதன்மேல் இந்திரிய பரேரணை, அறிவு, செயலெல்லாமாகும் ஆக மனுச்லோகார்த்தமெனனவெனில—முன்னமே மஹதஹங்காரமன.க்ரமமாகப் படைக்கப்பட்டவற்றிலே ஜீவர்களின உபயோகத்திற்காக நலலதும் கெட்

மத்தனை இம்महान्, क्षेत्रज्ञர்க்கு मनस्ஸு अध्यवसायहेतु வாம்போது सहकारியானவளவாலே महान् वै बुद्धिलक्षणः என்று சொல்லப்பட்டது. இதுதனக்கே स्मृत्यादिகளைச் சொல்லும் सांख्यர்க்கு[ம்] आत्मसद्भावத்திலே

டதுமான ஞானக்கருவியான மனத்தை ப்ரதான மாக்கி அதன்கார்யத்திற்காக அதற்குத் துணையாக அஹங்காரத்தைக் கொண்டு அதனுல் தேஹாத்மப்ர மம் வந்தபிறகு இவ்விரண்டையும் வியாபித்து ஆத்மாவென்றே சொல்லப்படும் மஹத்தத்துவத்தை எடுத்து அத்யவஸாயத்திற்காகக் கொண்டான். மேலே இந்த்ரியங்கள் விஷயங்கள் சரீரம் முதலான த்ரிகுணங்கள் எல்லாம் அவரவர்களின் கருவிகளுக்குத் தக்கபடி கொள்ளப் பெற்றன என்பதாம். ச்லோ கத்தில் मनसः என்பது ஷஷ்டீ விபக்தியுமாகலாம்; மனதுக்காக என்று பொருள். ल्यब्लोपे पञ्चमीயாய் மனத்தைக் கொண்டபிறகு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் ஆகையால்மனுஸ்ம்ருதி விரோதமில்லை.

இந்த மஹத்தின் செயல் என்ன என்பதை விரித்துரைப்பது மேலே. बुद्धिलक्षणः = अध्यवसायத்தை லக்ஷணமாகவுடையது. அத்யவஸாயகரணமநஸ் ஸஹகாரித்வம் லக்ஷணமென்றபடி. அத்யவஸாய மாவது இது நான் செய்யவேண்டியதா மென்கிற திடபுத்தி, இது ஜ்ஞாணமாகையால் ஆத்மாவி லிருப்பதாம். 'ஆத்மா நிர்லேபம். மஹானென்கிற இந்த அஹமர்த்தமே ஜ்ஞாதா, கர்த்தா, புண்ய பாபவான், ஸுகதுக்கவான்' என்பர் ஸாங்க்யர்.

ப்ரமாணமில்லையாம்.

'ஸாத்விகோ ராஜஸஶ்சைவ தாமஸஶ்ச த்ரிதா மஹாந்'' என்கை யாலே இது குணத்ரைவித்யத்தாலே மூன்று படியாயிருக்கும்

23 சிலர் ஸாத்விகமஹாந் அத்யவஸாயலக்ஷணமாய் புத்தி என்று பேர் பெற்றிருக்குமென்றும், அதற்கு ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் துணை யென்றும், ராஜஸ மஹாந் சேஷ்டாலக்ஷணமாய் ப்ராணனென்று பெயர் பெற்றிருக்கு

இப்படி ஆத்மகுணங்களையெல்லாம் இதற்கே இசைந்துவிட்டால் தனியாக ஆத்மாவை எதற்காகக் கொள்வது? அது வேண்டாமென்றே அப்போது முடிவாகும். இது இருப்பதால் தான் ஞானஸ்வரூபமான இதன் சேர்க்கையால மஹத்து ஜ்ஞாதாவாகிற தென்பர். இதைவிட அதற்கே இயற்கையானது ஜ்ஞானமென்றே கொள்ளலாமே கர்த்ருத்வம் அத்ருஷ்டம் போக்த்ருத்வமெல்லாம் இதில் இருக்கும் போது இதுவும் இருக்கத்தகுமே ஸாங்க்யர்க்கும் என்கிற உம்மையானது—எப்படி சார்வாகனுக்கு தேஹத்திற்கே ஜ்ஞாத்ருத்வமென்று வேறு ஆத்மா ஸித்தியாதோ, அப்படியே ஸாங்க்யர்க்கும் அசேதன பரிணாமமே' ஆத்மாவாயிடுமென்று காட்டுகிறது

இந்த மஹத்தத்துவத்தை மூன்றாகப் பிரிப்பது ஸத்த்வாதிகுணங்களில் ஒவ்வொன்று விஞ்சியிருப்பதால் அந்த பேதம் ஏற்படும் இந்த மஹத்தே சிற்சில க்ரந்தங்களில் புத்தி என்றும் ப்ராணனென்றும் வழங்கப்படுகிறது

23 இதைக் கொண்டு ஸத்த்வம் ஞான காரணமென்பதையும் ரஜஸ்ஸு க்ரியைக்குக் காரணமென

மெனறும், இதற்கு कर्मेन्द्रियஙகள் ஐநதும் துணை எனறும், मनस्सु இரண்டுககும துணை யென்றும, तामसमहान् त्रुटिलवादिलक्षणமாய कालமெனறும் பேர் பெற்றிருக்குமெனறும சொலலுகிற பிரிவுகளுககு प्रतिवाक्यம் प्रमाणविरोधம கண்டுகொள்வது இவை

பதையும் கவனிதது. ஸாததுவிக மஹானுககு புததி என்று பெயர் ராஜஸமஹானுககு ப்ராணனென்று பெயர் என்பாராய் அததோடு நிறகாமல, ஸாததுவிக மஹானல் புத்திகள் உண்டாகும் அதே ப்ரதான காரணமாகும் ஞானேநதிரியஙகள் மாத்திரம் அதற் குத துணை, ராஜஸ மஹானே க்ரியைகளைச்செய்யும், கர் மேநதிரியஙகள் இதற்குத துணையாம், மனது இரண் டுககும் துணையாம் தாமஸமஹான் செய்வதென்ன வெனில், அதுவே க்ஷணம் முஹூர்த்தம், த்ருடி, லவம் எனறுற்போன்ற காலவகைகளுககுக் காரண மாய் காலம என்கிற பெயர் உடையது என்று பிரித் துக கூறுவர் இதெல்லாம்தவறு இநதிரியஙகளுக்கே ஞானகர்மவிஷயத்திலேப்ராதானயம் மஹான் அவற் றிற்குத துணையாகலாம காலமெனகிற வஸ்துவே வேறு என்று ஸபஷடபரமாணமுமுளது, நித்ய விபூ தியிலும் காலமுண்டு, அஙகே தாமஸமஹானைச் சொலல வொண்ணுது உறக்கத்திலும் உசச்வாஸ நிச்வாஸங்கள் ப்ராணவாயுகார்யமாகும் அதற்கு மஹத்தத்துவம் துணையாகலாமத்தனே, (அதனுலே ந்யாய குஸுமாஞ்ஜலியில் ஸாங்க்யமதத்திறகு யுகதி சொல்லும்போது விழிப்பில் இநதிரியங்களால் கார் யம், சொப்பனத்தில் அஹங்காரத்திலை, உறக்கத்

संग्रामानங்களாகில வாக்யாந்தரவிரோதமில்லை

இந்த महान् முதலான समष्टि தத்துவங்களெல்லாம் பின்பு अण्डान्तर्वर्तिव्यष्टिसृष्टियிலே क्षेत्रज्ञர்கள் प्रतिशरीरம் विभक्तங்களாம்

24 அஹங்காரம்—இம்மஹானினின்றும் பிறந்த विकारविशेषம் अहंकारம் இது अनात्मாவான देहத்தில் अहमभिमानकारणத்துக்கு सहकारियாகையாலே अहंकार மென்று சொல்லப்படுகிறது अहङ्कारतत्त्वமே अहमर्थ மென்று सांख्यரும் मायावादिகளும் சொன்னது आत्माना-

---

தில் உச்ச்வாஸநிச்வாஸங்கள் மஹத்தினால் என்று பிரித்தாரென்ன வேண்டும்.) என்றெல்லாம் ஆராய்க புத்தி ப்ராண கால சப்தங்களை அவற்றில் வழங்கு வதாலே அது ப்ரதானமாய்விடாது ப்ரக்ருதி பரிணமமான இதுமுதல் ப்ருதிவி வரையிலுள்ள எல்லா ஸமஷ்டிகளும் வ்யஷ்டியில ஒவ்வொரு ஜீவ னுக்கும் தகுந்தவாறு அம்சமாகப பிரிக்கப்படும்

24 இதனின்று அஹங்காரமென்கிற பெயர் உடைய தத்துவம பிறக்கிறது அஹஙகாரமாவது அஹமாககும் வஸது அஹம் என்ற சொல்லுக்கு முக்கியப் பொருளாகாத—அஹமாகாத தேஹத்தை அஹமாககுகிறது= அஹம் என்ற விபரீத புத்திக்கு விஷயமாககுகிறது ஸமஸார மூலவேர் இதில் அஹம என்கிற புததிககுக காரணம் மனதே இது துணை உண்மையான அஹமென்ற பொருள் ஆத் மாவே அஹமாததம ஆத்மா, அஹஙகாரம் இது. ஸாஙகயரும சாஙகரரும அஹங்காரமான இதனையே அஹமர்த்தமென்பா விஷ்ணுபுராணாதிகளிலே, 'अना

ணவிவேகபுத்யாதிவிருத்தம் அஹங்காரம் த்யாஜ்யமென்னுமது देहात्मभ्रमादिகளையும் उत्कृष्टजनावमानहेतुवान गर्वத்தையும விடச் சொன்னபடி; सेवान्तर्भूतமான अहङ्कारत्वத்தை யாதல் ஆத்மாவான अहमर्थத்தையாதல் விடச்சொன்ன படியன்று. दुस्त्यजஙகளையும उपादेयஙகளையும் விடச் சொலலுகை उचितமன்றிறே இவ்வहङ्कारतत्त्वமும் தனக் குக் காரணமான महान् போலே गुणवैषम्यத்தாலே त्रिविध மாய் அடைவே वैकारिकம் तैजसம் भूतादि என்று

ணன்யாத்மबुद्धिर्या' என்று தேஹத்தில் அஹம்புத்தியே ப்ராநதி என்றும், ஆத்மாவில் அஹம்புத்தி ஸத புத்தியென்றும் பிரிககபபட்டது. அதனுல் தான் தத் தவமஸி என்று வேதம் உபதேசிக்கும் அஹம் பராஹ்மாஸ்மி என்று ஆத்மா ஒவ்வொன்றும் தன்னை அஹம் என்று கொள்வதாகவும் வேதம ஓதும் அஹங்காரமென்று இநத நற்புத்தியைக கொண்டால் இது விடத்தக்கதாகாது. பூமவித்யை என்ற மோக்ஷவிதயையில் अथातोऽहङ्कारादेशः என்று இது வேண்டுமென்கிறது, 'अहङ्कारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहं विमुच्य' என்று விடும்படி கூறப்பெற்ற அஹங் காரம் கீழ்க்கூறிய ப்ராநதியாம், சிற்சிலவிடத்தில் கர்வத்தையும் அஹஙகாரமென்பர். அதுவும் த்யா ஜ்யமே. மஹத்தினின்று உண்டான அஹங்கார தத்துவம் ப்ரளயம் வரும் வரையில் அழியாமலிருக் கும். அதை நாம் விடவும் முடியாது அதுபோல அஹமர்த்தமான ஆத்மாவையும் விடமுடியாது. விட முடியாதவற்றை விடச் சொல்வது கூடுமோ? உபா

பெயரையுடைத்தாயிருக்கும். இவற்றில் सात्त्विकाहं-कारम् इन्द्रियोपादानम्. तामसाहंकारम् तन्मात्रोपादानम्. "रजः प्रवर्तकं तत्र" (ब्रह्माण्ड.क्रिया) इत्यादि वचनங்களாலே राजसाहंकारம் இரண்டுக்கும் प्रवर्तकமாய்க்கொண்டு इन्द्रिय-तन्मात्रसृष्टिகளுக்கு निमित्तकारणம்.

தேயமான, அதாவது—ஆதரிக்க வேண்டிய மோக்ஷத்திலும் காக்க வேண்டிய ஆத்மாவை விட முடியுமோ? இது விஷயம் கீழே விரித்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

மஹத்தைப் போலே அஹங்காரத்தையும் மூன்றுகப் பிரிப்பதாம். ஸாத்துவிகாஹங்காரத்திற்கு வைகாரிகமென்றும், ராஜஸத்திற்கு தைஜஸமென்றும் தாமஸத்திற்கு भूतादि என்றும் நிருடியாகப் பெயர் வழங்கப்படும்,

இது இந்திரியங்களுக்கு उपादानம். இந்திரியங்களான பரிணமங்களுக்கு ஸாத்துவிகாஹங்காரமான பரிணமம் காரணமாகிறது. இதனின்று எல்லா இந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன. அதுபோல் தந்மாத்ரத்திற்கு உபாதாநமாகும் தாமஸாஹங்காரம். தந்மாத்ரமென்று பொதுவிலே சொன்னாலும் ஸித்தாந்தத்தில் சப்ததந்மாத்ரமொன்றே கொள்ளப்படும். மற்ற தந்மாத்ரங்களுக்கு வெவ்வேறு மஹாபூதம் உபாதாநமென்று மேலே யறியலாம். ராஜஸாஹங்காரத்திற்குத் தனியாக விகாரம் சொல்லப்படவில்லை. ரஜஸ்ஸானது ஸத்துவம் தமஸ்ஸு என்ற இரண்டையும் தன்தன் கார்யத்திலே மூட்டுகிறதென்று பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதால் ராஜஸாஹங்கார

24 இந்த்ரியம்—सात्त्विकाहङ्कारததினின்றும் பிறந்தவை इन्द्रि யங்கள் இவை अहङ्कारविशेषங்கள் என்கிற

மானது இவ்விருவித அஹங்காரங்களுக்கும் துணையாகுமத்தனையே யுள்ளது அதனால் அதை நிமித்த காரணமென்றறிக உபாதாநமென்ற காரணம நீங்கலாக மற்ற காரணமெல்லாம நிமித்தகாரண மென்றே பேர் பெறும் அவற்றில சேர்ந்தபடியால கர்த்தாவையும் நிமித்தகாரணமாக ஸம்பரதாயத்தில் வழங்குவதாம் அதனால் கர்த்தாவொருவனே நிமித்தகாரணமென்று நினைகக வேண்டா தார்க்கிகர்கள் உபாதாந காரணம்போல் அஸமவாயி காரணமொன்றுளதாகக் கொண்டு இவ்விரண்டு தவிர மற்றவையெல்லாம் நிமித்த காரணஙகளென்றனா நம் ஸித்தாந்தத்தில் அஸமவாயிகாரணமென்பதொன்றில்லை அதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லையாகையால் உபாதாநகாரணம் தவிர எல்லாம நிமித்தமெனவறிக

24. இனி இந்த்ரியங்கள் இந்திரியஙகளுக்கு உற்பத்தியைச சொன்னதினின்று ஸாத்துவிகாஹஙகார பரிணாமமென்று இந்த்ரியங்களுககு லக்ஷணம் சொனனதாம 'இதை இஙகுச சொல்வது தகும். முனனே ஸாத்துவிகாஹஙகாரம் இந்த்ரியோபாதாநமென்றவாறு கூறியது எதறகாக' எனனில—கீழே மஹத்தை மூன்றாகப் பிரித்தவிடத்திலே மூனறுக்கும தனித்தனியாகக் கார்யம் சிலா வகுத்ததைத் தாம் இசையவில்லை ஆனால் மூன்று பிரிவு எதற்காக எனறால் ப்ரமாணஸித்தமான பிரிவை நாம் மறுக்கலாகாது கார்ய பேதம ஸாத்துவிக மஹத்

हैरण्यगर्भपक्षம் अहङ्कारத்தினின்றும் இவற்றிற்கு उत्पत्ति சொல்லுகிற वाक्यங்களுக்குச் சேராது. इन्द्रियங்கள் பதினென்றில் कर्मेन्द्रियपंचकத்தை राजसाहङ्कारकार्य மென்று சொன்ன शैवपक्षம் श्रुतिस्मृति सिद्धமன்று. औचित्यमात्रத்தாலே कल्पिக்கும்போது अतिप्रसंगம் வரும்,

---

திற்கு ஸாத்விகாஹங்காரம் என்றாற் போன்றதாக லாம்; அஹங்காரத்தில் ஸாத்துவிகாதி பேதத்திற்கு இந்திரியாதிகளான தனித் தத்துவங்களாகிற கார்ய பேதமே நன்குளதென்றறிவிக்கைக்காக.

இவ்வளவால் அவ்யக்த பரிணாமமாகை மஹத்துக்கு லக்ஷணம், மஹத்தின் பரிணாமமாகை அஹங்கார லக்ஷணம், ஸாத்துவிகாஹங்கார பரிணாமமாகை ப்ராக்ருதேந்த்ரிய லக்ஷணமென்று குறித்ததாம். இந்த்ரியங்கள் அஹங்காரத்தின் கார்யங்களாயிருக்க, அதை விட்டு அஹங்காரத்தின் உட்பிரிவுகள் அவை என்றது ஹைரண்யகர்ப்ப பக்ஷம் (பிரமனது யோகதந்த்ர பக்ஷம்). கர்மேந்த்ரியங்கள் ஸாத்துவிகாஹங்கார கார்யமல்ல, ராஜஸாஹங்கார கார்யமென்றது சைவபக்ஷம். இதற்கு ப்ரமாணமில்லை. விஷ்ணு புராணத்தில் இதை உபேக்ஷித்திருக்கிறார். சைவருக்குள் இருக்கும் விவாதத்தை நமது न्यायसिद्धाञ्जन-भूमिकै யில் காண்க. ரஜஸ்ஸுக்கு ப்ரவ்ருத்தியுண்டு பண்ணுகை இயற்கையானபடியாலே ப்ரவ்ருத்திக்குக் (கர்மாவுக்குக்) காரணமான இந்த்ரியங்கள் ராஜஸாஹங்கார கார்யமென்பது பொருந்துமென்னில்— அப்போது வாயு ரஜஸ்ஸின் கார்யம், பூமி

कर्मेन्द्रियங்களுக்கு प्रतिशरीरमुत्पत्तिविनाशங்களைக் கொள்ளும் पक्षम्, सृष्टिकालத்தில் एकादशेन्द्रियங்களும் अहङ्कारத்திலே பிறந்தன வென்கிற वाक्यங்களோடே விரோதிக்கும் "मनःपूर्वाणीन्द्रियाणि प्रकृतेस्यानि" । इत्यादि

தமஸ்ஸின் கார்யமெனறெலலாம் சொல்ல வேண்டுவதாம் ப்ரமாணததிற்கு விருத்தமான யுக்தி ஆபாஸமாகும். இநதரியஙகளால் அறிவோ ப்ரவ்ருத்தியோ ஸதவிஷயத்திலேயே முக்கியமாக வேண்டுமாகையால் ஸாத்துவிகம் காரணமாவதே தகும் இநதிரியங்களுக்கு பூதங்களுக்கு முன்னமே உற்பத்தியைச் சொன்னதற்கிணங்க ஓவ்வொரு ஜீவனையும், பதினோர் இநதிரியங்களும் தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தினின்று ப்ரளயம் வரை தொடர்ந்தேயிருக்கு மென்றறிக ப்ரளயத்தில் அழிவு கூறப பட்டுள்ளது இப்படியிருக்க ஓவ்வொரு ஜீவனுக்கும கர்மேந்திரியங்கள்மட்டும் உடல்தோறும் பிறந்து கூடவே அழியும்; ஜீவன் வேறு சரீரம் போம்போது கூடப் போவதில்லையென்று யாதவப்ரகாசர் கற்பனை செய்தது அப்ராமாணிகம் வேதாந்த தீபத்திலே பாஷ்யகாரர் அவ்வாறு சொன்னதற்குக் கருத்து வேறு ஓவ்வோர் உடலுக்கும் வெவ்வேறே அவையென்று கொண்டாலும் அவையும் இந்த்ரியங்களே என்று ஸ்த்தாபனத்திலே நோக்கென்க விரிவு வேறு க்ரந்தத்தில். கர்மேந்திரியஙகளும் எல்லா சரீரத்திற்கும் ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் போல் போகின்றவையே கீதையில் தேஹத்திலிருக்கும் மனத்தை

வாக்யமுபலக்ஷணபரம் ॥
25 மனம்-ஜ்ஞானேந்த்ரியபஞ்சகத்துக்கும் ஸஹகாரியாய் ஸங்கல்ப-ஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்குத் தானே கரணமுமான இந்த்ரியம் மனஸ்ஸு. இது கர்மேந்த்ரியங்கள் வ்யாபரிக்கும்போது ஜ்ஞானசிகீர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உபகாரகமாம் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் கர்மேந்த்ரியங்களையும் பிரியச் சொல்லி மனஸ்ஸு உபயாத்மகமென்று ஆசார்யர் சொன்னவிடம் மந்தம வ்யாபாரமாத்தாலேயாதல், கர்மேந்த்ரியவ்யாபாரத்துக்கு பரம்ப-

---

ஆரூவதாக உடைய இந்த்ரியங்களை ஜீவன மரணத்திறகுப் பிறகுக் கொண்டுபோகிருனென்றதால் போவது ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள்மட்டுமென்று நினைக்கலாகாது கர்மேந்திரியங்களை விட ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் ப்ரதானமாகையாலே அவற்றை மட்டும் குறித்ததாம் ஆக வாக்யம் உபலக்ஷணபரம்—மற்றவற்றையும் சேர்ப்பதில் நோக்குள்ளது ஆரூவதாம் மனத்துடன் என்றதாலேயே மனத்துக்கு அடங்கிய இந்திரியங்கள் யாவும் கருதப்பெறும் ஆகையால் இந்திரியங்கள் பதினொன்று

25. மனது ப்ரதானம் கண் முதலான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் வெளிவிஷயங்களிலே ஜ்ஞானத்தையுண்டு பண்ணும்போது மனது துணையாகும் ப்ரத்யக்ஷம் நீங்கலாக உள்ளே, நினைவு, ஆராய்தல் அனுமானம் முதலான ஞானங்களுக்கெல்லாம் மனமே கருவியாம். கர்மேந்த்ரியங்களுக்கு மனது நேரில் துணையல்ல இந்த்ரியப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாக ஆத்மாவில் இதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பம் உதிக்க வேண்டும் அது 'இது நமக்கு ஹிதம்' என்ற ஞானம்

त्या कारणமாகையாலேயாதல் இதற்குக் कर्मेन्द्रियत्वம் சொல்லில் श्रोत्रादिகளுக்கும் कर्मेन्द्रियत्वம் प्रसङ्गिக்கும் मानसங்களான कर्मங்கள் என்பதும் बुद्धिविशेषங்களை யாதல் அவற்றிற்குக் कारणங்களான मनोव्यापारविशेषங்களையாதலாமத்தனை. இம்मनஸ்ஸு தானே अध्यव-साय–अभिमान-चिन्तैகளென்கிற वृत्तिभेदங்களாலே சில

உதித்தால் வரும் ஆக அந்த ஞானத்தையும் விருப்பத்தையும் மனது உண்டுபண்ணுல் இந்த்ரியப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறது. ஆகையால் அவற்றின் வாயிலாகவே மனது உதவும் இப்படியிருக்க ஸாங்க்யர்கள் மனத்தை ஞாநேந்த்ரியமாகவும் கர்மேந்த்ரியமாகவும் இரண்டு விதமாகக் கொண்டது நிலை பெருது மனத்துக்கும் செயல் உண்டே அதனுல் கர்மேந்திரியமாகலாமே யென்னில், ஜ்ஞானேந்திரியமும் அவ்வாருகையால் கர்மேந்திரியமாக வேண்டும் மனது கர்மேந்த்ரியத்தின் வியாபாரத்திற்கு ஜ்ஞான மூலமாகக் காரணமாகிறதேயென்னில், செவி முதலானவையும் அந்தந்த ஞானம் வாயிலாகக் காரணமாகின்றனவே. ஆகையால் கண் முதலான இந்த்ரியங்கள் போல் மனதும் அவ்விந்திரியங்கள் மூலமாக வன்றி ஸ்வதந்த்ரமாக சில ஞானத்திற்குக் காரணமாகின்றமையால் எப்படி ஞாநேந்திரியமாகின்றதோ, அப்படிவேறு கர்மேந்த்ரியம் வழியாக வன்றி ஸ்வதந்த்ரமாக வியாபாரத்திற்கும் காரணமானுல் மனதும் கர்மேந்திரியமாகலாம்; அஃதில்லை. இனி, கர்மாக்களை வாசிகம், மாநஸம், காயிகம் என்று மூன்ருகப்

இடங்களிலே बुद्धि என்றும் अहङ्कारமென்றும், चित्तமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்று भाष्यத்திலே சொன்னது महदादितत्त्वங்களை निषेधिக்கத் தபடியன்று, पुरुषனுக்கு बुद्धिवृत्तिविशेषங்களைப் பண்ணும் दशैயிலே இதற்கு नामान्तरங்களுண்டென்கையிலே तत्परம் இத்தாலே करणம् त्रयोदशविधம், अन्तःकरणம் त्रिविधம். என்றுப் போலே साङ्ख्यादिகள் சொல்லுமது निरस्तம்,

---

பிரித்து. वाचिकैः पक्षिमृगतां मानसैरन्त्यजातिताम् । शारीरजैः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः என்று ஜீவனுக்கு மானஸ கர்மாவினுல் நீசஜாதிப் பிறவியைச் சொல்லியிருப்ப தால் இது கர்மேந்த்ரியமென்னில், அந்த மாநஸகர் மாவும் காம.க்ரோத.த்ரோஹாதி ஜ்ஞாநவிசேஷமே அல்லாமல் அவற்றிற்குக் காரணமான மநோவ்யா பாரமென்றாலும் ஞானமூலமாகவே பலன் தருவதால் ஞானேந்த்ரியமாகைக்கே அது ப்ரமாணமாகும்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே सप्तगत्यधिकरणத்தில் மனத்தையே நான்குவிதமான கார்யமுள்ளதாகக் கூறி, அத்யவஸா யத்தைச் செய்வதால் புத்தி, தேஹாத்மாபிமானத் தைச் செய்வதால் அஹங்காரம், சிந்தையைத் தருவ தால் சித்தம், மற்ற ஞானங்களுக்குக் காரணமாயிருப் பதால் மனது என்று இப் பெயர்களைச் சொன்னதால் இதுதவிர வேறுபுத்தியும்அஹங்காரமுமில்லையென்று தெரிய வருகிறதே; ஆகையால் மஹதஹங்காரங்கள் வேண்டாவே யென்னில்-ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்திலே மஹத ஹங்காரங்களை ஸ்பஷ்டமாக ஓதியிருப்பதால் இவற் றை மறுக்க முடியாது ஸுபாலோபநிஷத்தில் மஹதஹங்காரங்களின் துணையில் மனது அந்தந்த

இவ்वध्यवसायादिகளும் कामसंकल्पादिகளும் पुरुषனுடைய धर्मभूतज्ञानावस्थाविशेषங்களாயிருக்க இவற்றை मनो-वृत्तिகள் என்று சொல்லுகிறபடி என் என்னில், बद्धருடைய धर्मभूतज्ञानத்துக்கு இव्ववस्थाविशेषங்கள் வருகைக்குக் காரணம் इन्द्रियावस्थाविशेषங்களாகை

கார்யத்தை யுண்டுபண்ணும்போது அந்தந்தப் பெயரைப் பெறுமென்று இதர ப்ரமாணங்களுக்கிணங்க பாஷ்யத்தில் பணித்ததத்தனே. இப்படி மஹதகங்காரங்கள் வேண்டுமாகில் ஸாங்க்யர்கள் अन्तःकरणं त्रिविधமென்று அவற்றையும் சேர்த்து மொத்தம் பதின்மூன்று கரணங்கள் என்றனரே ; அவ்வாறு கொள்ளலாமே யென்னில், கீழ்க்கூறியபடி மஹதகங்காரங்கள் துணைமட்டுமல்லது, ஸ்வதந்த்ரமல்ல வாகையால் அவற்றைக் கருவியாகக் கொள்ளவேண்டா,

கேள்வி. அத்யவஸாயம், அபிமானம், சிந்தை, காமம், க்ரோதம், ஸுகம் துக்கம், அச்சம் வெட்கம் எல்லாம் தர்மபூதஞானத்தின் பரிணமங்களென்பது ஸித்தாந்தம், 'इच्छा द्वेषः सुखं दुःखम् என்ற கீதாவாக்ய வுரைகளிலே காண்க. இப்படியிருக்க மநோதர்மங்கள் என்பது எங்ஙனே யென்னில், कामः संकल्पः ......धीर्भीः एतत् सर्वं मन एव என்கிற ச்ருதியில் காமாதிகளாகக் கூறப்பட்டவை மநோவியாபாரங்கள், மனது ஒவ்வோர் அவஸ்த்தை பெற்று தர்மபூதஞான விகாரங்களான காமாதிகளை உண்டுபண்ணும், அந்தந்த அவஸ்த்தையைக் காமாதிபதங்களாலே சொல்லி, ப்ராணுபாநாதிகள் ப்ராணவாயுவே என்றாற்போலே

யாலே कार्यत्தை யிட்டுக காரணத்தை उपचरित्தபடி,

26 'इन्द्रियाणि दशैकं च' इत्यादिகளாலும சாத்விகாहङ्कार-कार्यद्रव्यत्वம इन्द्रियलक्षणமாகையாலும मनஸஸுக்கும

அநதநத அவஸதைதயுடைய த்ரவயமான காமாதி கள் மனதே என்று சொல்லிறறு இது முகய பர யோகமன்று காமாதி சப்தஙகளுககு முககியமான பொருள் தாமபூதஞானபரிணமஙகளே அவறறைக கூறி அச்சொறகள் அது மூலம் இங்கே லக்ஷணையால காரணஙகளான அவஸதைதகளைப பெற்ற மனத் திலே பரயோகிககப் பெறறன இவ்வளவால மனது காமேநத்ரியமாகாவிட்டாலும் இததனை ஞானங்களு ககுக காரணமாயிருபபதால் ஞாநேநத்ரியமென்று தேறும்.

26 அதவைதிகள், एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च என்று எலலா இநதிரியஙகளை விட வேருக மனத் தைதக கூறியிருப்பதால் மனது இநதரியமாகாதென பா அது, 'इन्द्रियஙகள் மொததம பத்தும ஒன்றும்' (கீதை)என்று பதிெனான்றையும இநதரியமாகச சொ னன வசந விருததமாம மேலும இநதரியஙகளுககு லக்ஷணமெனன? ஸாததுவிகாஹங்காரததின் பரிணம மாகுகை யெனபதே இது மனததிறகும் உணடு அப் ராக்ருதமாக இநதரியஙகள நிதயமாயிருபபதாகக் கூறும ஸிததாநதி இபபடி லக்ஷணம சொலவது தகுமோ என்னில, அத்வைதிகளோடு வாதிககும் போது அபராகருததததிறகு பரஸகதி ஏது? பராகருத மான இநதிரியங்களுககு என்ன லக்ஷணம எனபதே

इन्द्रियत्वமுண்டாகையாலே एकवाक्यததிலே मन ஸஙம் इन्द्रियஙகளுமெனறது गोबलीवर्दन्यायததாலே निर्वाह्यम्. "इन्द्रियमिन्द्रलिंग" மெனறது व्युत्पत्तिनिमित्तमात्रपरம்

27 இவ் விந்த்ரியஙகளெலலாம अल्पपरिमाणஙகளெனனு

இபபோது விசாரிககபபடுகிறது அபராக்ருதம உண்டா, அவறறிற்கு இநதிரியதவமெப்படி எனபதை நமககுள் பிறகு விசாரிபபோமாக, மனத்தைததனியே குறிதததும், மாட்டில (எருது) बलीवर्दமபோல இநத்ரியஙகளில மனது ப்ரதானமாய்த தனியே குறிப்பிட வேண்டிய தானமையால் बलीवर्दமும மாடே; மனமும் இநதிரியமே இனி இந்திரியஙகளுககு இது லக்ஷணமெனபதென்? பாணிநிஸூத்ரத்திலே इन्द्रिय சப்தம் எபபடி வந்ததெனறு விசாரிக்கும்போது इन्द्रलिंगम् इन्द्रसृष्टमिन्द्रजुष्टमिन्द्रदत्तमिति वा எனறு, ஜீவனுளனென்பதறகு ஸாதகம், ஈசவரனால படைக்கப்பெறறது, ஜீவனால பெறபபட்டது, ஈசவரனால் அளிக்கபபெறறதென்று நானகு பொருள் கூறினரே அவையே லக்ஷணஙகளாகலாமே யெனனில், அவை உலகில் மற்ற பல வஸ்துககளுக்கு மிருப்பதால் இநத்ரிய லக்ஷணஙகளாகா गो சபதம் எபபடி வநததென்றால் வையாகரணர், गच्छतीति गौः என்பர் போகிற வஸ்துவெலலாம் गोவாகுமோ அது போல இது சப்தம் பிறநத வழியே யல்லது சபதம் எங்கே ப்ரவர்த்திக்கும் அதாவது ப்ரயோகிககப்படும் என்று பொருளின் நிர்ணயததிற்கு உபயோகபபடாது

27 இந்த இந்திரியங்களின் பரிமாணமென்ன என்ற

மிடம 'आगमश्च' எனகிற अधिकरणததிலே समर्थितம. विकारिद्रव्यஙகளுககு उत्पत्त्यादिகளும पृथुत्वादिகளும்கூடும்

28 स्त्रीकृत्य. संस्थान. स्वराभिप्रायादिகளுககாக स्त्रीन्द्रियமெனறொனறையும், पुरुषकृत्यादिகளுககாக पुरुषेन्द्रियமெனறொனறையும், कर्ममूलचक्षुरादिप्रवृत्त्यनुपालनार्थமாக (?)जीवेन्द्रियமெனறொனறையும் கட்டி, இவை देहव्या-पार(?)ஙகளாய் நிறகுமெனற सौगतாககு नपुंसके-

---

விசாரததில் அணுககளென்றார் ஸூதரகாரா, பர மாணுககளென று அதன் பொருளலல. ஸூக்ஷ்ம மானவை ஸமயோசிதமாகப் பருத்தல் சிறுத்தல் எல லாம உணடு ஆஹாராதிகளாலே புஷ்டியும் இளைப் பும் உணடே

28 பௌததர்கள், 'இவை தவிர ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்த்ரீ எனற இநதிரியம், புருஷருககுப புருஷேநதரியமும் வேறு உண்டு ஸ்தரீ எனறு தெரியுமபடியான உரு வமைபபு, குரல், நாணம, மடபபம முதலானவையும் புருஷவமைபபு முதலானவையும் அவறறுலாகும், எல்லோருககும் பொதுவாக ஜீவநேநதரியம் வேறு ண்டு அதனுல் கண்முதலானவை கர்ம மூலமாக பரவர்ததிககின்றன' என்றும் கூறினர். இவை அநதநத தேஹம் முழுமையிலும் வியாபரிககும்; முழுதேஹவ்யாபாரஙகளும் இவற்றுககுத் தக்க க்ருதயமாகுமே எனபர் இப்படிச் சொலலும் இவர்கள் நபும்ஸகேநதிரியமொனறையும் இசைய லாமே, ஏன் விட்டார்களோ? மூனறு லிங்கமும் தனி பரஸிததமல்லவோ ஒருவகை தேஹவமைப்பு நீஙக

ந்த்ரியமெனறென்றையும கட்ட ப்ராப்ம அன்யதாஸித்தி [ஶங்கா ?] பரிஹாரஙகளும துல்யஙகளாயிருககும

29 மனஸஸை நித்யமென் றும் விபுவென் றும் பிறா(பரா) சொன்ன அர்த்தம் 'ஏகாதஶ மனஶ்சாத்ர தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:, 'மனஷ்ஷஷ்டானீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தானி கர்ஷதி' இத்யாதிகளாலே

லாக அது வேணடாமென்னில், இவையும் வேணடா ப்ரமாணங்களிலே எண்ணுதவறறை இசைவது வீண் (நயாயஸிததாஞ்ஜநததிலும இவ்விசாரம காண்க) இங்கே தேஹவ்யாபாரஙகளாய் எனறவிடததில வேறு பாடமும, அன்யதாஸித்திபரிஹாரஙகள் எனறவிடததில ஸர்வாாதத ஸிததியில் (1 36. 146பு) போல அன்யதா-ஸித்திஶங்காபரிஹாரஙகள் என்ற பாடமுமிருககலாம

இம மனது நித்யமெனபர் தார்க்கிகரும மீமாம் ஸகரும இது விபு=எஙகும் பரவியதெனபா மீமாம ஸகா 'இவற்றில பதினொனருவது மனது', 'இநத தேவா: இநதிரியங்கள் வைகாரிகஙகள் அதாவது ஸாத விகாஹஙகார காாயஙகள் எனறு வேதமூல ஸ்ம்ருதி, தேவா எனபதறகு த்யோதமானா: என்று பொருளாம தேஜோமாத்ரா: எனறும இநதிரியங்களைச சொலவதாம இபபடியும வேதத்தில பரயோகம, வைகாரிக மெனறும வைக்ருதமெனறும ஸாததுவிகாஹஙகாரத்தி றகுப பெயர் (வைக்ருதாதஹங்காராத் எனறு ஸாஙகய காரிகை,) ஆகையால மனது நித்யமனறு ஆருவ தான மனததுடன சோதது உடலிலுள்ள இநதிரி யங்களை வேறிடத்திற்கு இழுககிறுன' எனபதால விபு வல்ல என்பது விளஙகும குமாரிலபட்டா எனற

बाधितம். மனஸ்ஸை विभुவென்று கொள்ளும் भाट्टர்க்கு निरवयवाकाश श्रोत्रपक्षन्यायத்தாலே सर्वात्माக்களுக்கும் मनस्ஸு एकமென்று கொள்ள प्रसङ्गिக்கும். कर्णशष्कुल्य-वच्छिन्ननित्याकाशமே श्रोत्रமென்றும், त्वगादिகள் वाय्वादि-कार्यங்களென்றும், एकेन्द्रियமே प्रदेशभेदத்தாலே सर्वकार्य-करமென்றும், शरीरव्यापियான त्वगिन्द्रिय மொன்றுமே யுள்ளதென்றும். श्रोत्रமும் चक्षुஸ்ஸும் विषयத்தை

மீமாம்ஸகரைச் சார்ந்தவர்கள் மனது விபு என்கிறார்களே, அப்போது அவர் ஒரே ஆகாசம் பல பேருக்கு அவரவர்செவியமைப்புடன் சேர்ந்து காதென்ற பல இந்திரியங்களாவது போல ஒரே மனது அவரவரங்கங்களில் சேர்ந்து கருவியாகிறதென்னலாம் ஏன் பல மனங்களை யிசையவேண்டும்? ஆனால் நீர் ஆகாசமே காதென்று இசைந்தீரா என்னில், அது வேறு விஷயம், நாம் அதையும் இசையவில்லை அதைப் போல் மற்றும் பல விஷயங்களையும் இசையவில்லை அதாவது—(சஷ்குலீ = முறுக்கு என்கிற பக்ஷயம்) முறுக்குப் போன்ற செவியுருவுடன்கூடிய ஆகாசம் காது என்கிற இந்திரியமென்பர் தார்க்கிகர் த்வக முதலான எல்லா இந்திரியங்கள் வாயுமுதலான பூதங்களின் கார்யங்களென்பர் ஆஹங்காரிகமென்ன மாட்டார இந்திரியமொன்றே அந்தந்த இடத்தில் காணகை கேட்கை முதலானவற்றைச் செய்கிறதென்றும், அது த்வகிந்த்ரியமாகவே யிருக்கலாம் அது எங்கும் உடலில பரவியுள்ளதே என்றும் வேத பாஹ்யர் கூறுவர், காதும கண்ணும், சப்தமும ரூப

[illegible]யாதே க்ரஹிக்குமென்னும் சொல்லுகிற [illegible]ங்கள்
[illegible]ங்களாகையாலே [illegible]ங்கள்

[illegible]ங்கள் [illegible]மாக [illegible]
கண்டுகொள்வது [illegible]
க்ரஹிக்குமிடத்தில் [illegible]ங்களான [illegible]ங்கள்
ப்ரவே[illegible]க்கின்றன, [illegible]ங்கள் [illegible]க்கு

மும் உள்ளவிடம் போய் அவற்றை க்ரஹிக்கும் என்றுமே, போகாமலே க்ரஹிக்குமென்பர் சிலர். இத்தகைய விஷயங்கள் யுக்திக்கும் பொருந்தா, ப்ரமாணமும் விரோதிக்கும் நாம் இசைவதில்லை.

30. கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கு வெளியில் ப்ரவ்ருத்தி=பரவுதல் உண்டு எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் எல்லா இந்திரியங்களும் கார்யம் செய்யுமென்பதோ, ஒரேவிதமாகச் செய்யுமென்பதோ இல்லை சாஸ்த்ரம் கூறியபடி பலவகையாயிருக்கும். [பக்ஷிகள் சிலவற்றிற்கு வெகுதூரத்திலும் பார்வையுண்டு. ஸூக்ஷ்மமான சப்தமும் சிலர் கேட்கலாகும். மனுஷ்ய கந்தம் வெகு தூரத்திலே அறியும் காட்டுமிருகங்கள் உண்டு நாய் வெகு ஸூக்ஷ்மமாக மனிதன் போன வழியை யறிகின்றதென்றவாறு காண்க] கண்ணினின்று ஒளி புறப்பட்டு வஸ்துவில் பட்டபோதே காண்கையென்றால், படிகம், நீர் காசம் போன்ற வஸ்துக்கள் இடையிலிருக்கும் போதும் வஸ்துவைக் காண்பதேன் என்னில்—அத்தகைய வஸ்துக்களால் தடைபடாமல் கண்ணொளி ஸூக்ஷ்மமான அவற்றிலுட்புகுந்து வஸ்துவில் விழுகின்றது. அதனால் காண்கையென்க தண்ணீரில் கண்ணொளி புகும்

மிடத்தில் क्षेपाक्षेपमतभेदங்களில் औचित्यம் கண்டுகொள்வது दूरस्थचंपकादिगन्धग्रहणத்தில் सूक्ष्मமான गन्धवद्द्रव्यம் வாயுவோடே கூட வருகிறது श्रोत्रादिகளை भौतिकங்களென்று महाभारतादिகளிலே சொல்லிற்றும் आकाशादि-भूतங்களாலுண்டான आप्यायनமடியாக வென்று वेदार्थ-संग्रहத்திலே அருளிச்செய்தார், मन:प्राणवाक्குக்களு

போது க்ஷேபாக்ஷேபமதங்கள் உண்டு தண்ணீரில் சில பாகத்தை க்ஷேபம் செய்து = தள்ளிக் கொண்டு புகுமென்பது ஒரு கொள்கை கண்ணுடி முதலானவற்றில அக்ஷேபமே, தள்ளாமையே என்ற கொள்கையு முண்டு மூக்கு மணம உள்ளவிடம போவதில்லை இவ்வாறே நாக்கும் த்வக்கும, இந்தரியமுள்ள விடத்திற்கு மணம் முதலியன வரவேண்டும் குணம் த்ரவ்யத்தை விட்டு வராதேயென்னில பூ முதலான வஸ்து தூரத்திலிருப்பினும சில நுண்ணிய அம்சங்கள் காற்றினல் பிரிக்கப்பட்டு மூக்கிற் படுகின்றன என்று கொள்க

இந்த்ரியங்கள் ஆஹங்காரிகங்கள் எனறே கொண்டால் இவை பௌதிகங்களென்ற பரமாணங்களின் கதி என்னவெனில, மஹாபாரதத்திலே செவி, த்வக்கு, கண், நாக்கு மூக்கு என்றவைகள் அடைவாக ஆகாச வாயு தேஜோ ஜலப்ருதிவிகளால் ஆகுமவை எனபதற்கு ஆஹங்காரிகங்களான அவற்றிற்கு அந்தந்த பூதம் புஷ்டியை யளிக்கும அல்லது சக்தியை யதிகமாக்குமென்ற கருத்தை வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே பாஷ்யகாரர் தெரிவித்தார் சாந்தோக்யத்தில் अन्नमयं हि सोम्य

டைய अन्नमयत्वादिகளைச சொல்லுகிற श्रुतिகளுககும पृथिव्यप्तेजस्सुககளாலுண்டான आप्यायनததிலே तात्पर्यம்
31 इन्द्रियஙகளினுடைய भौतिकत्वाहङ्कारिकत्ववाक्यங்களை இரணடையும் சேர்தது अहङ्कारमहितமான तन्मात्रपंचकத தினின்றும அடைவே श्रोत्र வாக்குககளும त्वक्पाणि களும चक्षुःपादஙகளும் जिह्वोपस्थஙகளும घ्राणपायुக்களும பிறககினறன मनस्सु ஒனறும் केवलाहङ्कारजन्यமென்று சில भेदाभेदवादिகள் சொல்லுவாகள், कर्मेन्द्रियங்களைக

मनः, आपोमयः प्राणः, तेजोमयी वाक् என்று உட்கொண்ட ஆஹாரததில் பாாததிவாஹாரததின ஸூக்ஷ்மாம்சத தால மனது. ஜலத்தின ஸூக்ஷ்மாம்சததால பராண வாயு. தேஜஸின அம்சததால் வாக்கு என்று ஒதின விடத்திலும் அததை உட்கொணடால் அததறகு புஷடி வலிவுண்டாகிறதென்ற கருததேயாகும்

31. பேதாபேதவாதியான வேதாநதிகள் இருவித வாகயஙகளையும ஸமப்ரமாணமாக்கி இந்திரியங களுககு ஸாததவிகாஹஙகாரம் பூதஙகள் இரண் டுமே காரணம் பூதஙகளென்றால் ஸததால பூதங் களைக் கொள்ளாமல इन्द्रियाणि तन्मात्रेषु எனறு லயத்தை சொல்லும வாகயத்திறகிணஙக ஸூக்ஷ்மபூதங்களான தநமாதரஙகளைக் கொள்வது அவற்றில் ஒவ்வொரு தநமாதரமும் ஞானேநத்ரியமொனறுககும் காமேந தரியமொன்றுககுமாகக காரணமாம் இதில அதன அடைவு காதுககும் வாக்குககும் சப்தநமாத்ரம், தவககுக்கும் பாணிக்கும் ஸ்பர்சதநமாத்ரம, கண் ணுக்கும் பாதத்திறகும் ரூபதநமாதரம், நாககுக்கும

கழிக்கப் பார்க்கில் तुल्ययोगक्षेमதையாலே ज्ञानेन्द्रियங் களையும் கழிக்கவேண்டும்படியாம் निपुणनिरूपणம் பண்ணினால் இரண்டு वर्गத்துக்கும் साधक-बाधकங்கள் समங்களாயிறேயிருப்பது, சில ச்ருதிகளில் न्यूनेन्द्रिय-निर्देशங்கள் ச்ருதிस्मृतिसिद्धेन्द्रियान्तरप्रतिषेधகங்களாக

குறிக்கும் ரஸதந்மாத்ரம், மூக்குக்கும் பாயுவுக்கும் கந்ததந்மாத்ரம் காரணமென்க அஹங்காரம் பொது. மனதுக்கு அஹங்காரமொன்றே காரண மென்க என்பர்.

ஸாத்துவிகாஹங்காரமென்று தனியே பிரித்து அத னின்று இந்த இந்த்ரியங்கள் உண்டானதாக வாக் யம் கூறுவதாலும், தந்மாத்ரம் உண்டாவதற்கு முன் னமே இவற்றின் உற்பத்தி என்று தெரிவதாலும் இரண்டும் சேர்ந்து காரணமாகில் ஒன்றைமட்டும் நிரபேக்ஷமாகத் தோன்றும்படி கூறுதாகையாலும் தந்மாத்ரங்களினின்று உண்டானதாக எங்குமே வாக்யமில்லையாகையாலும் இது உசிதமாகத் தோ ன்றவில்லை. எல்லா தந்மாத்ரங்களும் அஹங்காரமும் சேர்ந்து மனத்தை யுண்டுபண்ணுமென்று ஏன் கூறலாகாது? புஷ்டி தருவது ஸ்த்தூல பூதங்களுக்கே பொருந்தும், தந்மாத்ரங்கள் பூதங்களை யுண்டாக்கு மத்தனை. யாதவப்ரகாச மதத்தினர் கர்மேந்திரிய ங்களை விட்டு ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் மட்டும் அஹங் காரத்தினின்று என்பர். இரண்டுக்கும் ப்ரமாணம் ஸமமாயிருப்பதால் பக்ஷபாதத்திற்கு இடமில்லை. मनःषष्ठानीन्द्रियाणि என்றவாறு குறைவாக எண்ணி

மாட்டாமையாலே अन्यदङ்களள் लयप्रकरणத்தில் आकाशमिन्द्रि ங்களிலேயாகவும், इन्द्रि ங்கள் तन्मात्रे

யிருப்பதால் அவ்வளவே இந்திரியங்களென்ன லாகாது ஞானேந்த்ரியங்கள் ப்ரதானமாகையால முக்கியமாகக் குறித்ததாம், உபநிஷத்தில் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் மரணகாலத்தில கூடச் செல்லுகை கூறப்பெற்றுள்ளது ஆனால் इन्द्रियाणि तन्मात्रेषु என்று லயம் சொன்னதென் என்னில, அங்கே आकाशमिन्द्रियेषु என்பதென? இந்த்ரியங்களினின்று ஆகாசம பிறப்பதாக யாரும் இசையவில்லையே உண்மையான நிர்வாஹம என்னவெனில், கீழும் மேலும் ஒவ்வொன்றுக்கும லீயதே லீயதே என்று தனித்தனியே லயத்தைச் சொலலும் ச்ருதியானது இந்த இரண்டு வாக்யத்திலும் லயபரஸ்தாவமே செய்யவில்லையே ஆகையால் ஆகாசமும் இந்தரியமும் எல்லாம் வேறிடத்திலே லயிக்கப் போவதற்கு முன ஒன்றுசேருகிறன என்பதே கருத்தாகும நானகு தந்மாத்ரஙகளும நான்கு பூதஙகளும் லயித்த பிறகு நிற்கும் ஆகாசத்தில் அவையெல்லாம் அடங்கியுள்ளன அத்தகைய ஆகாசமும் இந்த்ரியங்களும் சேர்ந்த காலம் அப்போது முன்போல் இந்த்ரியஙகள் தனித்தனி பூதத்தாலுபகாரம் பெறும நிலைமை யில்லை யென்பது आकाशमिन्द्रियेषु என்ற வாககியத்தால் குறித்ததாம் அடுத்தபடி ஆகாசமும் போய்விட்டால இந்திரியங்கள் மட்டும் முன் போலுள்ளவை எதோடு சேரும் ஆகாசத்திற்கும காரணமான சப்ததந்மாத்ரததோடு

சளிலே யாகவும ஓதுகிற [illegible] ம सं [illegible] [illegible]மென்று [illegible] [illegible]पर्यालोच[illegible]ம பண்ணின [illegible]नपुणसंप्रदाय[illegible] [illegible]ங்
ஙனலலாதபோது [illegible]त्वकाहङ्कार कार्यங்களாகவும் केवल-
[illegible]காரங்களாகவும் इन्द्रियங்களை எண்ணுகிற शास्त्रங்
களோடே विरोधமுண்டாம். अ[illegible]भाष्यத்திலும்
[illegible]द्रव्यங்களைப பிரியக காட்டி इन्द्रियங்களை

அநத தநமாதரததிலே எல்லாம் அடஙகியுள்ளதால் அநேக தநமாத்ரங்களாக அதை நினைகசலாமெனற சருததிலே [illegible] எனற பனமை ஆகாசம் தனககு முனனை இநத்ரியஙகளில சேருமென்று இந்திரியத திறகு ப்ராதான்யம் பூதங்கள் மூலம் தமககுப் புஷ்டி யளிதது உதவி புரிநததால் ப்ரதானமான தந்மாத்ர த்திலே இநதரியங்கள் சேருமெனறது மேலே மேலே தநமாத்ரததிற்கு பூதாதி என்ற த்ாமஸாஹங் காரத்தில் சொன்னது இநதிரியங்கள ஸாதது விகாஹங்காரத்தில் லயம்பெறுமென்பதற்கும் ஸூசக மாகும. இவ்வளவையும் கருத்திற் கொண்டு संसर्ग विशेषपरம் என்றும் निपुण संप्रदायமென்றும அருளி னா இஙஙனலலாத போது = தந்மாத்ரங்களும் இநதிரியஙகளுக்குக் காரணம் இநதிரியங்களும் ஆகாசத்திறகு ப்ரக்ருதி எனற போது; பிரியக் காட்டி இதி; महाभूतान्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च எனப வற்றையே சரீரோபாதாநஙகளென்றார், ஆகாசத் திற்கு இநத்ரியங்களும் உபாதாநமாகில் इन्द्रियाणि எனற மேலுளளதையும் உபாதானமாகச் சோத்தி ருப்பாரே க்ஷேத்ராச்ரிதமென்று இந்திரியஙகளைச

क्षेत्राश्रितद्रव्यங்களென்று அருளிச்செய்தார்.

32. இவ்விन्द्रियங்கள் பதினொன்றும் पृथिव्यादि तत्त्वங்கள் போலே प्रत्येकம் असंख्यातांशங்களாய் क्षेत्रज्ञர்க்கு தனித் தனியே विभक्तங்களாயிருக்கும் 'तेषां त्ववयवान् सूक्ष्मान् षण्णामप्यमितौजसाम् । संनिवेश्यात्ममात्रासु सर्वभूतानि निर्ममे,

---

சொன்னதாலே க்ஷேத்ரத்திற்கு ப்ராதான்யம் குறிக் கப்பெற்றது. இந்த்ரியம் ஆகாசம் வாயிலாக உபா தானமாகில் அவையல்லவோ ப்ரதானமாகும் ஆச் ரிதமென்பதை விவரிக்க வேண்டுமாறல் ந்யாயபாஷ் யத்தை நோக்குக சரீரம் புஷ்டமாறல் இந்த்ரிய யங்கள் புஷ்டமாகும். சரீரம் கேடுற்றால் இந்த்ரியங் களும் துர்பலமாகும், 'यस्यानुग्रहेणानुगृहीतानि, उपघाते चोपहतानि स्वविषयेषु साध्वसाधुषु प्रवर्तन्ते, स एषामाश्रयः என்றங்கே வாக்கியம்

32. அஹங்காரத்தினின்று பிறக்கும் இந்த்ரிய ஸமஷ்டியின் அம்சங்கள் எண்ணலாகா. அநந்த கோடி ஜீவர்களுக்கும் தனித்தனியே பதினொன்று வேண்டுமே ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் போக்ய போகோ பகரண போகஸ்த்தானங்களாக பரிணமிக்கும் பஞ்சபூத வஸ்துக்கள் வெவ்வேறுவது போல் இவை யும் வெவ்வேறு. யோகிகளைப் போன்ற ஜீவர்கள் பல சரீரமெடுக்கும்போது ஒவ்வொரு சரீரத்திற்கும் தனித்தனி பதினொரு இந்த்ரியங்கள் வேண்டுமென் றும் கொள்க. 'அமிதௌஜஸாம்= அளவற்ற சக்தி யையுடைய அந்த இந்திரியங்கள் ஆறினுடைய அம் சங்களை ஜீவர்களுக்கு அமைத்துப் பிரமன் எல்லா

என்றதுவும் इन्द्रियान्तरोपलक्षणம் महदादिभूतसूक्ष्मपर्यन्त-तத்வங்களாலே आकल्पस्थायियாயிருப்பதொரு सूक्ष्मशरीरம் பிறக்குமென்று सांख्यர் சொன்னதுவும், 'आहत्यैकोन-विंशत्या सूक्ष्मदेहः प्रजायते' என்று आनन्दानुभवன் संग्रहि

ப்ராணிகளையும் படைத்தான் என்ற மனுவாக்யத்திலே ஆறு என்றாலும் பதினொன்றே கருதப்பெறும் ஞானேந்த்ரியங்கள் ப்ரதானமாயிருப்பதாலே அவற்றை மட்டும் சொன்னதாம் அல்லது ஆறின் அவயவங்கள் என்ற சொல்லால் ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு உட்பட்டு அங்கங்களான கர்மேந்த்ரியங்களையும கூட்டினதுமாம்

இவ்விந்த்ரியங்கள் ஒவ்வொரு ஸத்தூல சரீரத்திலுமிருப்பது போல் மரணகாலத்திலே கொள்ளும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்திலும் புகுந்திருக்கும். அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரம் மேலே ஸ்த்தூல சரீரம் எடுக்கும் வரையில் ஆத்மாவுக்கு இருக்கும் மறுபடி மரணம் வரும்போது வேறு ஸூக்ஷ்மசரீரம் உண்டாம் இப்படி ஸ்ருஷ்டி முடியும் வரையில் ஸத்தூல சரீரத்தையும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் மாறி மாறி ஒவ்வோர் ஆத்மாவும் பெறும் ஸாங்கயர்கள் ஸருஷ்டியாரம்பத்தில ஸூக்ஷ்ம சரீர முண்டாகிறது ; ப்ரளயம் வரையில் ஒவ்வோர் ஆத்மாவுககு ஒவ்வொரு ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நிலைத்து ஸததூல சரீரத்தோடு கூடவுமிருக்குமென்கிறார்கள், 'सूक्ष्मास्तेषां नियताः मातापितृजा निवर्तन्ते' (39) 'पूर्वोत्पन्नमसक्तं नियतं महदादि सूक्ष्मपर्यन्तम् । संसरति निरुपभोगं भावैरधिवासितं लिंगम् (40) (இதன் பொரு

ளாவது—ஸ்த்தூல சரீரத்தினின்று உண்டாவதன்றி ஸ்ருஷ்டியின் ஆதியிலேயே உண்டானதாய் தடை படாததாய் கல்லிலும் புககக்கூடியதாய் ஸ்த்தூல சரீரத்தில் கலந்து விடாததாய், ஒவ்வோர் ஆத்மாவுக்கும் வெவ்வேறாய், மஹத்து அஹங்காரம் பதினோ இந்திரியங்கள் ஐந்து தந்மாத்ரைகள் என்ற பதினெட்டு வஸ்துக்களாலானது, ஸ்த்தூல சரீரமின்றி போகம் பெறுவிக்காததாய் தர்ம—அதர்ம ஜ்ஞாந— அஜ்ஞாந வைராக்ய அவைராக்ய ஐச்வர்ய அநைச்வர்யங்களாகிற எட்டு भावங்களுடன் சேர்ந்ததாய் ப்ரளயத்திலே லிங்கம்—லயிப்பதாகும் என்றதாம்) இதுவும—ஆனந்தாநுபவன என்கிற அத்வைதி (ந்யாய ரத்னதீபாவளி என்ற க்ரந்தம் எழுதியவர்) பததொன்பது வஸ்துக்களால் ஸூக்ஷ்மதேஹம் உண்டாவதாகக் சொன்னதும் ப்ரமாணமிராமையாலே விச்வஸிக்கத் தகாததாம் आहत्य என்பதற்கு நேராக என்ற பொருளிலே பழையகால ப்ரயோகம, மொத்தம் என்ற பொருளிலே நவீநர் ப்ரயோகிப்பர் மூன் வாக்யத்தைக் கண்டு பொருந்தும் பொருள் கொள்க வாசஸ்பதியின் ஸாங்க்ய தத்த்வ கௌமுதியில் ततः सत्यवतः कायात् पाशबद्धं वशंगतम्। अंगुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्ष बलात् यमः என்கிற பாரதவசனத்திலே யமன் ஸத்யவானுடைய உடலிலிருந்து பாசத்தினுல் கட்டைவிரலளவான புருஷனை இழுத்தான் என்று சொன்ன அங்குஷ்டவளவானது

33 बाह्येन्द्रियविषयங்களான शब्दादिगुणविशेषங்களுக்கு

லிங்கசரீரத்தைப்பற்ற எவ்வாற ப்ரமாணம குறிக்கப பட்டிருப்பது யமன் கட்டி இழுத்த சரீரம தந்மாத் ரங்களால் மட்டுமானது, பஞ்சபூதங்களாலல்ல என்பதும் அந்த சரீரம் அப்போது மரணத்திற்கு முன் உண்டானதன்றி எப்போதுமே உளதேயென்பதும் இதனின்று ஸித்திக்காது ஸ்தூல சரீரத்தில் ஆத்மா இருக்கும் போது லிங்கசரீரத்தில் அவன் இல்லையாகில் அதற்கு சரீரலக்ஷணம் பொருந்தாது ஜீவன் இருஜன்மங்களுக்கிடையிலும் சரீரமுடை யவன் என்பது வேதாந்திகளும் இசைந்ததே

ஆத்மா நிர்லேபம், புத்தியென்ற மஹத்தே ஸர்வ ஸம்ஸாரி தர்மம் உடையதென்ற தமது ஸித்தாந்தத் தப்படி லிங்கசரீரத்திலும் புத்திக்கு ப்ராதான்யம் அவர் கட்டுவர். ஸூத்ரகாரர் हृद्यपेक्षया ... धिकारत्वात् என்கிற ஸூத்ரத்திலே மனிதவுடலிலே ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டவளவிலுள்ளது. அதிலிருப்பதாலே ஜீவன் அங்குஷ்டமாத்ரனென்றார் ஹ்ருதயம மரணத்தில் நின்றுவிடுவதால் இழுத்த பிறகு அவன் அங்குஷ் ட்டமாத்ரனல்லன் இழுப்பதற்கு முன்னே ஹ்ருதய த்திலிருக்கும் போது அங்குஷ்ட்டமாத்ரனை அவனை இழுத்தானென்றது ஹ்ருதயத்தினின்று வெளிப்படுத் தினனென்றதாகும ஆக இந்திரியமனத்துக்கும் ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் ஸ்த்தானமென்றதாயிற்று

33. தந்மாத்ரம்—தாமஸாஹங்காரம் தந்மாத்ரோபா தாநமென்று கீழே குறித்ததன் விவரணமிப் போது

ஆஶ்ரயங்களான த்ரவ்யங்கள் பூதங்கள். இவை ஸூக்ஷ்மங்களென்றும், ஸ்தூலங்களென்றும் இரண்டு வகை. ஸூக்ஷ்மங்களை அவிஶேஷங்களென்றும் தந்மாத்ரங்களென்றும், ஸ்தூலங்களை விஶேஷங்களென்றும், பூதங்களென்றும்

தந்மாத்ரங்கள் பூதங்களென்ற பத்து தத்துவங்களின் உத்பத்தி க்ரமத்திலே விவாதம் வெகுவிதமாயிருப்பதால் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து விசாரித்து முடிக்கிறது இங்கே கீழ்ச்சொன்ன இந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்பெறும் சப்தாதிகுணம் பூதத்திலேயே யுள்ளவை. அந்த பூதங்களுக்குக் காரணமாக ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு தந்மாத்ரங்கள் இசையப் பெற்றன ஒவ்வொரு பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு தந்மாத்ரம் அவசியம் காரணமாகிறது. அந்த பூதத்திற்கு முக்கியமான குணத்தையிட்டு அவை சப்ததந்மாத்ரம், ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் ரூபதந்மாத்ரம் ரஸதந்மாத்ரம் கந்ததந்மாத்ரம் என்று வழங்கப்படும். மற்ற குணங்களைவிட இந்த குணங்கள் வெளியிந்த்ரியங்களை ஸ்த்தாபிக்க முக்கியமானவை, சப்ததந்மாத்ரமென்றால் சப்தமென்ற குணம் மட்டுமே, த்ரவ்யங்கூட இல்லை என்னவொண்ணாது, த்ரவ்யமின்றி குணம் இருக்காது. तन्मात्राण्यविशेषाः என்ற மாத்ரபதம் இந்திரியங்களைக் கொண்டு அனுபவிக்க யோக்யதை பெறாதவை என்பதைக் குறிக்குமென்றனர், அதனல் அவிசேஷங்கள் = விசேஷமாகாதவைகள். (நஞ்தத்புருஷம்) விசேஷங்கள் பூதங்கள். महदाद्या विशेषान्ताः

விசேஷித்துச் சொல்லும் इक्षुरसशर्करादिகளுக்குப் போலே गुणवैषम्यத்தாலே இந்த सूक्ष्मस्थूलविभागம். तन्मात्रैகளில் गुणங்களுக்கு(குணங்கள்?) मृदुपरुषादिविभाग மற்று असमग्रानुपलंभयोग्यतैயுமற்றிருப்பாம்?(ருக்கும்.) उपलंभयोग्यगुणविभागத்தாலே स्थूलங்களில் शान्त.घोर.मूढ. विभागமுண்டாகிறது

शब्दादिगुणங்கள் தன்னையே तन्मात्रैகளென்பார்க்கு. सत्त्वादिगुणங்களையே मूलप्रकृति என்பார்க்குப்போலே

என்றது விஷ்ணுபுராணம். ஒரே குணத்தில் அனுபவிக்கப்படாமலிருப்பதும் அனுபவிக்கப்படுவதும் என்கிற வைஷம்யமுண்டோ என்னில், எத்தனையோ வைஷம்யங்கள்போலே இதுவும் உண்டென்று கொள்க. ஸூக்ஷ்ம குணத்தில் மெது தீவ்ரம் என்றுற்போன்ற பேதமில்லை. அனுபவிக்கும் குணத்தில் அது உண்டு. மாதுர்யத்தில் பல வைஷம்யங்களால் சாறு சர்க்கரை முதலான பேதம் போலாமிது. ஸூக்ஷ்மமே தந்மாத்ரை. தந்மாத்ரையென்றும் தந்மாத்ரமென்றும் இருவிதமாக ப்ரயோகமுண்டு. விசேஷங்களில் பௌதிக விஷயங்கள் எல்லாம் அடங்கும் அவற்றிலன்றோ உபலம்ப்ப யோக்யமான = அனுபவிக்கவான குணங்கள் இருப்பது. அவற்றில் ஸத்துவாதி குணங்களின் க்ரமத்திலே சாந்தமான விசேஷங்கள் கோரங்கள் மூடங்களெனப் பிரிவாம்.

சப்ததந்மாத்ரை என்றபோது சப்தாதிகுணத்தை மட்டும் கொண்டாலென்னவெனில், அப்போது அது ஆகாசாதிகளுக்கு உபாதானமாகாது. த்ரவ்யம்தானே

उपादानत्वादिप्रकरणविरोधமும் வரும அஹங்காரங்களும தந்மாத்ரைகள ஐந்தும் महानுடைய विशेषங்களென்றும் சொல்லுகிற हैरण्यगर्भपक्षமும் श्रुतिविरुद्धம்,

(இனி तन्मात्राद्युत्पत्तिविचारம்)

34 तन्मात्रைகள் भूतादिயிலே लयिக்குமென்கிற वाक्य-मात्रதைக் கொண்டு तन्मात्रைகள் ஐந்தும் तामसाहङ्कारத்திலே பிறககுமென்றும் இவ்வைந்து तन्मात्रைகளிலநின்றும் அடைவே आकाशादिभूतங்கள் ஐநதும் पूर्वापरभावेन பிறக்குமென்றும் சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள், இது प्रकृतिகள் எட்டு, केवलविकृतिகள் பதினாறு என்றெ

உபாதானம் த்ரவ்யமன்றி குணம் இருக்கவுமாகாது முன்னே இநதிரியஙகள் அஹங்கார விசேஷங்கள் என்கிற ஹைரண்யகர்ப்பபக்ஷம் கண்டிக்கபபட்டது, அதுபோலவே அஹஙகாரமும் தந்மாத்ரைகளும் மஹத்திலுடைய விசேஷங்கள் – உட்பிரிவுகளென்கிற பக்ஷமும் வேதவிருத்தமாம்.

34 இனி எதிலினின்று எது என்று உத்பத்திவிசாரம் தாமஸாஹங்காரததினின்றே ஐந்து தந்மாத்ரங்களுமென்பர் ஸாஙகயர் तन्मात्राणि भूतादौ लीयन्ते என்ற லயசருதி அவர்களுக்கு அனுகூலமாம் ஐந்து தந மாதரங்களினின்று ஐந்து பூதஙகளென்று யாரும் இசைவதாம் பிறவியில் பூர்வாபரபாவம் உண்டு முதலில் சப்ததந்மாதரம், பிறகு ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் என்றவாறும், முதலில் ஆகாசம் பிறகு வாயு என்ற வாறும் முழுமையும்கொள்க. லயச்ருதி ஒன்றே யன்று, अष्टौ प्रकृतयः षोडश विकाराः என்ற ச்ருதியும் இப பக்ஷத்திற்கு ஸாதகம், மேலே ஒரு தத்துவத்தை

ண்ணுகிற आथर्वणश्रुतिக்குச் சேரும். आकाशத்தினின்றும் वायु பிறக்குமென்றும்போ(னுமாபோ)லே மற்றுள்ள பல श्रुतिகளினுடைய स्वारस्यத்துக்கு अनुगुणமன்று.

35 तामसाहङ्कारத்தினுடைய उत्तरोत्तरतन्मात्रजननத்தில் पूर्वपूर्वभूतसहकारिक्रमादिकल्पனை क्लिष्टगति

36 வேறே சிலர்—पूर्वपूर्वभूतங்கள் उत्तरोत्तरभूतங்களுக்கு उपादानமென்று சொல்லுகிற பல ச்ருதி स्मृतिகளைப் பார்த்து तन्मात्र रूपங்களான सूक्ष्म भूतங்களி

யுண்டுபண்ணும் வஸ்துவை ப்ரக்ருதி என்போம். ப்ரக்ருதி மஹத்தை, மஹத்து அஹங்காரத்தை, அஹங்காரம் இந்திரியங்களையும் தந்மாத்ரங்களையும், தந்மாத்ரங்கள் பூதங்களை யுண்டுபண்ணுகிறன. இவற்றில் இந்த்ரியங்களும் பூதங்களும் வேறு தத்துவத்தை யுண்டாக்கவில்லையாகையால் விக்ருதியாக மட்டுமாம்; ப்ரக்ருதியல்ல அதனால் விசாரம் பதினாறு. இந்த பக்ஷத்தில் आकाशात् वायुः (संभूतः), वायोरग्निः என்ற வாக்யார்த்தம் பொருந்தாது

35 சிலர் தந்மாத்ரத்தினின்றுதான் பூதம் உண்டாகும். தாமஸாஹங்காரமே ஸர்வதந்மாத்ர காரணம். ஆனாலும் தாமஸாஹங்காரம் சப்ததந்மாத்ரத்தை உண்டாக்கி அதனின்று பிறந்த ஆகாசத்தைத் துணையாகக் கொண்டு ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தை உண்டுபண்ணும். இதுபோல் மேன்மேல் பூதம் துணையாமென்பர். இதிலும் மிக்க க்லேசமே

36 வேறு பக்ஷம்—தாமஸாஹங்காரத்தினின்று சப்ததந்மாத்ரம். சப்தந்மாத்ரத்தினின்று ஸ்பர்சதந்மாத்ர

னின்றும் उत्तरोत्तर तन्मात्रங்களும் आकाशादिகளான ஒரோரு भूतங்களும் பிறக்கும். गन्धतन्मात्रம் வேறொரு तन्मात्रத்திற்குக் कारणமன்றிக்கே पृथिवियாகிற भूत மொன்றையும் उत्पादिக்கு மென்பர்கள். இப்பக्ष த்தில் आकाशத்தில்நின்றும் वायु பிறக்கு மென்றுப் போலே சொல்லுகிற விடங்களில் उपादान विषय ங்களான आकाशादिशब्दங்கள் तन्मात्रविशेषपरங்களாம் उपादेयविषयங்களான அவை தானே उत्तरोत्तरतन्मात्रै களையும் आकाशादिகளான पूर्वपूर्वभूतங்களையும் विवक्षि

மும் ஆகாசமும். ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்று ரூபதந் மாத்ரமும் வாயுவும். ரூபதந்மாத்ரத்தினின்று ரஸதந் மாத்ரமும் தேஜஸ்ஸூம், ரஸதந்மாத்ரத்தினின்று கந்ததந்மாத்ரமும் ஜலமும், கந்ததந்மாத்ரத் தினின்று ப்ருதிவிமட்டு மென்பதாம் இப்பக்ஷ த்தில் आकाशात् वायुः என்பதற்கு அர்த்தமென்ன வெனில்-பஞ்சம்யந்தமான சொல் உபாதாநபரம்; ப்ரதமாந்தம் உபாதேயபரமாம். உபாதேய மென்று உபாதாநத்தின் கார்யத்தைக் கூறுவதாம். ஆக 'ஆகாச: ஸம்பூத:' என்ற ப்ரதமாந்த ஆகாசபதத் திற்கு ஆகாசத்திற்குப் பின்னுல் வரும் ஸ்பர்சதந் மாத்ரமும் ஆகாசமும் பொருளாம். आकाशात् என்ற பஞ்சம்யந்தத்திற்கு ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் பொருளாம் வாயு: என்பதற்கு ரூபதந்மாத்ரமும் வாயுவும் பொரு ளாமென்றவாறு கொள்க. அல்லது ப்ரதமாந்த ஆகாசாதி சப்தத்திற்கு—அந்தந்த பூதமே பொருள் தந்மாத்ரஸ்ருஷ்டியுண்டு இந்தவாக்யமிதைச்சொல்ல

கின்றன வென்னுதல், இங்கு பூத(तन्मात्र)ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லி तन्मात्र(பூத) ஸ்ருஷ்டிக்கு अनुक्ति என்னுதலாம் அப்போது ப்ருதிவியில் நின்றும் ஓஷதிகளென்று தொடங்கிச் சொல்லுமது விரூபமாம்

37 சில புராணாதிகளில் प्रतीतिस्वारस्य த்தைக் கொண்டு भूतादि யில் நின்றும் शब्दतन्मात्रं பிறக்கும், இதினின்றும் आकाशம், आकाशத்தில் நின்றும் स्पर्शतन्मात्रம், இதில் நின்றும் वायु என்றும் மேலும் இக்ரமத்திலே சிலர் சொல்லுவர்கள் இப்பக்ஷத்திலும் ஆகாசத்தினின்றும் வாயு என்றுப்போலே சொல்லுகிற

விலலையெனக இப்போதுபஞ்சம்யநதபதத்திற்கு பூதமென்ற பொருளை விட்டு முன்போல் தநமாத்ரமே பொருள் अद्भ्यः पृथिवी என்பதறகு கநததந்மாத்ரத்தினின்று ப்ருதிவீ என்பது பொருளாம பृथिव्या ओषधयः என றவிடத்தில்பஞ்சம்யநதம் தந்மாத்ரபரமென்கிற ரீதி விடபபடுகிறபடியால் ஏகரூபமான அர்த்தமில்லையென்கிற தோஷமும் உண்டு இஙகே 'तन्मात्र ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லி பூதஸ்ருஷ்டிககு अनुक्ति' என்கிற பாடததில पञ्चम्यन्तம பரதமாந்தமிரண்டும तन्मात्रपरम् ஆததததில சரமமிலலை

37 இனி விஷ்ணுபுராணம பாஞ்சராதரம் முதலான ஸம்ருதிவாகயஙகளில ஸவரஸமாகத தோன்றும பொருளாவதுதாமஸாஹங்காரத்தினின்று ஒருதநமாத்ரம் அதனின்று பூதம என்றவாறு மாறி மாறியாம் இது ஸமபரதாயததில் இசைந்த க்ரமமே யாகும் ஆனால் இதிலும் आकाशाद्वायुः என்பதில் அர்த்த கலே

விடங்களெல்லாம் तन्मात्रद्वारकமாகக் கொள்ளுதல், कारणविषयवाय्वादिशब्दங்கள் स्थूलवाय्वादिपरங்களாகவும் கார்யவிஷய வாய்வாதிசப்தங்கள் क्रमभाविसूक्ष्मस्थूलवाय्वादिविषयங்களாகவும் கொள்ளுதல் ஆம்

प्रकृतिகள் எட்டு என்கிற இடத்திலே पृथ्वीपर्यन्तभूतங்களையுமடக்கி विकृतिகள் பதினாறு என்கிற

சமயே ஆகாசத்தினின்று தந்மாத்ரமொன்றை யிடையிட்டு வாயு பிறக்கிறதென்னவேண்டுமே அல்லது वायुः என்னும் கார்யவிஷய பதத்திற்கு ஸூக்ஷ்ம तदनन्तर ஸ்த்தூல வாயுவிரண்டும் பொருள். காரண விஷயமான वायोः என்பதற்கு ஸ்த்தூல வாயு பொருள் என்பதாம். இப்பக்ஷத்தில் अष्टौ प्रकृतयः षोडश विकाराः என்ற வாக்யார்த்தமும் பொருந்தாது. அதற்காக தந்மாத்ரங்களும் பூதங்களும் ஸூக்ஷ்ம ஸ்த்தூலங்களானமையால் தந்மாத்ரத்திலே பூதத்தைப் பிரிக்காமல் ஒன்றாக்கி எட்டு என்றது. இல்லையேல், முன் பூதம் மேல்தந்மாத்ரத்திற்குக் காரணமாய் ப்ரக்ருதியாகிறபடியால் ப்ருதிவிபூதமொன்றுமட்டும் வேறொரு தத்துவத்திற்கு ப்ரக்ருதி யன்றாகையால் மற்ற பூதங்கள் நான்கையும் ப்ரக்ருதியில் சேர்த்தால் மொத்தம் ப்ரக்ருதிகள் பன்னிரண்டாவதால். மேல்விக்ருதிகள் பதினாறில் இந்த நான்கைக் கழித்துவிட்டால் விக்ருதிகளும் பன்னிரண்டேயாவதால் எட்டுபதினாறென்ற வாக்யார்த்தம் பொருந்தாது. பூதங்களைத் தந்மாத்ரத்தில் அடக்கி எட்டே ப்ரக்ருதியென்று நிர்வஹிக்கலாம். இப்படி பூதங்களை இங்கே அடக்கிவிட்

இடத்திலே इन्द्रियங்களுடனே शब्दादिविषयங்களையும் கூட்டவேண்டும் படி நிற்கும்,

38 சுருதியில உदाहरणविशेषस्वारस्यத்தைக் கொண்டு சிலா-

டால் விகருதிகள் பதினாறு எங்ஙனேயென்னில், அங்கே பூதங்களை விட்டு பூதகுணங்களான சப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்கள் ஐந்தும இந்திரியங்கள் ஐந்தும சேரப பதினாறு என்று நிர்வஹிப்பர். (இங்கே பாடம் சோதிக்க வேண்டும 'படிநிற்கும்' என்றவிடத்திலே, 'எனபது சிலர் கொள்கை' என விருக்கலாம) த்ரவ்யமாகிற தத்துவங்களைச் சொல்லு மிடத்திலே குணங்கள் ஐந்தைக் கூட்டுவது ஸ்வரஸ மன்று என்று ஆசாரியரின் திருவுள்ளம பின எப்படி நிர்வஹிப்பதென்னில—உண்மையில் பூதங் கள தந்மாதரங்களுக்கு பரகருதியானாலும இந்த ச்ருதியின கருத்து வேறு பூதங்கள் ப்ரக்ருதியாயி னும் பாஞ்சபௌதிக பதார்த்தங்களாய் விகருதியா கவே காணப்படுகிறபடியால இவற்றை விகருதியிலே சோத்துவிட்டு விகருதியாகக் காணாத பரகருதிகளை—சாஸ்தர மூலமாகக் கண்டவற்றை மட்டும 'அஷ்டௌ பரகருதய' என்றது என்னலாமென்ற திருவுள்ள மிருக்கும விவரத்தை ச்ருதப்ரகாசிகாசாரய ஸுபா லோபநிஷத்பாஷ்யத்திலும ஆசார்யன அருளிச் செய்த தத்துவமுக்தாகலாப ஸர்வார்த்தஸித்தி களி லும இரண்டிடத்திலும் நமது உரையிலும காணக

38 இனி வேறுவிதம சிலா சொல்வா—आकाशाद् वायुः என்றவிடத்திலே ஒரு பூதம மற்றொரு பூதத்

पूर्वपूर्वபூதங்கள் उत्तरोत्तरபூதங்களுககு निमित्तकारणஙகள், தநதாம் तन्मात्रैகள் இவற்றிற்கும் उत्तरोत्तरतन्मात्रैகளுக்கும் उपादानकारणமென்பார்கள். அப்போதும உபாदान प्रकरणமும் பூதங்களினுடைய बहुभवनश्रुतिயும் अग्न्यवस्थे च सलिले वाय्ववस्थे च तेजसि' इत्यादिகளும் स्वरसங்களாகா,

---

திற்கு நிமித்த காரணமென்றதேயாம. இபபோது இந்த வாக்கியததிறகு நிர்வாஹத்தோடு, 'அவ்வெளப்ரகருதய என்பதும முரண்படவில்லை பூதஙகள் உபாதாநஙகளலலவே நிமிதத காரண மென்பது சாந்தோகய வாகயங்களினின்றும் தோனறுகிறது. தேஜஸ்ஸினின்று ஜலமுண்டானதை ஸ்ததாபிகக லோகானுபவத்தைக் காண்பிககிற அாத்தவாத வாகயம், यत्र क्वचन शोचति स्वेदते वा पुरुषः, तेजस एव तदध्यापो जायन्ते (தாபத்திற்கு ஆளாய் வருநதி வியர்வை பெறுமிடம காண்க, தேஜஸ்ஸினினறு தானே ஜலம அங்கே) மேலே நீரினின்று பருதிவீ எனபதறகு அர்ததவாதம—'यत्र क्वचन वर्षति, तदेव भूयिष्ठमन्नं भवति (மழை பெய்தால மிகவாக அநநம் உண்டாகிறதே) என்றவாறென்பர் இபபக்ஷமும் பொருநதாது, ஸதவிதயையிலும, ஆனநதவலலியிலும் உபாதாந காரணதவம் சொல்லுகின்றவி—ததிலே நிமித்தததைக கூறுகை தகுமோ, உபாதாநகாரணமனறுகில், 'நாம வெகுவாக உண்டாவோமெனறு பார்த்து நீா அன்னததைப படைத்தது' எனறவாறு பூதஙகளை உபாதாநமாகச் சொலவது சேராதே பாரதததிலும், ஜலம் அக்னியாகவும் அக்னி வாயுவாகவும் லயத்தில்

9 सूक्ष्मांशத்தாலே उपादानமாயும் स्थूलांशத்தாலே निमित्त மாயும் நிற்கிற आकाशादिயில்நின்றும் वाय्वादिகள் பிறக்கின்றனவென்று विवक्षिக்குமதுவும் अतिक्लिष्टम्. (40) இப்படி மற்றும் தோற்றும் निर्वाहங்கள்தோறும் ஓர் अंशத்திலேமிகுதி சுருக்கம் இருக்கக்(மிகுதிபிரிக்கக்

மாறினபோது" என்று கார்யகாரணங்களை ஒரு வஸ்துவாகக் கூறுமே.

39 சாந்தோக்யத்தில் கார்யகாரணைக்யம் ஸ்பஷ்ட மாயிருப்பதால் உபாதாநத்வம் இசைந்தாக வேண்டும் ஆகையால் ஒரே பூதம் ஸூக்ஷ்மாம்சத் தாலே உபாதாநமாயிருக்கும், மற்ற அம்சத்தாலே வேறிடங்களிலே நிமித்த காரணமாகச் சொல்வதா கலாமென்னில், முன்னமே ப்ருதிவீமுதலான பூதங்கள் உண்டாயிருக்க, அவைவிஷயமான முன்சொன்ன அர்த்தவாதங்களிலே நிமித்த காரணத்வம் சொன் னாலும் மற்ற காரண வாக்யங்களில் எங்கும் ஒரு ரீதியாய் உபாதாநத்வம் கொள்வது தான் உசிதம்.

40 இப்படி ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் சிற்சில வாக்ய ஸ்வாரஸ்யாஸ்வாரஸ்யங்களைச் சொன்னோம் சிலர் ஒரு தந்மாத்ரத்தினின்று ஆகாசம், இரண்டு தந்மாத் ரங்களினின்று வாயு, மூன்று தந்மாத்ரங்களினின்று தேஜஸ்ஸு, நாலினின்று நீர் ஐந்தினின்று பூமி என்றும் கூறுவர். அப்போதும் 'ஆகாசாத் வாயு;' இத்யாதிகள் சேரா. எல்லாப் பக்ஷங்களிலும் க்ரமத் தைக் கண்டு, 'இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரத்திலே சிற்சில அம்சங்களில் நிஷ்கர்ஷம் இராமற்போனதால் ஒரு

குறைக்கக்) காண்கையாலே இவற்றினுடைய உத்பத்திக்ரமம ஆனபடியாகிறதென்று உபேக்ஷித்து, இவற்றிற்காட்டில் ஆத்மாவின் வேறுபாடு தெளிகைககாக இவற்றின் ஸ்வரூப விபாகமாத்ரத்தையும் உத்பத்திமாத்ரத்தையும் ப்ரதானமாகச் சிலர் அநுஸந்திப்பர்கள். (இனிகுணம

41 இபபூதங்களில சப்தாதி குணங்கள் நிறகுமடைவை யதாகமம் "பூ நிலாய வைநதுமாய்' எனகிறபாட்டிலே

குறையுமில்லை, பொதுவாக இநத அசேதநஙகள் எல்லாவறறினும் ஜீவாதமா வேறு எனற தெளிவே வேணடுவது' எனறு முடிவு செய்து இவையெல்லாம் உண்டாகின்றவை அசேதநங்கள், ஆத்மாககள் ஸ்ததிரமானவை என்ற தெளிவே போதுமெனறு விசாரபபிரயாசை சிலர் கொள்ளார [சிலர் என்றதாலே சக்தியுள்ளவர் பரமாணமும் தாககமும கிடைதத வரையில ஆராய்வதே தகுமென்று குறிககபபெறும]சருதிபுராணாதிகள் கறபவா இது விஷயமான வாக்கியஙகளுக்குத தெளியவேணடும

41 பூதகுணங்கள், சபத ஸ்பாச.ரூப. ரஸ கநதஙகளெனற குணஙகள். ஐநது பூதஙகளில் எதில எததனை யிருககுமெனபதைத் திருமழிசையாழ்வார அருளிச்செய்த திருச்சந்தவிருத்ததில முதறபாட்டான—

'பூநிலாயவைநதுமாய் புனறகண் நினற நானகுமாய்
தீ நிலாய மூன்றுமாய்ச் சிறநத காலிரண்டுமாய்
மீ நிலாயதொனறுமாகி வேறுவேறு தனமையாய
நீ நிலாய வண்ணம நின்னை யார் நினைக்கவலலரே'

அநுஸம்தியப்பது. वाय्वादिभूतங்கள் நாலில் स्पर्शம் முதலாக उत्तरोत्तराधिक्यம் वैशेषिகரும் இசைந்தார்கள். (வர்கள்)

என்கிற பாட்டிற் பணித்தபடி அநுஸந்திக்க. பாட்டின் பொருளாவது—भूस्थितपञ्चगुणरूபமாகி நீரிலி ருக்கும் நான்கு குணமாகி, ப்ராணிகளுக்கு உயிரான படியாலே சிறப்புற்ற வாயுவின் இரு குணங்களாகி, ஆகாசத்திலிருக்கும் ஒரு குணமாகி யிருக்கும்போதே அந்தந்த குணங்களினும் அவற்றின் ஆதாரங்களான அசேதநங்களினும் விலக்ஷணமாகி நீர் நிற்கும் ப்ரகாரத்தில் உம்மை யார் அறிய சக்தராவர். क इत्था वेद यत्र सः। அந்தந்த குணமாகும் உம்மை अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत् என்று அக்குணங்களற்றவராகவும் கடோபநிஷத்துக் கூறும் என்றவாறு. எதில் என்னென்ன குணங் களென்று முன்னமே மொழிந்தோம். அந்தந்த குணமாகி என்றது குணங்களுக்குப் பரம்பரயா பர மாத்மாவுடன் அப்ருதக்ஸித்தி என்னும் ஸம்பந் தமிருப்பதாலே, रसोऽहमप्सु कौन्तेय...पुण्यो गन्धः पृथि-व्यांच என்றது போலாமிது. யுக்தியால் வஸ்துக்களின் நிலைமையை நிரூபிக்கும் தார்க்கிகர்களும் பெரும்பா லும் இதை யிசைந்தனர், அவர்கள் ஆகாசமொன்று க்கே சப்தகுணத்தை யிசைந்தனர். வாயு முதலான வற்றில் நேராக சப்தம் கிடையாது, ம்ருதங்கம் த்வனிக்கிறது, வேணுவின் நாதம் இத்யாதி ப்ரயோ கம் ம்ருதங்காதிகள் சேர்ந்த ஆகாசத்தில் சப்த முண்டாகிறபடியால் ; ஆகாசமிராமல் சப்தத்தை

(2) उत्तरोत्तरभूतங்களில் पूर्वपूर्वभूतसंसर्गத்தாலே उष्णं जल மென்னுமா போலே शब्दादिगुणங்கள் தோற்று கின்றனவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள் (3) पूर्वपूर्वभूत तन्मात्रैகளோடே கூடின तन्मात्रैகளாலே பிறக்கையாலே गुणाधिक्यமென்றும் சொல்லுவர்கள் (4) करकैயில शैत्यம் போலே कारणद्रव्यயில் गुणம் कार्यद्रव्यயிலும்

யெங்கும் கூறவாகாமையால் ஆகாசத்திலுள்ள சப்தத்தை அதன் உபாதியான (விசேஷணமான) த்ரவ்யத்தில் ஏறிட்டது மாத்ரமென்றனர். ஆகிலும வாயு முதலான தரவ்யஙகளில வேதாநதிகள் அதை யிசைநது அத்துடன மற்ற நாலு குணஙகள் பூமியில், மணம நீங்கலாக மூன்று நீரில், ரஸமும நீங்க இரண்டு தீயில, ரூபமும நீங்க ஒன்று வாயுவில என்றனா இபபோது வானில் ஒனறு. மேனமேல ஒவ்வொனறு அதிகம் சேரும

இபபடி ஸிததாநதமிருகக வேறு பக்ஷஙகளு முண்டு. 2 சிலா பூமிககு மணம், நீருக்கு ரஸமென்ற வாறு ஒவ்வொரு குணமே. முன பூததகின் குணம இங்கே தெரிவது அநதநத பூதத்தின சேர்க்கை யால், ஜலம் உஷ்ணமாயிருககிறதென்றால் ஜலத்தில நேராக உஷ்ணகுணமில்லையே, அததுடன சேர்ந திருக்கும் தேசில் தானே யுளது, அது போலென்பர் 3 ஒன்றைவிட ஒனறுககு அதிக குணமுண்டு, அது அந்தநத தநமாதரமும் அநதநத பூதத்திற்குக காரணமாகையாலென்பர் பிறர். 4 மூலமான நீரிலிரு க்கும் சீதகுணம் அதன் கார்யமான ஆலாங்கட்டியி

நிறகிறதெனறும்கொள்ளுவர்கள் (சொல்லுவாகள்)
42 अपूर्वस्वभावोत्पत्तियாலே तत्त्वान्तरपरिगणனை யாறுலும் पञ्चीकृतभूतविकारங்கள் அவ்வோ भूतस्वभावங்களை விடா மையாலும் இவை எண்ணி முடியாதபடி இருக்கை யாலும் पृथिवीயளவிலே तत्त्वगणனை पर्यवसिககிறது

விருககுமா போலே நூலின நிறம் சீலையிலிருக்குமா போலே கார்யமும் காரணமுமொனறுவதாவிருப்ப தாகும்; உண்டாவதொன்றில்லை யெனபாருமுண்டு காரணகுணத்திற்கும் கார்யகுணததிறகும் வாசி யிராதவிடத்தில இதைக கூறலாமாயினும, வாயுவில் அநுஷ்ணசீதம, சுகலமாய் தேசில ஸபஷட भास्वर ரூபம், ஜலத்தில் அஸ்பஷ்டம்மான ரூபம், ஜலரஸத் திறகும் மண்ணின ரஸத்திறகும பேதமென்றவாறு காணுமிடத்திலே குணம் ஒனறெனனவொண்ணுது

42 ப்ருதிவி வரையில் இருபத்திறைகு தததுவ ங்களௌறு எண்ணிக்கையை முடிபபதென, இவை யெல்லாம தனிப்பட்டவை, இனி பஞ்சீகருதமான பூத ஙகள், பிறகு பாஞசபௌதிகஙகள் பல வகையிலென் றிவறறையும்கூட்ட வேண்டாவோ என்னில்—இவற் றில அநத ஐநது பூதஸ்வபாவம் விடபபடவில்லை அதாவது அநதநத பூதமுளதென்று அதுவே இது எனற ப்ரதயபிஜ்ஞை = ஐகயததோறறம் இவற்றி லுண்டு, வாயுவில வானமே இது என்றும், தீயில் வாயுவே இது என்றும் இபபடி ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருவதில்லை. அது வராத தததுவங்களைத தனியாகப் பிரித்தது. மற்றவற்றைத் தனியாககவில்லை, மேலும்

43 पंचीकरणம் பண்ணுமிடத்து, 'व्योम्नोऽर्धभागाश्चत्वारो वायुतेजःपयोभुवाम्' इत्यादिகளிற்படியே தன் கூறி விஞ்சி யிருக்கையாலே 'वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वादः' 'त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात्' என்கிறபடியே प्राचुर्यத்தாலே व्यवहारம்

பாஞ்சபௌதிகங்களின் கார்யவகைகள் எண்ணற் றவை. எண்ணமாட்டாமையைக் கொண்டும் பிரிவை உபேக்ஷித்ததாம்.

43 பஞ்சீக்ருதபூதமென்கிறதென்?. இப்போதே பூத ங்கள் ஐந்தாகத் தானே செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்னில், ஒவ்வொரு பூதமும் இந்த ஐந்து பூதங் களாக்கப்பட்டதென்று பொருளாம். ஒவ்வொன்றும் ஐந்து பூதக்கலப்பாலாய் ஐந்து பூதங்களென்றபடி அது ஐந்து பூதங்களை முழுமையும் ஒன்றோடொன்று சேர்க்காமல் विभागம் பண்ணிப் பிரித்துச் சேர்ப்பதா லாகும். அவ் விபாகவ்யவஸ்தையும், ப்ருதிவியில் பாதிபாகம் ப்ருதிவியாயிருக்கும்; மற்றபாதி மற்ற நாலுபூதங்களின் நாலுஸமமான அம்சங்களென்றும். இப்படி ஒவ்வொன்றும் ஐந்துபூதம் கலந்ததாகும் இப்போது நமக்குக் காணப்படும் பூதமெல்லாம் இப்படி கலந்ததே. அப்போது மண்ணை ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயு வானமென்று கூறலாமே, ஜலத்தை யும் வெவ்வேறு பூதமாகக் கூறலாமே யென்றவாறு வினவவேண்டா, எல்லாம் கலந்திருந்தாலும் எந்த பூதத்தின் அம்சம் அதிகமோ, அதுதான் விரைவில் காணப்படும் அதைக் கொண்டுதான் பெயர் வழங்கு வதாம்—இதை ஸூத்ரகாரரும் சொன்னார் त्र्यात्मक-

நடக்கிறது. त्रिवृत्करणम् சொன்னவிடம் पञ्चीकरणादि களுக்கும் उपलक्षणम्. त्रिवृत्कृतान्यादिகளில் भूतान्तररूपम् संसर्गத்தாலே தோற்றுகிறதென்ற श्रुति சொன்ன न्यायத்தாலே आकाशத்தில் नीलत्वादिகளும், वायुவில் सुरभिशीतलत्वादिகளும், वह्निயில் शुक्लकृष्णत्वादिகளும், जलத்

त्वात्—ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று பூதம் கலந்திருப்பதால் அவற்றில் ஒருபூதம் भूयस्त्वात् விஞ்சியிருப்பதால் விஞ்சிய பூதத்தின் பெயரால் வழங்குவதாமென்க. वैशेष्यात्तु तद्वादः. வைசேஷ்யாத் என்பதற்கு भूयस्त्वात् என்றதே பொருள். ஒரு பூதாம்சம் அதிகமாயிருப்பதால் तद्वादः அந்த பூதத்தின் பெயராலே சொல்வதாகும். அத்யாய முடிவைக் காட்டுவதற்காக तद्वादः என்னும் கடைப்பதம் இருதரம் கூறப்பெற்றது. தனியாக அதற்குப் பொருளில்லை. ப்ராசுர்யமாவது அதிகமாயிருக்கை. ஸூத்ரத்தில் மூன்றே பூதங்களைச் சொல்லியிருக்க பஞ்சீகரணம் சொல்வது கூடுமோ என்னில், எல்லாம் பஞ்சீக்ருதமே, ஆனால் ஐந்தில் வாயு வானங்களுக்கு ரூபமிராமையால் மற்றவற்றின் கலப்பே கண்ணுக்குத் தெரியுமாகையால் மூன்றைமட்டும் மகனும் சிஷ்யனுமான ச்வேதகேதுவுக்கு உத்தாலகமஹர்ஷி உபதேசித்தாரென்க. அக்னியில் சிவப்பு, வெண்மை, கருமைஎன்ற மூன்றும் குணங்கள் எரியும்போது தெரிகின்றன அவற்றில் இயற்கையிலுள்ளது சிவப்பு, ஜலக் கலப்பால் வெண்மையின் தோற்றம், மண்ணின் கலப்பால் கருமையின் தோற்றமெனக் கூறினார். இதுபோல் பிறவும்

தில் वर्णरसान्तरादिகளும், पृथिवियில் उष्णत्वादिகளும் पञ्चीकरणादिகளடியாக வந்தभूतान्तरसंसर्गததாலே தோற றுகிறனவென்னுமிடம் आगमोपपत्तिகளாலே அறிந்து கொள்வது

तन्मात्रैகளிலே पञ्चीकरणமாககி पञ्चीकरिதத अंशங களை आकाशादिகளென்று சிலா சொல்லுமது तत्त्व-परिगणனை பண்ணுகிற श्रुति स्मृति पुराणादिகளுககுச் சேராது

44 பயூதஙகளில் आकाशம் अवकाशप्रदानம் பண்ணு

காண்க वर्णरसान्तरादिகளுமஃசுகலம தவிர வேறி வர்ணங்களும மதுரம தவிர மறற ரஸஙகளும. சாஸத்ரபபடி பஞ்சீகரணம சொல்லியாயிற்று. தந மாதரைகளுககே பஞசீகரணம் பஞ்சீகரணத்திற் குப பிறகே பூதமென்ற பெயர் எனபது ப்ரமாண விருத்தம

44 அநதநத பூதததிற்கு உலகில் அனேக காாயம் அனுபவததிலுள்ளதே ஆகாசத்திறகிலலேயே அது எதற்கு அது சபதத்தை யுண்டுபண்ணுவதால பயன்பெறுமெனபதில்லே, எலலா பூதஙகளிலும் சப்தம் இசைநதவர் இவ்வாறு செல்லவாகாதே யெனில், ஆகாசத்தின காரியமாவது அவகாசம தருகையே அதாவது நாலு பூதஙகளில் ஒரு வஸ்துவுடன மறறொரு வஸ்துவைச் சேர்த்தால் இரண்டும ஒரே இடத்தைப் பிடித்திருககவாகாது; ஒன்றின் அருகே நெருங்கி மற்றொன்று இருக்கும அவ்வாறின்றி ஆகாசமுள்ளவிடம் வேறு பூதங்கள்

கையாவது स्पर्शवद्द्रव्यங்களுக்கு प्रतिहति பண்ணு தொழிகை. இது पूर्वेतरங்களுக்கும் तुल्यம்

45. आकाशமென்றொரு द्रव्यமில்லையென்றும், இது अतीन्द्रियமென்றும் இது नित्यनिरंशविभुவாயிருக்கிறதென்றும் चार्वाकबौद्धवैशेषिकादिகள் சொல்லுமது उप-

---

சேரலாம் அது இவற்றைத் தடுக்காது அதற்குக் காரணம், வேறு பூதங்களில் ஸ்பர்சம் என்ற குணம் உளது; இதற்கு இல்லையென்பதே அதனுல் தடையில்லை ஆகாயத்திற்கு முன்னுள ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காராதிகளிலும் ஸ்பர்சமில்லையே யென்னில், அதனுல்தான் அவைகூட தடை செய்யா ஆகில் அவையே போதுமே ஆகாசமெதற்காகவென்னில், அனுபவஸித்தமான ஆகாசமே வேண்டா என்கிறவன் அவற்றை ஏன் இசைவான்—சாஸ்த்ரத்திலெனில்; அதே ஆகாசத்தையும் சொல்லியிருப்பதால் மறுக்க முடியாது.

45 இதன்மேல் கேள்வி-சுவருள்ளவிடத்தில் ஒருவன் புக முடிவதில்லை. அங்கேயும் ஆகாசமிருக்கின்றதே, தடுக்காமல் விடக்கூடாதா அது விட்டாலும் சுவர் தடுக்குமென்னில், அப்போது தடுக்கும் வஸ்து இல்லாமை வேண்டுமென்றதாயிற்று இதனுல்தான் आवरणाभावம் தவிர ஆகாசம் வேறில்லையென று சார்வாகனும் பௌத்தரும் சொல்வதென்னில் — இது அனுபவத்திற்கு இணங்காது. 'இங்கே பக்ஷி பறக்கிறது.' 'ஆங்கே முகில்கள் ஸஞ்சரிக்கின்றன' என்று ஆதாரமாக ஒன்று ப்ரத்யக்ஷமாகிறது. अभावம்

लम्भयुक्त्यागमविरुद्धம்

ஆதாரமாகுமா? அதனால் ஆகாசமென்றொரு த்ரவ்யம் உளதேயாம். தார்க்கிகர்கள் சப்தகாரணம் ஆகாசமெனக் கூறி, சப்தம் எக்காலத்திலும் உண்டாகிறபடியால் அது நித்யம், எங்கும் உண்டாகிறபடியால் அது விபு = எங்கும் பரவியது. அதனாலேயே அது அம்சங்கள் அவயவங்களில்லாதது என்கிறார்கள். ஆகாசத்தை விண்டுப் பல பாகமாகப் பிரிப்பதையும் அதன் உத்பத்தியையும் சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருப்பதால் அது அதற்கு விருத்தமாகும். இனி ஆகாசத்தை யிசைந்தாலும்आवरणाभावத்தால் தடையின்றி ஸஞ்சாரமென்றே சொல்வது போதுமாயிருக்க ஆகாசத்தைக் காரணமாக்கவேண்டா என்னலாம்; அவ்வாறே யாகுக. வேறு பூதம் உள்ளவிடத்தில் வேறொன்று புகாதது போல் ஆகாசமுள்ளவிடத்திலும் வேறொன்று புகவாகாதென்கிற கேள்விக்குப் பரிஹாரமாக மற்ற பூதங்களைவிட அதற்குள்ள வாசியைச் சொல்வதற்காகவே இங்கே இப்பூதங்களில் இத்யாதி வாக்யமென்க. उपलम्भयुक्त्यागमविरुद्धம் = ஆகாசம் நீலம், ஆகாசத்தைக் காண்கிறேன் என்கிற ப்ரத்யக்ஷமே உபலம்பமாகும். आकाशம் த்ரவ்யம், இங்கு பக்ஷி பறக்கிறதென்று பக்ஷியென்ற த்ரவ்யத்திற்கு ஆதாரமாகத் தெரிவதால் என்பது யுக்தி. आवरणाभावம் பக்ஷிக்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. மேலும் अभावமானது இல்லை என்று தோன்றும், எது எங்கே இல்லையென்ற கேள்வியிருப்பதால் अभावத்திற்கும் ஆதாரமொன்று வேண்டும். ஆக ஆவரணாபாவத்திற்கு இட

46 இத்தை सर्वेन्द्रियप्रत्यक्षवेद्यமென்று சிலர் சொல்லுமதுக்கு सर्वருடையவும் इन्द्रियप्रत्यक्षமென்று பொருள் கொள்ள प्राप्तம [illegible]ादिகள் நாலு भूतங்களும் स्पर्शनप्रत्यक्षங்கள் वायुவில் स्पर्शमात्रமே प्रत्यक्षம், द्रव्यमनुमेयம் என்னும் वैशेषिकருக்கு, तेजःप्रभृतिகளிலும் स्पर्शरूपादिगुणங்களே प्रत्यक्षங்களென்ன प्रसङ्गிக்கும்,

---

மாக ஒரு த்ரவ்யமிசையவேண்டுமென்பதும் யுக்தி ஆகும மாவன—ஆகாசத்திற்கு ஸ்ருஷ்டியையும் அவய வப பிரிவுகளையும் பணிக்கும் வேதாதிகள் ஆகாயம் கண்ணுல் காணப்படுமென்றிசைவோம்

46 சிலர் ஸர்வேந்திரியப்ரத்யக்ஷவிஷயமென்றனர். ஆனுல் எல்லா இந்திரியங்களாலும் அது அறிய யப்படவில்லை ஆகையால் அதற்கு எல்லா இந்திரி யங்களென்ற பொருளை விட்டு எல்லாருடைய இந்தி ரியத்திற்கு—கண்ணிற்கு ப்ரத்யக்ஷமென்றே பொரு ளாம் ஆகாயமே ப்ரத்யக்ஷமானபோது அதன் கார் யமான வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமாகட்டுமே என்னில். இஷ்டமே. காரணம் காணபபட்டால் கார்யமும் காணப்படவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. கண்ணுல் காணவில்லையாகிலும தவக் என்ற இந்திரி யத்தால் காற்றை வீசும்போது உணருகிறோம் காணு தரென்ற சில தார்க்கிகர்கள் இங்கே காற்று உணரப் படவில்லை – அதிலுள்ள ஸ்பர்சமென்னும் குணமே உணரபபடுகிறது, குணத்தினின்று த்ரவ்யத்திற்கு அனுமானம் என்கிறனர், ஏனோ இப பிரயாசை? கண் ணுல்கூட ரூபம்மட்டுமே காணப்படுகிறது; த்ரவ்

47. तमः प्रतीतियில் पार्थिवावयவங்களினுடைய நீலகுண-மாத்ரமே ப்ரகாசிக்கிறது என்பார்க்கும், தமஸ்ஸென்று ஒரு द्रव्यान्तरம் என்பார்க்கும், चाक्षुषप्रत्यक्षाभावदशैயிலே

யங்களுக்கு அனுமானமே என்று ஏன் கொள்ளலாகாது? கண்ணால் பரிமாணாதி குணங்களையும் காண்கிறோமே யெனினில், த்ரவ்ய ப்ரத்யக்ஷமில்லையென்று வாதிக்கலாமே.வாயுவிலும்பரிமாணாதிகள் ப்ரத்யக்ஷங்களென்னலாம். ஆக வாயு த்வக்குக்கு விஷயமாகும்.

47 த்ரவ்யம் ப்ரத்யக்ஷமாகாமல் குணம்மட்டும் ப்ரத்யக்ஷமாகலாமென்பதற்கு தமஸ்ஸை சிலர் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகின்றனர். இருள் காணப்படுகிறது. அது என்ன. கரிய வஸ்து என்னவேண்டும். ப்ருதிவீ கரியதென்கிற வேதத்திற்கிணங்க ப்ருதிவியின் பாகங்களே தமஸ் என்றாலும் அந்த த்ரவ்யமின்னதென்று தெரியவில்லையே. ஆகையால் அங்கே நீல நிறம்மட்டும் ப்ரகாசிக்குமென்பர். இது உபலம்ப விருத்தம் =ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமாகும். இருள் அகன்று போகிறதென்று ஸஞ்சாரமும் பாகம்பாகமாக த்ரவ்யமும் தெரிகின்றனவே. 'தமஸ்ஸு என்பது ப்ருதிவியில்சேராது. தார்க்கிகர்கள் சொன்ன ஒன்பது த்ரவ்யங்களுக்கும் மேற்பட்டது பத்தாவது த்ரவ்யம்' என்பர் மீமாம்ஸகர். நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரகிருதி பரிணாமத்திலே அதைச் சேர்க்கவேணும். ப்ரக்ருதி பரிணாமங்களிலொன்றிலும் சேராமற்போனால் ப்ரக்ருதியில் சேரவேண்டும். அதற்கு ரூபாதிகளில்லை 24 வதையும் விட்டு வேறென்றால் அப்ராமாணிகமாகும்.

नीलरूपस्मृतिप्रमोषமென்பார்க்கும் उपलम्भविरोध-कल्पना-गौरवादिदोषம் வரும்

ஆகையால் தமஸ்ஸு பார்த்திவமே இல்லையேல், கல்பநா கௌரவமாம் நயாயஸித்தாஞ்ஜனத்திலே ஸ்ரீபட்டபாதருடைய ஸூக்திஸந்தர்ப்பத்திலே, நீல ரூபஜ்ஞானமாய் ஸ்ம்ருதியின் சிதைவு தமஸ என்று ப்ராபாகரபக்ஷம் குறிககப்பட்டுள்ளது அதாவது கண்ணால் வரும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு வெளிச்சம துணை. அதிலலாதபோது சாக்ஷுஷ ப்ரத்யக்ஷம (கண்மூல மான பரதயக்ஷம்) இல்லை அப்போது வரும் தமஸ் ஸின ப்ரத்யக்ஷம் சாக்ஷுஷமென்னவாகாது ஆகை யால் எபபோதோ நீலவஸ்து ப்ரத்யக்ஷம் வநதிருப் பதன்மூலமான அதன் ஸ்மரணம் பூர்த்தியாக வரா மல தரவ்யாம்சததை விட்டு நீலரூபாம்சத்தைமட்டும் கரஹிதது அரைகுறையாக உண்டாகிறது இந்த சிதைவான நினைவுக்கு स्मृतिप्रमोषமென்று பெயராம் என்பர் இதிலும் கல்பநா கௌரவம் இப்போது இருளின ஸஞ்சாரம முதலானவற்றை நிர்வஹிப்பது ச்ரமம் வேதம தேஜஸ்ஸைப போலே இருளையும் தரவ்யமாகக குறிததிருப்பதால் அது த்ரவ்யமே அஙகு உளதே எனனலாம் இல்லையேல ச்ருதிவிரோத முமாம் [மேகநாதாரிஸூரியும நயத்யுமணியில தமஸ்ஸு பருதிவியே யெனறார்] இஙகே— ஆகாயம நீலமாகத தெரிவதால ஆகாயத்திற்கு நீலரூபம் இசைய வேண்டாம வெகுதூரத்திலதானே ஆகா யம் நீலமாகத தோன்றுகிறது அதனால ஸூர்ய

48 இப்பூதங்கள் पञ्चीकरणादि प्रक्रियैயாலே சேர்ந்து, कर्मविपाकानुगुणமாக पुरुषभेदத்தாலும் कालभेदத்தாலும் भोग्य-भोगोपकरण-भोगस्थान-भोगायतनங்களாய்க் கொண்டு

ப்ரபை பரவுமிடம் கடந்து அப்பாலுள்ள ஆகாசத்தில் கண்பார்வை விழுவதால் அங்கே தமஸ்ஸே உள்ளதால் அதுதான் நீலம்; ஆகாயம் நீலமன்று என்று வாதிக்கலாம் அப்படியானாலும் அருகிலும் நீலரூபமின்றி ஆகாசம்மட்டும் ப்ரத்யக்ஷமாயிருப்பதை மறுப்பது தகாதென்றறிவிப்பதற்காக இங்கே ஆகாச ப்ரஸ்தாவதத்திலே தமஸ்ஸையும் கூட்டினதென்க. [எங்கும் எப்போதும் இருள் பரவியேயிருக்கும். இருந்தும் வெளிச்சத்தால் அதன் தர்சனமில்லை யென்பர் நயத்யுமணியில்.]

48 இப்படி பஞ்சீகரணம் நிரூபிக்கப்பெற்றது. இந்த பஞ்சீக்ருதமான பஞ்ச பூதங்களாலான பாஞ்சபௌதிக பதார்த்தங்கள் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியிலகப்பட்டவை. இவை போக்யம் போகோபகரணம் போகஸ்த்தானம், போகாயதனமென நான்குவகையாகும். அன்னபானாதிகள் போக்யங்கள். பாத்ராதிகள் போகோபகரணங்கள். லோகம், வீடு முதலானவை போகஸ்த்தானங்கள். அந்தந்த ஜீவனுடைய தேஹம் அவ்வவனுக்கு போகாயதனமாகும். இவை அவர்களின் பூர்வகர்ம, காலம் முதலானவற்றின் வேறுபாட்டால் பலவகைப்படுமென்பதைத். தேவ திர்யக் மனுஷ்ய ஸ்த்தாவர ரூபங்களாக நாலான ஸம்ஸாரிகளும் பிரித்தால் ஒவ்வொன்றிலும் உட்

परिणमிக்கும் 'पुद्गलமென்று एकजातीयद्रव्यवर्गமாய், இது, पार्थिवद्रव्यங்களில द्रवकठिनाद्यवस्थैகள் போலே अनियत மாக வருகிற पृथिव्यप्तेजोवायुरूपावस्थैகளை அடைகிறது' என்பார்க்கு कल्पनालाघवமுண்டாகிலும் त्रिगुणद्रव्य த்தினுடைய नियतक्रम भूतसृष्टि சொல்லுகிற नित्यनिर्दोष-

---

பிரிவுகள் எண்ணிககை யற்றிருப்பதால் அனுபவப் படி பார்த்துக் கொள்வது

இப்படி உலக ஸருஷடி பரமாண ஸித்தமா யிருகக, இதை விட்டு, 'பரமாணுக்கள் ப்ரதிவி, ஜலம். தேசு, வாயு என்று நாலுவகைப்பட்டுள்ளவை அவ வகையான பரமாணுககள் மேன்மேல் சேரச்சேர நான்கு மஹாபூதஙகள் உண்டாகின்றன அதன் பிறகு இநதரிய தேஹாதிகள் எனகிற தார் ககிகரின் பக்ஷம் ஆதரிக்கத் தககத்தன்று ஜைனர் கள் அந்தத் தார்க்கிக பக்ஷத்தைககாட்டிலும் இலகுவான மார்க்கம் மொழிவர் அதா வது—உலகில் ஓரேவிதமான பரமாணுககளே ஆதி யிலிருநதன ஒரு சாதியான வஸதுவே ஒரு ஸமயம கடினமாய் வேறு ஸமயத்தில த்ரவமாய் மாறுகினறதுபோல் ப்ரதிவியாகவும் ஜலமாகவும் தேசாகவும் வாயுவாகவும் அவை மாறுகிறன அநத பரமாணுககளுககு पुद्गलமென்று பெயர் புத்கலம் = ரமணீயமெனபர் पुद्गलम् = புஷடியும குறைவும - उपचयापचयங்கள் உள்ள வஸ்து எனனலுமாம

இந்தப் பக்ஷம் தாாககிகபக்ஷததைவிட லகுவாக லாம், ப்ரக்ருதி மஹத்து அஹஙகாரம ஸத்துவ ரஜஸ்

दुरपह्नवशास्त्रங்களாலே बाधம் கண்டுகொள்வது.

49 भोगायतनங்கள் देवादिभेदத்தாலே चतुर्विधங்களாயிருக்கும் नारकान्तமாகவும், स्थावरान्तமாகவும் எண்ணின இடம் स्थावर नारकங்களுக்கு उपलक्षणம். युक्त्याभासங்களாலே स्थावरங்களில் भोक्ताக்கள் இல்லை என்பார்க்கு जङ्गमத்திலும் देहातिरिक्तமான आत्मा இல்லை என்ன प्रसङ्गிக்கும்,

---

தமோகுணங்கள் அவற்றின் உட்பிரிவுகளென்று காணுமலிருக்கும் வஸ்துக்களின் கல்பனையில்லையாகையால் நம் மதத்தைவிட லகு என்னலாம் ஆதாரமற்றதால் அவர்கள் கல்பனைகளை ஆதரிக்கமுடியாது, அவர்கள் செய்யும் பேதாபேதவாதம்போலே அதுவும் புறக்கணிக்கத் தக்கதேயாகும். நமது சாஸ்த்ரங்கள் நித்யமானவை. உபதேசிக்கும் புருஷனிடமுள்ள தோஷமூலமானவையல்ல. இவற்றின் பெருமைகளை மறுக்க முடியாது.

49 நான்குவிதமான தேஹங்களாவன—தேவ திர்யக் மனுஷ்ய ஸ்த்தாவர ரூபமான பிரிவுகள் சிலர் தேவ திர்யக் மனுஷ்ய நாரக ரூபமாகப் பிரிப்பர். நரகத்தில் துக்கானுபவத்திற்காக ஏற்பட்ட தேஹங்கள் நாரகங்கள் அவை தேவாதி பிரிவுகளில் சேராவே ஒன்றில் ஒன்றைக் கூட்டியோ, பிரித்தோ எல்லா வகைகளையும் இசையவேண்டும். சிலர், 'ஸ்த்தாவரத்தை விடுவது தகும். அவற்றில் ஜீவன் இல்லை அவை தேஹங்களல்ல' என்பர். (ப்ரசஸ்தபாதரின் வைசேஷிகபாஷ்யத்திலே ஸ்தாவரம் விடப்பட்டிருப்

50 இப்படி भौतिकपर्यन्तकार्यங்கள் எல்லாம் पत्रताटङ्कादिन्यायததாலே अवस्थान्तरापन्नत्रिगुणद्रव्यம் தானே என்னு மிடம் सर्वप्रमाणानुगुणம் अवयवि विवर्तभिन्नत्वाद्विपक्ष-

---

பது. ஸ்ததாவரத்தை घटपटादिகளைபபோலாககி னர் இவர்) இது பரமாண விருத்தம் குதர்க்கத்திற் கு தொடஙகினல், ஜஙகமததிலும் உள்ளே ஆதமா இலலையென்னலாம்

50 கீழே போகயரூபஙகளான பாஞசபௌதிக பதாா த்தங்களைச சொனனேமே, இவைகள் வெவ்வேறு த்ர வ்யமா, காரண த்ரவ்யமான பூதங்களுக்கே இவவித மாறுதலகளா என்கிற விசாரததில் அவயவஙகளைக காட்டிலும வேறாக எங்குமே அவயவியாக நவநவ மாக தரவ்யஙகள் உண்டாகின்றன என்பா தார்க கிகர். அது பரஹ்மஸூததரத்திலே आरम्भणाधिकरणத திலே கண்டிக்கப்பட்டது ஆகையால் पत्रताटङ्कம், तन्तुपटம் எனறுறபோலே காரண த்ரவ்யமும் கார்ய தரவ்யமும ஒனறேயாகும் ஓலையைச் சுருளாக்கிக காதணியாக்குகின்றனா. அச்சுருள் ஓலையைக்காட்டி லும வேறனறு நூலையே குறுககும் நெடுக்குமாக மடககிச் சேர்த்தபோது அதே துணி என்னப்படு கிறது, ஏது வேறு தரவ்யம அதுபோல உண்மை யாய் மண்ணே உண்டை வடிவை விட்டு குடமென் னும் வடிவைப் பெறுகிறது இவ்வாறு பார்ககும் போது ஆதியிலிருந்த த்ரிகுணப்ரக்ருதியே மாறி மாறி, மஹதது, அஹஙகாரம், பூதம், பௌதிகமெல்லா மாயிற்று ஒரே த்ரவயம 24 விதங்களாகப

ங்கள் सर्वे प्रमाणविरुद्धங்கள் 'आविर्भावतिरोभावजन्मनाश-विकल्पवत्' इत्यादिகளுக்கும் अवस्थान्तरापत्तियிலே तात्पर्यம

பிரிவுற்றதென்று தேறும் ஒரே தரவ்யம் பலவித மான பரிணமங்களைப் பெறுகிறதென்றதாயிற்று

இந்தப் பரிணமங்கள் ஸமம் விஷமமென இரண்டு விதமாகும். மண் உண்டையாய் குடமாகும் போது அதே இது என்று தெரிவதால் ஸமபரிணம மாம் ஆகாசம் வாயுவாகும்; வாயு அகனியாகும, அரிசி புழுவாகும் गोमयம் (சாணம்) தேளாகும் என்றவிடங்களிலே அதே இது என்றறிவது அரிதா கையால் விஷம பரிணமம் இதை விவர்த்தமென போம். இதை யிசைய வேண்டும் இது தவிர சாங்க ராத்வைதிகள் வேறு விவர்த்தமும் வர்ணிக்கின றனர். அதாவது சைதந்யரூபமான ப்ரஹ்மத்திலே அவித யை யென்ற தோஷத்தினலே உலகம என்ற கல்ப பனை யுண்டாகிறது இந்த ஜடமான ப்ரபஞ்சம சைதந்யமான ப்ரஹ்மத்தின கார்யமென்னும போது விவர்த்தமாகுமென்றவாறு. இநதக கல்ப்பனை அப்ராமாணிகம்

ஸாங்க்யர் வேறுவிதமான ஸத்கார்யவாதம இசைந்தனர் அதாவது காரணகாலததில கார்ய வஸ்து எள்ளில் எண்ணெய் போல மறைந்திருநதது முன்னமே இருநத கார்யம் வெளியில தோனறு வதற்கே கர்த்தாக்களின் பிரயாசைகள்; வஸ்துவைச் செய்வதற்கல்ல எனறவாறு இது अभिव्यक्ति பக்ஷம். கார்யம் உத்பந்நமன்று, अभिव्यक्तम्—ஆமை சுருககி

51. த்ரிகுணத்ரவ்யத்திலே, ஸமுத்ரத்திலே புத்புதங்கள் போல வும், ஸர்வேச்வரனுக்கு க்ரீடாகந்துகங்கள் போலவும், அவன்

மடக்கிய கால்களை நீட்டினால் கால்கள் தெரிகின்றன. புதிதாகக் கால் உண்டாவதில்லையே. அது போ லென்பர். இதுவும் அநுபவத்திற்கு இசையாது. மற்றும் பக்ஷங்களை பாதத்துவாதிகாரத்தில் ஸேவக-ஜாலிகவர்ஹிணேத்யாதி வாக்ய ஸந்தர்ப்பத்திலே காண்க. அபிவ்யக்தி பக்ஷத்தை இசையாவிட்டால், ஆவிர்பாவ-திரோபாவ-ஜன்மநாஶவிகல்பவத் என்று பராசரர் எல்லாம் உண்டென்றது விரோதிக்காதோ. ஆவிர்ப்பாவ மாவது அபிவ்யக்தி; திரோபாவம் தோன்றுமை, மறைவு; ஜன்மமாவது உற்பத்தி; நாஶம் அழிவு என்றுரே என்னில்—உலகில் சிலர் ஆவிர்ப்பாவமென்கிறார்கள். தார்க்கிகர்கள் த்ரவ்யமே புதிதாக உண்டாகிறது அழிகிறது என்கிறார்கள். பலர் பலவிதமாகச் சொல் வதே விகல்பமெனப்படுகிறது.விவிதகல்பம்விகல்ப் பம்—இப்படி பல விகல்பங்களுக்கு இடமானதென் றார் இதனாலே எல்லாம் தம்மால் இசையப்பெற்ற தென்னலாமோ. த்ரவ்யம் ஒன்று. மண்ணே குடம், ஓடு, பொடி தூள் என்றவாறாக மாறுகிறதென்று மஹீ கடத்வம் கடதః கபாலிகா கபாலிகா(லத:?) சூர்ணரஜஸ்ததோ(அ)ணு: என்று இவர் நிரூபிக்கிறராகையால் வெவ்வேறு அவ ஸ்த்தை வருமென்பதிலேயே இவருக்கு நோக்கென்க.

51. இவ்வளவால் கடலில் குமிழ்கள் போலே ப்ரக் ருதியில் எம்பெருமான் ஸங்கல்ப மூலமாக அனேக ப்ரம்மாண்டங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் அவை

கைவழியாக விழுவ தெழுவதாகிற ब्रह्माण्डங்களினு டைய युगपत्. क्रमसृष्टिपक्षங்களில் यौगपद्यपक्षம் बहुप्रमाणा-நுகுணம் वेदसंप्रदायविच्छेदभயத்தாலே युगपत्सृष्टिप्रलयादி களையும், उपलम्भाभावमात्रத்தாலே मूलप्रकृति முதலான

அவனகைவழியாக விழுவதும எழுதுவதுமான விளையாட்டுப பநதுகள் போலாமெனறும் தெரிய லாகும் இநத ப்ரம்மாண்டஙகள் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாகி முடிவில் ஒரே காலத்தில் அழிகின்றனவா, ஒனறின பின ஒனருக வருமவையா எனறு விசாரி க்கும் போது, பல ஸருஷடி ப்ரளயங்கள் ப்ரஸித்த ங்களாகையாலே எல்லாம ஒரே ஸமயமென்ன வொண்ணுது ஒரே ஸமயததில் பல ப்ரமமாண்ட ங்களும் உணடு, இனி ஒவ்வொரு பரஹமாண்டத திற்கும மஹதாதி ஸமஷடிகள் தனித்தனியா ஒரே ஸமஷடியினினறு பல ப்ரம்மாண்டஙகள் உண் டாகுமா என்றே விசாரமாகும் रोमकूपेष्वन्यानि ब्रह्माण्डानि भ्रमन्ति ते எனறு ஒருகாலத்திலேயே விராட் ருபததில ஒவ்வொரு மயிர்ககாலுக்கு ஒரு பரம் மாண்டமாகச சுரைககொடியில் சுரைக்காய்கள் போல் தொஙகுமென்றதால், ஒரேகாலததில ஸமஷடி களும் லயிப்பதாக ச்ருதியிருப்பதால் அநேக பரம் மாண்டஙகள் ஒரேகாலத்தில இருககுமெனபது ஸ்வரஸமாகும்

மீமாமஸகாகள் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களையே இசையார் இவ்வுலகம் இவ்வாறே எப்போது மிருககுமெனறும் பஞ்சபூதங்கள் முற்றிலும் அழிவது

सत्त्वங்களையும் இல்லை என்னும் निरीश्वरमीमांसकादिகள் वेदबहिष्कृதர்.

52 இவற்றை இசைந்து पञ्चविंशतितत्त्वमात्रத்தைப் பற்றின पक्षம் षड्विंश प्रतिपादकங்களான परत्वशब्दवाक्य ங்களாலே बाधितம ஆगमशास्त्रங்களில் சில இடங்களிலே

இடையாதெனறும கூறுவா எலலாம அழியுமாகில் பிறகு ஸர்வஸ்ருஷ்டி யார் செய்வது வேதபரசாரம் எப்படி வரும் உலகில வாழ்க்கை நடத்தும் முறை களைக் கற்பதெபபடி. ஆகையால் முனனோர் உபதேசி பதும் பினனோர் பின் பறறுவதுமாகவே எல்லாம் நீடிக்கும ஆகையாலதான வேதம எநநாளும் அழியா மலிருப்பதெனறு நிரூபணம செய்வர். இவாகள் மூல ப்ரகருதி ஈச்வரன இத்யாதிகளை இசைவதிலலை இவையெல்லாம் உண்டென்பதறகு ப்ரதயக்ஷ பர மாணமிலலை இருப்பதாக ப்ரதயக்ஷமிலலையாகை யாலே இல்லையெனபர் [उपलम्भाभावமாவது பரதயக்ஷ மில்லாமை] இநத நிரீச்வரமீமாம்ஸகா முனனோரா லும நிராகரிககப்பட்டார் யுகதிகளால் ஈச்வரனையும் ஸருஷ்டி பரளயாதிகளையும் ஸ்தாபிகக முடியா தெனறு ஸ்ரீபாஷ்யததிலே शास्त्रयोनित्वाधिकरणத்திலே சொன்னலும் சாஸ்தர ப்ரமாணததினல் எல்லாம் இசையவேண்டுமெனருர். வேதவிருத்தமாக வாதிக்கு மவர்கசு மீமாமஸகரெனற பெயரே தகாது

52 இவர்களைவிட ஸாங்கயர் சிறந்தவராவர்களா னலும் ஈச்வரன் என்ற 26ஆவது தததுவம வேத த்தில் ஓதப்பெற்றதை விட்டதால் அவர்கள் பக்ஷ

पञ्चविंशகன் பரமாத்மா என்றதற்குத் தாத்பர்யத்தை "अन्यश्च राजन्! स परस्तथाऽन्यः पञ्चविंशकः। तत्स्थत्वादनुपश्यन्ति ह्येक एवेति साधवः" என்று மஹர்ஷிதானே அருளிச்செய்தான்,

---

மும் தள்ளப்படும் பரமாத்மாவை 25ஆவது தத்துவமாகவேகூட ப்ரமாணம் கூறுகிறதேயென்னில், அதைக்கொண்டு ஜீவாத்மாவே பரமாத்மா என்னவொண்ணாது. இதற்கு, ஜீவனும் பரமாத்மாவும் வேறாயினும் எல்லா ஜீவர்களையும் போல் பரமாத்மாவையும் ஆத்மா என்று பொதுவிலே 25ஆவதாகச் சொல்வது கூடுமே; தார்க்கிகர் பொதுவாக ஆத்மாவில் சேர்க்கவில்லையா? பிறகு பிரித்துக் கொள்ளலாமே என்னலாம். ஆனாலும் இக் கேள்வியும் இதற்கு மறுமொழியும் வ்யாஸர் பாரதத்தில் அருளினார்—யாஜ்ஞவல்க்யர் ஜனகருக்கு உபதேசிக்கும் காலத்திலே, "அரசனே, அந்த பரமாத்மா வேறு, 25ஆவது தத்துவமான ஜீவன் வேறு, இப்படியிருக்க 25ஆவதாகவே ஒன்றாகவே சிலர் பார்க்கின்றதென் எனில், ப்ரகிருதியை விட்டு ஜீவன் போல் ஜீவாத்மாவில் பரமாத்மா சேராமல் ஜீவாத்மாவை விட்டிருப்பதில்லை அவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவே யிருப்பதால். ஜீவாத்மாவை உன்னித் தெளிந்து த்யானம் செய்தால் பரமாத்மாவையும் பார்த்துவிடலாம், தனியுபதேசம் வேண்டா என்றும், ஜீவாத்மாவைச் சொல்லும் சொல் பரமாத்மாவையும் சேர்த்தே சொல்லுமென்றும் கருதி ஒன்றென்று பார்ப்பர்கள். இதன் கருத்தாவது 24 தத்து

ईश्वरனை षड्विंशன் என்றுதல் सप्तविंशன் என்றுதல் எண்ணவே प्राप्तமென்று श्रुतिதானே சொல்லிற்றிறே: प्रकृतिயில் तमोंशावस्थादिகளிலே ஒன்றைப் பிரிய எண்ணி सप्त-विंशகன் என்று எண்ணலாம். ईश्वरனுடைய अन्तर्यामिरूप

வங்களை விட்டொழித்து 25 ஆவது தத்துவத்தைக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுபோல் ஜீவாத்மாவையும் விட்டொழித்து, பரமாத்மாவைமட்டும் பார்ப்பதென்பதில்லை. தேனும் பாலும் கலந்தாற்போல் இரண்டையும் சேர்த்தே மோக்ஷத்தில் அனுபவிக்க வேண்டியிருப்பதால் சுத்த ஜீவஸ்வருபத்தை விடலாகாதென்பதற்காக அவ்வாறு உபதேசமாகும். உண்மையில் இவன் வேறு, அவன் வேறுதான் என்றதாயிற்று.

மந்த்ரிகோப நிஷத்திலும், तं षड्विंशकमित्याहुः सप्तविंशमथापरे என்று 26 அல்லது 27வதாக பரமாத்மாவைச் சொல்லுவாரென உளது. 27ஆவது என்றல் கீழே 26 தத்துவங்கள் எப்படியென்னில், அவ்யக்தம் அக்ஷரம் தமஸ்ஸு என்ற மூன்று பிரிவை ஒன்றாக்கி 24 ஆவது தத்துவமாகக் கீழே கூறினோம், அங்கே, அவ்யக்தாக்ஷரமென்று ஒன்றாக்கி தமஸ்ஸைப் பிரித்து 25வதாக்கி, 26 ஜீவன், 27 ஈச்வரன் என்னலாம். ப்ராமாணிகமான வழியில் வேறு ஏதேனுமொருவிதமும் கூறலாம், 24 ப்ரக்ருதி, 25-காலம், 26 ஜீவன் 27 ஈச்வரன் என்று காலத்தைக் கூட்டலாம், அல்லது நித்ய விபூதியைக் கூட்டலாம். சிலர் ஈச்வரனையே அந்தர்யாமி, பரன் என இரண்டுவித

த்தைத்தனித்தெண்ணி सप्तविंशन् என்கிறதென்று சிலர் சொல்லுமதுக்கு ஔசித்யமில்லை. तैत्तिरीयादिகளில் सृष्टि-वाक्यங்களைக் கொண்டு षड्धातुवादம் சொல்லுவார்க்கு மற்றுள்ள श्रुत्यादिகள் विरोधिக்கும். तत्त्वங்களைச் சுருங்கச்சொன்ன இடங்களிலே ஏறச்சொன்ன இடங்களைக் கூட்டிக்கொள்ள प्राप्तம் 'क्षीरादिवत् तत इदं च

மாக்கி 26ம் 27மென்பர், ஒரே ப்ரக்ருதி 24தத்துவங்களாவதுபோல் ஒரே பரமாத்மாவுக்கு கார்ய காரணங்களாக வைத்து இரண்டு எண்ணிக்கையென்றும், இப்போது 25வது ஜீவன் என்பதில் எப்போதும மாறுதலில்லையென்றும் அவர் கருத்தாகலாம் ஸ்வரூபத்தில் விகார மற்ற பரமாத்மாவை இப்படி இரண்டாகப் பிரிப்பதைவிட வேறுவிதம் கூறுவதே பொருந்தும். ஸ்ரீதேவி 26, பகவான் 27 என்றும் கூறலாம். மேன்மேல் காரணமாய் ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களைக் கூறுவது பொருந்தும்.

சிலர் தைத்திரீயத்திலே ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः என்று ஸ்ருஷ்டியில் மட்டும் பஞ்சபூதங்களைச் சொல்லியிருப்பதால் வஸ்துக்கள் ஆறே ப்ரபஞ்சத்தின் காரணமென்பர். धातु = காரண வஸ்து. இது பல ச்ருதிவாக்யவிருத்தமாகும் சுருக்கிச் சொன்னாலும் இதரவாக்கியங்களைக் கொண்டு எல்லாம் கொள்வதே தகும். ஆகையால் ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் நாலுமாத்திரம், ஒன்றில் ஆறுமாத்திரம், ஒன்றில் 25 ஆகும். வேறொன்றில் 26 ஆகும், 27 மாகுமென்று வாதிக்கலாகாது. இதனைப்

ततो दधीति क्षीरात् दधीति वदतां किन्नो (वदतामपि को) विशेष:' என்ருர்களிறே இங்ஙன் கொள்ளாதபோது सद्विद्यावाक्यத்தைக்கொண்டு सत्தும் तेजोऽबन्नங்களும் என்று चतुर्धातुवादं प्रसङ्गிக்கும். वैदिकர் ஒருவரும் இசையாத तत्वान्तरங்களைக் கூட்டி पट्विं शतत्वம்

புறக்கணித்து, தைததிரீய ஆனநதவல்லியில் ஆதமா வான ப்ரஹ்மத்தினின்று அடைவாக ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூத ஸ்ருஷ்டியே சொல்லப்பட்டிருப் பதால், மஹதஹங்காராதிகளையு மிசையாமல ப்ர ஹ்மமும் பூதங்களுமான ஆறே உலகுககுக காரணஙக ளெனமுற் போன்ற சில அத்வைதிவாதாதிகள் கீழ்க் கூறிய வேதவிருத்தங்களாகும் சிலவற்றை மட்டும் சொல்லும் வாக்யங்களிலே அதிகத்தைச சொல்லும் வாக்யங்களைக் கூட்டிப் பொருள் சொள்க. 'பாலி னின்று முதலில் வருவது இது, இதனின்று இது, இதனின்று தயிர்' என்று உள்ளபடி விரித்துரைப்ப வர்கரும், 'பாலினின்று தயிர்' என்றே கூறுபவ ருக்கும் கருத்தொன்றே. இவர்களுக்காகப் பாலினி ன்று தயிரே நேராக வநதுவிடாது அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தினின்று ஆகாசமெனமுல் மஹதஹஙகா ராதிகள் வாயிலாக எனறே பொருளாம் அதிகம் சேர்க்க விரும்பவில்லையாகில், சாநதோக்யததிலே ஸத்வித்யாவாகயத்திலே ஸத் என்ற ப்ரஹ்மததையும் அதனின்று அடைவாக தேஜஸ்ஸு நீர், பூமி எனற மூன்றையுமே சொன்னதால் நாலே காரணங்க ளென்று ஆகாசவாயுக்களையும் விடுவதாம். இனி

சொல்லும் पक्षம் आप्तपरिग्रहம் இல்லாமையாலே अनादरणीयம்.

53. दिक् என்றொரு नित्यविभु तत्त्वத்தை हैतुकர் கட்டினதும் तत्त्वपंक्तियில் परिसंख्यातமன்று. दिक्सृष्ट्यादि சொல்லும் இடம் स्वर्गान्तरिक्षादिसृष्टिवाक्यம் போலே अन्यथा-सिद्धமாகையாலே तत्त्वान्तरकल्पकமாகாது. आकाशம்

அதிகத்தைக் கூட்டுவதாகில், சைவரின் 36 தத்துவவாதமே கொள்ளலாகாதோ எனில் — அது வைதிகமன்றே ஆகையால் வேதம் வைதிக புராணேதிஹாஸ பாஞ்சராத்ரங்கள் என்றவற்றில் அதிகமாகச் சொன்னதையே சேர்க்கலாகும். आप्त-परिग्रहமாவது ப்ராமாணிகர் அங்கீகரிப்பது.

53 சைவபக்ஷம் தள்ளப்பட்டாலும் தார்க்கிகர் சொன்ன ஒன்பது த்ரவ்யங்களைவிட அதிகம் இசைவது அவசியமானாலும் அவர் சொன்ன திக்கு என்னும் தத்துவத்தை விடுவதென்? வேதத்திலும் திக்கின் ஸ்ருஷ்டி दिशः श्रोत्रात् என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே என்னில், हैतुकர் = ஹேதுவை யுக்தியையாதரிப்பவர் நித்யமாய் விபுவான (எங்கும் பரவியதான) திக்கு என்னும் த்ரவ்யத்தைக் கொண்டனர். கீழ்க்குறித்த தத்துவங்களில் அடக்கப்படாத தனித் தத்துவமன்று அது ஸ்வர்கலோகம், அந்தரிக்ஷ லோகம் என்றவாறு பலவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே, नाभ्या आसीदन्तरिक्षम्। शीर्ष्णो द्यौः समवर्तत। पद्भ्यां भूमिर्दिशः श्रोत्रात्। तथा लोकाँ अकल्पयन् இத்யாதி. ஆகையால் திக்கு லோகங்களில், அல்லது கீழ்க்

सूर्यगतिनिक्षेप‌भेदादि‌களாலே விभक्तமாய்க்கொண்டு दिक्कुக்களாகிறதென்றும், अहङ्कारம் இப்படியாகிறதென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி கொண்டாலும் இவை இரண்டுமில்லாத தேசங்களில் दूरत्व आसन्नत्व-पूर्वापरादि व्यवहारங்களெல்லாம் उचितोपाधिविशेषங்களாலே निर्वहिக்கவேணும். कालगतिसन्निधिயையும் प्रमाण-बलத்தாலே निरसिக்கலாம்

கூறிய தத்துவங்களிலடங்கியதேயாகும் ஸூர்யனுடைய கதியின தொடக்கம் முடிவு முதலானவற்றைக் கொண்டு, தொடங்கிய ஸூர்யகதிக்கு இடமான ஆகாசம் கிழக்கு, முடிவுக்கு இடமான ஆகாயம் மேற்கு. நாளுக்கு நாள் தாழ்ந்து ஸூர்யன் செலலும் ஆகாசம் தெற்கு, அதற்கு மாறானது வடக்கு என்றவாறு கூறி ஆகாயமே திக்கு என்று சிலர் கொள்வர் அப்போது சூர்யனும ஆகாசமுமிராமல் மஹதாதி ஸமஷ்டியுள்ளவிடத்திலே கிழக்கு மேற்கு வியவஹாரம் எப்படி? ஆகையால் 'தூரத்தில', ஸமீபத்தில்' இத்யாதி வ்யவஹாரம் போலே இந்த வியவஹாரமும் எங்கும் நடப்பதால் அங்கங்கு உள்ள வஸ்துக்களை ஒருவிதமாக திக்கு என்ற வியவஹாரத்திற்கு விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டும் காலத்தைத் தனி த்ரவ்யமாகக் கொண்டாற் போல் திக்கையும் கொள்ளலாமே யெனனவேண்டா. ப்ரமாணவாக்யங்கள் அதைபபோல் இதைத் தனியாகச் சொல்லவில்லையே யென்க ப்ரதிபந்தியாவது—ஒன்றைக்காட்டி அதுபோலிருக்கட்டுமென்றோ அதுவும் வேண்டாமென்றோ செய்யும் எதிர்வாதம்.

54 காலமாவது क्षणादिपरार्धपर्यन्तावच्छेदத்தையுடைத்தாய் भूतभविष्यत्वर्तमान-ज्येष्ठकनिष्ठादि व्यवहारங்களுக்கு विशेषकारणமாயிருப்பதொரு द्रव्यம். नित्यமான காலத்தில் क्षणादिகளை சிலர் उपाधिகளாலே வந்த परिच्छेदங்களென்பர் 'कालं स पचते तत्र' इत्यादिகளாலே காலம் विकारियாய்த் தோற்றுகையால் क्षणादिகள் कालविका-

---

54 காலம் தனி த்ரவ்யமே. அதாவது—காலத்தின் உட்பிரிவுகளில் க்ஷணம் என்றுற் போல் எல்லா வற்றையும்விட நுட்பமான காலமுண்டு. அதை அதிக மாகப் பெருக்கினுல் வரிசையாக நாழிகை, நாள், மாதம் முதலான மேன்மேல் காலப்பிரிவுகளாம். முடிவான எண்ணிக்கை பரார்த்த(परार्ध)மென்பது. இவ்வளவு அவச்சேதம் = அவாந்தர பேதம் உடைய காலமிருப்பதால் தான் 'கடந்தது, வரப்போகிறது, இருக்கின்றது', 'மூத்தவன், இளையவன் என்றுற் போன்ற வியவஹாரங்கள் ஸித்திக்கின்றன.

சிலர்—இது நித்யமான த்ரவ்யம். நிர்விகார மென்று கூறி, க்ஷணம் முஹூர்த்தம் இத்யாதி வியவ ஹாரங்களை, தார்க்கிகர் க்ரியை விபாகம் என்றுற் போன்ற வஸ்துக்களைக் கொண்டு भागकल्पனை செய்து முதலில் க்ஷணமென்றதை நிரூபித்து அதனைப் பெருக்கி மேற்காலங்களைக் கூட்டுவதுபோல் நிர்வ ஹிக்கலாமென்பர். 'कालं स पचते तत्र' என்றவாக்யத்தில் பரமபதத்தில் பெருமான் காலத்தைத் தன் இஷ்டப்படி மாறச்செய்கிறுன், न कालस्तत्र वै प्रभुः, இங்கு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானகாலம் அங்கேவஸ்துக்

விசேஷங்களென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்.

55 'एकाश्रयक्रियासंख्या कालः' என்கிற ந்யாயதத்த்வக்ரந்தத்துக்கும் कालोपाधिस्वरूपம் சொல்லுகையிலே तात्पर्यம்.

களின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகிறதில்லை யென்ற தினின்று காலத்திற்குப் பரிணாமம் உண்டென்றேற் படுவதால், க்ஷணநிரூபமாக மாறுதல் உண்டென்க. ஆக ப்ரக்ருதியைப் போலே காலமும் பரிணாமங்களை உடையது, நுண்ணிய காலமான க்ஷணம் முதல் பெருங்காலமான परार्धம் வரையில் எத்தனை பிரிவுகள் உண்டோ, அத்தனையாகவும் காலம் பரிணமிக்குமென்பர் சிலர். க்ஷணமாக மட்டுமே பரிணமித்து வருகிறது; அந்த க்ஷணங்களை மேன்மேல்கூட்டி மற்ற காலங்களைக் கூறலாமென்பது இலகுவான பக்ஷம்.

55 இப்படி காலமென்பது தனி த்ரவ்யமாகில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ந்யாயதத்துவமென்ற க்ரந்தத்திலே एकाश्रयक्रियासंख्या = ஓர் அதிகரண(இட)த்திலே உண்டாகும் பல க்ரியைகளின் எண்ணிக்கை ஒருவகையாயிருந்துகாலமெனப்படுகிறதென்றுஸங்க்யையென்ற குணத்தில்சேர்த்தது விரோதிக்குமென்ன வேண்டா. அங்கே காலமென்பதொன்றிருந்தாலும் உட்பிரிவுகளை கிரியைகளின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு கூறவேண்டியிருப்பதால் காலத்திற்கு உபாதியான-விசேஷணமான அதைக் காலமென்றது. உதாரணமாக ப்ராதக்காலம், ஸங்கவம், மத்யான்னம் என்ற பிரிவுகளை ஸூர்யனுடைய கதியின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு இத்தனை எண்ணிக்கை வரை

जैनाधिकरणकालविषयभाष्यமும் **कालनिराकरणपर**மனறெனனு மிடம **'रूपान्तरं तत् द्विज कालसंज्ञं' 'प्रकृतिपुरुषकालव्यक्तमुक्ता यदिच्छया' इत्यादिप्रमाणसंप्रदायग्रन्थ**ங்களையும், **भाष्य**ந்தன்னில் **वाक्यस्वारस्य**த்தையும் கொண்டறிநது கொள்வது.

யில் ப்ராதககாலம அதறகுமமல் இவ்வளவுவரையில ஸங்கவம், பிறகு மத்யான்னமென்றவாறு காண்க

ஆனல் **नैकस्मिन् असंभवात्** என்ற ஜைநாதிகரணததில் **ஸ்ரீபாஷ்யத்**திலே காலத்தைத தனியாகப பிரிததுக கூறியது தவறென்று ஜைனாகளை தூஷிததிருபப தால் அவருடைய கொள்கை காலம தனி த்ரவ்யமன் றென்பதேயாமென்னில், **रूपान्तरं तत् द्विज कालसंज्ञम्** பகவானுககு ப்ரக்ருதி முதலான உருவைப போல வேறோர் உருவம், மைத்ரேயரே, காலமென்ற பெய ருடையது' என்றாற் போன்ற ப்ரமாணத்திற்கும, ப்ரக்ருதி, ஜீவன், காலம், பரபஞ்சம், முக்தர் என்ற வஸ்துக்கள் எவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கிணங்கி யிருக்கின்றனவோ என்ற ஆத்மஸித்தியில் ஆள வந்தாரின் ஸ்ரீஸூக்தி போனற ஸம்ப்ரதாய வாக்ய த்திற்குமிணஙகக கருததுரைகக வேண்டும் ஆகை யால் அநத பாஷ்யஸூகதி, காலததை இல்லையெனப தன்று ; அநத ஸூகதியையே ஊனறி நோக்கி ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கண்டாலும இது தேறும், 'ஒன்றுககு விசேஷணமாகவே தோனறும் ஜாதி முதலானவறறிற்குத தனியாக ஸப்தபங்கியைக கூறாத ஜைநன, காலததிற்கு ஏன் அதைக் கூறுகிறான்; அதுவும் வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாகவே எங்கும்

56 उपाधिपरंपरामात्रத்தைக் கொண்டு காலமென்று வேறு ஒரு तत्त्वமில்லை என்கிற बाह्यமத प्रत्यक्षानुगुणपरश्शता-नमन्वाक्यங்களாலே बाधितம उपलम्भததையும் आगमததையும் விட்டு उपपत्तिमात्रத்தாலே कल्पिப்பார்க்கிறே

தோன்றுகிறது தானே' என்கிறார் பாஷ்யத்தில் அத னல் காலமில்லை யென்று கிடைக்குமா, ஜாதி, அவஸ் த்தை என்றவை அததன வ்யக்தியைக்காட்டிலும வேறுவதுபோல காலமும வேறெனறே தெரியும 56 வேதபாஹ்யமாய் சிலா சொலவதாவது—கால மென்று ஒன்றைக் கொணடாலும அதன் உட்பிரி வைப் பிரித்துக் காண, உபாதிகளாக ஸூர்யகதி முத லானவற்றைக் கூறவேண்டுமே, அநத கதி முதலான வற்றிற்கே காலமெனறும் பெயர் எனபோம், எதற் குத் தனிக் காலமென்றவாறு நூற்றுக்கு மேலான ப்ரமாணவாக்யஙகள் இருக்கும போது இநத யுக்தி வாதத்தைக்கொண்டு காலதரவ்யத்தை மறுக்க லாகாது. இரண்டு பக்ஷங்கள் நேர்ந்தால் அவறறில் லகுபக்ஷம கொள்வது, குருவான பக்ஷத்தை விடுவ தெனற நிபநதனையும் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தவிஷயத்திலோ சப்தப்ரமாண ஸித்தத்திலோ இடம் பெறுது; யுக்தி யால் மட்டும முடிவு செய்யககூடும் பொருளிலே அது இடம் பெறும் கண்ணுல் ஒருவனுக்கு ஆறு விரல களைக் கண்ட பிறகு இது குருவானபடியால் இலகு வாக ஐநதுதான விரல்கள் என்னவாகுமா. ராவண னுக்குத தலைகள் பதது, பகவானுக்கு புஜஙகள் நான்கு என்று வசனம் கூறின பிறகு ஓரே தலை,

लाघवतर्कம் उत्तरமாவது. 57. 'अनादिर्भगवान् कालः' என்று सामानाधिकरण्यமும் अन्यपरம். 'नित्यं हि नास्ति जगति' इत्यादिகளைக்கொண்டு कालத்துக்கும் उत्पत्तिनाशங்கள் சொல்லும் पक्षம் अनाद्यनन्तत्ववचनத்தாலும், कालம்

இரண்டே புஜங்களென்று எதிர்க்கக்கூடுமா,

57. காலமென்று கூறப்படும் ஒரு த்ரவயமிருக்கட்டும். அது பகவானே. அநாதியாய் பகவானே காலமென்று விஷ்ணுபுராணம் கூறுமே என்னில், அங்கே எந்த வஸ்துவுக்கும் எம்பெருமான் அந்தர்யாமி' என்று சொல்லுகிற பராசரர், 'பகவான் காலத்திற்கும் அந்தர்யாமி' என்பதற்காக, 'பகவான் காலः என்றார். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் = அபேதமாகச் சொன்னது சரீராத்ம பாவத்திற்காக. இல்லையேல், अनादिः. नान्तोऽस्य द्विज विद्यते என்ற விசேஷணங்களைச் சொல்லவேண்டா—பகவான் என்றபோதே அவை யெல்லாம் ஸித்திக்குமே அதே பகவானாகில், காலமே ஸர்வஜ்ஞும் ஸத்யஸங்கல்ப்பமென்றெல்லாம் கூடக் கூற நேரும்.

சிலர்—காலத்திற்கும் ஆதியும் அந்தமும் கொள்ள வேண்டும், नित्यं हि नास्ति जगति भूतं स्थावरजङ्गमम् । ऋते तमेकं पुरुषं वासुदेवं सनातनम् என்கிற வாக்யத்திலே வாஸுதேவன் நீங்கலாக எல்லாம் அநித்யமென்று கூறியதாலென்பர். அந்த ச்லோகமானது ஸ்த்தாவர-ஜங்கமங்களான ப்ராணிகளை = அசேதநமான சரீரத்தோடு உள்ள சேதனர்களை அநித்யமென்றது. பரவாஸுதேவனும் அசேதநமான

ஓரு காலத்தில் இல்லையென்றால் ஸ்வவசநவிரோதம் வருகையாலும் நிரஸ்தம். ஆகமாந்தரங்களில் காலோத்பத்தி தோற்றுமிடம் பரிச்சிந்நகாலாதிபரம்.

58. லீலாவிபூதியில் காலம் உத்பத்தி — விநாசவத் தாய், நித்யவிபூதியில் நிப்ருத்யக்ரமமாக நித்யமாயிருக்கு மென்று சிலர் சொல்லுமது காலதூஷகவாதத்துக்கு

விக்ரஹம் கொண்ட சேதநனே யானாலும், அநித்ய னல்லன் என்கிறது காலப்ரஸ்தாவம் அதில் இல்லை இனி வாஸுதேவன் தவிர எல்லாமென்று சேதநா சேதநங்களை யெல்லாம் கொள்வதானாலும் காலத் தைக் கொள்ளலாகாது, காலம் அநித்யமென்பதன் பொருள் என்ன? காலம் ஒரு காலத்தில் இல்லை யென்று தான் கூறவேண்டும் அப்போதும் கால மிருப்பதை 'ஒரு காலத்தில்' என்று சொல்லிக்கொண் டே, காலமில்லை யென்னக்கூடுமோ ஆகையால காலமே யில்லாத காலம் சொல்லவொண்ணாது. ஆப்தர்கள் ஸத்யமே பேசுகிறவாகள் காலம் வரும் பார்க்கலாம், காலம் போய்விட்டதென்றெலலாம் கூறுகிறார்களே யெனனில்—அது வஸந்தகாலம், க்ரீஷ்மகாலம, நலல காலம் கெட்ட காலமென்று அளவிடப்பட்ட காலத்தைப் பற்றியதாகும்.

58 சிலர் காலம நித்யமென்பது நித்யவிபூதியி லுள்ள காலத்தைப்பற்ற, காலம் உண்டாம் அழியு மென்பது லீலாவிபூதிகாலத்தைப்பறறவாமென்பர். பரமாண வாக்யத்தில் இரண்டு காலங்கள் கூறபபட வில்லை. ஒரு காலத்தை நித்யமாகவும் அநித்யமாகவும்

प्रमा மிலலாமையாலும் ஒன்றே नित्यமுமாய் अनित्य முமாயிருககுமென்றால் अनेकान्तवादம் प्रसङ्गிககை யாலும், विभूतिभेदம் विरोधशமனமலலாமையாலும், लीलाविभूतियில் अहोरात्रविभागத்தையும் परव्योम த்தில अनपायप्रभान्वितனை नित्योदिताऽऽदित्यனலே

சொல்ல வியலாது விருததமான தர்மங்களைக கூட்டுகின்றவர் அநேகாநதவாதிகள்—பேதாபேத வாதிகளென்ற ஜைநர்களே. तद्देशविशिष्ट காலம் நித்யம். एतद्देश विशिष्ट காலம் அநிதயம் என்று தேச பேதததாலே நிதயாநித்ய விபாகம கூடுமென்பது தகாது அப்போது தேசம ஒனறு நித்யம், ஒன்று அநித்யமெனறே தேறும். காலததில் விருத்தமான இரண்டு தர்மஙகள சேரா ஆகையால் விபூதியின வேறுபாட்டைக கொண்டு விரோத பரிஹாரம செய்ய முடியாது ஆகில் இந்த விபூதியில்காலம் அநித்யம்; அங கே காலம நித்யம்எனறவரின் கருததென்னவெனில், இஙகே பகல இரவு என்றவாறு காலம் மாறுகிறது அங்கே அநத பேதமில்லாமல் ஒரே பகலாகிற தெனற கருத்தாம் அங்கே சூரியனே யில்லையே, பகலெஙகே வருமெனனில், அஙகுத்தான் சிறந்த ஸூர்யனிருக்கிறான், இநத சூர்யனுக்குச் சில ஸமயத் தில் ப்ரபை குறையும், அவனுக்கு ப்ரபை அநபாயம், விட்டுப்பிரியாது, பரவாமலிராது, அவன் நிதயோதி தன் வாஸுதேவன். பரரூபத்திலே சாந்தோதித நித்யோதித பேதமுள்ளதாக तत्त्वत्रयचुलकादिகளிலே அருளிச்செய்தது காண்க இங்கே, अनपायप्रभान्वितனை

ஒரு பகலான நடப்பையும் பற்ற சொன்ன தாமத்தனை. அங்கும் चेतनाचेतनங்களினுடைய व्यापार परम्परैக்கு कालाधीन पौर्वापर्यம் கொள்ள வேண்டுகை யாலே 'न कालस्तत्र वै प्रभुः', 'कालमुहूर्तादिमयश्च कालो न यद्विभूतेः परिणामहेतुः', 'दिव्यं स्थानमजरं चाप्रमेयम्' इत्यादिகளுக்கு कालविशेष नियत जरादिகள் வராதபடி परमपद

नित्योदितமாகலே' என்ற சொற்கள் இப்ரபந்த மங்கள ச்லோகத்தை நினைப்பூட்டும் உண்மையில் பகலெனபதற்குப் பொருள் ஞானமே, அங்கே எந்த விதத்திலும் அஞானமிலலையென்பதில் நோக்கு.

இபபடி காலப்பிரிவில்லை யென்றபோது அங்கே காலமேயில்லையென்றே கொள்ளலாகாதோ என்னில், ஆகாது அங்கே காணும வியாபாரங்களில், அவை முன்னே, இவை பினனே, அவன் முன்னே முக்தன், இவன் பின்னே முக்தன் என்றவாறு பௌர்வாபர்ய வ்யவஹாரமுண்டு முன் பின் எனற சொற்கள் காலத்தைதக கொள்ளாமல் பொருள் பெறு ஆகை யால் காலம் எங்கும் உளதே ஆனாலும், அஙகே காலததிறகு ப்ரபுத்வமில்லை யென்றும, கலை முஹூர்த்தம யாமம் மாஸம் என்ற பரிணாம ப்ரசுரமான காலம் எந்த நித்ய விபூதியின் கார்யங்களுககுக காரணமாகாதோ' 'திவ்யமான ஸத்தானததிறகு ஜரை=மூப்பு, நாளளவில் பலவீனம இல்லை. அள வற்றது அது' எனறவையெல்லாம காலமேயில்லை யென்று கூறு. காலம் இருநதும அதற்கு அதீனமாக, அத்தைதக காரணமாக்கிக் கொண்டு கார்யம் உண்டாவ

விசேஷமே அங்குள்ள விகாரங்களுக்கு நியாமகமென்கை யிலே தாத்பர்யம் உக்தப்ரகாரந்தன்னாலே பரமபதத்திலே காலமில்லை என்னும் பக்ஷமும் கழியும்

59 காலத்துக்கு விபுத்வம் கொண்டால் ஈச்வரனுக்கு ஸர்வவ்யாப்தி கூடும்படி என்? அன்யதரகர்மாதிகள் இல்லா மையாலே விபுத்வயத்துக்கு அன்யோன்ய ஸம்யோகம் கூடாதிறே

தில்லை. கார்யம் வேண்டுமாயிருந்து காலத்தை அதற்காக எதிர்பார்பதில்லை; பரமாத்மாவின் ஸங்கல்ப்மமே கார்யங்களுக்குக் காரணமென்றே கூறும் விகாரங்களுக்கு நியாமகம் = கார்யங்களின் விய வஸத்தைக்குக் காரணம் இதனாலேயே அங்கும் காலம் உளதெனறே தேறும

59 இனி வினவலாம்—இப்படி எங்கும் காலம் உண்டானால விபுவாகுமே அப்போது விபுவான காலத்தோடு விபுவான ஈச்வரனுக்கு ஸம்யோக மில்லையாம். ஸம்யோகமென்பது க்ரியையினால உண்டாககப்படும், இரண்டு த்ரவ்யஙகளிலும க்ரியை யுண்டானல் ஸம்யோகம் வருவதும் உண்டு மல்லர் களின் போரில் அதைக் காண்க ஏதேனுமொன்றில் க்ரியை யுண்டானாலும் போதும் பறவைக்கும் பர்வத த்திற்கு ஸம்யோகமானது பறவை பறந்து வநத தால்தானே ஏற்படுகிறது. இதே அன்யதரகர்ம-இரண்டி லொன்றுககு மட்டுமிருக்கும் க்ரியை இஙகே காலம் ஈச்வரன் இரண்டுமே விபுவானால் ஒன்றிலும் க்ரியை உண்டாக மாட்டாதாகையால் ஸம்யோகமே யிராது இதுவேயில்லை யென்றால், காலவ்யாப்தி இராது

எனனில் — इन्द्रियादिகளான காரணங்களன்றிக்கே இருககும் ईश्वरனுக்கு ज्ञानादिகளைத தாஙகள் कल्पिக்கக கட்டளையிலே विभुககளுககும அन्योन्यसंयोग कल्पिக்க லாம் विशेषித்து ईश्वरனை व्यापகங்கள் எனறும், மற்றுள்ளவை யெல்லாம் இவனுககு व्याप्यங்கள்

அதில்லை யென்றால் ஸர்வவ்யாப்தி ஈசவரனுக்கு இல்லையாம். ஈச்வரன் வ்யாபகன, எல்லாம் வ்யாப்யம் என்றனரே நாம் இசைவது வ்யாபகன் என்றால் அதிகமான இடத்தில் பரவினவன் எனற தாம்; காலம் விபு என்றால் காலத்தை விட அதிக மான விடம் ஏது என்று. கேண்மின

இரண்டும் விபுவானாலும் அவற்றிறகு ஸம்யோகம் உண்டு. ஸமயோகம அவ்விரண்டுக்கும் எப்போதுமேயிருக்கலாமே. முன்னே இராமல் பின்னே உண்டாகும் ஸமயோகத்திறகே கரியை யென்ற காரணம் வேண்டும் இப்படி நித்யமான ஸம்யோகஙகூட உண்டோ என்னில், ஈச்வரனுக்கு ஞானம, இச்சை, பரயதனம மூன்றும் நிதயமென்கிறார்களே தார்க்கிகர்கள் எங்கேயாவது ஜ்ஞானம் இந்திரியம் முதலான காரணமின்றி இருக்கப் பார்க்கிறோமா நிதயமான ஞாநாதிகளுககு இநதிரியாதிகள் வேண்டா என்று சொல்லுகிறார்களே, அது போல் இதுவுமெனக. ஆனாலும் வியாபகன் எனறு சொல்லவாகாதே எனனில, அதிக தேசததிலிருப்பது வியாபகம், குறைநதது வ்யாப்யமெனற பொருள் கொள்ளவேணடா. இரண்டும் ஒரே விதமாகப் பரந்

என்றும் சொல்லுமது नियन्तृ नियाम्यभावादिகளாக கூட்டிச் சொல்லுகிறது. ईश्वरன் ஈ வித்திலும் अन्तर्बहि

திருந்தாலும், நியமிக்கும் சக்தியோடு பரந்திருப்பதால் ஈச்வரன் வியாபகன், அந்த சக்தியிராமையால் காலம் வ்யாப்யமென்க. வ்யாப்தியைமட்டும் சொன்ன விடத்தில் இப்படி நிர்வாஹம் கொண்டாலும், अन्तर्बहिश्च तत् सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः என்றது சேராதே; எல்லா வஸ்துவிலுமவ்யாப்தியுண்டு உள்ளும் வெளியுமாக என்று அதன் பொருள் வெளியாவது அந்த வஸ்துவில்லாத இடம் உள்ளாவது அந்த வஸ்து இருக்குமிடம் காலம் விபுவாகில் காலத்திற்கு बहिर्भाव எப்படி என்னில்—இங்கே ஸர்வம் என்பது விபுவாகாமல் சிறிய பரிமாணமுள்ள வஸ்துவெல்லாம் என்ற பொருளதாகும் இந்த வாக்யத்தைக் கொண்டு விபுவான வஸ்துவையும் சிறிதாக்க முடியாது. संभवद्विषयத்திலே = எதெதற்கு உள் வெளி இரண்டு ஸம்பவிக்குமோ அதது விஷயத்திலே மட்டுமென்றபடி இனி வினு—अन्तः बहिः என்ற சொற்களுக்கு உட்புறம் வெளிப்புறம் என்ற பொருள் கூறினுலென்ன ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் உள்பாகத்திலும் மேல்பாகத்திலும் பரவியிருக்கிருனென்னலாமே விடை—அப்போதும் காலத்தை இங்குக் கொள்ளலாகாது. அது நிரவயவமான வஸ்துவாகையால் உட்பாகம் வெளிபாகமென்ற அவயவங்களில்லையே, ஜீவாத்மாவையும் கொள்ளவாகாது, அவன் நிரவயவன் என்று கீதாபாஷ்யம் பட்டர்

व्याप्तனென்ற ஶ்ருதிகளு संभवद्विषयத்திலே तात्पर्यம் இங்ஙனலலாதபோது ईश्वरன் தன்னுடைய धर्मभूतज्ञान बहिर्व्याप्तिஐக प्रसङ्गिக்கும் ஆகையால் अकालकाल शुद्ध सत्त्व विभूतियிலும் कालसद्भावததுக்கு विरोधமில்லை

60. शुद्ध सत्त्वமாவது रजस्तमोरहितமாய் विलक्षणसत्त्व-

ஸூகதி முதலான க்ரநதஙகளில் ஸ்பஷடம். ஜீவாத்மாவைக் கொள்ள வேண்டாவே என்னில், அப்போது य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरः என்று ஆதமாவுக்கு உள்ளும் வெளியும் இருப்பதாகக் கூறியது சேராது அந்தந்த ஆத்மாவுள்ள இடமும் அதது இல்லாத இடமுமென்ருல் பொருத்தும. ஆகையால் இதற்கு மிணஙக இந்தப் பொருளே தகும். ஒரு வஸ்து விடாமல் எல்லாவற்றிற்கும அபபாலும் இருககிருன் என்றே சொல்ல வேண்டுமென்ருல், சொல்லலாகாது. அப்போது முகதர் நித்யரென்ற ஜீவர்களுடைய தர்மபூதஞானம் பரவாத விடத்திலும் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் உளது என்றதாகும். அப்படியாஞல் அவர்கள் பரமாத்மாவின் ஒரு பாகத்தை அறியவில்லையெனறதாகும் ஆறுலெனனவெனில, सर्वं ह पश्यः पश्यति என்ற ஸர்வபதம விரோதிக்கும மேலும் ஈச்வரனும அஜ்ஞனுவான் அவனுடைய தர்மபூதஞானததிறகும் அப்பால் அவன் ஸ்வரூபத்தை யிசையவேண்டுமே ஆகையால் பஹிர்வ்யாப்தி யானது விபுக்கள் தவிர மற்றவற்றிற்கேயாகும். காலம் விபுவே. பரமபதததிலும் அதுவுண்டு.

நித்யவிபூதி—இது சுதத ஸத்துவமெனப்படும்

गुणाश्रयமாயிருப்பதொரு द्रव्यம் இதில் सत्त्वम
बन्धकसुखसङ्गहेतுவாகாது, இத்த்ரவ்யம் रक्षा - शिक्षाधि-
कृतனான स्वातन्त्र्यமுடைய स्वरूप रूप गुण विभूति चोर-
कारागृहமான லீலாவிபூதி போலன்றிககே, कर्मोपाधिक
शरीரத்தைவிட்டு दया तत्फलविशेष योगத்தாலே उपायोपेय
सू லன निरुपाधिकशरीरियைப் பெற்றவர்களுக்கு

கலப்பற்ற ஸததுவகுணமுடையது सत्त्वं सुखे सञ्जयति பநதஹேதுவான சிற்றின்ப ஸுகப்பற்றை யுணடு பண்ணுமென்பது அசுதத ஸததுவகுண விஷய மாகும. இநத நித்யவிபூதித்ரவ்யத்திற்கும் லீலா விபூதியான ப்ரக்ருதிககும வெகு வாசியுண்டு ஸ்வாமி யாய் ஸ்வதநத்ரனை ஈச்வரன லீலாவிபூதியில் ப்ரஜைகளின் கர்மஙகளுக்குத தக்கவாறு ரக்ஷை, சிக்ஷையெல்லாம் நடத்துவான். இஙகுள்ள ஸமஸாரி களில கள்ளர்கள் அதிகம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யிலலை யெனபவர், குணமில்லை; அவன நிர்குணனென்பவர். இநத விபூதிகளெலலாம் பொய்யெனபவர், இருந தாலும் இவை அவனுடையவை யலல என்பவர் இவர்கள் எல்லாரும் ஒருவிததத்தில் கள்ளர்களே இவர்களுக்குச் சிறைக்கூடமாகும் இபரகருதி இதில் சிக்ஷை நடக்கும். சிறையிலடைத்தவனையும் ஆஹாரம் அளித்து ரக்ஷிப்பதுண்டு. நிதயவிபூதியைப பெறுகினறவரோவெனறுல் காமவச்யராகாமல் இதை விட்டுச் சென்றவர். அவனது தயைககும் அனுக்ரஹத்திற்கும் பூர்ணபாத்ரமானவர். அவனு டைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை நன்கு அறிநது

तदैश्वर्यस्वाराज्यस्थानமாயிருக்கும் இத்தை अपरिच्छेद्य स्वरूपस्वभावமென்றது[1](தை?) 'தமஸஸ்ஸுக்குமேல்' என்றதுக்கு विरोधம் வாராதபடி निर्वहिக்கலா(வா?)ம்

6 अण्डத்திற்குப் புறம்பே லோகங்கள் இல்லையென்றும், मूलप्रकृतियினுடைய प्रथम विकारமான सूक्ष्म प्रदेश विशेषமே परमपदமென்றும் சொல்லும் पक्षங்கள் तमःपरस्तादित्युक्ति

ஸந்தோஷித்து, அவனது கைங்கர்யங்களிலே என்றும ஈடுபட்டு பெரிய ஸாம்ராஜ்யம் பெற்றதாகப் பெருமைப்படுகிறவர். இந்த நித்யவிபூதியானது ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு மேலே மட்டுமிருப்பதால், விபுவாகாது, ஆகில் 'अपरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावம்' என இதின் உருவங்கூட அளவற்றதென்று கத்யத்திலே அருளிச்செய்தது என்னில், கீழ்ப்புறம் ப்ரக்ருதியினலை அளவுற்றதானாலும் மேற்புறத்தில் பக்கங்களில் எங்கும் பரவி முடிவின்றி யிருப்பதாலென்க [1 என்றது என்ற பாடமானல், நிர்வஹிக்கவாம் என்றிருக்கும்.]

61 சிலர் நித்யவிபூதியை परमव्योम என்று சாஸ்த்ரம சொல்வதால் வெறும் ஆகாசமே அது. அதில் லோகங்கள் இருக்கமாட்டா. ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் தானே லோகங்கள் ப்ருஹதாரண்யகத்தில் கார்கிப்ரச்னத்திலே நான்முகன் லோகத்திற்கு மேலுள்ள லோகத்தைக் கேட்கும் போது, தகாத கேள்வி இது என்று யாஜ்ஞவல்க்யர் கார்க்கியை பயமுறுத்தினரே என்பர், யாதவப்ரகாசர், பரமபதமென்பது ப்ரக்ருதியின் விகாரமான அக்ஷரமென்ற தத்துவமே யாகும், அதற்கும் அக்ஷர

बलத்தாலும் இத்தை विशदीகரிக்கிற शास्त्रங்களாலும் निरस्तங்கள், अप्राकृतदेशविशेषமுண்டானாலும் அங்கு सावयवமாயிருக்கிற विग्रह मण्टपादिகளுக்கு नित्यत्वं சொன்னவிடம देवர்களுக்கு अमरत्वம் சொன்னதைப் போலவும் पृथिव्यन्तरिक्षங்களுக்கு अमृतत्वம் சொன்னதைப்போலவும்

மென்ற பெயர் உளதே யென்றார் இதெல்லாம் ச்ருதிவாக்யங்களை முழுமையும் ஆராயாமற சொன்னதாகும் கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தில் பர்யங்கவித்யை, சாந்தோக்யத்தில் தஹரவித்யையின் மேல்பாகம், முண்டகோபநிஷந்மந்த்ரங்கள் இவற்றை யெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும், तमसः परस्तात् என்றிருக்கும்போது அது தமஸென்ற லீலாவிபூதியிலொரு புறமெனறு எங்ஙனே சொல்லலாகும், ஸுபாலோபநிஷத்திலும் காண்க. பாரதாதி வசனங்களும் பலவுண்டு.

இப்படி ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட இடம்—அப்ராக்ருத வஸ்துவென்றாலும், அது நிரவயவமாய் ஸூக்ஷ்மமாய் நித்யமெனலாமாகிலும் அங்கே விமானகோபுரமண்டபாதிகளும ஆத்மாக்களுக்கு இருக்கும் விக்ரஹாதிகளும் (மூர்த்தி முதலானவையும ஸாவயவங்களாகையால் உத்பத்தி, விநாசம் இரண்டும் உள்ளனவே யாகுமே 'நித்ய ஸிததே ததாகாரே' என்றது விரைவில் அழியாது என்ற கருத்தினுலென்னலாமே தேவதைகள் அமரர்கள் என்னப்படுகிறார்களே. वायुश्चान्तरिक्षचैतदमृतम् என்று இரு பூதங்களுக்கு அழிவில்லாமை ஓதப்பட்டிருக்கிறதே.

चिरकालस्थापित्वपरமாமித்தனேயன்றே என்னில; देशादि களுக்குப் போல் இவற்றிற்கு विशेषित்து उत्पत्ति लयवाद्மிலலாமையாலும், 'तद्धाक्षरं सनातनम्' 'सदा हि तस्मिन्निवसामि देवाः' 'नित्यं नित्याकृतिधरं' 'नित्य सिद्धे तदाकारे' 'स्थानत्रयो नित्य लोकस्थ.' इत्यादिகளாலே विशेषித்து नित्यत्वம் சொல்லுகையாலும, आगमविरुद्ध மாக अनुमानம் சொல்லில் अतिप्रसङ्गம் வருகையாலும்

வெகுகாலமிருப்பதைக கொண்டு தானே அவ்வாறு சொல்வது, அதுபோலாகுக என்பர் இங்கு த்ருஷ டாநதங்கள் சரியல்ல. தேவர்களுக்கும பூதங் களுககும் அழிவு வேறு வாக்யஙகளில் கூறப்பட் டிருப்பதாலே அங்கே முக்கியமான பொருளே விடுகிறோம். இஙகே ஏன் விடவேண்டும் இவற் றிற்கு உற்பத்தியோ, லயமோ சொல்லப்பட வில்லையே ஸாவயவமாயிற்றே யென்னில், ஆகில் என்? வசனஙகளால் நிதயத்வம் அறியப்பட்டிருக்க, அதற்கு மாறுக யுகதி தகாது வசனஙகளாவன-'ராமா! நீர் முனனதுபோலன்றி சாசவதமாய் நன்கு ப்ரகாசி க்குப ஸ்ததானத்திறகு நேரில்எழுநதருளலாம்;',தேவ தைகளே நான் அஙகே எப்போதும் நிலேதது வாஸம் செய்கிறேன', 'தானும் நித்யமாய் நிதயமான திருமேனியையுமுடைய பரமாத்மாவை!', 'என்றுமிரு ககும் அவனது திருமேனி', 'நித்யமான உலகிலிருக்கு மவனே தயானம செய்வது' என்றுற்போனறவை, வசனவிருக்தமாக அனுமானம் சொலவதாலுல். யானதோல் அசுத்தமானது தோலானபடியால், பர

परमपदத்தில் नित्यமாய்ச் சொன்னவை नित्यங்களாகலாம். नित्यप्राचुर्यத்தாலே नित्यविभूति व्यपदेशम् அதில் 62 औपाधिकमसिद्धமன்றிக்கே स्वभाव नियतமான शब्दादि गुण-क्रमத்தாலே आकाशादिविभागमुपपन्नम्. अप्राकृत पञ्चभूतங்

மாத்மா கர்மவச்யன் ஆத்மாவானபடியால் என்றெல்லாம் கற்ப்பிக்க நேரும். அதிப்ரஸங்கமாவது—வரம்பை மீறி வேறிடத்திற்குமாகை, இதனுல் பரமபதத்தில் எல்லாமே நித்யமென்னலாகாது நித்யமாகச் சொல்லப்பட்டவை மட்டும் நித்யமாகும். அநித்யங்கள் அளவற்றன அங்கும் உண்டு. அநித்யமும் உண்டாகில் நித்யவிபூதி என்ற பெயரென்? த்ரவ்யம் நித்யமென்னில், ப்ரக்ருதி த்ரவ்யமாகிற விபூதியும் நித்யந்தானே யென்னில், அங்கே ஸாவயவங்களாயிருந்தும் நித்யமாக வஸ்துக்கள் நிறைந்திருப்பதால் அந்த வியவஹாரமாம்

2 அங்குள்ள பஞ்சபூதங்களும் நித்யமாகில் பூதலக்ஷணமே சொல்லப்படமாட்டாதே, அததன் காரணத்தைக் கூறி அதினின்று உண்டானதென்றுன்றே லக்ஷணம் கூறுகிறேம். சப்ததந்மாத்ரத்தினின்று உண்டாவது ஆகாசம்என்றவாறென்னில்,சப்தகுணம் மட்டுமுள்ளது ஆகாசம், சப்தம் ஸ்பர்சமிரண்டுமுள்ளது வாயு,ரூபத்துடன் மூன்றுள்ளதுதேஜஸ்ஸு, ரஸத்துடன் நாலு உடையதுநீர், மணத்துடன் ஐந்து பெற்றது மண் என்று லக்ஷணம் கொள்க. ஆகையால் அங்கே ஆகாசாதிவிபாகம் அவற்றின் உத்பத்தியில் கர்மத்தினுலல்ல.

களாய் पञ्चशक्तिகள் என்னும் பேராயிருக்கையாலே भगवद्विग्रहादिகளை पञ्चोपनिषत्प्रतिपाद्यங்களென்றும पञ्च-शक्तिमयஙகள் என்றும் சொல்லுகிறது இப்படியே இத்த்ரவ்யம் षाड्गुण्यप्रकाशोपयोगादिகளாலே षाड्गुण्यमय மென்றும், अनुकूल स्वभावतैயாலே आनन्दमयமென்றும், अत्यर्थभोग्यமாய்க்கொண்டு प्राप्यமாகையாலே परमपद மென்றும் சொல்லுகிறதாகையாலே இப் பாசுரங்

பகவானுடைய விகரஹத்தை பஞ்சோபநிஷந் மயம், பஞ்சசக்திமயமென்கிறார்களே. மயம் என்ற சொல்லுக்கு விகாரந்தானே பொருள் என்னில், அப்ராக்ருத பஞ்சபூதங்கள் பஞ்சோபநிஷத்தென்னப் பட்ட ஐந்து மந்த்ரங்களால் சொல்லப்படும் அந்த பூதஙகளுக்கு பஞ்சசக்திகளென்றும் பெயர் மய எனபதற்கு விகாரம் பொருளலல, ப்ரசுரமென்பது பொருள். சிலர் ஷாட்குண்ய விக்ரஹம் ஆனந்தமய விக்ரஹமென்ற வசனஙகளைக்கொண்டு ஞான சக்த் யாதி பரமாத்மகுணங்களையும் ஆனந்தத்தையும். திருமேனிக்கும் இசைகிறாகள் அது பொருநதாது, ஆறு குணஙகளின தோறறம் திருமேனியைக காணும் போது, அதனுல ஷாட்குண்ய விகரஹமென்பது. திரு மேனி யானது ஸவபாவததில் மிகவும் அனுகூலமா யிருபபதாலே ஆனநதமயமென்கிறது , ஆனநதமய னுடன் ஐகயத்தாலல்ல. किं नात्मका भगवतो व्यक्तिः இத் யாதியைக கொண்டு, सा किं त्वमेव तत्र वेत्ति वितर्कडोलाम् என றவாறு ஸமசயப்படலாம் உண்மையில வேறே, பகவானைப் பரமபதமென்றுஞ் சொல்வதால அவனே

களில் अप्रामाणिकतया कொண்டு अर्थान्तरங்களை கல்பிப்பார்க்கு அவகாசமில்லை.

தீவகை மாற்றியன்றோர் தேரிலாரணம் பாடிய நம் தேவகி சீர்மகனாய் திறப்பாவருள சூடிய நாம்

பரமபத மாகவுமிருக்கிறானென்பர் அதுவும் தவறு பரமபதம்என்பதற்கு உயர்ந்த ப்ராப்யவஸ்து என்றே பொருள் இச் சொற்களுக்கு வேறு பொருள் இங்கே பொருந்தா என்க பரமாத்ம ஸ்வரூபமே விசரஹ மாயும் வைகுண்டமாயும் இருசகிறதென்ற வாதம் உசிசமல்ல ஆகையால் சுத்தமேயாகும் ஆக அசித்து க்கள் மூன்று.

நமது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கிணங்க மூன்று அசித்தத்துவங்கள் இங்கே அறிவிக்கப்பெற்றன என்று நிகமிக்கிறார் தீவகை என்ற பாட்டால்— அன்று= போரிலிழிந்து நின்றபோது ஓர் தேரில்= தான் ஸாரதியாயிருந்த ஒப்பற்ற அர்ஜுனன் தேரிலே தீவகை — தர்மாதர்மங்களைத் தெளியாமல் பெரிய தர்மத்தைக் கைவிடுகையாம் கெட்ட வகையை, மாற்றி—தவறென்று கூறி, ஆரணம் பாடிய—உப நிஷத்தை கீதையாக்கின, நம—நமது, தேவகிசீர் மகனார், தேவகியாரின் சிறந்த புதல்வனான கண்ண னின், திறம்பா—சலியாததான அருள்—தயையை, சூடிய—தலையால் கொண்டாடுகின்ற, நாம்= சேதநா சேதநேசவரர்கள் என்ற மூன்று தத்துவங்கள் போலே, ப்ரக்ருதி, காலம், பரமபதமென்கிற மூன் றை–महाभूतान्यहंकारः, कालोऽस्मि लोकक्षयकृत , स्थानं प्राप्स्यसि

மூவகையாமறியாத் தத்துவத்தின் முகமறிவார்
நா வழியே நடத்தும் நடைபார்த்து நடந்தனமே.

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य श्रीवेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
परमतभङ्गे अचित्तत्त्वाधिकारः तृतीयः ॥

श्रीः

॥ परतत्त्वाधिकारः चतुर्थः ॥

(நானசாவது பரதத்துவாதிகாரம்)

வேலைப்புறமகம்காண்பதுபோல்வேதநன்னெறிசேர்
நூலைப்புறமகம்காண்டலில்நுண்ணறிவின்றி நிலைறீர்!

शाश्वत' எனறவாறு எல்லா அசேதந தத்துவங்களை யறிந்த நாம, மூவகை ஆம்—மூன்று பிரிவுகளான அறியா தததுவத்தின—அசேதநமான தத்துவங் களின, முகம=வேறுபாட்டைக்காட்டும் அம்சங்களை யெல்லாம், அறிவார — அறிந்த மஹான்களின் நாவழிஏ - நாககுச சென்ற மார்ககத்திலே=உப தேசிதத விததகிலே, நடத்தும=பிறர்கு நடை யைக கற்பிககும். நடை—ஆசார்யர்களின் கதியை, பாாதது—கவனிதது, நடநதனம்—அவ்வாறே கூறி னம பகவான் தத்துவதர்சிகள் எல்லோரும் சென்ற வழியே சென்ற பெரியோர்களின் உபதேசமே நாம் பினபற்றினோமென்றபடி

அசிததததுவாதிகாரம முற்றும்

பரதத்துவாதிகாரம்

(1) போக்தா, போகயம், ப்ரேரிதா **என்று** கீழ்க்

மாலைப்பெற வழிகாட்டிய தேசிகர் வாசகமே
ஓலைப்புறத்தில்எழுதுகின்றோம்உளளேஎழுதுமினே.

கூறிய பிரிவின் க்ரமத்திலே முன இரண்டை விசாரித்த பிறகு மூன்றுவதான ப்ரேரிதாவை விசாரிப்பது மேலே. ஸத்ஸம்ப்ரதாயமின்றி வேதத்தின் பொருளை யறிய முடியாதென்று ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை வெளியிடுகிறேன் என்று பாசுரத்திலை அருளிச்செய்கிருர்—வேலை இத்யாதி, வேலை= கடல், புறம் அகம்= வெளியுட உள்ளும், காண்பது போல்= பார்ப்பது போல, இது 'இன்றி' என்றவிடம் சேரும். நல்நெறி சேர்— சிறந்த வழிகளைச் சொல்லும வேதம் நூலை—வேதமாகிற சாஸ்தரத்தை, அல்லது, வேதம் நல்நெறி—வேதார்த்தம் தெளிவதற்காக நல்ல நியாயங்களை, சேர் - சேர்ந்த, நீதிகளைத் தெரிவிக்கின்ற, நூல்= சாரீரகசாஸ்த்ரத்தின், புறம் அகம், வாக்யார்த்தமும் தாத்பர்யார்த்தமும் காண்டலில்,= தெளிவதற்கான, நுண் அறிவு இன்றி—ஸூக்ஷ்ம புத்தியிராமல் நினறீர்= திகைத்திருக்குமவர்களே! உங்களுக்காக, மாலை பெற - திருமாலைப பெறுதற்கு, வழிகாட்டிய - தத்துவ ஜ்ஞாேைபதேசம் செய்த, தேசிகர்—ஆசார்யர்களின், வாசகமே, ஸ்ரீஸூக்திகளையே, பர்யாய பதஙகளைக்கொண்டு ஓலை புறம்—தாளபத்ரங்களில் எழுதுகின்றோம் = எழுதிவைக்கிருேம். நீஙகள் இவற்றை ஓதி-அப்யஸித்து உள்ளே மனத்தில், எழுதுமின்= எழுதிக்கொள்ளுஙகள். அப்போது நூலைப்புறமகம் காண நுண்ணறிவு பெற்று

2 तत्त्वங்களான चेतनाचेतनங்களுசெல்லாம் ஓருயிராய் 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः' எனகிறபடியே உலகுதனனோ டொன்றி நிற்க வேறு நிற்குமவன் ஈச்வரனை, ..ीनादि

மாலையும பெறலாம். நீண்டும் பரநதுமிருககும் கடலைககண்ணுல்காண்பதரிது. அதுபோல்வேதவேதா நதார்த்தம் தெளியுமளவுக்கு ஸூக்ஷ்ம புத்தி சக்தி யெளிதில் பெறப்பட மாட்டாது ஸம்ப்ரதாய மூலம் ப்ரதிதநத்ரமான ஸித்தாநதம் தெரிநதால் பிறகுத் தெளிவு பெறலாம் இலலையேல், ப்ரஹ்மம் வேறு, உலகம் வேறென்றும், ப்ரஹ்மமே உலகமெனறும், ஜகத்காரணம் ப்ரஹ்மமாகும், ஆகாசப்ராணுதி÷ளு மாம் நாராயணனுமாமென்றும், மோக்ஷத்திற்காக ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸிப்பது, ருத்ராதிகளையுமுபா ஸிப்பது, எல்லாம நாராயணனெனறும் பலவித மாக வேதம் ஓதுவதால், தததுவமோ ஹிதமோ ஒன்றும் அறியமுடிவதில்லை. அதனுல் மோக்ஷ ஸ்வரூபமும் தெளியமுடியாதபடியாய் என் செய்வ தெனறு திகைத்து நிற்பீர்கள். ஸம்ப்ரதாயப்படி யறிநத பிறகு மாலைப் பெறுதலே மோக்ஷமெனறு தெளியுமளவுககு எல்லாம் அறியலாமென்றபடி.

2. ப்ரேரிதா என்பதற்கு நியமிககிறவன் எனபது பொருள் ஈச்வரன என்றதாயிறறு. எஙகும் உட் புகுந்திருநது நியமிக்கிறுனுகையால இவன் எல்லா வற்றிற்கும் ஆதமாவாகிறுன், உலகில் ஜீவாத்மா வேறு, உடல் வேறு எனபதுபோல், உலகே இவ னுக்கு உடலாகையால், உலகும் இவனும் வெவ்

परिगणित षोडशविधानुपलब्धिகளாலும், अतीन्द्रियங்களாய் शास्त्रकवेद्यங்களான ईश्वरस्वरूप.रूप.गुण.विभूतिविशेषங்களை निषेधக்கவொண்ணாது.

வேறென்று எளிதில தெளியலாம் ஆக உலகானது இவனோடு ஒன்றி - விட்டுப்பிரியாமல் சரீரமாக நிற்க, இவன் அதைவிட வேறாக தனிப்பட்ட வஸ்துவாகவும் அதைவிட விலக்ஷணமாகவும் நிற்கிறான். இதனையே கீதை உத்தமனென புருஷன் பகர்முக்த ஸர்வவி லக்ஷணனென்றது. காணாமையிலை வஸ்து இல்லை என்று अनुपलब्धि என்ற ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு घटपटादिवस्तுக்களை இல்லையென்கிறோமே—அதுபோல் ஈசவரனை நாம் காணவில்லையாகையால் अनुपलब्धि (காணாமை)யைக் கொண்டு ஈச்வரனேயில்லை யென்று நிஷேதிக்கலாகாதோ என்னில், காணக்கூடிய வஸ்து ஒரு சமயம் ஓரிடத்தில் காணப்பட்டு மற்றொருஸமயம் வேறிடத்தில் காணப்படாமலிருந்தால் இல்லை யென்னலாம் ஈச்வரன் கண்ணாற் காணக்கூடியவ னல்லனே, பிசாசு, ஸாமான்யதேவதை முதலானு வையே மறுக்கமுடியவில்லை. ஈச்வரனை மறுக்க வாகுமோ. अनुपलब्धि(காணாமை) என்கிற ப்ரமாண மொன்றை மீமாம்ஸகாதிகள் பிரிப்பதைவிட பௌத் தர்கள் அதிகமாகப் பிரித்து 16விதமென்றார்கள், இதன் விரிவை, நமது कुसुमाञ्जलिविस्तरத்தில் முதல் ஸ்தபகத்தில் (ப 60) காணக ஓர் अनुपलब्धिக்கு மிங்கே இடமில்லை யென்னலாம் அதற்குக் கார ணம் இது அதீந்தரிய வஸ்து—ஒருநாளும் இந்திரிய

'जन्माद्यस्य यतः' इत्यादிகளில்படியே निखिलजगदेक कारणत्वமும सर्वाधारत्वादिகளும் मुमुक्षुग-

---

த்தால க்ரஹிக்கப்பட்டவாகாத வஸ்து என்பதே ஈச்வர னையே காணுதபோது அவனுடைய குணங்கள் உருவங்கள், விபூதிகள் முதலானவற்றை எங்கே காண்பது பரமபதத்திலுள்ள திருமேனி விபூதி யெல்லாம் நம்மால் காணவாகுமோ அதனால அவை யில்லை என்னவாகுமோ? இங்கே காணப்படும் வஸ்துக் களெல்லாம் உண்மையில் அவனுடையவையே யானு லும் அவனையே காணுதபோது அவனுடையவை என்று அறியவியலா. அவை शास्त्रैकवेद्यங்கள்= சாஸ்த்ரங்களைக கொண்டே அறியவேண்டியவை யாம் ஆக ஈச்வரனென்கிற வஸ்துவுண்டு.

3 அதற்கு லக்ஷணமென்னவெனில், பல லக்ஷணங்களைக் கூறலாம் எந்தலக்ஷணத்தைச்சொனனல் அதனின்று பல லக்ஷணங்கள் தாமே கிடைக்குமோ, எது அவ னுக்குள்ள உயர்வற உயர்ச்சியை யறிவிக்குமோ, அந்த லக்ஷணததை உபநிஷத்து ஓதிற்று. அதனையே ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலே யருளினர் अस्य- அதிவிசித்ர மான மாபெருமிவவுலகுக்கு जन्मादि—பிறவி முதலா னவை, यतः எதன் மூலமோ, அது ப்ரஹ்மமென்றபடி. உலகுக்கு ஸ்ருஷ்டியோ, ஸ்திதியோ, ப்ரளயமோ, எல்லாம ஒன்றே செய்கிறது, தனித்தனி ப்ரஹ்ம மலல, இந்த காரணத்வமும் உபாதாந காரணத்வ முமாம, நிமித்த காரணத்வமுமாம், இதனின்று ஸர்வ ஜ்ஞனென்பதும் தேறும் உபாதாநகாரண

स्वत्व.मोक्षप्रदत्व मुक्तप्राप्यत्वादिகளும் ईश्वरलक्षणங்கள்.

4 सर्वकार्यங்களுக்கும் 'स्यां' என்கிற सङ्कल्पविशिष्टனைக் கொண்டு ईश्वरன் निमित्तமாம स्वानसंयोगादि-

---

த்வத்தை யாராய்நதால் உலகுககும் அவனுக்கும் சரீராத்மபாவ(भाव)ஸம்பந்தமும் ஸர்வசக்தித்வமும் கிடைக்கும். எல்லாம் இவனுக்கு சரீரமென்ற போது இவன் ஸர்வாதாரமாகின்றமையும் ஸித்தம். காரணமான வஸ்துவை மோக்ஷத்திற்காக த்யானிக்க வேண்டுமென்று அதர்வசிகை கூறுவதால், முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யனாகிறான். உபாஸித்தபடியே பலனாகிறபடியால் முக்தர்களாலே அடையப்படுகிறவனுமவனே—அந்த ப்ராப்தியே மோக்ஷம் இவையெல்லாம் லக்ஷணங்கள். அதாவது அவனுக்கே உரியவை, அஸாதாரணங்கள்.

4 உபாதாநகாரணம் வேறு, நிமித்தகாரணம் வேறென்று தார்க்கிகர் நினைக்கின்றனர் ஒன்றே இருவிதமாகவும் காரணமாகலாம், வஸ்துவைச்செய்ய ஸங்கல்ப்பம் செய்கிறவனை அதாவது கர்த்தாவை நிமித்தகாரணமென்கிறது ஈச்வரன் உலகினைப் படைக்கும்போது, நான் பெகுவஸ்துவாகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்ப்பிக்கிறான், ஸங்கல்ப்பிப்பதாலே நிமித்தமாகிறான் இப்படி தானே ஸங்கல்பிக்கிறபடியால் நேராக நிமித்தகாரணமாவது போல் உபாதானமாவதும் நேராகவா, வேறுவிதமா என்னில், எந்த த்ரவ்யமும் தன்னிடத்தில் உண்டாம் குணத்திற்குத் தான் உபாதாநகாரணமாம். ஆகா

विशेषங்களுக்கு साक्षादुपादानமானுலும் इतरங்க ளுக்கு सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टனாய்க்கொண்டு उपादानமாகிருன்

சாதிகளில சபதம உணடாகிறது, காய் பழமாகும் போது பழததில் ரூபரஸகநதஸ்பர்சஙகள் வேறு உண்டாகினறன அநத குணங்களுககு ஆதாரமான த்ரவ்யமே உபாதாநகாரணமாகும். எஙகும் பரந்த பரமாதம ஸ்வரூபததில் காற்று முதலானவை அசையும் போது ஒவ்வொரு ப்ரதேசத்திலும் புதிய புதிய ஸம்யோகம் எனனும் குணம் உண்டாகிறது அதற்குப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமும் உபாதாநகாரணமாகிறது. நம்மிடம் இநத குணம் உண்டாகட்டுமென்று ஸஙகலப்பிக்கிருனகையாலே பரமாதமா நிமித்த காரணமுமாகிருன. இப்படி நேராக உபாதாநத்வமிருநதாலும், உலகமாக உணடாம்போது நேரில உபாதாநமாகாமல் சேதநாசேதந மூலமாக உபாதாநமாகிருன, ஏனெனில். த்ரவ்யததிறகு தரவ்யம உபாதாநமெனருல் ஒரே த்ரவ்யம் முனதனநிலையை யிழநது வேறு நிலை பெறுவதாகும் பிணடமாயிருநத மண் குடமாகிறபோது மண்ணுக்கு உணடையாயிருந்த நிலைபோய் குடவடிவு ஏறபடுகிறது காண்க, இநத நிலைகள் அப்போதைப்கபபோது வருமவை விகாரமெனப்படும் நிர்விகாரமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் இத்தகைய மாறுதல்கள் நேரில் இருக்க வாகா அதனுல் விகாரங்களை அசேதநமான ப்ரக்ருதி முதலானவற்றில காட்டி அவற்றிற்கு அநதர்யாமியாய் அப்ருதக்ஸித்தமா

ईश्वरனுக்கு कर्त्रादिகளையும் उदासीनत्वத்தையும் सर्वविषयமாகக் கொள்ளில் विरुद्धமாம், नियत विषयமாய்க் கொள்ளுகைக்கு नियामकம் காண்கிறிலோம் ஆகையால் ईश्वरविषयशास्त्रங்கள் अन्यपरங்களன்றோ என்னில்—चेतनान्तर संचारமொழிய महदादि सृष्टिகளையும் पुरुषர்களுடைய निद्राप्रबोधादिகளையும் நடத்துமிட

யிருப்பதாலே பரமடரையாகவே விகாரங்களை யேறிடவேண்டும், அதனால் ஸூக்ஷ்மமான அதாவது காரணதசையிலிருக்கிற சேதநாசேதநச்சேர்த்தியைக்கொண்டு ஈச்வரன் உபாதாநமாகிறான் இனி இதன் விவரணம் மேலே யாகுக.

இந்த நிமித்தகாரணத்வத்தை ஸ்த்தாபிக்க மேலே சில வினவும் விடையும் இவன் நிமித்தகாரணமாகிறானென்று காததா, ப்ரேரகன, நியந்தா, ப்ரசாஸிதா என்றால உதாஸீநன் என்ற வசன விரோதமாய் ஜீவன் கர்ததாவாக முடியாதாகையால் அவனுககு இவன் ப்ரசாஸிதாவுமாகான் ஸ்வதந்தரனாய் ப்ரேரிப்பவனால் வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யமெனகிற தோஷம உண்டாம், பரதந்த்ரனைய் ப்ரேரிககிறானென்றால் ஸ்வதந்த்ரனலலனாய் அநீச்வரனாவான் மேலும ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிகர்ததாவாக முடியாது. அவன் அவாபதஸமஸ்தகாமனாகிறானே எலலாப் பலனும் பெற்றவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமன், அதனால் ப்ரயோஜநாபேக்ஷை அவனுக்கில்லை அது இல்லையாகையால் காத்தாவாகான் என்றவாறு வினவாம் இங்கு விரிவாக

ததில் தானே कर्तावாம் इतरकार्यங்களைப் பற்ற हेतुக்களான ज्ञानचिकीर्षादिகளைக கொடுக்குமது चेतनர்பககல் இவனுக்கு विशेषிததது प्रेरकत्वம் । अचेतनஙகளில் प्रेरकत्वமாவது कार्यान्तरानुगुणविकारमात्रहेतुत्वம இவராலே कारयिता எனறும் प्रवर्तकனென்றும் சொலலுகிறது

விடை யிஙகு—ஒருகாாயத்தில கர்ததாவாயிருப்பவனே வேறொன்றில ப்ரேரகனுகலாம் மறறொனறில் உதாஸீநனுகலாம் நியதவிஷயம்.= விஷய வ்யவஸ்த்தையுணடு. எல்லா விஷயத்திலுமே எல்லா ஆகாரங்களென்பதில்லை யெனபதற்கு ப்ரமாணம் யாதென்னில், அந்தநத சப்தத்தின் அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே அறியக்கூடுமே. வேறு ப்ரமாணம் எதற்கு—எந்தக் கார்யம வேறொருவர் மூலம் நடக்காமல் இவன் ஸஙகல்ப்பமாத்திரத்தினுலாகவேண்டுமோ, அதில் இவனே நேரில் கர்ததா மஹத் அஹங்காரம் முதலாக ஸமஸ்டி ஸ்ருஷ்டி. பஞ்சீகரணம் பரஹ்மாண்ட ஸ்ருஷடி, ப்ரஹ்மாவின ஸ்ருஷடி எல்லாவறறிலும இவனே கர்ததா—வ்யஷ்டி ஸ்ருஷடியிலும் நமககு உறக்கம் விழிபபு. இமைகொட்டல் உடலினுள் கார்யஙகள் எலலாம் நமது ப்ரயத்னமினறி வருகிறபடியால அவனே கர்ததா. பிரமன் முதலான ஜீவாகளைககொண்டு லோக-பராணி ஸ்ருஷ்டி முதலானவறறைச் செய்யும்போது இவனை ப்ரேரகனென்றறிக. அந்த ப்ரேரகத்வம் ஜீவர்கள் விஷயத்திலாகில அவர்களுக்கு அறிவு ஆசை முயற்சி இவற்றை யுண்டுபணணி அவை மூல

चेतनाचेतनங்கள் இரண்டுக்கும் இப்படி प्रेरकமான வேஷந்தானே नियन्तृत्वம் । चेतनविषयமாக स्वतन्त्र शास्त्रमुखத்தாலே பண்ணும் नियमनविशेषம் प्रशासितृत्वம் अचेतनத்தைப்பற்ற प्रशासनशब्दம் औपचारिकம் ।

जीवர்களுக்கு पराधीनकर्तृत्वமுண்டாகையாலே

மாகும், வாயு முதலான அசேதந விஷயத்திலே ப்ரேரகத்வமாவது சைதன்யகருதயமின்றிக்கே வெறும் வியாபாரத்தையுண்டுபண்ணுவதே. தேர் பாகன் தேர் ஓட்டினுல் தேரில அவன அசைவு ஓட்டம் உண்டுபண்ணுவதே யனறி வேறென்ன வுண்டு—ஆக ப்ரேரகதவம் பொது. இதுவே காரயித்ருத்வமும் நியந்த்ருதவமும, சேதநர்களை சாஸ்த்ரம மூலமாக க்ருத்யாக்ருத்யங்களைப் பிரித்து நியமிப்பதைக் கொண்டு ப்ரசாஸிதா என்பது அதனை மீறினுல் சிக்ஷையுண்டு. 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि प्राच्यो नद्यः स्यन्दन्ते' இதயாதி வாக்யங்களிலே ஆறுகள் போன்ற அசேதநங்கள் விஷயத்திலும் ப்ரசாஸனம் சொலலப்பெறறதேயென்னில்—அதில் நதிககு அபிமானியான தேவதைகளைக் கொள்க இல்லையேல், அசேதனத்தை மட்டும கொள்வதாகில அதற்கு சிக்ஷை செய்யமுடியாதாகையால் அங்கே ப்ரசாஸிதா எனனும் ப்ரயோகம் ஸ்வரஸமாகாது ; அமுக்யம்,

இப்படி ஜீவனுக்கு ஈச்வரன் ப்ரேரகனுகில் ஜீவன் கர்த்தாவாக முடியுமோ, ஸ்வதந்த்ரன் கர்த்தா என்றனரே பாணிநிமஹர்ஷியுமென்னில், ஸ்வதந்த்ரன் என்பதற்கு அங்கே தானுக ப்ரவர்த்திக்கிற

ஶாஸ்த்ரம் ஸாவகாஶம். ஸர்வஜ்ஞனல்லாதவனுக்கு உபதேஶஸாபேக்ஷ-ஜ்ஞானமும் ஸர்வஶக்தியல்லாதவனுக்கு பரஸாபேக்ஷகர்த்ருத்வமு முண்டாகக் குறையில்லை. 'ஜீவன் ஈஶ்வராயத்தப்ரவ்ருத்தி யாகில் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாகமாட்டான்' என்பார்க்கு காயகரண-கர்ம.காலாதிஸாபேக்ஷமாக ப்ரவர்த்திக்கையாலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வம்

வனென்ற பொருளல்ல. அறிவும் விருப்பமும் கொண்டு வியாபரிக்கிறவன் ஸ்வதந்த்ரன் = ஜ்ஞான-சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்கள் உடையவன். அவை ஒருவனுக்கு பிறர் ஏவின பிறகு வரலாம்; சிலர்க்குத் தாமே வரலாம், பிறர் போதித்து வருமிடத்திலே உபதேச மாக சாஸ்த்ரம் ஏற்படுகிறது ஈவரனுக்கு அதீன மாக ப்ரவர்த்திக்கிறுகில் சாஸ்த்ராதீனமாவானேன் என்னில், சாஸ்த்ராதீனமென்று எங்கே சொல்லலா மென்று உங்கள் அபிப்ராயம், சொல்லுங்கள், பராதீனமாகாத ஜீவன்விஷயத்தில் தானென்னில், ஒவ்வொரு ஜீவனும் தான் எதைச் செய்வதானாலும் தன்னுடைய உடல், கருவி, பூர்வகர்ம, காலம், தேசம் என்றாற் போன்ற பலவற்றிற்கு அதீனமாயிருந்தே செய்கிருள், மனிதன் வானத்தில் பறக்க முடியுமா; கண்ணில்லாதவன் காணமுடியுமா; கர்மா இல்லாத வன் பிறக்கமுடியுமா யௌவன காலம் வராமல் போகானுபவம் செய்யமுடியுமா; வானத்தில் நிற்க முடியுமா, ஆயினும் இத்தனை வஸ்துக்களுக்கு அதீன ணயிருப்பதால் செய்தேன்; நானே செய்யவில்லையே; ஆகையால் நான் குற்றவாளியல்லேன் என்று ஜீவன் வாதிக்கவாகுமோ? அப்போது ராஜாங்க சிக்ஷைகூட

ஒரியாதபடியாம், அந்தர்யாமியாயும் उपदेशमुखத்தாலும் தான ப்ரேரிக்க ப்ரவர்த்திக்கிற चेतनரை அபபோதே மீட்க வல்லனாயிருக்க மீட்காதே 'अस्तु' என்று நிற்கும் நிலை அநுமந்த்ருத்வம். ஒரு विषयத்திலே चेतनाचेतनங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்த அளவால் அவ்வோ कार्यங்கள் निर्वाहि

நடக்கவொகாதே. இத்தனைக்கு அதீனமாயிருப்பது போல ஈசவரனுக்கும் அதீனமாயிருக்கலாமே ஈச்வராதீனமென்பது பூர்வகர்மாதீனமென்பதில் சேரவும் கூடுமே ஆகையால் காயாதிகளுக்குப் பரவசனுனலும் சாஸ்த்ரவச்யனுமாகலாமென்பது போல் ஈச்வர வசயனுகவேயிருந்து சாஸ்த்ரவச்யனுமாகலாமமेवं कर्माकालककुलावशो कर्तृ स्वद्रव्ये स्वीकृत्याक्षेपमाले श्रुतिशतविहिते इत्थं दुरन्तः என்வருளினா அதிகரண ஸாரவளியில் ஆசார்யாதிகளைப போலே வெளியில் நின்று உபதேச மூலம ப்ரேரிப்பதன்றி, அது போலே அநதர்யாமியாய் உள்ளேயிருநதும் நியமிக்கிறனே, ஏன தவறு செய்யும்போது கை கால் அவ்விஷயத்தில ப்ரவர்ததிக்காதபடி செய்யலாகாது என்று கேள்வியாகில, அது ஜீவன முன் செய்த குற்றததிற கிணங்க சிக்ஷையென்று கொள்க அதனல் இவன செயவதை அவன தடுக்காமல் இசைநதிருப்பதால பகவானை அனுமநதா என்றும் சொல்வதுண்டு—அதாவது—"அஸ்து' ='செயல் நடக்கட்டும' என்றிருபபது சில விஷயத்தில் பகவானை ஸஹகாரி—துணையென்றும் கூறுவர் அாஜுனன கண்ணனைப போரில் துணையாக அழைத்தாற் போல், தன்னல்மட்டுமாகா

யாமையாலே தானும் கூட ப்ரவர்த்திக்கை ஸஹகாரித்வம், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில ஸஹகாரியும் இவனதானே என்பார் கது காலாதிகளான ஸஹகாரிகளும் இவனுக்கு சரீரங் கள் எனகையிலும, ஸங்க்ஷிப்த்த விஷயத்தில் யதாஸங்கல்பம் பின்னை வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டா வென் கையிலும் தாத்பர்யம் । இபபடி ஸர்வகார்யவிஷயவ்யாபாரவானென

தென்று தோனறி தான கர்த்தாவாயிருந்து அவனை ஸஹாயமாகக கொண்டால் இது ஜீவன் விஷயததில் ஸஹகாரிதவம் இது தவிர உலகஸருஷ்டியிலேயே உபாதாநதவம் நிமித்தகாரணத்வமென்ற இரண்டு போலே ஸஹகாரிதவமும உண்டெனபர் சிலர் அதன கருததென்னவெனில்—படைககும ஈச்வரன் தேசம, காலம், கர்ம, ப்ராகருத வஸ்துக்கள் முதலான உபகரணஙகளைத துணையாக்கிக கொண்டே செய் கிறான ஆனால அவைகள் அவற்றுக்குள்ளும் இவன அநதர்யாமி யாயிருபபதாலே துணையாவதற்கு வல்லமை பெறுகினறன, இவ்வாறு ஸஹகாரி களுககு அந்தர்யாமியாகையால ஸஹகாரியென்க இதனால இவன ஸஙகல்பிததானாலே துணையான வஸதுக்கள் இல்லாமையால காாயம் கூடவில்லை யெனபதிலலை, அவையெலலாம் இவனுககு சரீரமாய் பூர்ணாதீனமாயிருபபதால் எல்லாத துணையும சேர்ந் தேயாக வேண்டுமெனறதாகும். இபபடி ஈச்வரனுக் குள்ள ப்ரயத்னங்களில உட்பிரிவுகள் கூறப் பெற்றன

இப்படிப்பட்டவனை உதாஸீனனென்னலாமோ

ஈச்வரன் க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய विषयसृष्टि - हिताहितप्रेरणादिகளில் विशेषकारणமன்றிக்கே அவர்களுடைய कर्मवैषम्यம் அவற்றிற்கு प्रयोजकமாகையாலே இவனை उदासीनனென்கிறது कर्मानुगुणकार्यसृष्टि(யை)பண்ணுகிறதெல்லாம் இவனுடைய फलप्रदत्वप्रकारம் இத்தாலே वैषम्य

வென்னில். ஈச்வர ஸங்கல்பமின்றி ஒன்றுமே வாராதாகையால் உதாஸீனனென்பது பொருளற்றதென்று தோன்றும். அதன் கருத்து வேறு. ஈச்வரன் உச்சநீசமாகப் பலவிதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறனே. சிலருக்கு நன்மை, சிலருக்குத் தீமை வருகிறதென்றால் வைஷம்யம். நைர்க்ருண்யம் (நிர்தயத்வம்) இரண்டுமாமென்ற கேள்விக்கு உதாஸீநனென்று மறுமாற்றமாம், அதாவது இந்த ஜீவனுக்கு இதைத்தான் செய்யவேணுமென்று தானே தனக்குத் தோன்றிய வாறு செய்கிறவனல்லன். அவரவர்களுடைய கர்மாவே அதற்கு ப்ரதான காரணம். தான் பொதுவாக இருந்து செய்கிறவன். ஆகையால் तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् என்றபடி உதாஸீனனெனப்படுகிறன் வைஷம்யாதிதோஷம் தனக்கு வருமளவுக்கான கர்த்ருத்வமில்லாதவனென்றதாயிற்று. கர்மாவில் உள்ள தாரதம்யமே கார்யத்தில் தாரதம்யத்திற்குக் காரணமாகும், அப்படிதான் எதற்கு இவன் செய்ய வேண்டுமென்னில், பூர்வகர்மாவுக்குப் பலன் அளிப்பது இவன் ஸ்வாமியானபடியாலே அவசியமாகும். (கீழ்க்கூறிய விதம் தவிர ஜீவன் ஒரு கார்யத்திலே இழியத் தொடங்கின பிறகு அனுமந்தாவாகிற

நைர்க்ருண்யபரிஹாரமும் வரும்.

5. அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம். சேதநனானவன் ஏதே னும் ஒரு ப்ரயோஜநத்தையொழிய ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணான். லீலாரஸத்தையாதல் ஜீவரக்ஷணத்தையாதல் காமித்து ப்ரவர்த்திக்கிறானாகில் அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் கூடாது. ஆகையால் ஈச்வரன் இல்லையாதல், நிர்விகாரேச்வரன் காலாதி

இடத்தில் முதலில் உதாஸீநனாயிருக்கிறானென்ற உதாஸீநத்வமும், முமுக்ஷுக்களான மஹான்களுக்கு மேன்மேல் நற்செயல்களில் தானே தூண்டுகிறவ னும் அஸுரர்களுக்கு அக்ரமத்திலே தானே இழி யும்படி செய்கிறவனுமாகின்றமையால் விசேஷப் படியான ப்ரேரகத்வமும் உண்டென்று ந்யாயஸாதி கரணத்திலே பணிக்கப்பட்டிருப்பதுமுண்டு அதை அங்கே ஆராய்ந்து கொள்க.)

5 இனி அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கு எதற்காக ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவ்ருத்தி என்று நிமித்தகாரண த்வம் தகாதென்ற கேள்விக்கும் கூறவேண்டுவ துண்டு ; கேண்மின்—'பிறருடைய நன்மைக்காக அதாவது ஜீவரக்ஷணத்திற்காக ப்ரவர்த்திக்கிறு னாகில், இவ்வளவு துக்கமேயாம் ஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கமாட்டான். தனக்கு ஓரு (லீலா) ரஸத் திற்காக என்றால், ஸர்வகாமபூர்ணனென்ன வொண் ணாது. எனவே ஈச்வரனே வேண்டாமென்ற தாயிற்று. ஒரு விதமான வியாபாரமுமில்லாமலே ஈச்வரன் காரணமாகிறானெனில், அப்போது காலதே சாதியான அசேதனங்களை விட அவனுக்கு ஒரு வாசி

களைப் போலே நிமித்தமாக மோர்வாலாமத் தனையன்றோ என்னில—நித்யநிரதிசயானந்தனாய் நினைத்தபோதே தன் அபிமதங்களையெல்லாம் தலைக்கட்டவல்லனாகை யாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்கிறது ஆகையாலே இவனுக்கு तत्तत्कालाभिमतसृष्ट्यादिलीलारसமும் आश्रितरक्षणादिरसமும் நடக்கக் குறையில்லை. चेतनருடைய कर्मप्रवाहமும் अचेतनங்களுடைய परिणामप्रवाहமும் ईश्वरனுடைய लीलाकारुण्य रसभरित सङ्कल्प प्रवाहமும் अनादि

யேற்படவில்லை' என்கிறீர்கள் முதலில் அவாப்தஸம ஸ்தகாமனென்பதற்கு நீங்கள் கொண்ட பொருள் இல்லை ஈச்வரன மேன்மேல் ஆனந்தானுபவம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும போது, 'முன்னமே பூர்ணன; இனி வரவேண்டும் ஆனந்தமில்லை யென்ன வொண்ணுது = ஆக. காமங்கள், ஸுகஸாதன வஸ்துக கள் எல்லாம அவனுக்கு எப்போதும் ஸித்தமாயிருக கின்றன நினைத்த போது வேண்டும் ஸுகமெல் லாம பெறுவானென்பதே பொருள் தன் இஷ்டத் தைத் தானே நிறைவேற்றிக்கொள்ள சகதியுள்ளவ னென்றாயிற்று அநத சகதியினுலேயே ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்தும நாஸ்திகாகளை தண் டித்தும ஆச்ரிதர்களை உய்வித்தும் ரஸானுபவம புதிதுபுதிதாக அடைந்துவருகிருன் எல்லா ஜீவனிட த்திலும நன்மனம உடையனேயாகிலும், அவர்களின கர்மாவுககுத் தகக பலனேயளிப்பதால் அநதரஸானு பவட வைஷம்யாதிதோஷ மூலமாகிறதில்லை. ஜீவர்களுடைய புண்யபாபச்செய்லகளும் அநாதி.

யாக प्रवर्तियாநின்ருல் இவற்றில் विशेष प्रयोजकत्व प्रधान-त्वादि विभागத்தை वस्त्वनुरूपமாக विवेகிப்பது

6 உபாதாந காரணத்வம்—இப்படி सत्यसङ्कल्पனுய் सर्वकार्यकारणமான ईश्वरன் உண்டானுலும் பல श्रुति स्मृतिகளினுடைய स्वारस्यத்தாலும் लोकदृष्टप्रक्रियை யாலும் இவன் निमित्तमात्रமாமத்தனையன்ருே, उपादान प्रकृत्यादिகளாக வேண்டாவோ, இங்ஙனல்லாதபோது विकारादि दोषங்களும் வாராதோ என்று योगपाशुपत-

---

இவற்றின் பலானுபவத்திற்கான ப்ரக்ருதி பரிணா மங்கள் வரும் கல்பங்களும் அநாதி, ஈச்வரஸங்கல்ப் பமும் அநாதி, ஒன்று முன்னே ஒன்று பின்னே என்ன வொண்ணுது ஆனுலும் பொதுவான ப்ர க்ருதி பரிணுமங்களுக்கு ஈச்வர ஸங்கல்ப்பம் ப்ரதான காரணம் பலத்தில் வைஷம்யத்திற்கு ஜீவனின் வினை ப்ரதான காரணம். இந்த வினைக்கு இது பலன் என்கிற வ்யவஸ்த்தைக்கு ஈச்வர ஸங்கல்ப்பமே காரணம் என்றவாறு வகுத்துக் கொள்க அனுதி கர்மாவை எல்லா மதத்தினரும் இசைந்தனர். அதைப் போல் ஈச்வர நிலைமையையும் சாஸ்த்ரப்படியே உள்ளதாகக் கொள்க.

6 இனி ஈச்வரனை இசைவோம் அவன் ஸங்கல்ப் பிக்கிறபடியே எல்லாம் நடப்பதால் அவன் நிமித்த காரணம். உலகில் எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டி ருப்பது இவ்வளவே. யோக சாஸ்த்ரயாகிற ஸேச்வர ஸாங்க்யமதம், பாசுபதம், தார்க்கிகமதம் என்ருற் போன்ற மதத்தினரும் இவ்வளவே கூறுவர்.

वैशेषिकादिसिद्धान्तிகள் சொல்லுமது—சூத்ரங்களில் प्रति-ज्ञा-दृष्टान्त-बहु भवन सङ्कल्प-वन वृक्षादि निर्देश-आत्मकरण-भू-

---

வேதாந்திகளான மாத்வரும் இவ்வளவே கொள்வா

द्यावाभूमी जनयन् देव एक आस्ते विश्वस्य कर्ता भुवनस्य गोप्ता

என்றுறபோன்ற ச்ருதிகளும் இவ்வளவே கூறும அசேதனவஸ்துககளாகவே காணும் உலகுக்கு அசேதனமே உபாதாநகாரணமென்றும், சேதநனின்றி அதில் காரியமுண்டாதாகையால நிமிததமா சசேதநனவேணடுவதே அவசியமாகுமென்று சேள்வியாம் இதற்கு விடை. நாம் தர்க்கததிலுலே ஒரு வஸ்தவை ஸாதிதது விட்டு அதையே வேதத்திறகு பொருளாககொள்ளுகிறவர்களின் கோஷ்டியில் கூடமாட்டோம். சாஸ்தர வாக்யஙகளுககு ஸ்வரஸமான பொருளென்ன அப் பொருளுக்குத்தகக தர்க்கங்களென்ன எனபதைக் கவனிதது அதையே தத்துவார்த்தமென்போம.இதனை ப்ரக்ருத்யதிகரணததிலே பலஸூத்ரங்களாலேஸாதித்தார் கேண்மின்-प्रकृतिश्च என்று நிமித்த காரணமாவது போல் உபாதாந காரணமுமாகிறு னென்று கூறி அதறகு ஸாதகமாக प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात् என்று ப்ரதிஜ்ஞையையும் த்ருஷ்டாந்தத்தையும் अभिध्योपदेशाच्च என்று बहुभवनसंकल्पத்தையும, साक्षाच्चोभयाम्नानात् என்று वनवृक्षादिनिर्देशத்தையும, आत्मकृतेः என்று ஆத்மகரணத்தையும இவ்வாத்மகரணத்துக்கு ஸாதகமாக परिणामात् என்று பரிணாமஸவபாவத்தை யும் கூறி மீண்டும் உபாதாநத்வஸ்த்தாபகமாக योनिश्च हि गीयते எனறு योनि சப்தத்தையும் ஸூத்ரகாரர்

அடைவாகக்கூறியுள்ளார். இவ்வளவால் வேதம் உபாதாநமாகச்சொல்லும்போது அதனை மறுப்பது தவறென்றதாயிற்று. இதனை விவரிப்போம். உலகில் கார்யமான த்ரவ்யமும் காரணத்ரவ்யமும் ஒன்று யிருந்தால்அந்தக்காரணத்தை உபாதானமென்போம் மண், சக்ரம், தடி, குயவன் என்ற பல காரணங்கள் குடத்திற்கிருக்க அவற்றில் மண்ணோடு குடம் ஒன்றாகும் மண்ணே குடமாகிறபடியால் மண் உபாதானம். இதனைக் கவனித்துக் கீழ்க்கூறிய யுக்திகளை நோக்குக. ப்ரதிஜ்ஞையாவது येनाश्रुतं श्रुतं भवति. எதைக்கேட்டமாத்ரத்திலே கேட்கப்படாதவையெல்லாம் கேட்டதாகுமோ, எதொன்றை யறிந்தால அறியப்படாத பல வஸ்துக்களும் அறியப்பட்டனவாகுமோ, அந்த ஸததான வஸ்துவை ஆசார்யர்களிடம் கேட்டறிந்தாயா என்று அங்கே யுள்ளது. ஒன்றை யறிவது பலவற்றையும் அறிவதாகுமென்று அதன் பொருள். இதற்கு दृष्टान्तम्= உதாரணம் மேலே பல. ஒரு மண்ணுண்டையைக் கண்டுவிட்டால அதனாலாம் குடம் பானை சட்டி தட்டு முதலானவையெல்லாம் அறியப்பட்டனவேயாகிறன. இந்த மண்தானே இத்தனையுமாயிற்றென்த் தெரியவரும். ஒரு பொற்கட்டியைக் கண்டுவிட்டால் பின்னே அதனாலான நகைகளைக் காணும் போது அப்பொன்னே இவையென்று கொண்டு இவற்றை முன்னமே கண்டேனே என்பான் அதாவது என்னென்ன வடிவுகள் பின்னே வருகின்றனவோ அவற்றைக் காணவிட்டா

லும் அதே மண் அதே பொன் என்று ஒரு த்ரவ்யமென்று தெளிகிறான் அதுபோலே सदेव सोम्येदमग्र आसीत् एकमेव । इदम्–இப்போது பலவாறாகக்காணப் படும் இவ்வுலகு ப்ரளயத்திலே एकम् இப்படி வெகுவாகவிராமல் ஒன்றாய் ஸத்தாக இருந்ததெனப் பதால் ஸத்து என்ற ப்ரஹ்மமும் இதம் என்ற உலகும் ஒன்றாக அறிவிக்கப்பட்டதால் ப்ரஹ்மம் உபாதான மெனத் தெரிகிறது बहु स्यां प्रजायेयेति संकल्पम्—குயவன் நான் குடத்தைப் பண்ணுவேன என்று ஸங்கற்பிக்கிறது போல் ஸங்கல்ப்பிப்பதாக ஓதாமல், நானே வெகு வஸ்துவாகப் போகிறேன் என்று உலகோடு தன்னை ஒன்றாக்கி ஸங்கல்ப்பிப்பதாகவோதுவதாலும் உபாதான மென்க वनवृक्षादिनिर्देशात्—ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आसीत् यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः என்று கீழ் மேலுலகமெல்லா மாகிற வஸ்துக்களை எந்தக் காட்டில் எந்த மரத் தினின்று செதுக்கிச் செய்ததென்று கேட்டு, அந்தக் காடும் மரமும் பரஹ்மமே என்று விடையளித்தது வேதம் இதனின்று செதுக்கும் தச்சனும் ப்ரஹ்மம், செதுக்கப்பட்ட மரமும் ப்ரஹ்மம், செதுக்குமிடமும் பரஹ்மம என்று ப்ரஹ்மத்துடன் உலகுக்கு ஐக்யம சொல்லிற்று. आत्मकरणमावது स्वकृतियாகும் தன்னைப் பணிக்கொள்வது तदात्मानं स्वयमकुरुत என்று தன்னையே உலகமாகப் பண்ணிக்கொண்டான் என்றது. योनि என்பது உபாதானத்தைக் கூறும சொல. भूतयोनिम्, ब्रह्मयोनिम् என்று ப்ரஹ்மம் அச்சொல்லால் சொல்லப் பட்டதாலும் அது உபாதாநம்.

योनिरस्यादிகளிலுலே ஸித்தம். லோகத்திலும் निमित्तोपादान-भेदம் கண்டாப்போலே निमित्तोपादानैक्यத்தையும் चेतना-चेतनங்கள் இரண்டிலும் स्वव्यापारத்தாலே स्वगतावस्था विशेषஙகள் வருமிடங்கள் எல்லா இடத்திலும் காணலாம் निमित्तमात्रत्वादிகளுக்கும் ईश्वरान्समवेतसंयोगादि-अनित्यगुणங்களில் ईश्वरனுக்கு उपादानत्वமு மிசைய வேணும்.

இப்படி வேதம் ஓதின பிறகு, நிமித்தமும் உபாதானமும் ஒன்றுகுமா என்கிற தார்க்கிகர்களின் கேள்வி சரியல்ல, உலகில் காணவில்லை யென்பதற்காக அது தகாதென்னவாகுமோ மேலும் உலகில் ஐகயமும் காணலாகிறது. காற்று வீசி அருகில் பூவுடன் சேருகிறது அப்போது தன் செயல் மூலம் पुष्पसंयोगத்திற்கு நிமித்தகாரணமாம காற்றில் அந்த ஸம்யோகம் உண்டாவதால் உபாதானமுமாம் கையிஞல் புத்தகத்தை எடுக்கிறோம் கை தன்னுடைய வியாபாரம் மூலமாக पुस्तकसंयोगமென்கிற குணத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகிறது கையில் ஸம யோகம்உண்டாவதால் உபாதானமுமாகிறது.ஜீவாத்மா ஒருகயதில் ஜாகரஸ்த்தானத்தைவிட்டு அங்கே ஸுஷுப்த்தி (உறககம்) ஸ்த்தானத்திற்குச் செலலுகிறுன் தனது கிரியை மூலமாக அநத ஸ்த்தான ஸம்யோகத்திற்கு நிமிததகாரணம் தன்னிடத்தில ஸமயோகம் உண்டாவதால் உபாதானமுமாகிறுன் அதுபோல் இங்கும் ஐகயம் கூடும், தார்க்கிகர்கள் ஈச்வரன் நிமிததகாரணமென்பவர்கள் கூட ஈச்வரனிடம் வாயு ஸம்யோகம முதலானவற்றிற்கு அவனே

7 அப்போது उपादानद्रव्यशरीरங்களைக் கொண்டு उपादान शब्दवाच्यனைல் बालन् युवாவாம் போது आत्मस्वरूपத்தில बाल्य यौवनங்கள் தட்டாதாப் போலே नामान्तरभजनार्हविकारान्तरोपங்களும் क्लेशादिகளும் ईश्वर

உபாதானமாகக் கொள்ளவேண்டும். தன குணத்திற்குத் தான உபாதானமென்பதில விவாதமில்லையே. அந்த ஸம்யோகத்தை ஈச்வரன் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் உண்டுபண்ணிக் கொள்வதால அதற்கு அவன நிமித்தமுமாவான.

7 ஆனல் ஒரு விஷயம் தெளியவேண்டும். உலகில த்ரவ்யம உபாதானமும் கார்யமுமாகிற இடத்தில் முன இருந்த நிலைமாறி வேறு நிலையுண்டாகிறது மண்ணுக்கு உண்டை யென்கிற ஆகாரம் போய் வேறு குடவடிவம் ஏற்படுகிறது அது போல பரஹ்மத்திற்கு ஆகார மாற்றமுண்டென்றல் அநித்யமாக வெவ்வேறு புதிய ஆகாரம் வருவதால பரஹ்மம ஸவிகாரமாய்விடும். நிர்விகார சருதி யோடு முரண்படும் இது என்ற கேள்விக்கு விடையளிக்கவேண்டும் இதனைக் கேண்மின் உலகில விகாரமென்கிற பரிணமம் நேராக (ஸாக்ஷாத்) இருந்தாலும் பரம்பரையாக இருந்தாலும் உபாதானமாவதைக் காண்கிறேம், பாலன் யுவாவாகிறன என்றவிடத்தில் பால்யமெனனும் தசையும் யௌவன மென்னும் தசையும் சரீரத்திற்கேயாம் யுவசரீரத்திற்கு பாலசரீரம் உபாதானம். சரீரத்தில் விகாரம நேரில் உளது. பாலன யுவா என்ற சொற்களுக்கு

ஸ்வரூபத்தில் தட்டாமையாலே निर्विकारादिश्रुति-

பாலசரீரமுடைய ஆத்மா யுவசரீரமுடைய ஆத்மாவாகிருனென்று பொருளாம யுவாவாக ஆகினறமை ஜீவனுக்கு அவனிடததில் பால்யம் பரம்பரையாக விருப்பதாலாம், அபபடி பால்யவிசிஷ்டன யுவத்வ விசிஷ்டனுகிருனென்றல் ஜீவனுககே கார்யகாரணபாவம் கூறினதாகும். இதனுல் ஜீவனும் விகாரியாகமாட்டான் பரம்பரையாகத் தானே விகாரத்தைக கூறுகிறேம், அதுபோல் ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டப்ரஹ்மம் ஸ்த்தூல சேதநாசேதநவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாகிறதெனபதை ஸூக்ஷ்மம ஸ்த்தூலமாகிறதெனலாம் ஸூக்ஷ்மத்வமாவது ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காராதிகார்ய பரம்பரையில் பூர்வபூர்வாவஸ்தை. ஸ்த்தூலத்வமாவது அததற்கு அடுத்த அவஸ்த்தை எல்லாம் விகாரம். இநத விகாரங்கள் அசேதநத்திலிருப்பவை. அவ்வசேதநம வாயிலாக பரமாதமாவுககுமாகும் இப்படி பரம்பரயா ஸூக்ஷ்மத்வ விசிஷ்ட ப்ரஹ்மம் ஸ்தத்தூலத்வ விசிஷ்டமாகிறதெனபதால் ப்ரஹ்மம் காரணமும் கார்யமுமாகும இதனுல் ப்ரஹ்மம் விகாரியாய் விடாது, நேராக விகாரத்தை யிசைய விலலேயே, ஆதலால் நிர்விகாரத்வமும் நிலேபெறும் ஆக सदेवम् எனபதற்கு பரமபரயா ப்ரபஞ்சாகார விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் முன்னே ஸூக்ஷ்மாகார விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாயிருந்ததென்ற பொருளே உப தேசம நன்குப பெற்ற பிறகு எளிதில தெரிநது

விரோதமில்லை 'सोभिध्याय शरीरात् स्वात्' इत्यादिகளுக்கும் ऊर्णनाभि முதலாக ச்ருதி சொன்ன द्ृष्टान्तங்களுக்கும் இப்படி தாத்பர்யம் கண்டு கொள்வது

கொள்ளலாம். नामान्तरभजनार्हविकारம்= வேறு பேர் பெறுதற்குரிய விகாரம் ஏதேனும் விகாரம் வந்த மாத்ரத்தாலே வஸ்துவை கார்யமென்று சொல்லு தில்லை வேறு பேர் பெறுதபோது கார்யகாரண பாவ மில்லை. எடபோதும் அது குடமே. वाल्यदृष्टान्तத்திலே பரமபரையாக விகாரமென்பது சரி. இங்கு அவ் வண்ணமே எனபதற்கு என்ன ப்ரமாணமெனனில, மனுஸ்ம்ருதியில सोऽभिध्याय शरीरात् स्वात् सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः, अप एव ससर्जादौ எனவுளது, பகவான் தன் உடலான தமஸ் என்னும் பரகருதியினின்று ஸ்த்தூல சரீரமுடைய ப்ரஜைகளைப் படைக்க நினைத்து, நீரைப் படைத்தான் என்றுரே அதனின்று ப்ரக்ருதி யானது உடலென்பது ஸ்பஷ்டம், அதன் கார்யங் களும் உடலே யெனபதும, அந்த உடல்கள் வாயி லாகவே இவனுக்கு விகாரஙகள், நேரிலில்லை எனட தும் இதனின்று தெளிவாகும் இனி, இந்த மனு ஸ்ம்ருதி வாகயத்தால் சரீரததிற்கு மட்டுமே உபா தாநதவம கிடைக்கும். பகவானுககு நிமித்தகாரண த்வம் மட்டுமே என்று நினைகக வேண்டா உப நிஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் கார்யமாகக் காட்டிய பிறகு இதற்கும் அதே கருத்து தான் தகும். இவ் வாறே यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते च என்கிற முண்ட கோபநிஷத்தின் விவரணமாக...ऊर्णां संतत्य वक्त्रतः

8. ஸர்வசரீரித்வம் अशरीरश्रुतियாலே ईश्वरனை अशरीरனென்று கொள்ளுதல், इन्द्रादिन्याயத்தாலே कर्मकृतशरीरங்களைக் கொண்டு कर्मवश्यैश्वरप्रवाह परिग्रहம் பண்ணுதல், इच्छामात्र गृहीतानित्यशरीरங்களைக் கொள்ளுதல் போககி चेतनाचेतन द्रव्यங்களை எல்லாம்

என்ற வாக்யத்தில் முக்ய உபாதாநம், பரப்பின வலை உபாதேயம், சிலந்தி நிமித்தமாத்ரமென்றே தெரிகிற தென்னவேண்டா அங்கே விசிஷ்டத்திற்கு விசிஷ்டம் காரணமென்ற கார்யகாரணபாவத்திலே நோக்கி ல்லையாலும், ஆத்மா தன் உடலினின்று படைப்ப துண்டு என்பதற்கு அது த்ருஷ்டாந்தமாகலாம். சிலர் குணங்களுக்கு த்ரவ்யம் உபாதானமாகிறது போல் இங்கும் வலைபோன்ற அசேதந த்ரவ்யத்திற்கு சிலந்தியென்ற சரீரத்துடன் கூடிய ஜீவனும் உபாதானமாகலாமென்றும் கூறுவர்

8 கேள்வி—சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு சரீரங்களாகிலனரே அவனுக்கு உபாதாநத்வம் நிலைக்கும் சரீரமாவது मुख-कण्ठ-वक्षो-जठर-हस्तपादரூபங் களான அவயவसंघातம். இவ்வாறில்லாத சேதநா சேதநங்கள் சரீரமாக மாட்டுமா இத்தகைய சரீரம் கர்மமூலமாகத் தானுண்டாகும் கர்மவச்யனாகாத ஈச்வரன் சரீரம் பெறான் அதனால் தான் ஈச்வரனை 'स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणम्' என்று காயமில்லாதவனை ஈசாவாஸ்யம் ஓதிற்று. अशरीरத்வம் ஒரு போதும், ஸசரீரத்வமும் ஒரு போதுமிருக்கலாமென்று ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநங்களெல்லாம் சரீரமென்பவர்

ஞான‍மென்று சொன்னத்தை முக்யமாகக் கொள்ளப் போமோ? ஆகையால் ஸூரிஸூரி ராஜ்ய சொன்ன இடம் உபசார மாமத்தனையன்றோ என்னில், ஈச்வர

சொல்லலாகாது இவைபொன்றுமிலலாத காலமே யில்லையே, துக்கஹேதுவான பாபசரீரமில்லையென்று அசரீரச்ருதிக்கு அர்த்தம் கொண்டால், ஈச்வரனுக்கும் புண்ய கர்மமூலமான சரீரங்களை யிசைந்தால் அப்படி கிடைத்த ஐச்வர்யம் அஸ்த்திரமாகையால் ஈச்வரன் ஒருவனென்டதை விட்டு, ஒவ்வொரு கல்ப்பத்தில் ஒவ்வொருவன் ஈச்வரனாகலாமென்று, நதியில வெள்ளம் புதிது புதிதாக வந்துகொண்டே யிருப்பதால் ப்ரவாஹம் நித்யமென்கிறுப் போல் ஈச்வர ப்ரவாஹமென்றே யாம் கர்மாதீனமாகாமல் ஈச்வரனுக்கு அவன இச்சிக்கிறபோது சரீரமுண்டாய் பின்னே போகும இனி, மாயாவிக்கு மாயையினால் சரீரம் வருவது போலென்று(2) ந்யாயகுஸுமாஞ்ஜலியிற் கூறினாரே யெனனில, இதனால் ஈசவர ப்ரவாஹ மில்லை யெனலாம், சேதநாசேதநங்கள் சரீரங்களாகா ஆகையால பரஹ்மத்திற்கு அவை வாயிலாக உபாதாநத்வம் சேராது நேராக உபாதாநதவம் கொள்ளில் நிர்விகாரமாகாது வேதம எல்லா வஸ்துவையும் சரீரமாக ஓதிற்றே யென்னில், சரீரசப்தத்திற்கு உலக ப்ரஸித்தமான பொருள் அங்கே பொருந்தாதாகையால் அது முக்கிய ப்ரயோகமன்று.

இதற்கு விடை கேண்மின—அசரீரனென்கிற ச்ருதியும் ஸமபலமாயிருக்கும் போது இரண்டையும

னுக்கு गुण-विग्रह-जन्म-कर्मादिविधि-निषेधங்கள் मङ्गल-तदि-तरविषयव्यवस्थயாலே अविरुद्धங்கள். ஆகையால இவனுக்கு कर्मायत्तशरीरादिகளும், कालायत्तयौवनादिகளும். करणायत्त ज्ञानादिகளுமே निषेध्यங்களாகிறன வாகையாலே अशरीरत्वसशरीरत्वादिகளுக்கு विरोधமில்லை.

விரோதமிராதபடி நிர்வஹிக்க வேண்டும். இது மட்டுமல்ல 'குணமில்லை, குணமுள்ளது, பிறவியில்லை பிறவியுள்ளது; செயலில்லை செயலுள்ளது, ஸுக மில்லை ஸுகமுளது' என்றுற்போன முரண்படும் வாக்யங்களும் உள எல்லாமுண்டென்கிற வாக்யங்கள் विधिகள், இல்லையென்ற வாக்யங்கள் निषेधங்கள் இவற்றிற்கு மங்களமான குணங்கள் சரீரங்கள் எல்லாம் உண்டு; ஹேயமான குண சரீராதிகளில்லையென்று பொருள் கொள்க, கர்மமூலமான சரீரம், காலத்திற்கு ஆதீனமான யௌவநம், கருவி மூலமான ஞானம் எல்லாம் ஹேயங்களாகையால் இவை இந்த விதி நிஷேதங்களுககு இவ்வாறு நிர்வாஹமானது. ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः । भगवच्छब्द-वाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः என்ற விஷ்ணுபுராணம் காட்டியதாகும். இதனை நடாதூர அம்மாள், यद् ब्रह्मणः गुणविकारशरीर(भेद)जन्मकर्मादिगोचरविधिप्रतिषेधवाचः। अन्योन्यभिन्नविषया न विरोधगन्धमर्हन्ति तत्र विषयः प्रतिषेध-वाच्याः (19) என்று तत्त्वसारத்திலே அருளிச்செய்தார் இதனால் அசரீரன் என்பதறகு கர்மாதீன (ஹேய) சரீரமில்லாதவனென்றே பொருளாகையால் सर्व-

9. अकर्मवश्यत्व-नित्यत्व-त्रैकालिकत्व-सर्वेश्वरत्व-समाभ्यधिकदरिद्रत्वादिश्रुतिபலத்தாலே ईश्वरप्रवाहपक्षமும், मुक्तனே ईश्वरன் எனனும் பக்ஷமும் கூடாது

10 अनित्यशरीरங்களை ईश्वरனுக்குக் கொள்ள இசைந

शरीरत्वமிருக்கலாம் கேடு விளைக்குமவை ஹேயங்கள் ஈசவரனுக்கு இவற்றால் கேடில்லை.

9. கர்மவச்யரான பல ஈச்வரரிருக்கலாமென்ற பக்ஷம் ப்ரமாண விருத்தம் न कर्मणा वर्धते, नो कनीयान् என்ற ச்ருதி ஈசவரன் அகர்ம வச்யனென்கிறது नित्यो नित्यानां...यो विदधाति कामान् என்று ஈச்வரனுகவே அவன் நித்யனென்பதால் ஈச்வர ப்ரவாஹமில்லை अहमेव प्रथममासं वर्तामि च भविष्यामि च என்று त्रैकालिकत्वम् அவனுக்குச் சொல்லப் பெற்றது एष सर्वेश्वर एष भूतपालः என்ற ஸர்வேச்வரத்வமும். मध्य आत्मनि तिष्ठति ईशानो भूतभव्यस्य என்பது वर्तमानத்துக்குப்போல் भूत भविष्यத்துக்களுக்கும் என்று त्रैकालिकமான (அந்தந்தக் காலத்திலிருக்கிற) ஸர்வத்திற்கும் ஈசவரனென்று சொல்லும் ஈச்வர ப்ரவாஹபக்ஷமாகில் ஓரீச்வரனுக்கு மற்ற ஈச்வரர்கள் ஸமராயிருப்பதால், 'न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते என்று ஸமானனுமில்லை, மேற்பட்டவனிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை' யென்றது தவறும். ப்ரஹ்மம் ஒன்றே दिव्यो देव एको नारायणः என்றதாலும் அநேகேச்வர பக்ஷமும் முக்தனே ஈச்வரனென்ற பக்ஷமும் கூடாது.

10 இது போல் இஷ்டமான போது அநித்யமாக சரீரம் கொள்வானுகிலும் நித்யமான சரீரம் கூடா

தால் नदयत्रमाणसिद्ध'नन्यसवंशरीरत्वமும் கொள்ளலாம்.
11. ஈச்வரனைபபற்ற आधेयत्व - विधेयत्व - शेषत्वनियमத்

தென்றதும் சரியல்ல. சரீரங்களை யிசைந்த பிறகு, நித்யமாகவும அவனை சரீரமிசைகிறவனென்று ப்ர மாணமூலம் அறிந்த பிறகு அதை மறுப்பதென்?

11 ஆனாலும சேதநாசேதநஙகளெல்லாம் சரீரமாகு மோ என்னில், ஏன் ஆகா? சரீர லக்ஷணமிலலை யென் னில், அந்த லக்ஷணமென்ன? தலை கழுத்து மார்பு வயிறு கால் கை என்ற அங்கங்கள் வேண்டுமென் கிறீர்களா. இவையில்லாத நாக்குப்பூச்சி முதலான வையும மரம் செடி கொடிகளுமிருக்கின்றனவே, மனிதவுடலுக்கு மட்டும் வரும்படி லக்ஷணம் கூறினால் அது தகாது என்பதுபோல், மரம் முதலானவற்றிற் கும் சேரும்படி லக்ஷணம கூறிவிட்டால் அது தகா தென்றே கொள்ளவேண்டும். ப்ரமாணங்கள் மூல மாக எதெது சரீரமென்று தெரிகிறதோ. அவை யெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகவே லக்ஷணம் கூற வேண்டும் லக்ஷ்யங்களைப் பூர்ணமாக அறியாதார் கூறும் லக்ஷணம் எதுவும லக்ஷணமாகாது

ந்யாயஸூத்ரம் முதலானவற்றில் மொழிந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் தகா என்பது ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளி லே தெளியப்பெறும் ஆகையால் அங்கே முடிவாக இசையப் பெற்ற லக்ஷணமாவது—எந்த த்ரவ்யம் எந்த சேதநனுக்கு எப்போதும் (தான் உள்ளவரை யில்) ஆதேயமாகிறதோ, எதற்கு அவன் ஆதாரமா கிறானோ, அது அவனுக்கு சரீரம், இதுபோல் எந்த

தாலே अपृथक्सिद्धविशेषणங்களாய் स्वरूपेच्छाधीनங்களான चेतना चेतन द्रव्यங்கள் எல்லாத்துக்கும் दिव्यमङ्गल विग्रहத்துக்குப் போலே, 'चेतनனைக் குறித்து अपृथक्सिद्धविशेषणமான द्रव्य[त्व]ம் शरीर[त्व]மெனகிற शरीरलक्षणமுண்டா

த்ரவ்யததிற்கு எந்த சேதநன் எப்போதும சேஷியாகிறுனே, அதது அவனவன் சரீரமென்றும் கொள்க இதே आधेयत्वनियमம் नियाम्यत्वनियमம், சேஷத்வ நியமம் என்னப்படும். நியமமாவது எப்போதுமாகை எதை எவன் எப்போதும் தரிககிறுனே, ஆள்கிறுனே, எதற்கு எப்போதும் ஸ்வாமியா (சொத்துக்காரஞ) கிறுனே, அது அவனுக்கு சரீரமெனறதாகும். வேதவேதாந்தங்களில் எந்த த்ரவ்யமும் ஈச்வரனுல் எப்போதும் தரிக்கப்பட்டும் ஆளப்பட்டும் தன் ப்ரயோஜனத்திற்காக உபயோகப்படுத்தபட்டுமிருப் பதாக விளககப்பெற்றிருப்பதால் அவனுககு எல் லாம் சரீரமாவதற்குத் தடையேது?

சுருக்கமாகச் சொலலில் எந்த த்ரவ்யமானது எவனுககு அப்ருதகஸித்தமோ, அதாவது தான் உள்ளவரையில் அவனே விட்டுப் பிரியாததாகவே யிருககுமோ, அது சரீரமென்க கர்மாதீனமாக ஜீவர்களுக்கு வரும் தேவ மநுஷ்ய மிருக திர்யக் ஸத்தாவர நாரக சரீரமெல்லாம் அவர்களுக் காகவே படைக்கப்படுகிறபடியால் அதது உள்ள வரையில் அநதநத ஜீவனைப் பற்றியே யிருக கும். ஆதாராதேய பாவம் நிலையானது. இதே சரீரலக்ஷணம். ஆகையால எல்லாம் ஈச்வரனுக்கு

கையாலே இவனை शरीरद्वारा परिणமிக்கிருனென்றது முக்கியம்.

12 இப்படி विशिष्टपरिणामமத்தில் இந்த शरीरभूतचिद्-चित்துக்களிற்காட்டில் வேறுபட்டவனுகையாலே இவனுக்கு तद्गतदोषங்கள் தட்டா स्वरूपपरिणामयोग्य-னல்லாதபடி प्रमाणसिद्धனுகையாலே दृष्टान्तसामञ्जस्यம்

சரீரமே எனவே சரீரத்தில் ஏற்படும் பரிணுமஙகள் சரீரியான பரமாதமாவுக்கு, பால்ய யௌவநாதி பரிணுமங்கள் உடல்வாயிலாக ஜீவாத்மாவுக்குச் சேருமா போலே சேரலாமாகையால ஈச்வரன் பரம் பரயா பரிணுமங்களுக்கு ஆச்ரயமாய் உபாதான மாகத் தட்டில்லை

12, இப்படி•சேதநாசேதநங்களோடு சேர்த்தியால் சேதநாசேதநங்களின் பரிணுமங்களெல்லாம் இவனுக்கும உண்டென்ருல், சேதநாசேதநதோஷங்களுக்கெல்லாம் இவன் இடமாய்விடுவானே, நிர்தோஷன் என்பது போமே என்னில், நீங்கள் சொல்வதென் ? (1) உப்பளத்திலெறியப்பட்ட கட்டையும் உப்பாவதுபோல் அசேதநச்சேர்த்தியில் அதன் தோஷமெல்லாம் இவனுக்கு வருமென்றதாகில், அதில்லை. அசேதனததிற்கு உள்ள ஜடத்வம் அசேதநத்வம் ஸத்துவரஜஸதமோகுணுதிகளைப் பெறுகை யெல்லாம அசேதநத்துடன் எபபோதுமே சேர்நதிருக்கும ஜீவாத்மாக்களுக்கு வருகின்றனவா? ஏன இலலை? உபபளததில் எறிந்த கட்டை உபபாலுலும் லோஹம் ரத்னமெல்லாம் உப்பாகிறதில்லையே; அதுபோல் ஜீவாத்மாக்கள் அவ்வாருகவொண்ணுத

வாராது ஸர्वशासिताவான இவனுக்கு शास्त्रवश्यत्वकर्म-वश्यत्वादिகள் கூடாவாயையாலே क्षेत्रज्ञர்க்குப்போலே सशरीरत्व-तद्व्यापारप्रयुक्तदु:ख(शिक्षा)दिदोषங்களும் ப்ரஸங்கியாது

விலக்ஷணஸவமாவமுடையனாகவென்ன வேண்டும் இது பரமாத்மாவுக்கும் ஸமானம் हुताक्षिप्तकाष्ठமாவது களிலே எறியப்பட்ட கட்டை இது नविलक्षण-त्वाधिकरणத்திலே நவிலப்பெற்றது. (2) இனி, அசேதனத்தோடு சேர்ந்த ஜீவனுக்கு அது மூலமாக ஸுக துக்காதிகளான ஸம்ஸாரதொல்லைகள் ஏற்படுகின்றனவே, அது போல் ஈச்வரனுக்கும் அபுருஷார்த்தங்கள்—இஷ்டப்படாத ஹேயங்கள் வருமேயென்கிறீராகில், அதுவுமில்லை ஜீவர்களுக்கு அத்தொல்லைகள் வருவது அவர்கள் சாஸ்த்ரவச்யராய் ஈச்வரனுடைய ஆஜ்ஞைகளை மீறி நடப்பதாலாம் ஒருவருக்கு வச்யனாகாமல் ஸ்வதந்த்ரனாய் எல்லாவற்றிற்கும் சிக்ஷை செய்கிறவனாய் செங்கோல் செலுத்துமிவனுக்கு ஆஜ்ஞைசெய்கிறவனில்லையாகையாலே ஆஜ்ஞாதிலங்கனமென்ற குற்றமில்லையாகையால் அதன் பலனை கேட்டுகக்கும் இடமில்லையே, சரீரமிருப்பதாலே கேடு உணடாயிடுமா, நரகத்தில் இருககிற நமனுக்கு நரகதுக்கமுண்டா, சிறையில் புகுந்து சிக்ஷை செய்யும் அதிகாரிக்குச் சிறையிடப்பட்டவனுக்குப் போலே தொலலை யுண்டா? இவனுடைய சரீரம், இவனுடைய வ்யாபாரங்கள் எல்லாம் சிக்ஷிக்கப்படுகிறவரின் சரீரமும் வியாபாரமும் போன்றனவாகா.

13 सर्वेश्वर सत्यसङ्कल्पனையத் தானே सहकारिகளையும் வகுத்துக் கொள்ளுகிறானென்கையாலே इच्छाव्याघात-सहकार्यलाभादिप्रयुक्तक्लेशமும் வாராது परदुःखनिरा-करणेच्छा कृपा என்கிற லக்ஷணத்துக்கும், 'तेन नश्यते लोकान्', 'मोहयित्वा जगत् सर्वं' इत्यादि प्रमाणங்களுக்கும் சேர, 'भृशं भवति दुःखितः' इत्यादिகள் अनुकूलங்க-

---

13. இனி வேறு கேள்வி—சமையறயில புகுந்து சிக்ஷிககிறவனுக்கு சிற்சில ஸமயங்களில் சிக்ஷைகளை நடத்த முடியாதபடி இடையூறுகள் ஏற்பட்டு அவன் கஷ்டப்படுவதையும் காண்கிறோம் அத்தகைய கஷ்டம் ஈச்வரனுக்கு இருக்கலாமேயென்னில், அங்கே சிக்ஷிக்கிறவனுக்கு எல்லாம் ஸ்வாதீனமாகாமையால், அவன ஒன்று நினைக்க, அவன் ஸங்கல்ப்பத்திற்கு மாறாக வேறொன்று நடக்கும ஈச்வரன் ஸத்யஸங்கல்ப்பன், இவன் நினைத்த கார்யத்திற்கு என்னென்ன துணை வேண்டுமோ, அதெல்லாம் கூட இவனிட்ட வழக்காகும் இப்படிப் பட்டவனுக்கு க்லேசம் ஒரு படியும் வாராது. ஆனாலும் பிறருககு துக்கம் வந்த பிறகு அதை யிவன் காண்கிறபடியால், இவனும் மனம் இளகி துககப்படாமலிருக்க முடியுமா ? ஆகையால்தானே பலர் परदुःखदुःखित्वம் பகவானுக்கு உண்டென்பர் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலும் व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः என்று ஜீவர்களை விட அதிக துககமுடையவனைகையே சொல்லப் பெறறதே எனனில—இநதக் கேள்வியின கருத்தென்ன? ஈச்வரனுககும் துக்க முண்டெனபதே யென்

नार्थமாகவும் प्रतिकूलमोहनार्थமாகவும் உண்டான अभिनय

னில், இது தோஷயா குணமா बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते என்று கல்யாணகுணங்களைக் கூறுமிடத்திலுள்ளதாகையால் குணமே யென்னில், இதனுல் ஈச்வரனுக்கு தோஷம் சொன்னதாகாமையால் அது இருக்கட்டுமே [இவ்வாறு கேள்வியை மறுக்கும் வழியை பட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் காண்பித்தார்] இந்த குணமிருந்தால் தான் ஈச்வரனுக முடியுமென்றல் இதைக்கொண்டு ஈச்வரத்வஹானியை நீங்கள் சொல்ல நியாயமில்லை. இப்போது எம்பெருமான் கருணைக்கடலென்பதும் நிலைபெறும். கருணையாவது பரதுக்கதுக்கித்வந்தானே. கொல்லப்பட்ட க்ரௌஞ்சபக்ஷியைக் கண்ட வால்மீகி முனிவருக்கு कारुण्यं समपद्यत என்று சோகத்தைக் காருண்யமென்று கூறினரே. ஆனலும் இதனை யாராயவேண்டும் இத்துக்கம் பகவானுக்கில்லை யாகில் ராமாயண விரோதம். உண்டாகில் ஈச்வரனுகான். அவனவனுக்கு ப்ரதிகூலமாகத்தோன்றுமது அவனவனுக்கு துக்கமாகும். பிறர்க்கு துக்கத்தை ஈச்வரனே உண்டுபண்ணுகிறன். பிறர்க்கு அது ப்ரதிகூலமாயிருப்பதால் அவர்களுக்கு அது துக்கமாம். அவர்கள் துக்கப்படுவது ஈச்வரனுக்கு இஷ்டமான பிறகு ஈச்வரனுக்கு அது ப்ரதிகூலமாகாது. அவ்வாறகில் கிருபையென்ற குணமே அவனுக்கிராமற்போமென்பது தவறு. கிருபையாவதென்ன? எந்த சாஸ்த்ரகாரரும் परदुःखनिराचिकीर्षा कृपा என்றே கூறியுள்ளார்.

த்தைப் பேசுகிறதாகையாலே परदुःखदुःखित्वदोषम्

பிறர் துககததை நீககவாம் நோக்கே கிருபையாம். நீகக முடியாமல, கூட அழுவது கிருபையன்று கஷ்டப்படுகிறேன் கிருபை கூருக; कुरुष्व करुणां मयि எனருல் நீங்களும் கஷ்டப்பட(அழ)வேண்டுமென்ற தாகாதே நீக்குகிறவனுக்கு துக்கம் வரலாம், வராமலுமிருக்கலாம். அது முக்கியமன்று இந்த கிருபையின் லக்ஷணததை நமது भाष्यार्थदर्पणம் (पु 514) முதலானவிடங்களிலும் காண்க. அசக்தனுக்கு துககம் அதிகம் ராமாயணத்தில் ராமனுக்கு துக்கம் சொல்லியிருப்பது வாஸதவம் நகரத்தில் மனுஷ்யர்களிடம் அவர் கண்ட வ்யஸனங்கள் மனுஷ்யனைகத் தன்னை அபிநயித்து வரும் இராமன் தன் அவதாரத்தில் செய்வையல்ல ஈச்வரன் கர்மானுகுணமாகக்கொடுத்த வியஸனங்கள் அவற்றை விலக்க இவராலுமாகாமலிருப்பதால் இவரும் வியசனப்படுவதாகத் தோற்றம் மட்டுமே; தோன்றச்செய்கிருரத்தனை; உண்மையிலில்லை. குணுகுணங்களையறியாதே அன்பு மிக்கிருப்பவனுக்கு பிறர் துக்கத்தில் துக்கம் உண்டாகும. இதனின்று அன்பு ராமனுக்கு மிககதென்று தெளிவிப்பதே இதன் பலன் அன்பென்ற மஹாகுணம் இதனின்று விளங்கும் அவதாரததிலும் எம்பெருமானுககு துககமில்லை, அபிநயமே பண்ணுகிருனென்பது ஸம்ப்ரதாயத்திலும் இசைநத ஷிஷயமே. राज्यात् भ्रंशो वने वासः என்றதெலலாம அபிநயமே. பாரதத்திலும், 'காலம் ம்ருத்யு எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஈசவரனுயிருந்தும்

சனும் கூடா. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அவதாரதசையிலே அஜ்ஞான-

துர்பலனான மனிதன் போலே சில செயல் செய்கிறான் இதெல்லாம் மனுஷ்யபாவனை. இதனால் தன மாயையினால் அறியாதவுலகுககு வஞ்சனை ஏறபடுகிறது அவனையே யாச்ரயித்துத் தெளிந்திருப்பவர் இதைக் கண்டு மோஹிக்கமாட்டார்கள் வியந்து ஈடுபடுவார்கள் என்றதும், 'இப்படி அவதாரத்தில் உலகத்தை மோஹத்தில் வைத்து அவன் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினான்' என்றதும காண்க. ஆகையால் ஈச்வரன் தனக்கு இஷ்டமான பிறர் துக்கத்தையே அனிஷ்டம் போல் காண்பிக்கிறான் அவதாரத்தில் பரது:கத்தைக் கண்டு தானும் உண்மையில் துக்கப்படுகிறான் என்று தோஷமாகச்சொல்லப்படும் துக்கித்வம் அவதாரத்தில் எண்பிக்கப்பட்டாலும் உண்மையிலில்லை. இனி துக்கமிராமலிருந்தும் ஏறிட்டுககொள்ளுகிறான் ப்ரதுக்கத்தை ஸ்வதுககமாக நினைக்கிறானென்றால் இது தோஷமாகாது இதனால் அவனுக்கு துக்கம் சொன்னதாகாது எல்லாம் அவனுக்கு அனுகூலமாய்த தோற்றும் போது துக்கததிறகு இடமில்லையே, (பட்டருடைய சாதுர்யமான ரஸோக்திகள் பல உண்டு. அவற்றிற்கு அவருடைய ஸூக்திகளையும் ப்ரமாணங்களையும் கொண்டே கருத்து உரைக்கவேண்டும் இது எல்லா ஆசார்யர்களிடம் இருப்பதேயாகும்) சிலர் பரதுக்க துககித்வமென்றால பிறரெல்லோருடைய துக்கத்தைக் கண்டு துக்கமோ, ப்ரஹ்லாத கஜேந்த்ராதிகளைப் போன்ற ஆச்ரிதரின்

दुःखादिகளைச் சொல்லும் पक्षम् भेदाभेद पक्षम் போலே जैनानिघயாகையாலே उपेक्षणीयம் ; कर्मवश्यருக்கு हेयங்களான सर्ववस्तुக்களோடு இவனுக்கு व्याप्यव्यापक-सत्यसंबन्धமுண்டாயிருக்கச் செய்தே தனைப் பற்ற प्रतिकूलமொன்றுமில்லாமையாலும், தனக்கு ஒரு अवस्थैயிலும் प्रतिकूलம் வருகைக்கு योग्यதையில்லாமை யாலும், इच्छैயுள்ளபோது सर्वருடைய हेयங்களையும் கழிக்கவல்லனாகையாலும், ईश्वरனை शुद्धन अमलात्मा

துக்கத்தினால் மட்டும் துக்கமோ? பரமபதத்தில்கூட இது பரமாத்மாவுக்கு நேருமாகில் ஆனந்த மயத்வ ஹாநியுண்டாம் நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்ற விடத்தில் परदुःखदुःखित्वத்திற்கு ஸமந்வயம்எப்படி? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஆனந்த மயனுமான எம்பெருமா னுக்கே அவதார தசையில் மட்டும் அஞானம் துக்க மெல்லாமிருக்கலாம். அபிநயமென்று எதற்காகக் கூறவேண்டுமென்பர். ஓர் ஆத்மாவில் ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானம், துக்கம் அதுக்கம் என்ற விருத்த தர்ம ங்களை யிசைவது நமது ஸித்தாந்தத்திலல்ல; ஜை நாதி ஸம்மதமாகும் பேதாபேதவாதம் இது இல்லை யேல் அசுததனயிருந்து சுத்தனகிறான் முக்தன்) சுத்த னயிருந்து அசுத்தனுகைக்காக அச்யுதன் அவதரிக் கிறானென்றால் அவனுக்கு ஈனமேயாம் ஆக ஈச்வரன என்றும் சுத்தன் விமலாத்மா, ஹேயப்ரத்யநீகன். தனக்கு ப்ரதிகூலமாக ஒன்றைக் காணுதவன் சுத்தன். ப்ரதிகூலம் வரத்தகாத ஸ்வபாவமுடைய வன் அமலாத்மா அவனுடைய ஞானத்திலும் ஒரு

हेयप्रत्यनीकன் என்றும் சொல்லும் शब्दங்கள் எல்லாம நிவிधचेतनाचेतनरूपवस्त्वन्तरसामान्यகதாலே स्वरूपगुणादि-विषயமாக शङ्कित दोषங்களை व्यवच्छेदிக்கின்றன

14 இப்படி ज्ञानमनापाशानुரூனான ईश्वरன் 'विचित्रा देहसंपत्तिः' इत्यादिகளிற்படியே स्वसेवार्थமாகக் கொடுத்த करणकळேபரங்களைக் கொண்டு ஆறு கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு நீர்வாக்கிலே ஒழுகியகப்படுவாரைப் போலே असन्मार्गप्रवृत्तரானவர்கள் लीलारसத்துக்கு உறுப்பாய் संसारघटीयन्त्रத்திலே

ஹேயாமசமுமில்லை. பிறர் ஹேயம் போகவும்படி தோஷத்திற்கு இடமே யாகாத திருமேனியும் உடையனுகையாலே ஹேயப்ரத்யநீகன், ஸ்வரூபம் குணம், மேனி எல்லாம் நிர்தோஷமாகும், அவதாரத்திலும் अजहत्स्वस्वभावன. मनुष्यत्वेऽपि परत्वம் ज्ञानशक्त्यादिगुणपूर्णதையுடையனுயிருப்பதேஸித்தாந்தமாகும் ஆகையால் ஒருபடியும் துக்காதிகளான ஹேயங்களுக்கு இடமாகான் உலகெல்லாம் சரீரமாய் உபாதானமுமாவானென்க

14 இபபடி ஈச்வரனுக்கு உபாதாநத்வம் शरीरात्मभावத்தால், ஆத்மத்வம சேஷியாயிருப்பதால் சேஷித்வம் சேஷமானவஸ்துவால் அதிசயம பெறுவதாலென்று விமர்சித்தபோது உலகினல் வரும் அதிசயமென்ன ? துககித்வமென்ற அதிசயநதானே, அதை இசையவிலலையே துக்கங்கூட அதிசயமாமோ என்னில் நாரகிகளின் சரீரங்களால் அந்த ஆத்மாககளுககு வரும் அதிசயம் துககந்தானே, அதுவுமில்லையானல் எப்படி சேஷத்வம் சரீரத்வமெல்லாமென்னில—

परिभ्रमிப்பார்கள் अत्रगार प्रतीक्षனை परमकारुणिकன் 'யாவன் ஒருவனை வரிக்கிறான்' என்றும், 'यं पश्येत्'

ஸம்ஸாரத்தில பொதுவாக பகவான் பெறுவது லீலா ரஸமாகும. பிறகு மனுஷ்யர் भोगरसம் உண்டு பண்ண யோக்யராவல அவாகள் மூலம் பெறுவது भोगरस மாம் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் ஈச்வரனிடம் தனனை நன்கு அாபட்டணம் செய்துகொள்ளுமளவுக்குத் தகுந்த தேஹதனதப் பெற்றிருந்தும் அதை வேறு விஷயத்திறகு ஆக்கிறைல் வெள்ளத்தைக் கடக்க வான தெபபதனை வெள்ளம் போமிடத்திற்கே விட்டது போலாகும். இதனைத்தெரிந்துகொள்ளா மல ஸமஸாரியாகவே யிருப்பார் அவனுககு சரீரமா யிருப்பதால் அவன் பெறும்பலன் லீலா ரஸமாகும். ஜகத்வியாபாரமெலலாம் அவனுக்கு லீலையே யல்ல வோ, போகரஸத்தை யுண்டுபண்ண யோகயதை பெறுவதற்காக மோக்ஷமபெற இநத தேஹாதிகளை உபயோகிப்பார்கள் முமுக்ஷுக்கள், எப்போது முமு க்ஷுவாவார்களென்னில், ஸாவேச்வரன் எவனைத தன இடம் பெற வரிககிறானோ அவன் மோக்ஷம் பெறுகிறானெனறு, यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः என்ற வேதம் ஓதிற்று. இநத மந்தரமானது பகவத் விஷயமாக श्रवणमननध्यानங்களைப் பண்ணுகிறவர்கள் ப்ரீதிரூபமாக அவற்றைச் செய்யவானபோது வரணமென்பதற்காக மட்டும் வநததன்று. கம்ஸாதிகள் கூட ச்ரவணமனன த்யானஙகளை விதிககு உட்படாமல் ஒருவாறு செய் தவரே. அவர்கள் விஷயத்தில் வரணமில்லை. வரிப

என்றும், 'வெறிதே அருள் செய்வர் செய்வார் கட்கு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு வ்யாஜத்

பது சாஸ்தர ஸம்மத ரீதியிலிருப்பாலாம் ச்ரவணத ற்கு முன்னமுமாம். உன்னித்து உரைப்பதாகில், **जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः, सात्त्विकः स तु विज्ञेयः स वै मोक्षार्थचिन्तकः** என்றபடி ஜீவன் பிறக்கும் போதே ஈச்வரன கடாக்ஷிப்பது தெரிவதால் ஜாயமாந கடாக்ஷம் பெற்றவன் பகவானுக்கு ப்ரியனுகி வரிக்கப் பெற்றவனென்னலாம், பிறகிவன் படிப்படியாக மேலேறுகிறுன வரணமூலம் படிபபடியாக எல்லாம என்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யததிலே (8-14) இவ் வரண விஷயமான ச்ருதியை யெடுதது விரித்துரைத்தது காண்க அந்த ஜாயமாநகடாக்ஷத்திற்கு மூலமென்ன வெனில், நிர்ஹேதுககிருபையென்பர் சிலர். கிருபை யாவது பரதுகக துக்கிதவமென்பார்க்கு நிர்ஹேது க்ருபை யேது? பரதுக்கம் இவன் துக்கததிற்கு ஹேதுவாயிற்றே வேறுவிதமாக க்ருபையின் ஸ்வ ரூபமான போது நிர்ஹேதுக கருபையுண்டு. ஆனுல் அது காரணமாகில் எல்லோருககும் ஜாய மாந கடாக்ஷமாம், ஒரு வ்யாஜத்தாலே விசேஷ கடாக்ஷமென்று கூறவேண்டும் ஆழ்வாரும் 'வெறி தே யருள் செய்வா செய்வார்கட்கே" (8-7-9) என்று வெறிதே= இவர்கள் தாங்களாகச் செய்யும் வியா பாரத்தை ஹேதுவாகக் கொள்ளாமலே, ப்ரபல ஹேதுவை யபேக்ஷிககாமலே அருள் செய்வான ஈச்வரன், யாருக்கு? செய்வார்கட்கு. சாஸ்த்ர

நாலே विशेष कटाक्षம் பண்ணப் பெற்றவர்கள் भोगस योग्यராம்படி पुनरावृत्तिயில்லாத வழியே போவார்கள்

15. ஓரளவிலே अपाराधभूयस्त्वमात्रமாதல் அதடியாக வந்த दुःखभूयस्त्वमात्रமாதல் भगवत्कृपैக்கு उत्तम्भकமாய் அத்தாலே अज्ञातसुकृतादிபரம்பரை வருகிறதென்னும வாகளுக்கு अपराधமே उपकार[க]மாய் उपादेयமாக प्रसक्तिக்

த்தில் அவன் இசைந்திருக்கும் வியாஜங்களி லொன்றை மறுக்காமல் ப்ரியப்பட்டு அவனுக்கு அதீனமாகச் செய்பவருக்கு இதன் மேல் அவர்கள் படிப்படியாக ஸாக்ஷாத் உபாயமான வியாஜம் வரை யில் செய்து முடிப்பது இவ்வரணத்தாலே. பிறகு மோக்ஷம். அந்த ஜாயமாந கடாக்ஷத்திற்குக் காரணம் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத யத்ருச்சாஸுக்ருதாதிகளாம். பிறகு ஜாயமாநகடாக்ஷ-அத்வேஷ ஆபிமுகய-ஸாத்துவிகபுருஷஸம்பாஷண ஸதாசார்யஸமாச்ரய ணாதிகளாம் அஜ்ஞாதஸுகருதாதிகளுககு மூலம் காலதேசாநுகுணமாக வெவ்வேறு கண்டுகொள்வது.

15 சிலர் இங்கே அபராதம் அதிகமாகச் செய்தவ ரிடமும் அதன மூலமாக அதிகமாகதுக்கம் அனுபவிப் பவரிடமும் நல்ல ஸுக்ருதத்திற்கு இடமிராதென்று அஜ்ஞாத ஸுகருதத்திற்கு பகவான் இடமளிக்கிறுன் நிர்ஹேதுக கிருபையிலுலென்பர். இபபடி அபராதம் காரணமாகில் அபராதத்திற்கு அபராதமென்ற பெயரே போய்விடும அபகாரமன்றி உபகாரமாகவே அதைக் கொள்ளவேண்டும அப்போது அதன் மூல மாக துக்கத்தை யுண்டு பண்ணுவது உசிதமாகாது.

கும் शिशुपालादिகளுக்கும் சில हेतुக்களாலே अपराधம் अन्तरமான அளவே யுள்ளது पूर्वसुकृतविशेषமே उप-कारकம। 'ஓர் எண் தானுமின்றியே' इत्यादिகளில் तात्पर्यं

அதுவே ஸுக்ருதமாய் அஜ்ஞாதஸுக்ருதகல்பனை யே வீணும் இஙகே उपकारकமாயென்ற விடததிலே உபகாரமாய் என்ற பாடம் காண்கிறது அது தமிழில் ஹகாரத்திறகாக வநத ககாரமாகலாம் ஆக उपहार மாய் உபாதேயமாக ப்ரஸங்கிக்கும் என்றதாகும். இங்கே औत्सुक्यपूर्वमुपहस्य महापराधान् दयाशतक) எனறது போன்ற ரஸோக்தியைக்காண்க என்பன நம் ஸ்ரீவத் ஸாங்காசாரியன.) இனி குற்றம் நறறமாகாவிடில் சிசுபாலாதிகள் அக்கணமே மோக்ஷம் பெற்ற தெதனுலென்னில், அவன்விஷயத்தில், ஓரளவு க்ஷமிப் பேன்; அளவு கடநதால் க்ஷமிக்காமல உயிரழிப்பே னென்றுகண்ணன கூறியதால் க்ஷமிககவேண்டியசெய லாவது குற்றமே யென்றே தெளியலாம் அதனுல் அவன் நனமை பெறவில்லை சாபம் அவனது ஸுகருதம் பலிக்க ப்ரதிபந்தகமாயிருந்ததால் மூன்று ஜன்மம் த்வேஷியானுன், ப்ரதிபந்தகம் நீங்கிய பிறகு பழைய ஸுகருததததாலே மோக்ஷம் பெற்ருன் இவ் வாறெங்கும் காண்க. ஆழ்வார், "ஓர் எண்தானு மின்றியே" (1-10-5) என்ருரே. அவனைப் பற்றி சிந்தை சிறிது மிராமற்போனுலும் நன்மையுண்டு, ப்ரளயததில் வைத்துக் காக்கிருனே; திரிவிகரமா வதாரத்திலே எல்லோரையும் திருவடிஸம்பந்தம் பெறுவித்தானே, ஆகையால் நிர்ஹேதுக கிருபை

த்தைப் பாராதே, नित्य निरङ्कुशस्वातन्त्र्य-निर्हेतुककृपादिमात्र த்தாலே मोक्षप्रदान् பண்ணுகிறானென்னும் पक्षத்தில் सर्वमुक्ति - नित्यमुक्ति - वैषम्यनैर्घृण्यादि-ளும் வரும் निरङ्कुश

காரணமென்றுரென்னில — அநகுட "கண்டாயே நெஞ்சே கர்மங்கள் வாய்க்கின்று" என்று நன்மையெல்லாம் பூர்வகர்ம பலன் என்று ஸ்பஷ்டமாய் அருளினரே ஆக புண்யபாபங்கள் அளவற்றிருக்க எதன் பலன் எப்போது வருமென நாமறியோம், பாப பலன்கள் தொடர்ந்து வரும்போதே இடையில் சிறந்த புண்யத்தின் பலனும் சேருமென்று நெஞ்சுக்கு அச்சம் போக்குவதே இங்கே தெரிவதால் கர்மாவை யபேக்ஷிக்காமல் நிர்ஹேதுக கிருபை செய்வது தெரியவில்லை என்=சிந்திப்பது ஜபிப்பதெல்லாம். அதில்லாதவனுக்கும் நற்பலன் வருவது ஜாயமாந கடாக்ஷகாரணமான அஜ்ஞாத ஸுக்ருதாதிகள் மூலமே, இல்லையேல்—நித்யமாய் தடையற்ற ஸ்வாதந்த்ர்யமே காரணம், நிர்ஹேதுக க்ருபையே காரணமென்றால, எல்லோருக்கும் மோக்ஷம் அளிக்க வேணும், அதை முன்னமே கூட அளித்திருக்கவேண்டுமாகையால் எப்போதுமே முக்தர்களாயிருக்கவேண்டுமாகையால் ஸம்ஸாரத் திறகே இடமிராது ஸ்வதந்த்ரன் படியாலே சிலருக்கு அளிக்கவில்லையென்னில வைஷம்யம், நிர்தயத்வம் எல்லாம் வரும் இப்படி கர்மாதீனமாக அளிப்பதாகில், அவன் ஸ்வதந்த்ரனாகானே எனனில்,

स्वातन्त्र्यம் जगत्सृष्टि - मोक्षप्रदानादिகளில் इच्छैயுள்ளபோது विघातம் பிறவாமைக்கு உறுப்பாம் निर्हेतुकृपै. वशीकरण सौकर्य- अवसरप्रतीक्षण-प्रवृत्तिशेषपूरणादिகளுக்கு निदानமாம

கர்மாதீனமாகக் கொடுக்கும் போது ஏதேனும் தடை நேர்ந்தால் பலன் நீங்குமே என்று அஞ்சுமவர்க்கு ஸ்ருஷ்டியிலோ மோக்ஷப்ரதானத்திலோ எதிலாகு லும் அவனொன்றை ஒரு ஸமயம் விரும்பினனென் ருல் அப்போது ஸ்வதந்த்ரனைத் தடுக்க எதனுலு மாகாதென்று ஸ்வாதந்த்ரயத்திற்குப் பலன் காண்க. இப்படி வியாஜத்தை ஹேதுவாக்கியே அவன் செய் வதாகில் நிர்ஹேதுகக்ருபை நிஷ்பலமாமென்னில், உலகில் நல்லோருக்குப் போலே ஸுஜநஸார்வபௌ மனை அவனுககு ஸ்வபாவஸித்தமான ஸௌ ஜந்யத்தை அதற்காக மறுக்கக்கூடுமோ? மேலும், அது இருப்பதால்தான் அவனை வசீகரிக்க இலகுவான வழிகளை அவன் ஏற்படுத்தினன். அனுதிஜன்மபரம் பரையில் மலைமலையாகச் சேர்ந்த வினைகளை விலக்கி உபயவிபூதிவிசிஷ்ட பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம் அளிப்பதற்கு ஜீவன் சில ஜன்மம் சில குணங்களோடு அவனையனுபவிப்பதாகிற பஜனம் ஈடான உபாய மாகுமா? அதுவே இலகுவாகில் ப்ரபத்தியின் எடை யென்ன? மேலும் அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் போன்றதை யும் கட்டிக் காப்பவனுய் அவஸரம் தேடுகிறதும் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே. தொடங்கின பிறகு ஆச்ரி தரின் ப்ரவ்ருத்தியில் கடலைக்கடைந்தமுதம் கொடுப் பதுபோல் சேஷபூரணம் செய்தருள்வதும் அதனு

லென்று காண்க

இவ்வளவால் நிர்ஹேதுககருபையினுல் ஒரு வியாஜமின்றியே ரக்ஷிப்பதோ, அபராதங்கள் பெருகி விட்டால் அவற்றை அஜஞாத ஸுகருதாதிகளுககுக் காரணமாககுவதோ இல்லையென்றதாயிற்று இப படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதாதிகளைகொண்டு ஜீவனை வரிக்க நினைத்து ஜாயமாந கடாக்ஷததை அவன செய்தால அது மூலம் மேன் மேல் வியாஜம் ஏற்பட அதனுல் முகதனுகி போக ரஸததை ஈச்வரனுககு உண்டாககவேண்டியவன அவன் அளித்த தேஹாதிகளை வேறு வழியில் திருப்பி ஸம்ஸாரவிருததியே செய்தால் அநதந்த ஜீவன அவனுககு சரீரமாயிருப்பதால் சேஷியான அவன் பெறும் பலனென்ன வெனருல் லீலாரஸமே, சிறிதும் துககமில்லை ஆகையால் சரீர சரீரிபாவத்தாலே ஈசவரனுககு ஒரு படியும ஹேயம்வரப்ரஸக்தியில்லை. அதனுல ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநவிசிஷடனுய் உபா தானமாவதற்கும், ஸ்தூல சேதநாசேதநவிசிஷட னுய் காரியமாவதற்கும் குறையிலலை. ஈச்வரனுடைய தர்மபூதஜஞானததிலே ஸூக்ஷ்மநியமனம் முதலில் இருந்து பிறகு ஸத்தூலவஸதுநியமனம பின்னே வரு கிறபடியால அந்த நியமனரூபதர்மங்களையே முறை யே பூர்வாவஸ்ததையும உததராவஸ்த்தையுமாகக கொண்டு அவ்வளவாலேயே கார்யகாரணபாவம் சொல்லி அவனை உபாதானமெனனலாமே, அசேதநங களிடமுள்ள ஸதூல ஸூக்ஷ்மாவஸ்த்தைகளையும்

1 ஈச்வரனே ஜகத்தின் ஏகதேசமாக்கி அவன் தனக்கு
விச்வதைஜஸப்ராஜ்ஞர்கள் என்றும், அன்னமய - ப்ராணமய - மனோமய

கொண்டு எதற்கு உபாதாநத்வ வர்ணநம் செய்வ
தென்னில், கார்யகாரணபாவத்திற்கு நாமாந்தர
பஜநார்ஹமான அவஸ்தை வேண்டும், அசேதநங்
களில் பரிணாம வந்தால்தான அது வ்யக்தமாகும்.
மேலும் ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்ம உபாதானமாவதெப்
படி ஜகத்திலுள்ள அவஸ்த்தையைக் கொண்டு
சொல்லும் சாயதவம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆகுமோ,
சித்வதுக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யமில்லை
யே யென்ற கேள்விக்கு ஸாமாநாதிகரண்யங்களைக்
கொண்டு விசிஷ்ட ரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் கார்ய
காரணபாவத்தைக் கூறித்தான் உபநிஷத்தில் சொன்ன
ஐக்யத்தை ஸ்தாபித்தது மென்க. இப்படி நிமித்த
தவமும் உபாதாநத்வமும் ஈச்வரனுக்கு நிலைநின்றன
இப்படி இங்கு பூர்வாபரஸந்தர்பப நிர்ணயம செய்க.
16 இதை விட்டு ப்ரஹ்மம ஒன்றே ப்ரக்ருதி
யென்ற அசேதநமாகவும் ஜீவர்கள் என்ற சேதநர்
களாகவும் ஈச்வரனாகவும் இருக்கிறபடியால் உபாதாந
தவமென்ற பாஸ்கர - யாதவப்ரகாசபக்ஷங்களில்
ஈச்வரனிடத்திலே சேதநாசேதநங்களிடத்திலுள்ள
தோஷங்களெல்லாம் சேரும், அவனுக்கு நிர்தோஷ
த்வ நிர்விகாரத்வாதிகளை நிரூபிக்க முடியாது.
ஈச்வரனே ப்ரஹ்மம், அவன் ப்ரஹ்மத்தின ஓர்
அம்சமென்பதில்லை ஈச்வரனுக்கு விச்வன்,
தைஜஸன் ப்ராஜ்ஞனென்ற மூன்று பிரிவுகளை

கள் என்றும் சில வ்யக்திகள் உண்டென்றுமவர்களுக்கு அவயவமன்றிக்கே இருப்பது ஒரு ப்ரமாணம்

சாங்கரரும் சொல்வர். விழிப்பு, சொப்பனம், உறக்கம் என்னும் நிலைகளிலுள்ள ஜீவர்களையும் ஈச்வரனையும் அபேதமாக்கியும் இப் பெயர்களைக் கூறுவர். வ்யூஹாவதாரங்களைக் கொள்வதற்கு இடமிருக்கிறது ஆனால் அங்கு ஸங்கர்ஷணதிருபபேதமே யல்லது ஈச்வர ஸ்வரூபபேதமில்லை. யாதவ ப்ரகாச மதத்தினர் வாங்மய ப்ராணமய மனோமய பேதம் சொல்வதாக ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஜ்யோதிரதிகரணத்திலுள்ளது. இப்பரமதபங்கத்திலும் மேலே ஜைநகநதி பேதாபேதவாமத பங்கத்தில் விஸ்தாரமாக அருளப் போகிறார் அதன்படி அக்ஷரமென்னும் ப்ரக்ருத்யம்சமே பரமாகாசம் ஈச்வரப்ரபை, இதனுடன் சேர்க்கையால் ஈச்வரனுக்கு ஞான ப்ரபை, ஆனந்தப்ரபை க்ரியாப்ரபை என்னும் பல ப்ரபைகள். இப்ரபைகளினின்றும் ஸத்துவ ரஜஸ்தமோகுணங்கள் இவற்றுக்கு அபிமானிகள் மனோமய வாங்மய ப்ராணமயங்களான ஈச்வராம்சங்களென்றவாறு பல வர்ணனைகள் செய்கிறார்கள், தக்க ப்ரமாணங்கள் காணவில்லை. ஸப்தான்ன ப்ராஹ்மணஸ்த விஷயத்தை மேலே விளக்குவோம், ஆகையால் ஈச்வரன் ஒருவனே அவனே ப்ரஹ்மமோ. ப்ரஹ்மாம்சமன்று அவதாரங்கள் பலவிருக்கலாம் அதனால் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரதேசபேதாதிகளைக் கொள்ளல் தகாது. அங்கனே நிமித்தமும் உபாதானமும்.

அரிது. ஈச்வரனும் போக்த்ருபோக்யங்களும் ஸ்வரூபேண உத்பத்தி லயவத்துக்களான ப்ரஹ்மாம்சங்கள் என்பார்க்கு ஸர்வப்ரமாண-விரோதம் வரும்

17 போக்த்ருபோக்யநியந்தாக்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபைகதேசங்களல்லாத போது ப்ரஹ்மம் த்ரிவிதமென்கிற வாக்யம் நிர்வஹிக்கும்படி

ப்ரக்ருதியும் ஜீவர்களும் வேறு தத்துவங்களே அவற்றிற்கே விகாரங்கள். அசேதநத்திற்கு நேராகவே விகாரங்கள்; ஜீவன் ஸ்வரூபத்திலே விகாரமில்லாதவன். அவனுடைய ஸ்வபாவமான தர்மபூத ஞானமென்னும் த்ரவ்யத்திலே ஸங்கோசம் விகாஸமென்றாற் போன்ற விகாரங்கள் உண்டாம் அந்த ஞானம் வாயிலாக ஜீவனும் விகாரியாவான். ஜீவனுக்கு ஜனனமரணங்கள் தேஹஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களென்றாலும் தேஹநியமன ரூபமான ஞான விகாஸமே ஸம்ச்லேஷம், அதன் ஸங்கோசரூபமான விகாரமே விச்லேஷமென்றதாம்.

17 இப்படி ப்ரஹ்மம் வேறு, ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் வேறு என்றால், 'போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம' என்கிற ச்ருதியே விரோதிக்கும். அங்கேயே, 'ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்மமேதத்' என்று ப்ரஹ்மத்தை இப்படி மூன்றாகப் பிரித்திருக்கிறதே என்னில். அங்கே ப்ரஹ்மம் சொல்லப்பட்டது மூன்றுவிதமாயிருக்கும்அதாவது ப்ரஹ்மத்தை தன் ஸ்வரூபத்தோடும், சேதந சரீரகமாகவும் அசேதநசரீரகமாகவும் மூன்று விதமாக உபாஸிக்கவேண்டும் உபாஸனத்தைச்சொல்வதற்காக காரணமாக ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாம்

என் என்னில், 'उपासात्रैविध्यात्' என்கிறபடியே शरीर-भूतங்களான चेतनाचेतनங்களாலும் தன் स्वभावविशेषங்களாலும் विशिष्टனாக अनुसंधेयனுகையாலே अनुसंधेय-आकारत्रैविध्यத்தை நினைத்து त्रिविधमென்கிறது என்னுமிடம் सर्वश्रुत्यनुगुणம்

18 श्रुतियில் ब्रह्मத்துக்கு चेतनाचेतन सामानाधिकरण्यமும்

காரணமான ப்ரஹ்மம ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநவிசிஷ்டமாகவும் கார்யமான ப்ரஹ்மம் ஸ்தூல சேதநாசேதந விசிஷ்டமுமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்மம் மூனறு விதமாய் விளங்குகிறது.மேலும்—ஷட்விதா சரணாகதி: என்றால் ஆறுமே சரணாகதியாமோ, ஒன்று சரணாகதி மற்றவை அங்கங்கள், அஷ்டாங்கம் யோகமென்றால் எல்லாமே யோகமா! யோகமும் யோகாஙகங்களும் சேர்ந்து எட்டு. அதுபோல் ப்ரஹ்மம் ஒன்று அதன் சரீரஙகள் இரண்டு ஆக விதமவிதமான= வெவ்வேறு தன்மையான மூன்று சேர்ந்து காரணமாகிறபடியால் மூன்றும் ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாய் அடங்கியுள்ளதென்ற கருத்தினால ப்ரஹ்மம் மூன்று விதமென்றதாம். ब्रह्म என்று அகாராநதமான சப்தம் வடமொழியில் இராமையால் ब्राह्मமென்பதே தீர்ககம் குறைநதிருககிறதெனறு கொணடு, ப்ராஹ்மம=ப்ரஹ்மததைச் சேர்ந்தது எனறதாய், அதறகு ப்ரஹ்மோபாஸனம் என்று பொருள் கொண்டு இஙகே ஆசார்யன் उपासात्रैविध्यத்தைக் கூறினதாகவும் கொள்க.

18 இப்படி பாஸ்கராதி மதத்தை இசையாமல்

शरीर-सम्बन्धात्தாலே என்னுமிடம் घटकश्रुत्यादिகளா

தத்துவங்கள் மூன்று என்றால, ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஐக்யம் சொல்லுகின்ற विश्वमेवेदं पुरुषः என்பது போன்ற வாக்யங்கள் சேரா வே எனில்—இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம் = அதா வது ஐக்யவாதம், பரஹ்மத்திற்கும் மற்றவற்றிற்கும் சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தமிருப்பதாலாம். அது यस्य पृथिवी शरीरम्, यस्यात्मा शरीरम् இதயாதி வாக்யமூலம் அறியப்பெறும். இவையே घटकश्रुतिகள் அதாவது பேத ச்ருதிக்கும் அபேத ச்ருதிக்கும் தோற்றும் முரண்பாட்டை நீக்கி இரண்டையும் இணைக்கும் ச்ருதி. சரீராத்ம பாவத்தால் ஐக்யம் வந்துவிடுமோ எனில், இது ஏற்பட்டால் அது கிடைக்கும். உலகில் சரீரத்தைச் சொல்லும் சொல் அதனை மட்டுமன்றி அதன் ஆத்மாவையும் சொல்வது அனுபவத்திலுள் ளது मनुष्योऽयं मेधावी என்றால் மனுஷ்ய பதம் மனித வுடலை மட்டும் சொல்லாது. அவ்வுடலின் ஆத்மா என்றே பொருள் படும புத்தி ஆத்மாவில் தானே இருக்கும். मनुष्यः தேவனானான் என்றால், மானிட சரீரமுடைய ஆத்மா தேவசரீரமுடையனா னான் என்றே பொருளாம். உடலிரண்டும் வேறா யினும், உடலுடையவன் ஒருவனே யாகையால் அந்த ஐக்யமே அங்குத் தெரிகிறது. அதுபோல் विश्वम् இத்யாதி சொற்களும் உலகை மட்டும் சொல்லாமல் உலகை சரீரமாக உடைய பரமாத் மாவைச் சொல்லுமாகையால் विश्वात्मा पुरुषः என்ற

லும், 'सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः', 'सर्वगत्वादनन्तस्य स एवाहमवस्थितः' என்று हेतुनिर्देश पूर्वकोपबृंहணங்களாலும் निर्णीतம்.

19 अनन्यथासिद्धनित्य-भेदश्रुतिबलத்தாலே நிர்ணீதார்

தாகின்றது இப்போது பரமாத்மாவுக்கு உலகுடன் ஐக்யத்தைச் சொல்லாமல் உலகையுடைய ஆத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் ஏகமென்கிறதாம். இதில் விரோதமொன்றுமில்லை ஐக்யவாதத்திற்கு இந்த சரீராத்ம பாவத்தைக் காரணமாகவும் வசனம் காட்டுகிறது அர்ஜுனன் விச்வரூபியான பகவானைக் காணும் போது 'பகவானே! நீர் ஸர்வம்-எல்லா வஸ்துவையும் समाप्नोषि நன்கு சூழ்ந்திருக்கிறீர்; அதாவது ஆகாயம் போலே வெறும் சூழ்தலின்றி, நியமன சக்தியோடு சூழுதலைச் செய்கிறீர். ஆகையால், (சரீரத்தைச் சொல்லும் சொல் ஆத்மாவைச் சொல்வதால்) நீர் ஸர்வமெனப்படுகிறீர் என்றான் ப்ரஹ்லாதாழ்வானும இதனையே சொல்லுகிறார். अनन्तस्य सर्वगत्वात् = அளவற்று எங்கும் பரவிய பரமாத்மா ஸர்வ வஸ்துவிலும் கலந்திருப்பதால், அவன் என்னிடத்திலும் அநதராதமாவாயிருப்பதால் அவனே அஹமெனனப்படுகிறான். अहम् என்பதற்கு என் அநதராத்மா என்று பொருளாம். இப்படி சரீராத்ம பாவத்தை ஹேதுவாககி ஐக்ய ச்ருதுக்குப் பொருள் விசதமாக்கப்பெற்றதால் சாங்கர பாஸ்கராதிமதங்கள் புறக்கணிக்கப்படும்.

19 ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே सामानाधिकरण्यஸ்த்தலங்களை—

களுக்கு स्वरूप भेदமுமுண்டாயிருக்கையாலே सामानाधि-

ஐக்யம் கூறும ஸத்தலஙகளையெடுதது ஆராய்நது அருளியதாவது—உலகில் இது என்ன ஜாதி என்ற போது अयं गौः என்பர், இதன் நிறமென்ன எனற போது इदं द्रव्यं नीलமென்பர், ஜீவன் மனிதவுடல் கொள்கிறுன் என்பதற்காக जीवो मनुष्यो जायते என்பர் ஜாதி வேறு த்ரவ்யம் வேறு, குணம் வேறு தரவ்யம் வேறு, உடல்வேறு ஆத்மா வேறு இப்படியிருக்கும் போது ஐக்யம் சொல்வது சேருமா என்றுராய்ந்தால ஜாதியோ குணமோ உடலோ ஏதேனு மொன்றைச் சொல்லும் சொல்லுக்கு तद्विशिष्टम् அதாவது அதனையுடையது என்றது பொருளாகும் ஆக अयं गौः இந்த த்ரவ்யம் गोत्वविशिष्टम्.= கோத்வ மென்னும் ஜாதியுடையது, इदं नीलम्= இந்த த்ரவ்யம் नीलरूपविशिष्टम्— நீலநிற முடையது இவன் மனிதன் என்பதற்கு இவன் மனிதவுடல் உடையனுகிறு னென்று பொருளாம் இதனின்று தேறுவதென்ன வெனில்—உலகில் விட்டுப்பிரியாத (अपृथक्सिद्धமான) தர்மத்தைச் சொல்லும் சொற்களெல்லாம், அத் தர்மமுடையதான த்ரவ்யமென்று பொருள் பெறு மென்பதே. இநத நயாயப்படி பரமாத்மாவுக்கு சேதனம் அசேதனம் என்ற எநத வஸ்துவும் உடலாய் விட்டுப்பிரியாமலிருப்பதால் சேதநாசேத நங்களைச் சொல்லும் சொல் எதுவும் அநதந்த வஸ்து வையுடையதான த்ரவ்யமென்று பொருள் பெறு கிறது. அத்தகையது பரமாதமாவே யாகையால்,

कारणं विशिष्टैक्यपरமாகவேண்டியிருக்க, सर्वमिदமும்

காடு ப்ரஹ்மம், மாடு ப்ரஹ்மம் நீ ப்ரஹ்மம், நான்
ப்ரஹ்மம், உலகமே ப்ரஹ்மமென்ன விடமெல்லாம்
ஒரே விதமான பொருளே யாம் அதாவது விட்டுப்
பிரியாத காடு முதலான வஸ்துவையுடையது எனறே
காடு முதலான சொல்லின் பொருள். அது எது
என்றால் ப்ரஹ்மமே அதனால் ஐக்யம் சொன்னது
நன்கு பொருநதும். இந்த ந்யாயத்தை மனத்திற்
கொண்டே கீழ்க்கூறிய கீதாவாக்யமும் ப்ரஹ்லாத
வாக்யமுமென்பது இப்போது ஸ்பஷ்டமாகும் ஆக
ஜாதி குண சரீரங்களும் அவற்றுக்கு ஆதாரமான
த்ரவ்யமும் வெவ்வேறாயினும் ஸாமாநாதிகரண்யம்
காண்பது போல், லோகானுபவப்படியும் வேதம்
கூறும் வகையிலும் சேதநாசேதநேசவரவஸ்துக்
கள் வேறாக விருந்தும் ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடு
மென்று தேறிவிட்டதால் இனி அத்வைதமதஸ்த்
தாபனத்திற்கும், பேதமே யில்லை யென்பதற்கும்
காரணமொன்றுமில்லையாம். ப்ரஹ்மமொன்றே என்
கிற மதத்தினரில சாங்கராத்வைதிகளை சேதந
மாம் ப்ரஹ்மமும் அசேதநமான உலகும் எங்ஙனே
ஒன்றாகுமென்று வினவினால் உலகம் பொய் அதனோடு
ஐகயம் கூறவேண்டா; ப்ரஹ்மமொனறேயுளதென்
பர். ஐக்யம் சொல்லததொடங்கி வஸ்துககள் இலலை
யென்று முடிந்தால் ஸாமாநாதிகரண்யதை யழிநதத
தேயாம். இப்படி அபேதச்ருதியை யழிபபவர் இதற்
காக भेदश्रुतिகளை அப்ரமாணமெனகிறார்களே. உண்

மித்யாபூதமென்கிற ப்ரச்சந்நபௌத்தபக்ஷமும், பேதாபேதம் கொள்ளுகிற ப்ரச்சந்நஜைநபக்ஷமும் த்ருணச்சந்நகூபஸ்தாநங்களாம்.

20 ஸத்வங்களான ஸூக்ஷ்மசிதசித்துக்களாலே விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஈச்வரன் ஜகத்ரூபனாய் பரிணமிக்கிறு

மையில் பேதசருதிகளும் நிதயமானவை, அவை, அஸதயத்தைச் சொல்லுமென்று எதற்குக கூறவேண்டும் அவையும் (1 7) அநந்யதாஸித்தங்களே அதனை வத ச்ருதியும அந்யதா வாககப்படவில்லை. கடக ச்ருதி காட்டிய வழியிலே அதற்குக கூறும் பொருள் லோக வேதங்கள் இசைந்த வழியில் நிற்பதாகும். ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமே உலகாகிறபடியால பேதமும் அபேதமுமெனபர். இவர் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மததிறகே சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள தோஷங்கள் யாவுமாகும். வேதபாஹ்யரான பௌத்தரும், ஜைநருமே வேதப்போர்வையால் தம்மை மறைத்துககொண்டு உலகம் பொய் என்றும் பிந்நாபிந்ந மென்றும் சொல்லும் சாங்கர பாஸ்கரரானமையால் ப்ரச்சந்ந பௌத்தரென்றும், ப்ரச்சந்ந ஜைநரென்றும் சொல்லப் படுவர் திறந்த கிணறுகில் கிணறு என்றறிந்து எளிதில் விலகலாம். புல்லால் மறைக்கப்பட்ட கிணறு கில், தரையெனறு சென்று விழிநதழிவதேயாம். அது போல் வேதப் போர்வையால் மூடப்பட்ட இவர்களை வைதிகராக நினைத்துக் கலந்தால் அதோ கதிதான்.

20 இப்படி நிர்விகார ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாநத்வமும் உலகோடு ஐக்யமும் விசிஷ்டாகாரத்தாலே

னென்று प्रमाणसिद्धமாகையாலே (1) अनियतस्वरूपपरिणाम पक्षமும், (2) प्रतिनियतांशत्रयपरिणामपक्षமும் (3) स्वरूपैकदेश-नित्योपाधिपरिणामपक्षமும், सेचक.जालिक बर्हिण कूर्मादिसमाधि

யென்று திராந்தபடியால இதனை விட்டு அவரவர் இசைந்த மற்ற பக்ஷங்கள் எல்லாம் மறுக்கத் தக்க வையாம்—ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே பரிணமிக்கும் அப் பரிணாமத்திற்கு வ்யவஸ்தையுமில்லை (1) அநியதம். எப்படி வேணுமானாலுமாம்' என்பர் சிலர், சேதநம், அசேதநம் ஈச்வரனென்ற மூன்று அம்சங்களாக பரிணமித்திருப்பதெனகிற (2) வ்யவஸ்த்தை யாதவ ப்ரகாசர் சொன்னது (3) ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின ஏக தேசமே நித்யமாய் அசேதநமான உபாதியாய் பரிணமித்திருப்பது; ஜீவன், பரிணாமமல்லன், घटा-काशம் போலே ப்ரஹ்மமே என்பர் பிறர் ஸ்ருஷ்டி யாவது सेचகன் = நீரிறைப்பவன் செய்யும் நீரிறைப் பென்ற செயல் போலாம என்பது, வலை விரிப்பவன் செய்யும் வீசி விரிப்பது போலாமெனபது, மயில் தோகை மலர்த்தல் போலாமென்பது, ஆமை கால் களைத் தோன்றச் செய்வது போலாம் எனறவாறெல் லாம் கூறுவர், ஒரு கல்பத்திலே ஒரு பூதம் முன் னே யுண்டாகும் வேறு கல்பத்தில வேறு பூதமே முதலாகும் வ்யவஸ்தை யில்லை யெனபாருமுண்டு विसर्गे विवर्त शकलपरिणति शक्तिशेष सूति व्यक्त्युल्लासौ विसृष्टि विकृतिमनियतां तत्त्वपंक्तौ च सृष्टिम् என்று अधिकरण-सारावलियில இது கூறப்பெற்றது. सेचक காரியம் விஸ் ருஷ்டி, जालिक காரியம் விக்ஷேபமெனறவாறு அடை

யாலே सर्व विसृष्टि-विक्षेप-विकासाभिव्यक्त्यादि पक्षங்களும், सर्वनित्यत्व - सर्वक्षणिकत्व - सर्वशून्यत्व - अहेतुकोत्पत्तिविनाशादि पक्षங்களும் எல்லாம் प्रमाणविरुद्धங்களாகையாலே तमोमूलங்களென்னுமிடத்தை 'या वेदबाह्याः स्मृतयः' इत्यादिகளிலே கண்டுகொள்வது

2। उक्तங்களான सर्वोपादानत्व-निमित्तत्वादिகளாலே

வாகக் கொள்க विसृष्टि-கொட்டுதல், विक्षेपம் எறிதல், विकासம் மலர்ச்சி, अभिव्यक्ति-தோற்றம் அவரவர் கண்ட தொன்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி அதுபோல் ஸ்ருஷ்டியென்று கல்பனம் செய்வதென்றால் ஒன்றும் உண்மையாக நிலைக்காது இதுபோல் எல்லாம் நித்யம், எல்லாம் க்ஷணிகம்=ஒரே க்ஷணம் இருந்து அழிவது. எல்லாம் அபாவம், எதுவும் காரணமின்றியே யுணடாகும்; அழிவும் அவ்வாறே என்ற பக்ஷங்களும் இருக்கின்றன வேதப்ரமாணத்திற்கு விருத்தமே யாம் எல்லாம். ஆக விபரீத ஞானங்கள் அவையாகையால் தமோகுணமே அவற்றிற்குக் காரணமாம. இதனை மநுவே या वेदबाह्याः (12–95) என்று முன் எடுத்த வசனத்தினால் மொழிந்திருக்கிறார்

21. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மம் உலகுககு உபாதாந காரணம் நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரிகாரணம் ஸர்வஜ்ஞும் ஸர்வசக்தி என்றெல்லாம் அறியப்பெறும் உபநிஷத்தில் தத்துவபரமான வாக்யம், பக்த்யாதிகளை விதிக்கும் வாக்கியமென இரு பிரிவுண்டு தத்துவ வாக்யத்தில் भेदश्रुति अभेदश्रुति घटकश्रुति என்ற பேதமும் கூறப்பெற்றது. இவற்றில் பரதத்துவ

ஶங்கிதங்களான विकारित्व - जडत्व - प्रतिकूलत्वपरिच्छिन्नत्वादि
பரமான வாக்யத்தில் காரணவாக்யம், சோதகவாக்ய மென்ற பிரிவுமுண்டு. சோதக வாக்யமாவது—காரண வாக்யத்தினின்று பரதத்துவத்திற்குச் சில தோஷங்கள் நேருமோ என வினவினால் அதனைப் பரிஹரித்து ப்ரஹ்மம். நிர்தோஷமாய் விலக்ஷணமாகுமென்னும் வாக்யம்.

இதனைக் கொண்டு சாங்கரர் சொல்வதாவது ப்ரஹ்மம் காரணமென்றால் காரணத்வ—ஸர்வ ஜ்ஞத்வ—ஸர்வசக்தித்வாதிகளைக் கொள்வதாகுமே. அதவைதம் ஸித்திக்காதே என்ன, ப்ரஹ்மத்தை நிர்விசேஷமென்று ஸ்தாபிக்கவே சோதகவாக்யம் வந்தது அது सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म எனனும் வாக்ய மாம. இதனால் ஸத்யத்வம், ஞானத்வமென்றெல் லாம் பல விசேஷங்களல்லவோ கூறப்படுகின்றன என்னவேண்டா. ஸத்யமென்பதற்கு பொய்யன்று என்றே பொருள், ஞானமென்பதற்கு ஜடமன்று= வேறென்றால் ப்ரகாசிப்பதன்று எனறே பொருள். அனறு அன்று என்றால அபாவம் தானே சொல்லப் பட்டதாகும் பல அபாவங்களை ப்ரமமத்தினிடம் கூறி னால் அதனால் பரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகாது அவ்வளவு அபாவமும பரஹமமே வேறில்லை மேடையில் குட மெனறால் மேடை குடம் என இரண்டு தோனறும. மேடையில் குடமில்லை யென்றால் மேடைமட்டும் தானே ஸித்திககும குடமில்லாமை எனறு ஒரு தனி வஸ்து கிடையாதே अनन्तமெனகிற சொலலுககு பரிச்

களாக கழிக்கைக்காக ஶோதகவாக்யங்களிலே ஸத்யஜ்ஞாநாதிதர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவாகையாலே

சேதமில்லாததென்றே பொருளாகையால அது அபாவமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக ப்ரஹ்மத்திற்கு தர்மம் கிடையாது. இதனால் காரணத்வாதி விசேஷங்கள் சுத்தமான ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை; மாயை அவித்யையென்ற தோஷத்தினால் தூஷிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கே அவை யென்றதாயிற்றென்றவாறு விகாரித்வாதி ஸத்யமென்றால் பொய்யன்று என்றதாம் என்பது போல் ஸத்யமாவது நிர்விகாரம் விகாரமென்ற பரிணாமாதிகளில்லாததென்றும பொருள் அத்வைதி சொல்வர் விகாரித்வத்தைக்கழிக்கை யாவது வி... ஜடம்=வேறொன்றால் ப்ரகாசமாம் வஸ்து ஜ்ஞாநமென்றதால் ஜடவ்யாவ்ருத்தமாம. ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம என்ற ஆனந்தத்வமாவது அநுகூலமாயிருக்கை யென்ற ஸ்வரூபதார்த்தமாகாமல் ப்ரதிகூலமாகாமை யே. அபரிச்சிந்நத்வம்=மூன்று வித பரிச்சேதமும இல்லாமை அபேக்ஷபத்தின் பொருள் ஸத்யாதி பதங்களுக்கு ஸத்யத்வாதி தர்மங்களே முக்கிய மான பொருளானாலும அத்வைத ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லாத குணங்களை யேறிடுவதிலே வாக்யத்திற்கு நோக்காம் ஸமாநாதிகரணவாக்யமென்றால் ஒரு தர்மமுமின்றி தர்மியான வஸ்துவை மட்டும சொல்லுமென்கிற வாதமும் அத்வைதிகளிடம உண்டு. ஆக சோதகவாக்யத்தால் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மம் ஸித்திக்குமென்பர். இதனை நிராகரிக்கிறார் (304) வாக்யங்களான இத்யாதியால்

உக்தங்களான என்பது முதல் சொல்லப்படு கின்றன வாகையாலே என்கிற வரையில் அத்வைதி களின் பொருள் கூறப்பெற்றதென்றும் கொள்ளலாம் ஸித்தாந்தம் கூறப்பெற்றதென்றும் கொள்ளலாம், ஸித்தாந்தியின கருத்தாவது—ஸத்யாதி வாக்யம நிர் விசேஷபரமென்பதென்?ஸத்யத்வாதிகள் முக்யார்த்த மென்பது நீங்களும் இசைந்ததே. அதனால் விகாரித்வாதிகள் கழிக்கப்பெறுமென்பதையும் இசை வோம் இதனால் भाव தர்மம் அபாவ தர்மம எல்லாம் உண்டெனறே தெரிகிறபடியால் இது நிர்விசேஷ பரமாகாது ஸத்யாதி பதங்களுக்கு உண்மையான அர்த்தம் என்ன என்பதை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் जन्माद्य- धिकरणத்தில் காண்க அதாவது—सत्यம் எப்போதும் ஓரேவிதமாயிருப்பது, இதனால் மாறுதல் பலபெறும் அசேதனங்களும் ஸம்ஸாரி சேதனர்களும் போலா காது ப்ரஹ்மமென்றதாயிற்று ज्ञानமென்பதால் என்றும் எங்கும் பரவிய பூர்ணஞானமுடையது எனறதாம், அதனால் ஸம்ஸாரததில் ஞான ஸங்கோச முடையராய் பிறகே ஞானவிகாஸம் பெற்ற முக்தர் களைவிட ப்ரஹ்மம விலக்ஷணமென்றதாயிற்று. अनन्तம் பரிச்சேதமில்லாதது நித்யஸூரிகளுககு தேசபரிச்சேதமும் வஸது பரிசசேதமுமுண்டு. அவர் களைப்போனறதலல பரஹ்மமெனறதாம் आनन्द என்றதால அளவற்ற ஆனந்தமானதென்றதால் பராதீனமாய் ஆனநதமான எல்லாவற்றையும்விட ப்ரஹ்மம் வேறென்றதாகும்,

22 இவ்வாக்யங்கள் निर्विशेषपरங்களென்று சொல்லும் पक्षம் पूर्वापर - अत्यन्तर - प्रमाणान्तर स्ववचन विरुद्धமாம்

நமது ஸித்தாந்தத்தில காரணவாக்யம் மூலமாக ஏற்பட்ட சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரமென்பது எவ்வாறெனில்—உலகில் உபாதாநகாரணமான; வஸ்துவை பல விகாரங்கள் உள்ளதாகப் பார்க்கிறோம் ப்ரஹ்மம் உபாதாநமாகில் விகாரியாக வேண்டுமென்று கேள்வியாம். அதுபோல் உலகில் நிமித்தகாரணமான குலாலாதிகள் (குயவன் முதலானோர்) ஒரு பலனை விரும்பி கார்யங்களைச் செய்கின்றனர், ப்ரஹ்மமும் அவர்களைப்போல் அவாப்த ஸமஸ்தகாமமாகாததும ஜ்ஞான சக்திகள் அற்பமாகவும கர்மாதீனமான ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையதாகவும் லோகதுக்கங்களுக்கு ஆளாகவுமாமென்றும் கேள்வி இதனமேல ஸர்வ சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்று= அந்த ஜாதியிலேயே சேராததென்று சொல்வது ஸமாதானம் இதனால காரணத்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தித்வம் முதலான குணங்கள் போல ஒருவித ஹேயமுமில்லாமை ஸித்திக்குமே யல்லது நிர்விசேஷமென்று ஸித்திக்காதென்றதாம்

22 இவ்வாறின்றி இதற்கு விசேஷமொன்றுமே யில்லையென்றால் முன்வாக்யம், பின்வாக்யம், மற்ற ச்ருதி, இதிஹாஸாதிகள், ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமாயிருப்பதோடு தங்கள் வாக்யத்திற்கு விருத்தமாகவும் அத்வைதிகள் சொல்வதாகும். ப்ரஹ்மம் உண்டென்று தெரிந்தாலும்,

.3 अनन्तशब्दत्தில் संकोचமில்லாமையாலே त्रिविध-

அது பொய்யா, மெய்யா, நிர்விகாரமா, ஜடமா, ஸ்வயம்ப்ரகாசமா, துக்கமா, ஆனந்தமா எனறெல்லாம் ஸம்சயம் வருகிறபடியால் அதை விலக்க சர்மங்களை ஸ்தாபிக்கிறார்கள் அதனால் ப்ரஹ்மம் வேறு தர்மங்கள் வேறென்று தெளிவாயிருக்க இதற்கு முரண்பாடாக, தர்மமேயில்லை நிர்விசேஷமெனகிறார்கள் இங்கு ஸ்வவசந விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகும் மேலும் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஒரே வஸ்துவில் பல விசேஷணகள் உள என்பதைக் காட்டுமென்பது ஸர்வ ப்ரஸித்தமாயிருக்க அதறகு நேர்மாருக அதனைத் சொல்வதே பொய்யாகும்

23 ஆனாலும் அநந்தம் என்று பரிச்சேதமில்லாமையைச் சொல்லியிருப்பதால் வேறு வஸது இல்லையென்று தெரிகிறபடியாலே அத்வைதம ஸிதகிகுமே என்ன, மூன்று விதமான பரிசசேதமுமில்லையென்று அச் சொல்லில ஏற்பட்டதை விரித்துரைககிறார் பரிச்சேதமில்லாமை என்று அபாவமாகச் சொன்னதும் भावபதார்த்தமாகுமெனபதும் அறிவிககப் படுகிறது. अनन्त சபதததில் எனபதற்கு "வஸ்து பரிச்சேதராஹித்யமும் ஸித்திக்கிறது" என்றவிடத்தில் அநவயம மூன்று பரிசசேதமில்லையென்று அநந்தபதத்தில் எபபடி கிடைககும் ஒரு பரிசசேதமில்லாமையைக் கொணடும் அநநதபதம் ப்ரயோகிககலாமே. மூலப்ரக்ருதி கூட, तदनन्तमसंख्यातप्र ",माण எனனப்படுகிறதே யெனன, பரிசசேதம் எத்தனை

பரிச்சேதமும் கழிக்குமிடத்தில் 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:' என்கிறபடியே ஸர்வதேஶவர்திதவஸம்ப்ரதிபத்தியாலே தேஶபரிச்சேதராஹித்யமும், 'ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீரஜய்ய: ஶாஶ்வதோ த்ருவ:'

யுண்டோ அத்தனையுமில்லை யென்பது தான ஸ்வரஸம். பரிச்சேதங்கள் இரண்டே, மூன்றில்லை யென்பர் சில தார்க்கிகர் அவ்வாறின்றி மூனறை யும் இசைவோம் அதனால் உலகமே இல்லையென்ன வொண்ணுதென்கிற கருத்தினாலே, ஸங்கோசமில்லா மையாலே த்ரிவித பரிச்சேதமும் கழிக்குமிடத்தில் என்றது. யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம—எப்படி விஷ்ணு எங்கும் பரவியிருக்கிறானோ, அவ்வாறே லக்ஷ்மியும என்றார் பராசரா. தேசபரிச்சேதமாவது ஓரிடததி லிருப்பதும் வேறிடத்தில் இல்லாமையும் இது ப்ரஹ்மததிற்கில்லை; எல்லா இடங்களிலும் பரவி யிருப்பதால். இப்படிப்பட்டவனே ஸகுண விஷ்ணு என்பதில ஸம்ப்ரதிபத்தியே.= நிர்விவாதமான ஸம்மதியே யெனபதற்காக விஷ்ணுவை தருஷ்டாநதமாகக் காட்டும் வாகயத்தை உதாஹரித்தது. ஸர்வகத:— எல்லாவற்றையும் சூழ்ந்தவன். காலபரிச்சேதமாவது ஒரு காலததில இருநது வேறு காலத்திலில்லாமை, அதுவுமிலலை. எலலாக காலததிலும் ஸம்பந்தப் பட்டிருககையால், இது ஜீவாத்மாக்களுககும் உண்டு அதற்காக அவன் திருமேனியுடன சேர்நதும் எப் போதுமுளன். ஜீவாத்மா ஸம்ஸாரத்தில் வெவ்வேறு சரீரமெடுத்தும் சரீரமற்றுமிருப்பதால் ஒரு சரீரத் துடன் கூட நித்யமாகான் என்று கருத்து. ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா:

என்கையாலே अप्राकृतविग्रहादिविशिष्टனுடைய काल-परिच्छेदराहित्यமும், 'जगत् सर्वं शरीरं ते' इत्यादिகளாலே

திருமார்பில் திருமறு உடையனுய், नित्यश्री நிதயை யான ஸ்ரீதேவியுடன் கூடியவனுய்க் கொண்டு शाश्वतः எப்போதுமிருப்பவன்; ध्रुवः ஸ்ததிரமானவன், अजय्यः— ஒருவரால் வெல்லப்படமாட்டாதவன் अप्राकृतविग्रहादि என்ற आदि பதததிஞல் பிராட்டியையும் பல பூஷண யுத பரிஜனங்களையும் கொள்க நிர்விசேஷ ப்ரஹ்ம த்திற்கு ஸர்வ தேச ஸர்வ கால ஸம்பநதமென்ற விசேஷங்களும் சேரா.

வேறு வஸ்து இருந்தால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லா மை எப்படியென்னில்—வஸ்துபரிச்சேதமில்லாமையா வது எந்த வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேருகாமையா மென்றுதானே நீங்கள் நினைப்பது. ப்ரஹ்மமே बहु स्याम् என்று எல்லாமாயாகியிருப்பதால இது கூடும் நீலபீதாதிகுணகுணிகள் சேர்ந்திருப்பதில் குணியான தரவ்யத்தை ப்ரதானமாக்கி குணத்தை அப்ரதானமாகக் கொள்வதால நீலத்தைப் பார்த்து இது என்ருல த்ரவ்யநதான் ப்ரதானமாகத் தோன் றும ஒரு சரீரததில் ஜீவன இருக்கும் போது ஆதாரமான ஜீவன ப்ரதானமாகத தோன்றுவதால் இவன் என்று அவனைக் கொள்ளுகிறேம் அது போல் ஒவ்வொரு வஸதுவிலும் பரமாத்மா புகுநது ப்ரதானமாயி ப்பதை யுணாநதவர், இது எனனும் போது குணட் தரவ்யம் எல்லாவறறையும் அப்ர தானமாககி பரமாதமாவை ப்ரதானமாககியே பேசு

ஸர்வவஸ்துஸாமாநாதிகரண்யயோக்யதையாலும், விபூதிகுணவ்யாபாரய(ஸ்?)க்யதாதிகளால் தன்னில் அதிசயித வஸ்த்வந்தர

வர் ஆகையால் எதைப் பார்த்தாலும் இது ப்ரஹ்மம் இது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லவேண்டியிருப்பதால் அந்தந்த வஸ்துவைச் சொல்லும் ஸர்வ என்ற சொல்லையும் ப்ரஹ்ம என்ற சொல்லையும் சேர்த்து அபேதமாகச் சொல்வதாயிற்று இதுதான் ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரண்யயோக்யதை,

இப்படி தேசத்தையும் காலத்தையும் வஸ்துகளையும் ஸ்வீகரித்து அவற்றின் பரிச்சேதமில்லையென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, நீங்கள் தேசகால வஸ்துக்களையே இசையாமல் அவற்றின் பரிச்சேதமில்லையென்பது பொருந்தாது நாம் சொல்லும் ரீதி சேதநாசேதநங்களும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் கூடுகிறபடியால் பேதப்ரமாணவிரோதமுமில்லை. பேதமிருந்தும் இந்த அபேதம் வருவதற்கு சரீராத்மபாவமே காரணம். இது அத்வைதிகள் சொல்லுமதை யிசைந்தே சொல்லும் வழி.

வேறு விதமும் கூறலாம் அதாவது—தேசபரிச்மாவது முழுதேசத்திலில்லாமை, கால பரிச்சேதம் காலம் முழுதிலுமில்லாமை. வஸ்துபரிச்சேதமாவது வஸ்துவுககு ஸம்பவிக்கும் ஆகாரங்கள் எல்லாம் சேராமை அதாவது குணம் விபவம் வியாபாரம் போக்யதை (ஆனந்த ரூபத்வம்) இத்யாதிகளான ஆகாரங்கள் எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையிலிருக்கலாமோ அவ்வளவில்லாமை சேதநாசேதநங்க

மில்லாமையாலும் வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யமும் ஸித்திக்கிறது.

24 ஸர்வவ்யாபி சொன்ன இடத்தில் அந்தர்வ்யாப்தியாவது—

ளெல்லாம இப் பரிச்சேதமுள்ளவையே ப்ரஹ்மம ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாகையால் எல்லாம ப்ரஹ்மவிபூதி யாகும் இந்த ஆனந்த்யம் ஸகல வஸ்துக்களையும இசையுமேயல்லது பாதிக்காது இன்னும ஆராய்க. தேசபரிச்சேதமில்லாமை ஸர்வ ஸம்பந்தம், காலபரிச்சேதமில்லாமை ஸர்வகாலஸம்பந்தம்; அதுபோல் வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையாவது ஸர்வ வஸ்துஸம்பந்தம் எந்த வஸ்துவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டதே யென்றதாம் அதாவது ஈச்வரனுக்கு ஒரு வஸ்து ஆதேயம் நியாம்யம் சேஷம சரீரம் என்றாற் போல் எல்லா வஸ்துவும் வரக்கூடும் ஸம்பந்தமெல்லாம் அவனோடு பெற்றிருக்குமென்றபடி. இதனாலும் ஸர்வ விதத்திலும் உத்கர்ஷம் ஸித்திக்கும். பரமார்த்த பூஷணத்தில் விரிவு. கல் முதலான வற்றை விட பொன் உயர்ந்தாற்போலவும் பொன்னிலே மாற்றுக் குறைவானதை விட முழுமாற்றுள்ளதற்குச் சிறப்புப் போலவும விஜாதீய வஸ்துவை விடவும் ஸஜாதீய வஸ்துவை விடவும் பிரம்மத்திற்கு ஏற்றமும வேறு பாடும. இப்படி சோதகவாக்யத்தால் தெரிவித்ததாம்.

24 இனி இந்த ஆநந்த்யத்தில் அடங்கிய தேசபரிச்சேதாதிகளில் இன்னும் சிறிது சோதனம் செய்வோம்— தேசபரிச்சேதமில்லையென்றால் ஸர்வவ்யாபன் என்றதாகும், எங்கும் பரவினவன், இதைப்பிரித்து அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்தி என இரண்டை உபநிஷத்து ஓதும்.

निरवयवங்களோடு सावयवங்களோடு வாசியற அவை யுள்ள இடத்தில் இவன் இல்லை என்னுதபடி प्रति-घातமற்று நீங்காதபடி நிற்கை. இதில் प्रतिवस्तुपूर्णत्वं

अन्तर्बहिश्च तत् सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः எனறவாறு. இதற்கு सावयवமான வஸ்துக்களில் குடம் மடம் முதலானவற்றில் உட்புறம் மேற்புறம் என்ற ஈரவயவங்களிலுமிருககிருனென்று பொருள் கொண்டால் நிரவயவமான வஸ்துவுக்கு இருவித அவயவங்களில்லை யாகையால அங்கே பொதுவாக வ்யாப்தியை மட்டும் சொல்வதே தகும். अन्तर्बहिः என்ற சொல் सावयवத்துக்கு மட்டும் என்னவேண்டும் அப்போது, य आत्मनि तिष्ठन् आत्मनोऽन्तरः என்று ஜீவாத்மாவில் बहिर्व्याप्तियும் अन्तर्व्याप्तियும் சொன்னது சேராது ஜீவாதமாக்கள் நிரவயவங்களென்பது ஸூத்ர பாஷ்யாதி ஸர்வபூர்வக்ரந்த ஸம்மதம். ஆகையால் இவ்வாக்யத்தை இணைப்பதற்காக अन्तर्व्याप्तियை வேறு விதமாகச் சொல்வதாம் அதாவது—ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் அநதர்வ்யாபதியாவது அந்தந்த வஸ்துவுள்ள இடத்திலும் அதனல் தடுக்கப்பட்டு விலகாதபடி அத்துடன சேர்நதேயிருப்பதாம் பொதுவாக ஒரு வஸ்துவுள்ள விடத்தில் வேறு வஸ்து அதன் அருகே இருக்குமேயல்லது அதுவுள்ள ப்ரதேசத்திலேயேஇருககமுடியாது பரமாத்மாவோ தடையற்று अन्तर्व्याप्तமாகும. இப்போது बहिर्व्याप्ति யாவது அநதந்த வஸ்து இல்லாத இடததிலும் பரமாத்மா இருககையாம். बहिः என்பதற்கு अन्यदेशम्

ஜ்ஞானஶக்த்யாதிஸங்கோசாபாவத்தாலே கண்டு கொள்வது
25 ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வஸ்வரூபமும் அல்பபரிமாணமான வஸ்துத்திலே அடங்குமென்னும் பக்ஷத்தில் வஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாது அணுத்வ-விபுத்வாதிகளை அகடிதகடநாஶக்தி

இராத இடமென்பது பொருள் ஸ்தானே எனபது போல பூர்ணனாகவும் பகவானைச் சொலவதுண்டு. ஒவ்வொன்றிலும் பகவான் பூர்ணன் என்றால் வ்யாப்தன் பரவினவன் என்றிவ்வளவே பொருளாவதில ப்ரமாண விரோதமிலலை तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् என்ற விடத்திலே அவ்வாறு கூறுவதுணடு பகவானை பூர்ணன் என்றபோது சப்தஸ்வாரஸ்யத்திற்கிணங்க प्रतिवस्तुपूर्णन = எத்தனை சிறிய வஸ்துவிலும், தன்னுடைய ஜ்ஞானசக்த்யாதிகள் குறைவற இருப்பவனென்ற பொருள் கொள்க. ஒவ்வொன்றிலும் பூர்ணன் = முழுமையாயிருப்பவன் என்றாலும் இதே கருத்து.

25 இவ்வாறின்றி பூர்ணனாகையாவது வேறொன்றில் இல்லாமல் இஙகேயே இருப்பவன் என்று உரைத்தால் ஒனறில பூர்ணனும் போது வேறொன்றில் இருககமுடியாது வஹிர்வ்யாப்தியிலலையாம் மேலும் முழு பரமாத்மஸ்வரூபம் ஒரு சிறிய வஸ்துவில எப்படி அடங்கும். அடங்கினால் அணுவாகும் விபுத்வமில்லையாம் அணுத்வம் விபுத்வம் இரணடும் ஒனறாககே அகடிதகடநாஶக்தியாலே கூடுமென்னில, ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலே பரமாத்மாவுக்கு அணுத்வத்தையிசையாமல் அதுஔபாதிகமென்றது விரோதிககும ஒனறோடுஒன்று முரண்படுவதையும் சேர்க்கமுயனற मेरुमेरुत्वादिजैनादि-

யாலே ஒருக்காலேயாதல் க்ரமத்தாலேயாதல் கொண்டால் [illegible]ங்களைக் கழிக்க விரகில்லை. [illegible] [illegible]மென்னுமிடம் ஸம்பவிக்குமிடத்திலேயாகவேண்டுமையாலே ஸாவகாசமுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் [illegible]மென்னகிறது

26 [illegible] மில்லையென்றவிடத்தில் [illegible]த்துக்கும் [illegible] மாகையாலும், தர்மபூதஜ்ஞானாதி-

[illegible]மாம், ஜைநதூஷணம் செய்ததும் தவறுகும் ஒரு ஸமயத்தில் அணுவாய் வேறு ஸமயத்தில விபுவாகும் என்று க்ரமத்தை= பூர்வோத்தரகாலதத்தைச் சேர்க்கில எப்போதும் சிறிய வஸ்துக்களில் அந்தர்வ்யாப்தி சொன்னதாகாது ஜீவாத்மாவுக்கு பரிமாண பேதம் சொனன ஜைநபக்ஷதூஷணம் சொனனதும் தகாதகாகும் ஆகையால் பூர்வமாவது வ்யாப்தியைவிட வேறென்கிற ஸ்வரஸபக்ஷத்தில் சக்தி முதலான குணபூர்த்தியே பொருளென்க. ச்ருதப்ரகாசிகாதிகளிலும் இம்முடிவு காண்க 'இனி யொரு கேள்வி—பஹிர்வ்யாப்திஎன்பதற்கு அந்தந்த வஸது வில்லாத இடத்திலுமிருக்கை என்று பொருள் கொண்டால் எங்கும் பரவியுள்ள காலம் தர்மபூதஞானம் முதலானவற்றிற்கும் வெளியிலிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாதே' யென்னில்—அதைச் சொல்ல வேண்டாவே அவ்வாறு எங்கும் வசனமுமில்லை சிறிய வஸ்துக்களைக் கூறும்போதே அந்தர்பஹிர்வ்யாப்தியிரண்டையும் சொல்வதாம்.

26 தேசபரிச்சேத விசாரம் முடிந்தது காலபரிச்சேதத்தில் ஒரு கேள்வி—ப்ரக்ருதி ஜீவன் என்ற தரவ்

नित्यत्वम் नित्यसூரிகளுக்குமுண்டாகையாலும், ईश्वरனை வெஷத்திலே नित्यत्वம் சொல்லுகிறது. அन्वयव्यतिरेकங்களாலே कारणत्वம் அறுதியிட வேண்டியிருக்க व्यतिरेक-ग्रहणமும் व्यतिरेकसंभावனையுமில்லாத नित्यविभुவான वस्तुவுக்கு कारणत्वம் கொள்ளுமபடி என என்னில்—लौकिक कारणविशेषங்களுக்குப் போலன்றிக்கே अन्वयव्यतिरेक-

---

யங்கள் எல்லாமே நித்யம். ப்ரக்ருதியே ப்ர ஞஎ மாகிறது அங்கு ப்ரபஞ்சமென்கிற பரிணமங்கள் அநிதயமானாலும் அது ப்ரக்ருதி த்ரவ்யமே யானை யால் அநத ஸ்வரூபம் எப்போதுமுள்ளதே எங்கும் பரவிய தர்மபூதஞானத்தோடு சேர்த்து ஈச்வர னுக்கு நிதயதவம் சொல்லுவோமென்னில்— இது நித்ய ஸூரிகளுககும் உளதே. ஆகையால் ஈச்வர தவரூப மேன்மையோடு அவனுக்கு நித்யத்வம் = கால பரிசசேதமில்லாமை கருதப்பெறும் ப்ரஹ்மமானது ப்ருஹத்வம் என்னும் உதகர்ஷத்துடனே எப்போது மிருக்குமென்றபடி. இனி வேறொரு வினு—ஈச்வரனை விபுவாகவும் நித்யமாகவும் கொண்டால் ஜகத்காரண த்வமே கூடாது, காரணத்வம் அந்வயம் வ்யதிரேகம் இரண்டும் சேர்ந்தால் தானுண்டு. கர்த்தா இங்கு இப்போது இருப்பதால் கார்யம் உண்டாம், எங்கு எப்போது இலலையோ அங்கு அப்போது கார்யமில்லை யென்றே சார்யகாரணபாவத்தை நிரூபிக்கவேண்டும் ஈச்வரன் இங்கு இப்போது இல்லையாகையால் கார்ய மில்லை யென்று சொல்லககூடுமோ? நித்யமாயிருப் பவன் எக்காலததிலிரான, விபுவாயிருப்பவன் எத

निरपेक्षமாக धर्मिग्राहகத்தாலே नित्यविभुவுக்கும் नियत-पूर्वभावित्वलक्षणकारणत्वं அறியலாம் स्वरूपसहकारिवैषम्यத்தாலே नित्यविभुகளுக்கு कार्यविशेषप्रतिनियமமும் கூடும்

தேசத்திலிரான் என்னில், அந்வயவ்யதிரேகங்களும் காரணத்வமும் ஒன்றன்று உலகில் காரணத்வத்தை யுக்தியினால் அறிவதற்கு அந்வயவ்யதிரேகங்கள் ஒரு வழி அதுவன்றி வேறுவிதமாக அநுமானத்தினாலோ வேதப்ரமாணத்தாலோ காரணத்வத்தை அறியும் போது அந்வயவ்யதிரேகங்கள் வேண்டா காரணத்வமாவதென்ன எனில், காரியமாகிற வஸ்துவுக்குப் பூர்வகாலத்தில் அவசியமாயிருக்கையே. இதே नियतपूर्वभावित्वम् ஆகாசம் ஆத்மா முதலான வஸ்துக்களை ஸாதிக்கும் போது காரணத்வத்தோடு சேர்த்து ஸாதிப்பதால் धर्मियான ஆகாசம் ஆத்மா இவற்றிற்கு ग्राहकप्रमाणமே காரணத்வத்தையும் அறிவிப்பதால் ஒரு குறையுமில்லை யென்றார் ந்யாயகுஸுமாஞ்ஜலி(1)யில், உதயநாசார்யர், அதுபோல் உபநிஷத்தினின்று காரணத்வத்துடன் சேர்த்தே ஈச்வரனை நாம் அறிவதால் अन्वय व्यतिरेकங்களுக்கு அபேக்ஷையில்லை யென்க—ஆனால் எப்போதுமே எல்லா கார்யத்திற்கும் காரணமாகாதா எனனில, ஆகாது. ஸஹகாரிகாரணங்கள் சேரும்போது அதற்குத் தக்கவாறு கார்யம் உண்டாம். விதையினின்று முளை யென்றால் எப்போதுமே முளை உண்டாகிறதா மண் ஜலம் முதலானவையும் வேண்டுமே

வஸ்துபரிச்சேதமில்லாமையைக் கீழே நிரூபித்

वस्तुपरिच्छेदराहित्यத்தை [वस्त्वन्तराभावத்தாலும் वस्त्वन्तर-स्वरूपैक्यத்தாலும் निर्वहिப்பார்க்கு प्रत्यक्षादि सकलप्रमाण विरोधம் வரும்

27 அமலத்வம், सर्वशरीरियானவனை 'அமலன்' என்னுமிடத்தில चेतनाचेतनங்களுக்கு உள்ள दोषங்கள்

தோஷம். சாங்கராத்வைதிகள் எல்லாம் பொய்யாய் வேறு வஸ்து இல்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையென்பர் இது ஸர்வ ப்ரமாணவிருத்தம். பாஸ்கராதிகள் ப்ரஹ்மமே எல்லா வஸ்துவாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால வஸ்து ஒன்றே வேறில்லையென்பர். அப்போது உலகிலுள்ள தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கே சொன்னதாகும். ஆகையால் அதுவும் தவறு

27 जगत्कारणत्व - सर्वज्ञत्व - सर्वशक्तित्वादिகள் निरूपित-स्वरूपविशेषणமான தர்மங்கள்; सत्यत्वज्ञानत्वादिகள் स्वरूपनि-रूपकधर्मங்கள். உலகுடன்சேர்த்துப் பார்க்காமல் பிரம்மத்தைமட்டும் அறியும்போது இந்த ஸத்யத்வாதி தர்மங்கள் தாம் அஸாதாரணமாகத் தோன்றும். இப்படி சுத்த ப்ரஹ்மத்தையறிவிப்பதாலும் शोधकवाक्यமென்னலாம், இவற்றில் ஸத்யத்வாதிகளைப்போல் अमलत्वமும ஒன்று இது अस्थूलमनणु अह्रस्वम् இத்யாதிவாக்யங்களில் கழிக்கப்பட்டவையெல்லாம் சேர்த்துச் சுருக்கியறியபபடும்போது தேறிய தர்மமாகும் அமலன் என்பதற்குப் பொருள் என்னவெனில், மலம்-அழுக்கு சேதநாசேதநங்களுக்கு உள்ள ஹேயங்கள். அவை தனக்கு இலலாதவன் சேதநர்கள் ஆச்ரிதரானல் அவர்களுககு ஹேயத்தைப் போக்குகிறவன் என்றது

இவனுக்கு இல்லை என்றும், आश्रितருடைய दोषங் களைக் கழிக்கவல்லன் என்றும் प्रमाणानुगुणமாக तात्पर्यं கொள்ளுவது.

28 இப்படி कारण - लक्षण - भेद-तादात्म्य-घटन-शोधन-विषयवाक्यங்களாலே सिद्धமாய் परिशुद्धமாய் परिपूर्णरस மான दिव्यात्मस्वरूपदुग्धाब्धियிலே न्यासोपासनங்களை अवलम्बித்து இழிந்து எங்கும் अनुभविக்கப்பார்க்கு (பாரிக்கு)மவனுக்கு दिव्यगुण-विग्रहादिகள் துறை

மாம் இரண்டு பொருளும் ப்ரமாண ஸித்தம் பரஹ்ம ரூபமும் அதற்கு குணங்களும் श्रीवत्सवक्षा எனறெடுதத படியாலேதிருமேனி முதலானவையுமகூறப்பெற்றன

28 ஸ்வரூபாநநதத்திலே முழுகியிருக்குமவனுக்கு இவையெலலாம எதற்காக எனன, அதற்கு ஸமாதா னம்: இப்படியிதயாதியால உபாஸநாதிகளாலேயே மோக்ஷ :; பரமாதமோபாஸனமெனபது திவ்யமங்கள விக்ரஹாதி-களை யுபாஸிதத பிறகு தான செயய முடியு மெனக. कारणविषयवाक्यம் ஸருஷடிவாக்யம ; லக்ஷண விஷய வாக்யம், यतो वा इमानि भूतानि இதயாதிவாகயம் भेदविषयवाक्यம அस्मात् मायी सृजते विश्वमेतत् तस्मिंश्चान्यो मायया संनिरुद्धः இத்யாதி, तादात्म्यविषयवाक्यம் सर्वं खल्विदं ब्रह्म, तत्त्वमसि இதயாதி, घटनம இணைப்பு; அதுவிஷய மான வாகயம अन्तर्यामिब्राह्मणादि, शोधनविषयवाक्यம सत्यं ज्ञान மித்யாதி, रसமாவது ஆனநதம், பரமாதம ஸ்வரூபத்தை திவ்யாதம ஸ்வரூபமெனபது, திவ்யம்— சுபமானது அதுவே दुग्धाब्धि= பாறகடல் துறை யின்றி ஸ்வல்பஜலததிற கூட இறஙகமுடியாதே, கடலிலிழிய முடியுமா ? தயையை ப்ரதானமாக எதிர்

களாம் குணங்களில் सर्वावस्थानुवृत्त ज्ञानशक्त्यादि षाड्गुण्य த்தின ப்ரகாரமும் இவ் ஆறு முதலாக வந்த सौशील्याद्यनन्तगुणान्तரங்களுமிருக்கும்படி भगवच्छास्त्रங்களிலே பரக்கக் காணலாம் नित्यविभूतिनிரூபணத்திலே भगवद्विग्रहनित्यत्वादिகள் घटிக்குமென்னுமிடம் சொன்னோம் स्वरूपतुल्यविग्रहव्याप्तिपक्षமும், व्यूह च यं [illegible] दुर्व विग्रहा(ह)-

---

பார்ப்பவன திருவடியைப பிடிகக வேண்டும் सर्वत्र-स्थानुवृत्त = பரவாஸுதேவரூபம தொடங்கி ஸர்வ விகரஹ தசையிலும் விடாமலிருக்கிற षाड्गुण्यம் = ஞான சகதி बल ஐசவாய वीर्य தேஜஸ்ஸுகள். ஆறுமுதலாக ஸௌசீல்யாதிகளும் ஷாட்குண்ய த்தில அந்தர்பூதஙகள். அவற்றின உட்பிரிவுகளே என்றபடி. भगवच्छास्त्रம் ஸ்ரீபஞ்சராதரம். நித்யவிபூதி நிருபணமஅசிததததுவாதிகாரத்திலே யாயிற்று नित्यत्वादि களாவன—நிதயத்வம், சுபாச்ரயதவம, பஞ்சபர காரத்வம், திவ்யகநதரஸாதிமதவாதிகள் स्वरूपेதயாதி பரமாதம ஸ்வரூபம் போலே திவ்யமஙகள விக்ரஹ மும் எஙகும பரவியிருககுமெனகிற பக்ஷம கூடுமா. நிதயவிபூதியைச சாநத அப்ராகருத ரூபம் எஙகும் பரவியிருநதால் நிதயவிபூதியானது பரிச்சின்ன மாகுமா. எங்கும் பரவியிருநததால் அதில் தலை கழுத்து கை கால் என்ற பிரிவுகள் எப்படி? வ்யூஹாதிகள் பரவாஸுதேவரூபததின கார்யமாயி ருகக அவை நிதயமாகுமா நிதயமானல் பரிணாமம் என்னலாகுமா? अनादिनिधनः என்கிற திருநாமததின் பாஷ்யத்திலே, अवतारेषु च नात्याऽऽद्यन्तौ यथालोकम्,

नित्यत्वपक्षமும், இவை எல்லாம் परमपदनिलयनित्यविग्रह-परिणतिविशेषங்களென்கிற पक्षமும் பிணக்கறும் प्रकारம் सर्वदर्शित्वदशैயிலே கண்டுகொள்வது.

29 இப்படி विग्रहविशेष विशिष्टனைக் கொண்டு शुद्धाशुद्ध-सर्व सृष्टि कारणமான सर्वेश्वरன் नारायणனென்னுமிடம் सर्वकारणवाक्य विश्रान्तियாலும், शास्त्रोपबृंहणங்களான

किन्तु यथा निश्रा इव परमव्योम्नो निर्गमप्रवेशमात्रमेव। 'भुजैश्चतुर्भिः समुपेतमेतद्रूपं विशिष्टं दिवि संस्थितञ्च। भूमौ गतं पूजयताप्रमेयं सदाऽपि तस्मिन्निवसामि भूयः॥ स्वलोकमागच्छ, विवेश वैष्णवं तेजः सशरीरः' इति हि मुनिगुह्यम् என்ற எல்லாம் அநாதி அனந்தமென்னப்படுமே என்ற விவாதங்கள் இங்கே தீர்ந்தாக வேண்டுமென்பதில்லை யென்றபடி. सर्व-दर्शित्वदशैயாவது எல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கூடிய மோக்ஷதசை.

29 இந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபம். இன்ன தேவதையென்று ஸ்தாபிக்கிறார் இப்படி இத்யாதி யால், विग्रहविशेषம் அப்ராக்ருதமான திருமேனி, शुद्धसृष्टि யாவது-शुद्धसत्त्वमयமான அப்ராக்ருத வஸது ஸருஷ்டி என்னுமிடம் = என்பது विश्रान्तियால = ப்ரபஞ்ச காரணமானதொன்றைக கூற வந்த வாக்யங்கள் பல सदेव सोम्य, 'ब्रह्म वा इदं', ब्रह्म वा इदम्, आत्मा वा इदम्, एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानः इत्यादिகள். सदादि பதங்கள் சேதநாசேதநங்களுக்குப் பொதுவா யிருப்பதால் எது காரணமென்று தெளியாமற் போனாலும் नारायण வாக்யம் இன்ன வஸ்து என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்வதால் ஸாமாந்யமான சொற்

धर्मशास्त्रेतिहास-पुराणादிகளாலும் सिद्धமாகையாலே त्रिमूर्तिसाम्य ऐक्य उत्तीर्ण व्यक्त्यन्तरादि पक्षங்கள் निरवकाशங்

களுக்கு விசேஷத்திலே முடிவு ஸ்வரஸமாகத் தெரிவதால் பிரயாசையின்றியே யறியலாம். ஆனாலும் வேதங்களுக்கு உபப்ரும்ஹணங்களைக் கொண்டுதானே பொருள் தெளியவேண்டும் அவைபோ பல விதமாயிருக்கின்றனவே யெனனில்—அந்த उपबृंहणங்களான धर्मशास्त्रेतिहासपुराणங்களை सात्त्विकराजसतामसரூபமாகப் பிரிக்கவேண்டும் यजन्ते सात्त्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः என்றபடி धर्मशास्त्रத்திலும் இந்த भेदம் உளது, பிரித்து सात्त्विकங்களை ஆய்ந்தாலும் நாராயணன் பரதேவதை யெனத் தெளியலாம் இவை பலவகையாயிருப்பதால் தான், சிலர் த்ரிமூர்த்திகளுக்கு= ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு ஸாம்யம் கொண்டனர், பிறர் மூர்த்திகள் மூன்று கண்ணுக்கிலக்கானாலும் அவற்றினுள் இருக்கும் ஆத்மா காணப்படாததால், மூர்த்திகளைப் போலே அதுவும் வேறென்று மூன்று ஆத்மாக்களைக் கல்பனை செய்வதைவிட மூன்றிலும் ஒரே ஆத்மாவே உளதென்னலாமே என்று ஐக்யம் சொல்லுவர். ஐக்யம் கொள்ளில், ஒரு மூர்த்தியில் செய்ததை மற்றொரு மூர்த்தியிலும் நான செய்தேன் எனறிசைய வேண்டுமே, ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொள்வதெல்லாம் வீணாகுமே. ஆகையால் மூவர் வெவ்வேறே. அவர்களில் ஒருவரை ப்ர

கள். सर्वकारणभूतனாய் उपायभूतனுமான नारायणன் தானே मुक्तप्राप्यனென்னுமிடம் पराधिकरणத்திலே

தானமாகக் கொள்வதென்ற பக்ஷபாதத்தை விட்டு மூன்றினும் மேலாய் உத்தீர்ணமெனப்படுமொனறே ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தின்படி சிறநததாகலா மென்றனர் மறறவர் அந்த உத்தீர்ணதத்துவத்தை யும் சிவசப்தத்தாலே வ்யவஹரிப்பதால் शिवனே பர தேவதையென்பாருமுண்டு. ஆக விஷ்ணுவ்யகதியன்றி வ்யக்தயநதரம் = வேறு வ்யக்தி பிரமனோ ருதரனோ எப்போது மீச்வரனென்பர். பக்ஷபாதமின்றி ஒவ் வொரு கல்பத்தில் ஒவ்வொருவரீசவரரென்று ब्रह्म- हेश्वर பக்ஷம் கொள்ளலாமெனபா சிலர். ருத்ர-ஹிரண்ய சாப்பாதிசஙகை கழித்து நாராயணனே கா;ண மென்று ஸ்பஷ்டமாக வேதம் ஓதுவதாலும், 'மற்ற சொற்களுக்கு வெவ்வேறு பொருள் கொள்ளலாம்; நாராயண பதத்தின் பொருளை மாற்றவாகாது' என்றுறபோன்ற யுகதிகளாலும் नारायणपारम्यமே நன்றாகவிளஙகும். மற்றவற்றிறகு அவகாசமேயில்லை.

இனி ஜகத்தின் காரணம் நாராயணனு னுலும், அவன உபாயமாக, வேறொன்றே உபேய மாகும் अमृतस्यैष सेतुः என்று அடைய வேண்டுமது வேறு, அதற்கு நாராயணன் ஸேது = அக்கரையைப் பெறுவிக்கும் அணைபோன்றவனென்றதே யென் னில்—இது போன்ற பல கேள்விகளைக் கிளரி 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्' தன்னைத்தந்த கற்பகம் என்றபடி தனனைத்தானே

समर्थितम். लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणத்திலே नारायणனே सर्व-परविद्यावेद्यனென்று निर्णीतம். संकीर्ण-राजस-तामसपुराणங்

பெறுவிக்கிருனுகையால் ப்ராப்யனுமிவனே என்று சாரீரகத்தில் परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः என்று தொடங்கிய அதிகரணத்திலே ஸமர்த்திக்கப்பெற்றது காண்க உபாயமும் உபேயமுமொருவனேயாளுலும் உபாஸிக்கப்படுகிறவனும் அவனே என்பதென்? மோக்ஷத்திற்கான உபாஸனங்கள் பல. தன்னையாவது தன்னைச் சார்ந்த தேவதாந்தரங்களையாவது உபாஸித்தாலும் அவன் திருவுள்ளம் உவந்து பலன் அளிக்கலாமே அதனுல் தான் அதர்வசிகாதிகளில் शम्भुराकाशमध्ये ध्येयः என்றவாறு ருத்ராதிகளுக்கும் உபாஸனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்னில், இவ்விஷயம் लिङ्गभूयस्त्वात् तद्धि बलीयस्तदपि என்ற அதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்பட்டுள்ளது. नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायण परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः இத்யாதி நாராயணுநுவாக வாக்யங்களால் பரப்ரஹ்மமும் நாராயணன, பரதத்துவமும் நாராயணன, பரஞ்யோதியும் நாராயணன், பராத்மாவும் நாராயணன், விச்வசம்புவும் நாராயணன், அவனே, ब्रह्मा, அவனே शिवன் என்றவாறு கூறுவதின் கருத்தை யாராய்ந்த போது மோக்ஷத்திற்காக உபாஸனத்தை விதிக்கும் வாகயங்களிலே ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லாக வெவ்வேறு போலிருந்தாலும் எல்லாச் சொல்லுக்கும் நாராயணனே பொருளென்று கொண்டு அவனையே உபாஸிக்கவேண்டும். कारणं तु ध्येयः என்று ஜகத்

களைக்கொண்டு तत्त्वनिर्णयம் பண்ணவொண்ணுதென்னு மிடம் सत्त्वादिगुणस्वभावप्रतिपादकप्रमाणங்களாலும் [illegible]-

---

காரணமாகின்றவனையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று அதர்வசிகையே கூறுகின்றதே என்று தெளியலாமென்னப்பட்டதே सर्वपरविद्यावेद्यன் = परावरவி[illegible]யெனப்படும் மோக்ஷார்த்தமான உபாஸனம் ப்ரபத்தி என்கிற வித்யைகள் எல்லாவற்றிலும் அறியப்படவேண்டியவன்

இனி அந்த அதிகரணத்திற்கு நாராயணனையே உபாஸிக்க வேண்டுமென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. லிங்கபுராணுதிகளிலே நாராயணனைக் கழித்து வேறு தேவதைக்கும் மேன்மை மொழியப்பெற்றிருக்கிறதே யென்னில்—புராணங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகிறபடியால் எதைககொள்வது எதைவிடுவது, அதற்குக் காரணமென்ன கூறலாமென்ருராயவேண்டியதாயிற்று விடுவது அவசியமாய் விட்டதால், வேதாந்த விருத்தமான பக்ஷத்தை விடுவதென்று எளிதில் உணரலாம், ச்ருதிவிருத்தமான ஸ்ம்ருதியை விடும்படி மீமாம்ஸாநயாயமே உளதே. ஆக ச்ருதிக்கு அனுகூலமான புராணம் ப்ரமாணம், மற்றது அப்ரமாணமென்றதாகும், இது போலே உபநிஷத்விசாரமின்றியே கூட, புராணங்களை ஸாத்துவிகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று பிரித்திருப்பதால் அந்த மூன்று குணங்களிலே ஸத்துவமே சிறந்தது, ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் விபரீத ஞானத்திற்குக் காரணமென்பதை கீதாதிகளிற்கூறிய

புராணாதி விபாகப்ரகாரங்களாலும் அனன்யதாஸித்தகாரணவாக்யாதி-
வலத்தாலும் அறுதியிடலாம்.

வாறு எல்லோருமே இசைந்திருப்பதால் ஸாத்துவிக புராணங்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று நாமே முடிவு செய்யலாம் கீழ் அசித்தத்துவாதிகாரத்திலே கூறியபடி, ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் பிரமனுக்கு ஒவ்வொரு குணம் ஏறியிருப்பதால் அந்தந்த குணத்திற்குத் தககவாறு புராணம் அமைகிறது, சில கல்பத்தில் மூன்றும் கலந்து ஸங்கீர்ணமெனப்படுவதுமுண்டு. எது ஸாத்துவிகம், எது ராஜஸம், எது தாமஸம் என்று வகுத்துக்கூறல் விசேஷவசனமின்றி கடைப்படாது अग्नेः शिवस्य माहात्म्यं तामसेषु प्रकीर्त्यते. संकीर्णेषु सरस्वत्याः...सात्त्विकेष्वथ कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः என்று இன்னாருக்கு மாஹாத்ம்யம் சொல்லும் பாகம் இன்னகுணமூலமாகும் என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் விரிவாக விभागप्रकारமிருப்பதாலே விடவேண்டிய சொல்லும்பொருளும் தெரிவதால் விவாதத்திற்கிடமில்லை.

இவ்வளவு பிரயாசையின்றி உபநிஷத்துக்களை மட்டும் ஆராய்நதாலே சாரீரகத்தில் முதல் அத்யாயத்திலே வியாஸர் நிர்ணயித்தபடி நாராயண பாரம்யதைத் தெளியலாம். एको ह वै नारायण आसीत् என்ற நாராயணபதம் சேர்நத காரணவாகயம் अनन्यथा-सिद्धமாம் வேறு பொருள் கொள்ள வியலாது. சிவாதி சொற்களுக்கும் பல பொருள்கள் உண்டாகையாலே அவை அந்யதாஸித்தங்கள். आद्य பதத்தாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் கர்மவச்யர்கள், நாராயணனிடம் உண்

30 सर्वपरविद्यै களிலும் प्रतिनियताकारविशिष्டனைக் கொண்டு प्रधानप्रतिपाद्यன் नारायणனே என்று श्रुति-स्मृति-शतसिद्धமாகையாலே प्रतर्दनादिविद्यैகளில் प्राण प्रचेतनங்கள் போலே कञ्चुक करராரான इन्द्रादिகள் उपास्यரன்று

டானவர்கள், நாராயணனாலே பெருமை பெற்ற வர்கள் என்றாற் போன்றன கூறும் வாக்யங்களா லும் ராஜஸாதி புராணங்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டு மென்றதாம்

30 இனி, பரவித்யைகள் எல்லாவற்றிலும் நாரா யணனே உபாஸ்யனென்னவாகுமோ. ப்ரதர்தந வித் யையிலே இந்த்ரன் தன்னை யுபாஸிக்கும்படி ப்ரதர் தனனுக்கு உபதேசிக்கிறானே. मामुपास्व என்றானே. இந்த இந்த்ரனுக்கு ஸ்வர்க்கலோகாதிபதயாதிகள் கீழே கூறப்பெற்றனவே, இநத்ரன் செய்ததாக ப்ரஸித்தமான பௌலோமாதி அஸுர वधादिகளைத் தான் செய்ததாகச் சொல்லுகிறானே. அச் செயல்கள் இநத்ரனிடமே சேர்வதால் இந்த்ரனைக் கொண்டே யாக வேண்டுமே. இப்படியே அதர்வசிரஸ்ஸில் ருத் ரன் தன்னை யுபாஸிப்பதும் தெரிகிறதேஎன்னில், ஸத் யம். ஆங்காங்கு இந்த்ராதிகளை விடமுடியாது ஆனாலும் அவர்களுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதென்க அங்கே प्राणोऽस्मि என்றான் இந்த்ரன். ப்ராணனையும் சேர்த்து தான் உபாஸிக்கவேணும் ஆனாலும் அநதர்யாமியின் உபாஸனமே அதுபோல் சேதநமான இந்த்ராதி களும் சேர்ந்தாலும் ப்ரதானமாயிருப்பவன் பரமாத்

सर्वान्तर्यामियான ईश्वरனொருவனுமே शास्त्रीयसर्वकर्म-
समाराध्यனாய் कलान्तरத்திலும் நின்று सर्वकर्मफलप्रद

மாவே, அரசனுக்கு மாலேபோடும்போது அவன் அணிந்த கஞ்சுகம் (சட்டை) மாலேக்கு இடமானுலும் அதனுள்ளிருக்கும் அரசனுடலுககே மாலேயிட்ட தாகிறது போல் ப்ராணேந்த்ராதிகளினுள்ளிருக்கும் பரமாத்மாவுக்கு இது உபாஸனேயாம் உடம்பில் படாதமாலேயே அரசன் ப்ரீதிக்கானபோது, பகவானே க்ரஹிக்கும் உபாஸனத்தில் பகவத் ப்ரீதியில் ஸந்தே ஹமென்? இதனே शास्त्रदृष्ट्या तूपदेशो वामदेववत् என்று ஸூத்ரகாரரே सूचित्தார். பரவித்யை யெனபதே யல்லாமல் வேதத்தில் விதிககப்பட்ட எந்த கர்மாவும் நாராயணுராதனமே. ये यजन्ति...ते || ஆராதிப்பவர்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கலாம்; வேறு தேவதையை மட்டும் ஆராதிக்க லாம். ஆனுலும் ஈச்வரனே அந்த தேவதாமூலம் பலனளிக்கிருன் அந்த தேவதை ஒழிந்துவிட்டால் வேறுகல்பத்திலே அதற்குப் பலன் அளிக்க வேண்டியிருந்தால் ராஜாधिराजனுன நாராயணனே பொறுப்பாக முன் நின்று பலன் அளிப்பான் இப்படி இதர கர்மவிஷயததிலே ஈச்வரனே யறியா மலே பலனேப பெறலாமாகிலும் மோக்ஷத்திற்குத் தத்துவஜ்ஞானம் முககியமானபடியாலே தேவதாந்தரததை அப்ரதானமாகவும் நாராயணனே ப்ரதான மாகவும் தெரிந்தே ஆராதனேகளே நடத்தவேண்டு மெனபது விசேஷமெனக. ஆனுலும் நாம் நமது

ளும் ब्रह्म रुद्र-इन्द्रादिகள் शास्त्रप्रवर्तनादिகள் பண்ணிஞர்களே யாகிலும், 'मोक्षयिष्यामि' என்கிற अव्यवहितसङ्कल्पத்திற்கு ஆச்ரயமல்லாமையாலே मोक्षप्रदरன்று

31 अ पां करத்தில் परव्यूहादिप्रकारणத்திலே,

ஆசார்யனை மோக்ஷப்ரதனாக நினைக்கிறோம் ஆசார்யனுக்கு மேலாக சாஸ்த்ரங்களை ப்ரசாரப்படுத்தி ஆசார்யராகவுமிருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அது இல்லை யென்னலாமா என்னில்—பரம்பரயா உபாயத்வமெல்லோருக்கும் உண்டு அவர் நாராயணனுக்குப் புருஷகாரமாயிருக்கலாம் அதனால் मोक्षयिष्यामि என்று மோக்ஷம் உண்டாம்படி=அநாதிகர்மாக்களெல்லாம் தொலையும்படி செய்யும் ஸங்கல்பத்தை அவர்கள் செய்யமுடியாது, ஆசார்யனுக்கும் அது இல்லை,

31 ஆனல் மோக்ஷப்ரதன் பரவாஸுதேவன் ஒருவனேயா, அவதாரங்களிலே மோக்ஷப்ரதத்வமில்லையா எங்கும் அவன் இருப்பதாலே எங்கும் உபாஸிக்கலாகாதா என்னில்—ஸ்ரீபௌஷ்கராதி பாஞ்சராத்ர க்ரந்தங்களிலே பரமாதமா திருமேனியோடு சேர்ந்திருப்பதே ப்ராதுர்பாவம்; அதில் வ்யூஹம் விபவம் ஹார்த்தம் அர்ச்சையென்ற நாலும்கூட பரம்போலே முக்ய ப்ராதுர்பாவம். ஏனெனில், அங்கே அப்ராக்ருதமான திருமேனியைத் தானே நேரில் கொள்கிறன், ப்ராக்ருத சரீரமுடைய ப்ரஹ்மருத்ராதி ஜீவர்களிடத்திலே சில கார்யார்த்தமாக அம்சமாக ப்ரவேசிப்பது உண்டு. அது गौणप्रादुर्भावமாகும்.

'स्वभावमजहच्छश्वदाकारान्तरमाकृतेः। यत्तत्वमज्ञसंभूत (मंश-संभूतं) प्रादुर्भावान्तरं तु तत् ॥' (122-वराहोहभा.ஷ்ய)
(ஸ்வபாவமஜஹச்சச்வதாகாராந்தரமாக்ருதே: । யத்தத்வமப்ஜஸம்பூத ப்ராதுர்பவாந்தரந்து தத் ॥)
इत्यादிகளாலே चेतनान्तरस्पर्शரஹிதமான முக்ய प्रादुर्भावान्तरத்தைச்(प्रादुर्भवத்தைச்?) சொல்லி, गौणமான प्रादुर्भावान्तरம் சொல்லத் தொடங்கி, हिरण्यगर्भ-रुद्र-वृक्षादि-

[अब्जसंभूत = பௌஷ்கரமான தாமரையிலுண்டான வனை பிரமனே] वराह(122) नामभाष्यத்திலே பட்டர் விவரிக்குமிடத்திலே யுளது स्वभावமித்யாதி ச்லோகம். இந்த ச்லோகத்தில் अब्जसंभूत என்ற விடத்திலே अंश-संभूतम् என்று பாடமுளது. கீழே प्रादुर्भवம் प्रादुर्भावान्तर மென்று இரு பிரிவுகளைக் கூறி; ஜீவனால் அதிஷ்டிக் கப்படாமல பகவானின் வியாபாரத்திற்கே விஷய மாய் விக்ரஹமுள்ள விடமெல்லாம் प्रादुर्भवம்; அம்ச மென்னப்படும் ஜீவனால் அதிஷ்ட்டிக்கப்பட்ட சரீர மாகில் प्रादुर्भावान्तरமாமென்று லக்ஷணம் கூறி இந்த ச்லோகத்திலும் அதனையே ஒருவகையில் கூறுவதாக அங்கே வியாக்யானம், ஆக ச்லோகார்த்தமாவது आकृतेः பரவாஸுதேவரூபத்தினின்று வரும் आकारान्तरம் அப்ராக்ருதாம்சமெல்லாம், स्वभावம் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வ சுபாச்ரயத்வாதிகளைவிடாததாய் तत्त्वம முக்ய ப்ராதுர்பாவமாம். अंशसंभूतं அம்சமாகிற ஜீவஸ்பர்சத்தோடு உணடானதே प्रादुर्भावान्तरமெனப் படும்=प्रादुर्भवத்தைவிட வேறுபட்டது என்றபடி. ஆகையால் இங்கே வாக்யத்தில் मुख्यप्रादुर्भावान्तरத்தை

ஸேவநர்கள் विद्याधिदेवादिप्रादुर्भावங்களாலே अधिष्ठितमानம் (ஷ்டார்-ஸாராஸ்வாதிநி) என்று அறுதியிடப்பட்டது.
'सृष्टिं ततः करिष्यामि त्वामाविश्य प्रजापते' इत्यादिகளி

என்ற விடத்திலே அநந்தபதத்தை விடவேண்டும், विद्याधिदेवेति இதன் விவரணமும் அங்கே பட்டர் பாஷ்யத்தில். प्रादुर्भावान्तरம் प्रादुर्भावமொன்றாலே अधिष्ठितமுமாகும். வித்யாதிதேவதையான கபிலரென்ற ப்ராதுர்பாவததாலே நான்முகனென்ற प्रादुर्भावान्तरத்திற்கு அதிஷ்டானம், ஸம்ஹாரம செய்யும் சங்கரனென்ற प्रादुर्भावान्तरம் பாதாளத்திலிருக்கும் अनलशायि என்ற प्रादुर्भावத்தாலே अधिष्ठितமாகுமென்றவாறு அதனுல் இங்கே आदिपதத்தாலே अनलशायियைக்கொள்க. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஜீவர்களென்பது ஸ்பஷ்டமாயிற்று இவர்களை யாராதிக்கலாகாதென்கிற விஷயமும் பௌஷ்கராதிகளில் மேலே ஸ்பஷ்டமாகச் சொலலபபட்டது பாஞ்சராத்ரமென்பதென்; புராணுதிகளிலும் இது ஸபஷ்டம். பிரமனே! உண்னுள்ளே புகுநதிருநது நானே ஸ்ருஷ்டி செய்யப் போகிறேன் என்றாற்போன்றவற்றைக் காண்க இதனுல் ஏற்பட்ட தென்னவெனில—சுபாச்ரயமான திருமேனியோடு சேர்ந்த பகவான் ஆராத்யன்; மோக்ஷபலப்ரதன், ஐந்தும் சுபாச்ரயங்கள். सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म, यो वेद निहितं गुहायाम् என்று அந்தர்யாமி ரூபத்தையும், सुरूपां प्रतिमां विष्णोः......तां यजेत् तां विचिन्तयेत् என்று அர்ச்சையையும் கூறி, 'परमे व्योमन् सोऽश्नुते' 'त्रिंशत्यपास्तशेषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्

லும இவ்வர்த்தம் கண்டு கொள்வது. परव्यूहादि पञ्चप्रकार विग्रहविशिष्टனை ஈச்வரனை सूक्ष्म-व्यूह विभवभेदभिन्नन் என்னுமிடத்தில் अन्तर्यामिरूपமும், अर्चावतारமும்,

---

என்று மோக்ஷபலன மொழியப் பெற்றதே இப்படியிருகக, சில விடங்கள சூக்ஷ்மமென்று பரரூபத்தைக் கருதி. ஸூக்ஷ்மம் வ்யூஹம் விபவம் என்ற மூன்றை மட்டும் கூறியதென்? ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும (2-2-8) सूक्ष्मव्यूहविभवभेदभिन्नं यथाधिकारं भक्तैः ज्ञानपूर्वेण कर्मणाऽभ्यर्थितं सम्यक् प्राप्यते। विभवार्थनात् व्यूह प्राप्य व्यूह चैनात् परं ब्रह्म वासुदेवाख्यं सूक्ष्मं प्राप्यत इति वदन्ति எனவருளினார். பட்டரும் முன் எடுத்த वरारोहनामभाष्यத்திலே पर व्यूहविभवात्मना त्रिविधं ब्रह्मेति भागवतसिद्धान्तः। तत्र परं नाम இத்யாதி விரிவாயுளதென்னில்—இதற்கு ஸமாதானம் परव्यूहेத்யாதியால் பட்டர் பாஷ்யத்தில் विभवश्च तच्छायः सुरनरतिर्यगादिःस्व(दिस्व?)विभवसजातीयः ऐच्छः இத்யாதி, प्रादुर्भावங்களை விவரிககின்ற விடத்தில் तत्र प्रादुर्भावाः केचित् साक्षात्, यथा मत्स्यकूर्मादयः, अन्ये तु ऋष्यादि–विशिष्ट-पुरुषाधिष्ठानेन ; यथा भार्गवराम-कृष्णद्वैपायनादयः। अपरे काले शक्त्यावेशनः यथा पुरञ्जयादिषु। इतरे च व्यक्तिषु स्वयमेवावतीर्य, यथाऽर्चावतार इति चतुर्धा எனவுளது இந்த ப்ராதுர்பாவங்களில் ब्रह्मरुद्रादिகள் சேரவாகா प्रादुर्भावान्तरமாக மேலே விரித்துரைப்பதாலென்றென்றறியவேண்டும். இதனைக் கீழே கூறினம். இந்த பாஷ்யத்திலே विभवமென்ற प्रादुर्भावத்தின் நாலாவது பிரிவில் அர்ச்சாவதாரம் சேர்க்கப் பெற்றிருப்பது காணக परव्यूह रामकृष्णादि विभवங்களில் இஷ்டமான ரூபத்தை பிம்பங்

அவற்றின் परिणामविशेषமென்று विवक्षितமாகையாலே

களிலே ப்ரதிஷ்ட்டை செய்யும்போது பிம்பங்களிலே புகுமளவுக்குகொண்ட அந்தந்த ரூபமும் விபவ விசேஷமென்றதாயிற்று. விபவங்களுக்குப் போலே பரவ்யூஹங்களுக்கும் அர்ச்சையில் ப்ரவேசமுண்டாகிலும் விபவமே அதிகமாயிருப்பதால் விபவத்திலே சேர்த்ததாம்.

प्रादुर्भावान्तरம் போலே व्यूहान्तरமும் विभवान्तरமும் உண்டென்று ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் வ்யக்தம்—வ்யூஹாந்தரமாவது நாலு வ்யூஹங்களினின்று தோன்றிய கேசவாதிகளான பன்னிரண்டு மூர்த்திகள், வ்யூஹத்திற்குப் போலே விபவத்திற்கு எண்ணிக்கை குறைவென்னலாகாது गुणरूपाण्यनन्तानि என்றபடி அநந்தங்களாயிருப்பதாலென்று மேலே கூறிவிட்டுப் பிறகு विभवान्तरங்களும் உண்டென்றருளினர் அவை எவை என்று அங்கே வ்யக்தமாகவில்லை, அதன் பிறகு பட்டர்பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது மூன்றாவது பிரிவுகளாகப் பணிக்கப்பட்ட விபவங்களையும் जीवाधिष्ठानம் செய்யும் விபவ பேதமாக அருளியிருப்பதால் विभवान्तरமென்பது जीवाधिष्ठानமின்றி साक्षादधिष्ठानமுள்ள ரூபமாகத் தெரியவருகிறது. இது ஸந்தானகோபால சதுர்புஜ ராமாதி ரூபமாகலாம். ஜீவாதிஷ்டானமுள்ள விபவங்கள் प्रादुर्भावங்களிலே சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் प्रादुर्भा-वान्तरம் போலே பரமைகாந்திக்கு அநாராத்ய மூர்த்தியாகுமென்று ப்ரமாணங்களில் தெரிவதால் சுத்த

விரோதமில்லை, अर्चावतारத்தில் वर्ण-भुज भूषण अस्त्र लाञ्छन पत्नी-परिजनादिविशेषங்களும் पूर्वपूर्व रूपानुरूपங்களாயிருப்பது शुभाश्रयत्वं இப் पञ्चरूपங்களிலும் एकरूपம்.

ஸத்துவமயமான ரூபம் உடைய அவதாரமே ஆராத்யம்; மற்றதில்லையென்று நிஷ்காஷிக்கவேண்டும். இவற்றில் அர்ச்சாமூர்த்திகள் पर व्यूह शुद्धविभवांशமானவை யென்று தெரியலாயிற்று अन्तर्यामिरूपமென்பது ப்ரதிஷ்ட்டாமூலமாக வன்றி தானே பகவத்ஸங்கல்ப்பத்தால் வருவதால் அதில் வ்யூஹ விபவாதி விபாகத்திற்கு விசேஷகாரணமில்லை யாகையால் ஆதிமூலமான பரவாஸுதேவாம்ச மென்று ஏக ரீதியாகச் சொல்வது தகுமென்று பெரியோர் திருவுள்ளமென்பது ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநியினின்று ஆராயப்பெறும்.

அர்ச்சை விபவாதிகளிற்சேர்ந்ததென்பதற்கு साधकமான அடையாளங்களையும் காட்டுகிறார் अर्चावतारத்தில் என்று, வர்ணம் = நிறம்; लाञ्छनम् அடையாளம் கொடி போன்றது शुभाश्रयत्वத்தில் சுபத்வமாவது (ஆச்ரிதர் விஷயத்தில்) ஹேயநிவர்த்தகத்வம்; ஆச்ரயத்வமாவது சித்தத்தில் எளிதிற் டிந்திருக்கை சுபத்வம் பரமாத்மஸ்வரூபத்திற்கும்உண்டு; ஆச்ரயத்வமில்லை திருமேனியை த்யானம்செய்து மனம் பக்வமான பிறகே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் த்யானத்திற்கு गोचरமாகுமென்றார் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில், பஞ்சரூபங்களிலும் இதி. வ்யூஹத்தில் வ்யூஹாந்தரத்தையும் விபவத்தில் விபவாந்தரத்தையும் अन्तर्भूत

32 முக்தப்ராப்யதையில் ஸர்வவிசிஷ்டன் ப்ராப்யனாகையாலே நித்யரோடு முக்தரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு த்ருணாதிகளோடு வாசியற எல்லாம் ப்ராப்யாந்தர்கதமாய் பதியினுடைய ஆபரணாதிகள் பத்நிக்கு போக்யங்களாகும் கணக்கிலே ஸர்வமும் போக்ய

மாக்கியதால ரூபங்கள் ஐந்தெனறதாம் இல்லையேல் ஏழாகும் அவ்விரண்டைப் போலே அந்தர்யாமி ரூபத்தையும் அர்ச்சையையும் மூன்றிலேஅடக்கி மூன்றை மட்டும் சொல்வதும் தகும் ஆனாலும் अष्टाङ्गयोग-सिद्धानां हृद्यागनिरतात्मनाम्। योगिनामधिकारः स्यात् एकस्मिन् हृदयेशये என்றபடி யோகிகளுக்கே அஸாதாரணமான அந்தர்யாமி ரூபத்தின் ஏற்றமும், பண்டித பாமர ஸாதாரணமாய் ஸர்வஜந க்ஷேமத்திற்காக ஸௌலப்ய பூர்த்தி பெற்று எங்கும் பரவிய அர்ச்சைகளுக்குள்ளவாசியும் வ்யக்தமாவதற்காக இவற்றைப் பெரியோர் விரித்தே பணிப்பதென்றபடி.

32 காரணத்வம் உபாஸ்யத்வம உபாயத்வமெல்லாம் எம்பெருமானுக்கே என்றபடி ப்ராப்யத்வமும் அவனுக்கே யாகவேண்டும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு அவனையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு தானே உபாயாநுஷ்டானம் செய்கிறான் ஆகையால் உபயவிபூதியும் சேர்ந்த ப்ரஹ்மம் ப்ராப்யமாவது எங்ஙனே? தர்மபூத ஜ்ஞான விகாஸத்தாலே எல்லாம் அறியப்படுமாயினும் ப்ராப்யமாகாதென்னில்-கேளீர். முக்தப்ராப்யதை, सर्वं ह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वशः என்றபடி எல்லாவற்றிற்குமுண்டு ஆனால் ப்ரஹ்மத்திற்கு சேஷமாகவே அவற்றின் அனுபவம், ஸ்வதந்த்ரமாக

மாம். முன்பு உபாதியாலே ப்ரதிகூலமான வத்துக்கும் மேல் உபாதிநிவ்ருத்தியில் ஸ்வத: ப்ராதாநுகூல்யத்துக்கு விரோதமில்லை.

மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப-ரூப குண விபூதிகளில் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் சொல்லும் வ்ருதாஜல்பங்களை எல்லாம் முன்பு சொன்ன ப்ரமாணதர்க்கங்களாலே உந்மூலநம் பண்ணுவது,

சிறை நிலையாம்பவத்தில் சிறுதேனின்பமுண்டுழல்வார்
மறை நிலைகண்டறியா மயல் மாற்றிய மன்னருளே

வன்று இதில குறறமிலலை யெனறபடி முனதயாகம் செய்ததற்குக்காரணமென்னவெனக்கூறுகிறார் முன்பு என்று இன்னும் தெளியவேண்டியவற்றையும் இககணககிலே தெளிநது கொன்வது மேலே பிற மத தூஷணஙகளினின்றும் எல்லாம் தெளியலாகு மென்று கருதி அதிகாரததை முடிக்கிறார் மற்றுமிதி பலஜம=பலமில்லாத ஒருவகை புல்,

சிறுதேன் உண்டு திண்டாடுமவர்களுக்குஅழியாத வமுதககடலைக் காண்பித்தோம் இவ்வதிகாரத்திலெ ன்கிறார் நிகமனப்பாசுரத்தில் சிறை இத்யாதி பாட்டில் மாற்றிய என்பதற்கு குருக்கள் என்ற விடததில் அநவயம் இயம்பின எனபது இறைநிலை என்பதற்கு விசேஷணம். ஆக—மறை நிலைகண்டு= குருக்கள் வேதங்களின் உறுதியான பொருளை யாராய்ந்ததாலே, சிறை நிலை ஆம். காராக்ருஹ வாஸமாகிற, பவத்தில் [illegible]ர்தில் ஸம்ஸாரத்தில், சிறு தேன் இன்பம்= தாபத்ரயக்கசப்பினிடையில் சிறறினபமாம் சிறுதுளியை, உண்டு= போக்யமாக நினைத்து உழல்வார்= உழன்றுவரும் ப்ரஜைகளின்

துறைநிலை பாரமெனத் துளங்கா அமுதக்கடலாம்
இறைநிலை யாமுரைத்தோம் எம் குருக்கள்
இயம்பினவே.

அறியா அறியாமைக்கான மயல் அஜ்ஞானத்தை மாற்றிய=மாற்றியருளிய, எம் குருக்கள்,=எமது ஆசார்யர்கள் இயம்பின—உபதேசித்தவையான—மன் அருள்ஏ-எம்பெருமானின் நிலையான கிருபையே. துறை-அமுதக்கடலில் இழிவதற்கு மார்க்கம்; நிலை எங்கும் நிலைத்திருப்பே நிற்குமிடமே, பாரம்-பார் தீர ஸமாப்தி-சிறை நிலைக்கு முடிவு என=என்னும் படி, துளங்கா=அசையாமலிருக்கும் அமுதக்கடல் அமுத வடிவேயான கடலான இறை—போக்யமான பரிபூர்ண பரம்மத்தின் நிலை உண்மைகளை யாம்-உபதேசம் பெற்ற நாம் ஸாம்ப்ரதாயிகமாகவே உரைத்தோம்—விளக்கினோமென்றபடி ஆசார்யோபதேசம் பெறுவிடில் இறைநிலை யுணர்வரிது. மறைநிலை காணுவிடில் உபதேசம் உண்மை விஷயமாகாது அஜ்ஞானத்தினால் ஸம்ஸாரமென்பதையும் மறைமூலம் தான் அறியவேணும். மறைநிலையைக் காணுதல் விசதஜ்ஞானம் அதில்லையாகில் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளின் பக்ஷங்களில் ப்ரவேசமே. அப்போது சிறு தேனுண்டுழல்வாரின் நிலையிலும் நீசமான நிலையாகும். அபாரமான அமுதக்கடலுக்குப் பாரம் கிடையாது கடலிலேயே நிலைத்திருக்க விரும்பும் முக்தர்கள் பாரத்தை விரும்பவும் மாட்டார்கள். இக்கடலின் துறையிலிழிந்தால் இது

त्रय्यन्तत्राणमेतत् कविकथकहरेरुत्थितं वेङ्कटेशात्
दत्तं सद्भिः दधानः स्थिर.चतुर मृदूदार गंभीरगुम्भम्।

ஸம்ஸாரத்திற்குப் பாரமாகும் இங்கு நிற்க முடிய வில்லை யென்று மீண்டும உழலச்செல்வானென்ப தில்லை துறையெதென்னில், அவனது அருள் சாச்வதமாய் துறையாக நிற்கின்றதே. செய்த குற்றங்களுக்கு அஞ்சவேண்டா இழியலாம், எப்போதும் எங்கும நிற்கலாமென்றவாறு அவனது எல்லா குணங்களையும் உரைத்தோ.. என்றபடி

இதுவரையிலான மூன்று அதிகாரங்கள் ஸ்வபக்ஷஸ்த்தாபனபேடிகை மேலே பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப பேடிகை. இதை யறியாதவன் பரபக்ஷப்ரதி க்ஷேபத்தில் வல்லனாகமாட்டான் ஸ்வயம் விசேஷபுத்தி யுள்ளவனுககு இது மட்டும் கூடபோதும், ஸ்வபுத்தியால் பிறரை வெல்லலாமே யென்று அறிவிப்பாராய், இப்பேடிகையின் முடிவாக ச்லோகம் அருளிச் செய்கிறார்—त्रयीत्यादि यः कश्चित् எவனேயாயினும் वामनोऽपि அளவிற் குறையுடையனாகிலும் स्थिर... गुम्भम्—தன் பொருளில் நிலை நின்றதும், ஸாதிப்பதில் ஸாமார்த்தியமுடையதும், க்ரூரம் ஆடம்பரமின்றி மெதுவாயும், பல கருத்துக் கொள்வதும், அறியவரிதுமான சொற்றொடர்ச்சியையுடையதான, கவிதார்க்கிக சிங்கமான ஸ்ரீவேங்கடநாதனிடம் பிறந்த இந்த வேதாந்தரக்ஷணபேடிகாபாகத்தை அறிவாளிகளால் அளிககப்பட்டு தரிக்கின்றவனாய் प्रकटित महिमा தனக்கு

विरोधமில்லை, अर्चावतारத்தில் वर्ण-भुज भूषण अस्त्र लाञ्छन पत्नी-परिजनादिविशेषங்களும் पूर्वपूर्व रूपानुरूपங்களாயிருப்பது शुभाश्रयत्वं இப் पञ्चरूपங்களிலும் एकरूपம்.

ஸத்துவமயமான ரூபம் உடைய அவதாரமே ஆராத்யம்; மற்றதில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும். இவற்றில் அர்ச்சாமூர்த்திகள் पर-व्यूह शुद्धविभवांசமானவையென்று தெரியலாயிற்று. अन्तर्यामिरूपமென்பது ப்ரதிஷ்ட்டாமூலமாகவன்றி தானே பகவத்ஸங்கல்ப்பத்தால் வருவதால் அதில் வ்யூஹ விபவாதி விபாகத்திற்கு விசேஷகாரணமில்லையாகையால் ஆதிமூலமான பரவாஸுதேவாம்சமென்று ஏக ரீதியாகச் சொல்வது தகுமென்று பெரியோர் திருவுள்ளமென்பது ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநியினின்று ஆராயப்பெறும்

அர்ச்சை விபவாதிகளிற்சேர்ந்ததென்பதற்கு साधकமான அடையாளங்களையும் காட்டுகிறார் अर्चा-वतारத்தில் என்று, வர்ணம் = நிறம், लाञ्छनம் அடையாளம் கொடி போன்றது शुभाश्रयत्वத்தில் சுபத்வமாவது (ஆச்ரிதர் விஷயத்தில்) ஹேயநிவர்த்தகத்வம்; ஆச்ரயத்வமாவது சித்தத்தில் எளிதிற்பதிந்திருக்கை சுபத்வம் பரமாத்மஸ்வரூபத்திற்கும்உண்டு; ஆச்ரயத்வமில்லை திருமேனியை த்யானம்செய்து மனம் பகவமான பிறகே பரமாத்மஸ்வரூபம் த்யானத்திற்கு गोचरமாகுமென்றார் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில், பஞ்சரூபங்களிலும இதி வ்யூஹததில் வ்யூஹாநதரத்தையும் விபவத்தில் விபவாநதரததையும் अन्तर्भूत

॥ श्रीः ॥

॥ समुदायदोष(भङ्ग)ाधिकारः पञ्चमः ॥

(ஐந்தாவது ஸமுதாயதோஷ (பங்க)ாதிகாரம்)

வெறியார் துளவுடை வித்தகன்
தனைமையின் மெய்யறிவார்

இனி ஆறுவது அதிகாரததினின்று இருநப தாவது அதிகாரம் வரையிலான பதினைந்து அதிகாரஙகளாலே ப்ரஸிததமான பதினைநது மதஙசளை நிராகரிக்கப் போகின்றவராய், அவற்றிறகும் அவற்றைப்போன்றவறறிற்கும் பொதுவான தூஷணங்களை ஐந்தாவது அதிகாரத்திலே ஸங்க்ரஹிககிறார். இதனுல் நேராக எடுததுக் கழிக்காத வேறு மதங்களும் தாமே கழிக்கப்பட்டதாம். முதலில்—பிறரை தூஷிப்பது பரமைகாநதிக்குத் தகுமா என்பதற்குப் பாட்டினுல் மறுமாறறம் அளிப்பதுடன், मानाधीना मेयसिद्धिः என்கிற ந்யாயப்படி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே அநதநத மத ப்ரமேயம் ஸித்திகக வேண்டுகையால் பரமாணமில்லாதபோது அதது ஸிததிகக வழியில்லை; யுகதி மட்டும் கொண்டு வாதிப்பவருக்கு யுகதி என்ற பரமாணத்தின बलाबलम் பார்க்கவேண்டும்; शब्दप्रमाणத்தை இசைந்த போது வேதம் போன்று ப்ரபலமான சப்தம் வேறு கிடையாதாகையால் வேறு மதங்களை விரைவில் வெல்லுவதாம் என்ற கருத்தாலே வேத பரமாணத்தைக் கொண்டு முன்னோர் செய்த வெற்றியைப் பாராட்டுகிறார் வெறியார் இதி. வெறி—மணத்தினுல் ஆர்—

குறியார் நெடியவரென்று
  ஒரு குற்றம பிறர்க்குரையார்
அறியார் திறத்தில் அருள்
  புரிந்து ஆரண நன்னெறியால்
சிறியார் வழிகள் அழிப்
  பதும் தீங்கு கழிப்பதற்கே 10

நிறைந்த துளவு—திருத்துழாயை உடை—திருமேனியி லெங்கும் உடையவனுன *விநதகன்*—ஆச்சர்ய புருஷனின்—*மாயனின*, *தன்மையின்*—ஸ்வபாவத்தின் *மெய்*—உண்மையை *அறிவார்*—அறிநதிருக்கும் ஆசார்யர்கள், *பிறர்கரு*-பிறரைககண்டு, *குறியார்*=இவர்கள் குள்ளர்கள், *நெடியாா*—இவர்கள் நீண்டவர்கள் *என்று*—என்றது போனற, *ஒரு குற்றம்*—ஒருவிதமான குறையையும் *உரையாா*=சொல்லமாட்டார்கள். ஸர்வேச்வரன அவனவன் கர்மானுகுணமாக குள்ளன், நீளன், ஏழை, குருடன் எனறுற்போன்ற ஸருஷ்டிகளைச செய்கிறுன், ஆதமாக்கள் எல்லாம் ஒரே விதமே எனறறிநதிருபபதால தேஹாதிகளுக்கான குறைகளை ஆதமாவுககு ஏற்ற மாட்டார்கள். சேஷியான ஈச்வரன திருவுள்ளம் பறறியிருப்பதை அவனுக்கு அனுகூலமான பெரியோர் தவருக நினைத்து நிநதிககமாட்டாா. ஆத்மஞானம் உடையவர் தேஹாதிகளிலுள்ள குறைகளை ஆதமாவுக்கு ஏற்றி தூஷிப்பதையும் செய்யமாட்டார்களென்றபடி மததூஷணம் மனுஷ்யதூஷணமாகாதென்கிறுர் மேலே. *அறியார் திறத்தில்*=ஞானமில்லாதார் விஷயத்தில் இரு

பை கூர்ந்து, ஆரணம் நல்நெறியால் = ஆரண்யகம்—வேதாந்தம் காண்பிக்கும் சிறந்த வழியைக்கொண்டு, சிறியார் வழிகள், ஸ்வல்பஞான சக்தியை யுடையவர்கள் கல்ப்பித்த மதப்போக்குகளை, அழிப்பது உம் = மாள்விப்பதும், ஸ்வபக்ஷஸ்த்தாபனம் போலே, தீங்கு கழிப்பதற்கு ஏ—அவற்றிலிழிவதால் நேரும் அனர்த்தங்களில் பரஜைகள் அகப்படாமைக்கே யாகும் குழந்தைகள் அபத்யம் உண்ணுமலிருக்கத் தந்தைகள் பாடுபடுகின்றது போலாகும பெரியோர் பிறமதங்களை யழிப்பது அம்மதங்கள் மேன்மேலோங்குவதையும் பலர் அவற்றிலிழிவதையும் கண்டு அரைகுறை ஞானமுள்ளவர் அவையும் ப்ராமாணிகமாகலாமென்று ப்ரமிப்பார்களாகில் பெருந்தீங்கல்லவா ஆகையால் உள்ள தோஷத்தை யெடுத்துரைப்பதே தகுமென்றபடி முதலில் ஸமுதாயத்திற்கு தோஷம (10)

2 எந்த மதத்தினரும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தோடு நிற்காமல் ஆத்மாவின க்ஷேமத்திற்கு அனேக வழிகளை யாராய்கின்றனர், அவற்றிற்கு ப்ரமாணம அவசியம் வேண்டும், நமது மதத்திறகு வேதம் போல் அததற்கும் ஒன்று கூறவேண்டும் இந்த வேதத்தை எவ்விதத்திலும் அப்ரமாணமென்ன வொண்ணுது, வேறென்று இதற்கு ஈடாக யாரும் ஸ்த்தாபிகக முடியாது என்று ப்ரமாண வைஷம்யத்தைக காட்டி ப்ரமேய தூஷணமென்பது இவ்வதிகாரத்திற் கூறும பொதுவான விஷயம். இதறகு முன்

प्रबलप्रमाणसिद्ध स्वपक्षोपक्षेपपूर्वकமாக संग्रहेण पर-पक्षங்களைக் கழித்தோம். மேல் मन्दमतिகளுக்கு 'अज्ञश्चा-श्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति' 'नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं

சொன்னதோடு ஸங்கதியையும் பலனையும் முதலில் காட்டி, பிறமத தூஷணத்தால் தூஷிப்பவனுக்குத் தீங்கு விளையாது, நன்மையே என்பதையும் கூறி விட்டுப் பின்னே விஷயாரம்பமாகும். प्रबलेति । ஸ்வ பக்ஷம் ப்ரபலமான ப்ரமாணத்தினால் ஸித்தமான தென்பதைக் கீழ் விளக்கின முகத்தால் ஒருபடி பிற பக்ஷங்கள் தூஷிக்கப்பட்டனவேயாம் சிற்சில அம்சங்கள் மதாந்தரங்களிலுள்ளவை நேராகவும் கழிக்கப்பெற்றன, ஆனாலும் கூர்மதியாயிராதவர்க் குக் கலக்கம் வாராமைக்காக இதன் ஆரம்பமாகும் வியாஸபகவானே ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் 2.2. தர்க்க பாதத்தில் பிறமதங்களை நிராகரித்திருக்கிறார், எல்லா மதங்களும் ஸமபலங்களென்று நினைத்தால் எதைக் கொள்வதென்று ஸம்சயம் வருமாகையாலே நிரா கரிக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் கூறினர். நம் மதத்தில் ஆஸ்திகர்களுக்கும் ச்ரத்தை குறையுமாகை யால் நிராகரிக்க வேண்டுமென்றார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸம்சயத்துடன் செய்தாலும் அச்ரத்தையுடன் செய் தாலும் வியாபாரம் வியவஸாயம் சிகித்ஸை முதலான வற்றில் பலன் காண்கிறபடியால் அவை யிருந்தா லென்ன என்று சிலர் நினைப்பர் அது தவறு. அஜ் ஞானமுள்ளவனும் (செய்யத்தெரியாதவனும்) தெரிந் தும் அச்ரத்தையாயிருப்பவனும், ஸம்சய ஸ்வபாவனு

संशयात्मनः' 'असंशयान् हैतुकान् नाध्यावसति माधवः' इत्यादिகளில் சொன்ன दोषं வாராமைக்காக परपक्षங்களை निश्शेषமாகக் கழிக்க வேண்டுகையாலே இவற்றுக்கு முற்பட समुदायदोषம் சொல்லுகிறோம்

யிருப்பவனும் பலன் பெறுகிறதில்லை ஸம்சயப்படுகிறவனுக்கு இம்மைப் பலனுமில்லை; மறுமைப் பலனுமில்லை. அச்ரத்தையோ ஸம்சயமோ இருந்தால் சிலரே செய்வா, சிலர் செய்யார் செய்யாதவர்கள் பலன் இழப்பது திண்ணம். செய்பவரும் தயங்கித் தயங்கிச் செய்வதால் ஒழுங்காக உசிதகாலத்திற் செய்து முடிக்கமாட்டார்கள் இவர்கள் சரியாகச் செய்யமாட்டார்களென்று இவர்களைச் செய்ய அழைக்கமாட்டார்களாகையால் வேலையின்றி வருந்துவர், மறுமைப் பலனைக் கூறும் சாஸ்த்ரம் ச்ரத்தையுடன் செய்யவேண்டுமென்கிறது यस्य यावांश्च विश्वासः तस्य सिद्धिश्च तावती நம்பிக்கை யளவில் தான் பலன் என்பதாலே முழுப் பலன் பெற முடியாது, மேலும் பேற்றுகளுள் உயர்ந்தது பகவத்ப்ராப்தி माधवः ச்ரிய பதியானவன் असंशयान् தத்துவ ஹிதபுருஷார்த்தங்களிலே ஸம்சயமுடையவரிடம், எதற்கும் இது ஏன் இது ஏன் என்று ஹேது=காரணம் கேட்டவண்ணமிருப்பவரிடம் தங்கமாட்டான் விலகியே யிருப்பான் என்றெல்லாம் ப்ரமாணமிருப்பதால், இவ் இழவு விவேகிகளுக்கு வேண்டாமென்பதற்காகவே பிறமதங்களை நிரஸிப்பதாம

3. உண்மை யறிவதற்காக ஸமரஸமாக வாதம்

(वादविधिनिषेधयोर्विभेदः)

यथाशक्ति निगृह्णीयात् देवता-गुरुनिन्दकान्', 'विद्याचोरो गुरुद्रोही वेदेश्वरविदूषकः । न एते बहुपापानः सद्यो दण्ड्याः इति श्रुतेः ॥' इत्यादिप्रमாணங்களாலும் 'तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्षणार्थं

செய்யலாம்; பிறருடன் சண்டையிட்டு வாதம் செய்ய லாகாதென்பதற்குப பல ப்ரமாணங்களை மேலே குறிக்கப் போகின்றாராய், அந்த ப்ரமாணங்கள் இருவரும் ஆஸ்திகராயிருந்து செய்யும் வாத விஷய மாகும் நாஸ்திகர்களோடு, வெல்லவேண்டுமென்றே வாதம் செய்வதும் தகுமென்று பல வசனங்களால அறிகிறோமென்கிறார் யதாசக்தி இத்யாதியால் 'வேத த்திற் கூறிய தேவதைகளையும் வைதிகர்களான ஆசார்யர்களையும் நிநதிக்கின்றவர்கள் யாவர், அவரை தன்னால் முடிநதவரையில் சிக்ஷிககவேண்டும்' வித்யை யைத் திருடுகிறவனும் அதாவது ஒருவன் ஒருவனுக்கு உபதேசிக்கும் போது உபதேசிப்பவனுக்குத் தெரி யாமல் மறைவில இருநதுதானும் அறிந்துகொள் பவனும், குருவுக்கு த்ரோஹம் செய்பவனும், வேதம் அப்ரமாணம், ஈச்வரன் இல்லை, பக்ஷபாதி என்றெல லாம தூஷிப்பவனுமாகிய இவர்கள் வெகு பாபம் செய்தவராவர். உடனே அவர்களை தண்டிக்க வேண்டுமென்கிறது வேதம்'' என்றெல்லாம் வசன ங்கள் உளவே. அக்ஷபாதர் என்ற கௌதமரும் தமது ந்யாயதர்சநமென்கிற நூலிலே சொன்னார்— 'வேதத்தின பரமார்த்த நிர்ணயத்தைக் காக்க

कण्ठशाखावरणात्' என்று अक्षपादोक्तप्रकारத்தாலும்

வேண்டும் ஸந்தர்ப்பத்தில் அதற்கு எதிராக நாஸ்தி கர்கள், வெற்றியே ப்ரதானமாக எதிாகும் ஸநதர்ப் பத்தில் ஜல்ப்பம் விதண்டை என்ற சர்சசைகளையும் உபயோகபபடுத்தலாம் அதாவது வாதி ப்ரதி வாதிகள் செய்யும் சாச்சை கதை எனபபடும், அது வாதம் ஜல்ப்பம் விதண்டை என மூன்றுவிதமாம் தான் ஜெயிக்கவேண்டும், தான் சொன்னதை ஸ்தா பிக்க வேண்டுமென்கிற நோககினறி, எது பரமாண யுக்திகளுக்குப் பொருந்துமோ அதைக் கொள்வோ மெனறு சிலர் கூடிச் சர்ச்சை செய்வார்கள், இது சரியான வாதம், இது யாரும் செய்யத தக்கதே, இதை விட்டு அப்ராமாணிகத்தையும் ஸ்தாபிக்க ஆர்பாட்டம் செய்யும் நாஸ்திகர்கள் எதிர்த்தால் पिशाचानां पिशाचभाषयोत्तरं देयम् எனகிற கணககிலே நாமும் ஜெயத்திற்கென்றே எதிர்க்கலாம் அப்போது ஆபாஸதர்க்க ஆபாஸ பரமாணங்களையும நல்லன போல்காண்பிக்கலாம்,அச் சர்ச்சை ஜலபபமுமவிதண் டையுமாம், தனககு ஒரு பக்ஷமிருநதால் ஜல்ப்பம், தான் ஒரு பக்ஷத்தையும் கொள்ளாமல பிறா சொல்லு வதற்கெல்லாம் எதிர்வாதம் செய்தால் விதண்டை. தத்துவத்தைக் காக்க இது எங்ஙனே பயன்படு மென்னில்—விதை விதைத்தால் முளையெழுந்து வளர்வதற்காக முள்வேலி போடுகிறோம செடி வளர்வது நீராலும மண்ணின் ஸாரத்தாலும்; வேலியாலில்லை. ஆனாலும ஆடுமாடு புகுந்து அழிக்

विजिगीषुकथैயிலே நின்று वेदविप्लावकबाह्यकुदृष्टिகளை निराकरிக்கை प्राप्तமாகையாலே, 'न विगृह्य कथां कुर्यात्' 'अधीयानः पण्डितंमन्यमानो यो विद्यया हन्ति यशः परेषाम् । तस्यान्तवन्तश्च भवन्ति लोका न चास्य तत् ब्रह्म फलं ददाति ॥', 'वादेन ब्राह्मणान् जित्वा हृष्टो भवति यो नरः । श्मशाने पादपस्तु स्यात् कंक(काक)गृध्रनिषेवितः ॥'. 'गुरुं त्वंकृत्य हुंकृत्य विप्रं निर्जित्य

காதபடி காக்க வேண்டியதாகிறது. நாஸ்திக்ய வாதத்தை நெருங்காதபடி செய்ய ஜல்பவிதண்டைகள்' என்றவாறு இப்படி 'न विगृह्य कथां कुर्यात् = சண்டையிட்டுச் சர்ச்சிப்பது கூடாது' என்ற நிஷேத வாக்யத்திற்கெதிர்ப்படச் சொல்வதினின்று நாஸ்திகராய் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் வேதத்தைக் கலக்குபவராய் கோணலான வழியிலிழியும் போது இச் சர்ச்சைகள் தகுமென்று தெரிவதால், ப்ராமாணிகர்களாய், உண்மையே விளங்க வேணும்; सत्यमेव जयति नानृतम्' என்று வாதிப்பவரிடம் வெற்றி பெற வாதம் செய்தல் மஹாபாபமென்று கொள்க. "ஓதுகின்றவன் எவன் தன்னைப் பண்டிதனாக நினைத்துக்கொண்டு தனக்குள்ள ஞானத்தைக் கொண்டு பிறருடைய புகழையழிக்க முயல்கிறானோ, அவனுக்குப் பலன்களெல்லாம் அழிவுள்ளவையேயாகும் அவனுக்கு பரப்ரஹ்மம் அல்லது வேதம் பலன் அளிக்காது". பலன் குறைவென்பது மட்டுமல்ல; கேடுகளும் பல. 'வாதத்தில் இழிந்து அந்தணர்களை வென்று யாவன் களித்திருக்கிறானோ, அவன் கழுகும் பறந்தும் நிலையாயிருக்கும் ஒரு மர

यादृनःइत्यादिகள் वीतरागवैदिकविषयजिज्ञासनங்களாகக்கடவன.

4 वादம் ஒன்றுமே कथै என்று ஜைநாசிரியர்கள் கட்டினது प्रमाण तर्कभாவங்களைக்கொண்டு [illegible]ரிக்கையாலே

மாகச் சுடுகாட்டில் 'இரு [illegible]ான' என்கிறதே 'குருவை நீ என்று நிந்தையாகச் சொன்னாலும், வாதத்தில் ப்ராஹ்மணனை வென்றாலும் இப் பலனேயாம்' என்றாற்போன்ற வசனங்களை மீறி பரமததூஷணம் செய்வது தகுமா என்பதற்குக் கீழ் கூறியதே ஸமா தானமாம் இதெல்லாம் நாஸ்திகரோடு வாதத் திலல்ல ; ஆஸ்திகன் வீதராகனாய் அதாவது வெற்றி யிலே நோக்கின்றி வேதேச்வராதிகளை இசைந்து சில வாக்யங்களுக்குப் பொருள் தெளிவதற்காகச் செய் யும் சர்ச்சையில் இந்த நியமமென்றவாறு.

4 கேள்வி—ஆஸ்திகராயிருந்தும் கௌதமர் कथैயை மூன்றாகப் பிரித்து जल्पवितण्डैகளையும் சில ஸமயங் களில் ஆஸ்திகரும் கொள்ளலாமென்றது தகாது. இவரை விட நாஸ்திகதார்க்கிகர்களே நல்லோர்க ளென்னலாம். ஜைநாதிகள் कथै மூன்று விதமல்ல; वादம் ஒன்றே कथै தத்துவம் தெளிவதற்காகவே சர்ச்சை, வெற்றிக்காக ஒன்று செய்வதென்பது தவறு என்றே கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் எப் படி வேறுவிதமாகச் சர்ச்சை செய்ய முன் வருவர் என்று. இதற்கு விடை—அவர்கள் அவ்வாறு கூறியிருப்பது உண்மை அது என்ன வெனில்— அவர்கள் சொல்லும் जैनायनादिகள் கல்ப்பிதங்களாகை யாலே அவற்றைச் செய்தவர் எட்டாதவற்றை

முடிவில் தோற்கிறோமென்கிற भयத்தாலும் वीतरागत्व प्रसिद्धिயை யிட்டு विप्रलम्भिக்கைக்காகவுமாமித்தனை.

5 இப்படி शास्त्रसारासारத்தையும் धर्माधर्मादिகளையும்

யறிய வல்லரல்லராகையாலே ப்ரமாணுபாஸங்களென்பது உண்மை. அவற்றிற்குத் துணையான தர்க்கங்களும் அதனால் तर्काभासங்களேயாம். அதனால் தங்களுக்கு முடிவில் தோல்வி வருமென்பது நிச்சயமாகையால், வெற்றிக்காகச் செய்தோமென்றால் அபகீர்த்தியென்று பார்த்து, ‘தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்தோம்; தற்சமயம் நீங்கள் சொல்வது நியாயமாகில் அதனால் எங்களுக்கு என்ன? உண்மையைத் தானே விரும்புகிறோமென்று தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்று கருதி அவ்வாறு கூறினரென்க. மேலும் வைதிக தர்மங்களை விடுவதற்காக, வேறு தர்மங்களைத் தாங்களே கல்பித்துப் பகட்டுவது போல், வெற்றிக்காக ஒன்று செய்வதில்லை யென்று சொல்லிக் கொண்டே சர்ச்சித்தால் ப்ராமாணிகரென்று ப்ரமித்துப் பலர் சேரலாமென்ற கெட்ட எண்ணத்தினாலே இதென்க. சில பாஹ்யர் ஜல்ப்ப விதண்டைகளை இசையவில்லையானாலும் குத்ருஷ்டிகளுள்பட பலர் இசைவர்.

5 எவ்வளவு கபடகார்யம் ஜைநாதிகள் ஆதியில் செய்திருந்தாலும் அந்தக் கபடம் தெரியாமல் பிற்காலத்திய ஜைநாதிகள் அவற்றை ப்ராமாணிகங்களாகவே நம்பினரே யென்னில்—இருந்தாலும் அவை நிரஸிக்கவேண்டியவையே; பரமதநிராகரணம் பிசகில்லை யென்று கருதி முடித்தருள்கிறார் இப்படி இதி. இரண்

இசையாதாரும், धर्माधर्मादिகள் உண்டென்று இசைந்து वेदप्रामाण्य-த்தை இசையாதாரும், இரண்டையும் இசைந்திருப்பாரை சட்டையாக்கியுள்ள वेदबाह्यராயிருப்பாரும் निराकरणीयரென்னுமிடம் महाभारतादि

டையும் இசையாதார் சார்வாகர்; தர்மாதர்மாதிகள் உண்டு; அதனாலேயே அநாதியாகப் பல பிறவிகள். வேதம் அப்ரமாணமாகையால் ஜைநாகமாதிகளின் படியிலே தர்மாதர்மங்களையும் பல பிறவியையும் கொள்வதென்பர் ஜைநாதிகளான பாஹ்யர். இந்த चार्वाकजैनादिகளைப்போலே कुदृष्टिகளும் நிராகரிக்கப் படவேண்டியவர். ஏனெனில், அவரும் பாஹ்யரே. ஆனால் வேத ப்ராமாண்யத்தையும் அதன்படி தர்மாதர்மங்களையும் இசைந்த பலரைத் தங்களுக்கு வசமாக்கி அவர்கள் இவர்களை வைதிகரென்று புகழ்வதால் இவர்களுடைய தோஷத்தை மறைப்பதால் உடலின் தோஷத்தை மறைக்கும் சட்டைபோலானதால், எல்லாம் இசைந்தவராகத் தங்களைத் தாங்கள் எண்பிப்பதும் இதற்குத் துணையாகப் பல ஆஸ்திகர்கள் புகழ்வதுமே பசுத்தோல் போலாகி அது புலியுருவை மறைப்பது போல் இவர் நிலையை மறைத்து ப்ராமாணிகர்களென்றே ப்ரமிக்கச் செய்து விட்டதால் இவர்கள் प्रच्छन्नबाह्यர்கள். இவர்களுடைய வேத ப்ராமாண்ய ஸ்வீகாராதி வேஷம் இவர்கள்மேலுள்ள சட்டை. இவர்களைக் காணாதாரும் இவர்களை நல்லோராக நினைக்கும்படி எங்கும் புகழ்ந்து சொல்லித் திரியுமவர்கள் மேன்மேலானசட்டைகளாவர். என்னு

களில் பல உபாக்யானங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

6 இப் பாஷண்டர்களுக்கெல்லாம் அநர்ஹிதங்களான தர்க்

மிடம் = என்கிற விஷயம் பல உபாக்யானங்கள். இந்த்ரன் ஸகர மஹாராஜனின் அச்வமேதக் குதிரையை யபஹரித்து விட்டுத் தான் அடிபடாமைக்காக தபஸ்விவேஷம பூண்டு ஓடினான். ராவணாதிகள் தவறுக்காக ஸந்யாஸிவேஷம் பூண்டார்கள். पाषण्डिनो विकर्मस्थान् बैडालव्रतिकांस्तथा। हैतुकान् बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्॥ पुंसां जटाभरणमौण्ड्यवतां वृथैव मोघाशिनामखिलशौचबहिष्कृतानाम्। तोयप्रदानपितृपिण्डबहिष्कृतानां संभाषणादपि नराः नरकं प्रयान्ति என்றவாறான வசனங்கள் வேஷதாரிகளுடைய சேர்க்கையை விலக்குகிறன.

6 प्रत्यक्षप्रमथनपश्यतोहरत्वात् निर्दोषश्रुतिविमतेश्च बाह्यधर्मः। दुस्तर्कप्रभवतया च वक्तृदोषस्पृष्ट्या च प्रजहति रङ्गचन्द्र! वृद्धाः என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடி பாஹ்ய குத்ருஷ்டி பக்ஷங்களெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான தோஷம் பாதகமான தர்க்கங்களும் ப்ரமாணங்களும் ஒழுங்காயிராமையும் ப்ரபல ப்ரமாணங்களாலே பாதிக்கப்படுகையும். ப்ரமாணங்களாவன—ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என்பவை, தோஷமூலமான ப்ரத்யக்ஷத்தைக் கொண்டு சங்கு மஞ்ச நிறமென்றால் அந்த ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணமாகுமா. அதுபோல் ஒவ்வொரு ப்ரமாணமும் தோஷமிராமலிருக்க வேண்டும். பெரும்பாலாக ப்ரமாணத்தினால் நிர்ணயம் செய்வதற்குத் தர்க்கமும் துணையாகும். அதற்கு ஐந்து அங்கங்கள்

ங்களை परिकराங்களாகக்கொள்ளுகையும், उपजीव्य प्रत्य-

ஐந்தும் நிறைந்திருக்க வேண்டும், உதாரணம்— இம் மலை நெருப்புள்ளது புகையிருப்பதனால் என்று அனுமானம் செய்கிறான், அப்போது ஒருவன் புகையிருக்கட்டும், நெருப்பில்லாமலிருக்கட்டுமென்று கேட்கிறான். இதனால் அனுமானம் பண்ணுகிறவனுடைய பக்ஷத்திற்கு விபரீதமான, நெருப்பில்லை யென்ற பக்ஷத்தை அவன் விரும்புகிறானென்றதாயிற்று. இந்த விபரீத பக்ஷத்தை விபக்ஷமென்கிறது. இதற்கு बाधकம் சொல்லாத வரையில் அனுமானம் ஸாதிக்காது அதனால் மேலே அவன் சொல்வதாவது—நெருப்பு அங்கே யிராமற்போனால் புகையும் இருக்கவாகாது என்றதாம், இதுதான் தர்க்கம். இது विपक्षबाधकமெனப் படும். இது தர்க்க மாகவேண்டுமானால் ஐந்து அங்கங்கள் உள்ளனவா என்று கவனிக்க வேண்டும், அவையாவன—நெருப்பில்லாமையாகில், புகையில் லாமையுமாம் என்று अग्न्यभावத்துக்கும் धूमाभावத்துக்கும் வ்யாப்தியென்ற ஒன்றோடொன்றின் இணைப்பு ஓர் அங்கம். இந்தத் தர்க்கத்திற்கு எதிராக = மறுப்பாக வேறு தர்க்கம் இருக்கலாகாது இதனை ஆக்ஷேபிக்க முடியாதுஇது तर्कप्रतिहति. நெருப்பு புகைக்குக் காரணமாயிற்றே காரணமிராமல் கார்யம் வருமோ? இப்படி புகையிராமற் போயிடுமென்றால் கேட்டவனுக்கு அந்த धूमाभावपक्षம் இஷ்டமாகாமலிருக்க வேண்டும் அத்துடன் அந்தப்பக்ஷம் அவன்கொள்கைக்கு அனுகூலமாயிருக்கலாகாது ஆக அநிஷ்டமா

ஷாதிவிருத்தஹேதுக்களை ப்ரயோகிக்கையும், அனாதிநிதன—அவி-

யிருக்கை, அநநுகூலமாயிருக்கை யென்ற இரண்டு அங்கங்கள், ஐந்தாவது அங்கமாவது இப்படி தூமாபாவம் இஷ்டமன்றி தூமமே இஷ்டமாகையால், அக்நயபாவமும் இஷ்டமாக முடியாது; அக்நியே இருக்கவேண்டுமென் கிற முடிவாம். இதற்கு விபர்யயபர்யவஸாநமென்று பெயர் இதன் பிறகு நெருப்பு இராமலிருக்கட்டுமென்று முன் கேள்வி கேட்டவன் அக்நயபாவத்திலே தனக் குள்ள விருப்பத்தை விட்டுவிடுகிறான். எதிர்வாதம் தீர்ந்த படியால் தூமமுள்ள விடமெல்லாம அக்நியுள தென்கிற வ்யாப்திஜ்ஞான முண்டாகிறது. உடனே அக்னிக்கு அனுமானம் இவ் வைநதில் ஏதேனும் அங்கஹீன மேற்பட்டால விபக்ஷபாதகமான தர்க்க மிராதாகை யால் வஸ்துவை நிர்ணயிக்க முடியாது இப்படி அங்கஹீனமாகாத தர்க்கம் பிறமதங்களிலே கிடைப் பது அரிது

தவிர, அனுமானமென்பது ப்ரத்யக்ஷத்தைப் பின்பற்றி வரும் ப்ரமாணம் மலையில் புகை யைக் கண்ணுல் கண்ட பிறகு தானே அக்னிக்கு அனுமானம். இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் அனுமானத்திற்கு உபஜீவ்யம் = சார்வாகிறது. இது போல், முதலில் ஒன் றை அனுமானத்தால் ஸ்தாபித்து விட்டு அது மூல மாக வேறொன்றை யநுமானம் செய்யுமிடத்திலே அனுமானமும் சார்வாகும். ஒருவன் ஒரு விஷயம் சொல்லக் கேட்டு அந்தச் சொல்லினின்று ஏதேனும் அனுமானம் செய்யுமிடத்திலே சப்த ப்ரமாணமும்

छिन्नसंप्रदायतையாலே निर्दोषமான वेदத்திற்கு विरुद्धங்களைச் சொல்லுகையும், भ्रम विप्रलिप्सादि दोषदूषितரான

சார்வாகும். உபஜீவயங்களான அவற்றுடன் முரண்படும்படி ஹேதுக்களை = அனுமானங்களைக் கூறலாகாது பிறமதங்களிலே சில விடங்களிலே இவையெய்லாம் காணப்பெறும் முக்கியமாக நாம் இசைந்த வேத ப்ரமாணத்திற்கு விருத்தமாகில் முழுமையும் விடத்தக்கதே வேதம் எங்களுக்கு ப்ரமாணமல்லவே யென்று அவர்கள் நினைக்கலாம். ப்ரமாணமாகாமைக்கு என்ன காரணம்? அவர்களே கூறவேண்டும். வேதம் எழுதிய புருஷர்களிடத்தில் நம்பிக்கையில்லையென்னில் புத்த ஜிநாதிகளைவிட அவர்களிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமைக்கு என்ன காரணம்? எழுதினவர் இன்னாரென்றே தெரியவில்லையே; எங்கே தோஷம் கூறுவது. சில நாட்களுக்கு முன் தானே வேதம் ப்ரசாரத்திற்கு வந்ததென்னலாகாது. ஆதி = ஆரம்பம், निधनம் = முடிவு என்றவையின்றி முற்காலம் முழுமையிலும் இருக்கின்றதே. முதலில் இருந்தபடி பின்னுலிராமல் மாறிமாறிப்படிப்பதால் நம்பிக்கையில்லை யென்னவொண்ணாது. अविच्छिन्न-संप्रदायமாயிருக்கிறது. ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் ஓதுவதென்ற முறையிலே என்றும் தொடர்ச்சியாய் வருகின்றதே.

இதற்கு நேர்மாறாக பாஹ்யர் இசைந்த ஆகமங்களே தோஷமுள்ளவையாகும். நம்மைப்போலே புத்தர் ஜினர் என்பவரும் ஜீவர்களானபடியால்,

புருஷர்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகை யும் திரண்ட தோஷம். அவர்கள் சொல்லும் தர்க்கங் களுடைய ஆபாஸத்தையும், ப்ரத்யக்ஷாதிவிரோதத்தையும் அவ்வோ அவஸரங்களிலே காட்டக்கடவோம்.

भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वात् என்கிற ந்யாயமாய் அவர்களுக்கும் ப்ராந்தி=விபரீத ஞானம் கூடும். மேலும் ஒருவர் சொன்னபடி மற்றவர் சொல்லாதபடியால் முரண் படுமவற்றில் ஒன்றை யிசைந்தால் மற்றவற்றிற்கு ப்ராந்தியோ, ப்ரஜைகளை ஏமாற்ற வேண்டுமென்கிற வஞ்சநாபுத்தியோ ஏதோ காரணமென்றே கொள்ள வேண்டும். सुगतो यदि सर्वज्ञः कपिलो नेति का प्रमा। तावुभौ यदि सर्वज्ञौ मतिभेदः कथं भवेत्? ப்ரமம், விப்ர லிப்ஸை=வஞ்சநாபுத்தி, இரண்டுமில்லை யென்றால், சொல்லும் போது வாய் குளறித் தவருகச் சொன் ஞர்களென்ருவது கொள்ளவேண்டும். அப்போது கரணாபாடவம் என்பது தோஷம். ஒரு புத்தர் நாலு சிஷ்யர்களுக்கு நாலுவிதமாய் அவரவரின் நோக்குக் கிணங்கி இச்சகமாகச் சொன்ஞரென்பதினின்றே, 'உண்மையில் நோக்கில்லை; எப்படியாவது வேத த்தை எதிர்த்தால் போதும்' என்ற கெட்ட எண்ண மிருப்பது கண்கூடு. அப்படிப்பட்டவர்களின் வாக்ய ங்களை ஆகமங்களென்று கொண்டாடும் பின்னுள்ளார் தங்கள் நிலையைத் தாங்களே உணரவேண்டும். இவ் வளவு தோஷங்கள் இருக்கின்றன என்பதை மேலே அவரவர் மதத்தைத் தனித்தனியே தூஷிக்குமிடத் திலே நாம் விரிவாகக் கூறப்போவதால் அவர்கள்

7 वेदम् नित्यनिर्दोषमாய்க்கொண்டு प्रमाणமாஞலன்றே परमतங்களுக்கு वेदविरोधம் दोषமாவது? वर्ण पद वाक्यங் களுக்கு प्रत्यक्षादिகளாலே अनित्यत्वம் தோன்றாநிற்க वेदம் नित्यமாம்படி என் என்னில், पदத்துக்கும் वेदத்துக்கும் नित्यत्वமாவது, सर्वकालத்திலும் एकरूपक्रम विशेष विशिष्ट

எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து எல்லாம் விட்டுப் பண்டைய வேதத்தைப் பின்பற்றுவதே நியாயமாகும்

7 எங்கள் மதங்களுக்கு எக்கேடு நேரிலும் சரி வேதம் நித்யமானது; எனவே நிர்தோஷமுமாகிறது என்பது எங்ஙனே. அது ப்ரமாணமாகாத போது அதற்கு விருத்தமாயிருப்பதால் எங்கள் மதம் தவறென்று கூறலாகுமோ, வேதம் நித்யமன்றென்பதற்கு ப்ரமாணம் உளது. வேதமாவது பல சொற்றொடர்ச்சி; மனிதன் வாயைத்திறந்து பேசும்போது வர்ணங்கள் = அக்ஷரங்கள் உண்டாகின்றன பல வர்ணங்கள் வரிசையாக ஒருவிதம் உண்டாக, பதங்கள் ஏற்படுகின்றன பதங்களின் சேர்க்கை ஒரு திரண்ட பொருளைக் கூறுமாகில் வாக்யமெனப்படும். அத்தகைய வாக்யங்களின் பல திரள்கள் நூல்களாகின்றன. வேதமும் இத்தகையதே. இப்படி வாய் மூலம் வேதசப்தங்கள் உண்டாவதும் அழிவதுமாய் காணலாயிருக்க, வேதம் நித்யமென்று எங்ஙனே ஏமாற்றுவது என்று பாஹ்யர் கேட்கலாம் இதற்கு விடை—வர்ணங்கள் அநித்யங்களென்பதை இசைகிறோம். அவ் வர்ணங்களின் தொடர்ச்சி தான் பதமும் வாக்யமும். ஆனாலும் பதங்கள் நித்யங்க

மாய்க்கொண்டு ப்ரயோகிக்கப்படுகையாலே. க்ரமவ்ருத்தி களுக்குப்போலே வர்ணத்துக்கும் வேதோக்தமான உத்பத்தி ஸ்தானங்களைக் கொண்டாலும், ஈச்வரனும் மற்றுள்ள ப்ரவர்த்தகருமெல்லாம் ஏக ரூபமாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே

ளென்போம். அதாவது வேதத்திலுள்ள பதங்கள் இவ்வாறே எல்லா கல்ப்பங்களிலும் வழங்கப் படுகின்றன பதங்கள் பிறந்தவை யாறைலும் போனது போனதே. மீண்டும் சொல்வதில்லை யென் றுதபடி திரும்பத் திரும்ப யாராவது ப்ரயோ கித்து வருவதால் ஆற்றின் வெள்ளம்போல் = போன வெள்ளம் போன்ற வெள்ளம் மீண்டும் வருகிறது போல் பதங்கள் வந்தவண்ணமிருப்பதைக் கொண்டு நித்யமென்கிறோம். அவைபோல் வேதமும் இப்போது எந்த முறையிலே அக்ஷரங்கள் வரிசைப் பட விளங்குகிறதோ, அப்படியே எல்லாக் காலத்தி லும் ஒதப்படுவதால் நித்யமெனப்படும். மற்ற நூல் கள் கவிகளால் செய்யப்பட்டவை ஒருகாலத்தில் புதி யனவாக உண்டாகி, அதற்கு மூன் இல்லாமல் அது போல் பின்னும் யாருக்கும் தெரியாமல் ஒழிகின்றன இவைபோல் அனுதியாயில்லை. அதனால் அவை அநித் யங்கள், அவற்றைக் கவிகள் இயற்றுகின்றனர். பின்னே சில நாள்களில் போய்விடுகின்றன. வேதம் அவை போலன்றி என்றும் ஒரேவிதமாய் ஸ்வரம் கூட மாறுமல் விளங்குவதால் நித்யமெனப்படும். இதுவரையில் ஊழிதோறூழி வந்தது போல மேலும் தொடரும். ஏகரூபக்ரமவிசேஷவிசிஷ்டமாய் = இது

पदत्वेदयम् वेदत्वेदयम् नित्यमेन्नलாம்.
8 वर्ण नित्यत्वमुण्டாनாலும் पुरुषबुद्ध्यधीनक्रमविशेषம्

முதலெழுத்து இது இரண்டாமெழுத்து, இது முதற்பதம் இது மேற்பதம் இது கடைப்பதம், கடையெழுத்து என்ற க்ரமம் சிறிதும் மாறுவதில்லை க்ரமமாவது ஒன்றின்பின் ஒன்றாகை ஒருவன் சொல்லும்போது அவ்வர்ணங்கள் போல் அவற்றின் க்ரமமும் உண்டாக்கப்படுகிறது. மற்றொருவன் அதையே சொல்லும் போதும் வர்ணங்களுடன் அத்தோடு அவ்வர்ண முறையும் உண்டாவதே. ஆனாலும் முன் வர்ணமுறையும் பின் வர்ணமுறையும் வெவ்வேறாயினும் ஏகரூபம்=ஒரேவிதமாம். ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்திலீச்வரன் பிரமனுக்கு உபதேசிக்கும் போது அவன் திருமுகத்தில் வேதாக்ஷரங்கள் உண்டாகின்றவையே. ஆனால் எம் முறையில் என்னில், முன் கல்பத்தில் அவன் ப்ரசாரம் செய்த வேதம் அவ்வாறே அவன் மனத்திலிருப்பதாலும் ஒரே விதமாக தர்மாதர்ம வ்யவஸ்த்தை குலையாமலிருக்க வேண்டுமென்றும் அதே க்ரமத்தில் உபதேசிக்கிறான். இப்படியே ஒவ்வொரு கல்பத்திலும், எனவே ஈச்வரன் ஒருநாள் புதிதாக இயற்றினனென்று சொல்லவாகாதாகையால் வேதம் அபௌருஷேயமாகும்.

8 கேள்வி—அக்ஷரங்கள் அப்போதைக்கப்போது உண்டாகின்றன என்று சொன்ன பாஹ்யரின் பக்ஷத்தில் நின்றுகொண்டே வேதம் நித்யமென்று ஸ்தாபித்தீரே என்று மெச்சுகிறோம். ஆனாலும் இது

கொண்டபோது अनित्यत्वम् வரும். शब्दाधिकरणத்தில் शबरस्वाम्यादिकள் वर्ण नित्यत्व व्याख्यान् பண்ணின இடம் अनपेक्षितवचनம் । बौद्धादिकளைக் குறித்து वैभववाद

நேர்த்தியான வழியல்ல. வர்ணங்கள் எல்லாம் நித்ய மென்றல்லவோ 'மீமாம் ஸையில் ஜைமிநிமஹர்ஷி வரைநதிருக்கிருரென்னில்—ஜைமிநி அவ்வாறு கூற வில்லை. அவர் ஸூத்ரங்களுக்கு உரையிட்ட சபர ஸ்வாமி, குமாரிளபட்டர் போன்ற பாஷ்யகாரவார்த் திககாராதிகள் கல்பபித்த வழி அது. உண்மையான ஜைமிநி ஸூத்ரார்த்தம் நமது ஸேச்வரமீமாம்ஸை முதலான நூல்களிற் காணலாம். ஏனெனில் வர் ணம் நித்யம்மென்றதாலே வர்ணராசியான வேதம் நித்யமாகாது. அப்படியாகில் உலகிலுள்ள காவ்ய நாடக புராணதிகளான எல்லா க்ரந்தங்களும் நித்ய மாய் விடும். அக்ஷரங்கள் நித்யமாளுலும் இப் பதத் திற்குப் பிறகு இந்தப் பதமென்று பதங்களை புருஷர் கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான க்ரமத்தில் சேர்த்துச் சொல்வதாலே புதிய புதிய க்ரமத்திற்கிணங்க க்ரந் தங்கள் அநித்யமாகிறன என்ருல் இதுபோல் வேதத்திலும் புருஷமூலமாகவே பதக்ரமம் ஏற்பட வேண்டியிருப்பதால் வேதத்திற்கும் அநித்யத்வம் வரும். ஆகையால் வர்ணநித்யத்வம் வேதநித்யத்வ ஸாதகமாகாது. வர்ணங்கள் அநித்யமாயிருந் தாலும் நாம் கீழே கூறியவாறு வேதநித்யத்வம் ஸித்திக்கக்கூடுமாகையால் மீமாம்ஸகவ்யாக்யாதாக் கள் எதற்காக வர்ணநித்யத்வம் ஸ்த்தாபிப்பது?

மாகவுமாம் அவ்வதிகரணத்தின் ஶப்தார்த்தமும் தாத்பர்யமும் ஸேஶ்வரமீமாம்ஸையிலே விஶதமாகச் சொன்னோம்.

५ ஸம்ஸ்க்ருதபதங்கள் எல்லாம் அநாதியாக அர்த்தவிஶேஷங்களிலே அபாதிதநியதப்ரயோகங்களாய்ப் போராநிற்க லோகத்திலே சில ஶப்தங்கள் ஸாங்கேதிகங்களாகக் கண்ட

அது அபேக்ஷிதமன்றே. ஆக அநபேக்ஷிதவசநமென்கிற நிக்ரஹஸ்த்தானமாம் அல்லது பௌத்தர் முதலானோர் வர்ணங்கள் அநித்யமானால் வேதம் அநித்யமேயாகவேண்டுமே என்று கேட்டபோது உடனே அவர்களை யடக்குவதற்காக கம்பீரமாக வர்ணங்கள் நித்யங்களே என்று கூறி மறுத்தார்களென்ன வேண்டும் உட்கருத்து வேறென்னலாம்.

9 வினா—வேதம் அநாதி. வேதத்தினுள் இருக்கும் ஒவ்வொரு ஸம்ஸ்க்ருதசப்தமும் அநாதி என்கிறீர்கள். சப்தங்களுக்கு ப்ரயோகமென்பது கருதிய அர்த்தத்தைக் கூறுவதற்கிணங்க வெவ்வேறு க்ரமத்திலிருக்கும். வேதமும் அர்த்தங்களைக் கூறவே வந்தவை வாக்யத்திற்குப் பொருள் கூறுவது பதங்களின் பொருளை யறிந்த பிறகேயாம். இப்பதத்திற்கு இது பொருள் என்பதை யுணர்வது எவ்வாறு? घट என்ற சொல்லுக்குக் குடத்துடன் ஸம்பந்தம், पट என்பதற்கு ஆடையுடன் ஸம்பந்தம் என்கிற வ்யவஸ்த்தை எதனால்? சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் ஸம்பந்தம் ஒன்றும் காணவில்லை. சொல் முகத்திலுண்டாகிறது. பொருள் வெளியிலேயிருப்பது. அதனால் உலகில் பிறந்தவர்களைப் புதிது புதிதாகப்

அளவைக்கொண்டு மற்றுமுள்ள सर्व பதங்களும் सांकेतिकங்கள் என்று अनुमिப்பார்க்கு विपक्षबाधकமில் லாமையாலும் संस्कृतसर्वशब्दங்களுக்கும் संकेतयिता என்று ஒருவனை संप्रतिपन्नமாகக் காட்டவொண்ணுமை யாலும், सर्व लोक परिग्रह முண்டாம்படி अर्वाचीनரிலே ஒருவன் இப்படி संकेतिक்கைக்கு संभावனையில்லாமை யாலும், शक्यभावादिमूल अप्रंशादि प्रतिबन्दि अनुपप ர்ளுந

பெயர் வைத்து அழைக்குமிடத்திலே அச்சொற்களுக் கும் அவர்களுக்கும், பெயர் வைப்பவரின் ஸங்கேதமா கிற நோக்கமென்கிற இச்சை தவிர வேறு காரணம் தெரியாமலிருப்பதால் அவைபோல் எல்லா சப்தங் களுமே (ஸம்ஸ்க்ருதசப்தங்கள் உள்பட) ஒவ்வொரு காலத்தில் சிற் சில பெரியோர் செய்த ஸங்கேதத் தின் மேல் வழங்கப்படுகிறன என்று ஸங்கேத மூல மான ஸம்பந்தத்தையே ஊஹிக்கவேண்டும். எனவே அந்த ஸங்கேத காலத்திற்கு முன் அச்சொற்கள் இல்லையென்று சொல்லவேண்டியிருப்பதால் பதங் கள் அநாதியாகா. அதனால் வேதமும் அநாதியல்ல.

விடை—எல்லாச் சொற்களும் ஸங்கேத மூலம் பிறந்தவை, அவரவர் பெயர் போல என்ற அனுமா னத்தை மறுத்து, ஸங்கேதமின்றியே சொல்லாக லாம் என்று எதிர்ப்பக்ஷம் கூறினால் அந்த விபக்ஷத் திற்கு बाधகமாக அதாவது உங்கள் பக்ஷத்திற்கு அனுகூலமாக, தர்க்கம் என உளது, எல்லா ஸம்ஸ் க்ருதச் சொற்களுக்கும் ஸங்கேதம் செய்தவர் யார் என்னவாகும். பிற்காலத்தில் சிலர் செய்த ஸங்கேத

யாகையாலும், जगदादियिலே ईश्वरன் संकेतித்து இப்படி (ஸங்கேதித்தபடி) ப்ரதிஷ்டிதமான் என்கைக்கு (இற தற்கு) ஒரு ப்ரமாணமில்லாமையாலும் 'सर्वेषां तु स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक्। वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक् संस्थाश्च

மென்றுல ஸாமான்ய ஜனங்களும எங்கும் அதனை பரிகர ஹிப்பது ஸாலபமன்று 'இதர பாஷையிலுள்ள சொறகளுக்கு மட்டும் ஸங்கேதம் யாருடையதாகச் சொல்லக்கூடும். அதனுல அவையும் அநாதியாகுமே' யென்னில்—ஸம்ஸ்கிருத சப்தங்கள் பேசி வரும்போது செவ்வையின்றி வாயில் வந்தபடிபேசினுர்கள் அதனின்று அபப்ரம்சங்களாக, சிதைவாகப் பல பாஷைகள் தோன்றின ஒரு गो சப்தம், गावी, गोणी என்றவாறு வெகுவாக மாறிற்றென்கிருர் மஹாபாஷ்யகாரர் அப்படி அபப்ரம்சமான சொற்களைக் கேட்கும்போது இல க்கணத்திற்கு இணங்கிய சொற்களை யறிந்தவர்கள் இச்சொல்லைச் சொல்லமாட்டாதே இவ்வாறு வேருகச் சொல்லுகிருனென்று தேறி, அர்த்தமில்லாத அப பரம்சத்திற்குக கருதிய அர்த்தத்தை நல்லசொற்கள் நினைவுக்கு வநததாலறிகின்றனராகையாலே அவற் றிற்கு ஒரு ஸங்கேதமும் வேண்டுவதில்லை, அபப்ரம்ச த்திற்கு மூலமான சப்தத்திற்கு எந்தக் காரணத் திஞல் அநதந்தப் பொருளில் ப்ரயோகமென்பதே ஆராயப்படவேண்டும், ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தி லே சொல் கற்பிக்கும் ஈச்வரன் வைத்த ஸங்கேத மாகட்டுமே யென்னில், அவன் அதற்கு முன் கல்ப்ப த்தில் பேசினவண்ணம் பேசுவிக்கிருனென்பதை

निर्ममे ॥' என்றும், 'नाम रूपं च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम् । वेदशब्देभ्य एवाऽऽदौ देवादीनां चकार सः ॥' என்றும் மநு பராசராதிகள் நித்யமான வேதத்திலுள்ள பதங்களையே ஜகத்காரணபுருஷன் யதாபூர்வம் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலும், இப்படிக்கு ச்ருதிதானும் உண்டாகை

விட்டு, புதிதாக வேறுவிதமாக ஸங்கேதம் செய்கிறானென்ற கற்பனை எதற்காக, பழைய சொற்களென்பதே ஸுலபமாய் கொள்ளக்கூடியது. மேலும் ப்ரமாணங்களும் முன் கல்ப்படியே சொற்கள் சொல்லப்படுகிறன என்பதை யறிவிக்கின்றன, "பிரமன் தேவமனுஷ்யாதி பிறவிகளுக்கும் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களுக்கும் பெயர்களையும் செயல்களையும் தனித்தனியாக வேதத்திற் காணும் சபதங்களினின்று கண்டுபிடித்துத் தகுந்த உருக்களையும் அமைத்தான்", "தேவாதி ப்ராணிகளுக்கு, தான், மனிதன் பிராம்ணன் க்ஷத்ரியன் மிருகம் பக்ஷி மரம் செடி என்றாற்போன்ற சொற்களையும் உருக்களையும் செயல்களையும் வேதசப்தங்களைக்கண்டு அதன் மூலம் பிரமன் செய்தான்" என்றனவே. இதனின்று முன் கல்பத்திய வேதம் பெற்றவுடன் அதிற கண்டபடி ஸ்ருஷ்டி செய்தானென்றால், இந்த வேதச்சொற்கள் போன கலப்பத்திலுமிருந்தவை என்பது தெளிவு. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஈச்வரன் ஸங்கேதம் செய்தானென்பதற்கில்லை மனுபராசரர்கள் சொன்னாரென்பது மட்டுமல்ல வேதமே स भूरिति व्याहरत्, भुवमसृजत. பூ என்ற சொல்லை ஓதினார்.

யாலும். संस्कृतसर्वपदங்கள் अनादिகளாகக் குறையில்லை.
10 இவை सांकेतिकங்களென்கிற वेदावलम्ब वैशेषि-

அதன் படி பூமியைப் படைத்தார் என்கிறது இவ்வளவால் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அந்தந்தச் சொல்லுக்கு அந்தந்தப் பொருளைக் கூறும் தன்மை இயற்கையானது முன்முன் வியவஹாரத்தைக் கொண்டு இதனையறிவதாம் வேறு ஸங்கேதாதிகள் வேண்டா என்றதாயிற்று ஆகையால் சொற்கள் அந்தந்தப் பொருளிலே அநாதியாகலாம்.

10 இப்படியிருக்க, தார்க்கிகர், सामयिकः शब्दादर्थप्रत्ययः என்றது சரியல்ல சொல்லுக்கு அந்தந்தப் பொருளைக்கூறும் சக்தியாவது ஸங்கேதமே (ஸமயமே). அதாவது ஈச்வர ஸங்கேதம் வேதசப்தங்கள் ஈச்வரனால் இயற்றப்பட்டவை; ஈச்வர ஸங்கேத மூலம் வழங்கப்படுகிறன என்றனர் அவர். இது பாஹ்யமதத்திற்கு அநுகூலமன்று. வேதம் அநித்யமானாலும் ப்ரமாணமாகுமென்று பாஹ்யமதத்தைப் புறக்கணிக்கவே ஸாதகமாகும் புருஷன் செய்யாமல் ப்ரபந்தம் உண்டாகுமா என்ற கேள்விக்கு ஈச்வரனென்ற புருஷன் செய்தானென்று இவர் பரிஹாரம் பணித்தனர். இதை நாமும் இசையலாம். ஆனாலும் வேதவாக்ய விரோதமிருப்பதால் நாம் இசைவதில்லை வைசேஷிக ஸூத்ரம் கீழே கூறியதை, सामयिकत्वाच्छब्दार्थप्रत्ययस्य என்று கௌதமரும் கூறினர். வேதாவலம்பிகளாய் வேதப்ராமாண்யத்தை ஸ்தாபிக்கும் தார்க்கிகராயிருந்தும் அவர் சொல்வது வேதமார்க்கத்தை விட்டு

விலகினதாகும். முன் கல்பத்து வேதச்சொற்களைக் கொண்டு உலகு படைக்கப்பட்டிருக்க, உலகைப் படைத்து அதில் வஸ்துக்களை வ்யவஹரிப்பதற்காக ஈச்வரன் சொற்களைச் செய்து ஸங்கேதம் செய்தா னென்பது வேதவிருத்தமன்றோ

நாம ரூபஞ்ச என்ற பராசர வாக்யம் கீழ் கூறினம் பதஞ்ஜலி என்ற மஹாபாஷ்யகாரரும், 'குயவன் வீடு சென்று குடம் செய்து கொடு என்பது போல் வையா கரணனின் வீட்டுக்கு வந்து சொல் செய்துகொடு என்று யார் கேட்கிறார்கள்? சாப்திகர்கள் சப்தங்களைச் செய்பவரல்ல. பாணினி இப்பொருளில் இச்சொல் என்று சொன்னால் அவர் அதற்கு ஸங்கேதம் செய்வ தாகாது சப்தமும் அதற்கு அநதப்பொருளைக் கூறுந் தன்மையும் இயற்கையானது' என்று கருதுகிறார்.

சிலர் ஸ்போடம் நித்யமென்று பாஷ்யத்திற்குக் கருத்துக் கூறியது தவறாகும் வர்ணஸமுதாயங் களான பதங்களே நித்யம். வியாகரணமானது பதங்களைச் செய்வதற்கு வந்ததன்று, பத³கரணமில்லை. பத³ஸம்ஸ்கரணம் அதனால் ஸம்ஸ்க்ருதமென்கிறோம். வ்ரீஹீந் ப்ரோக்ஷதி என்று நெல்லுக்கு ப்ரோக்ஷணத்தை விதித் தால் அந்த ப்ரோக்ஷணம் நெல்லைச் செய்வதன்று, நெல்லுக்கு ஸமஸ்கரணம் அதற்கு ஒரு சிறப்பை= சுத்தியை யளிக்கிறது. அதுபோல் வியாகரண ரீதி யில் சொல் அமைந்தால் அதற்கு அபப்⁴ரம்ஶமென்கிற தோஷமில்லை யென்றதாம் 'ந ம்லேச்சி²தவை, நாபபா⁴ஷிதவை'

वाक्यविरोधமும் வரும். இத்தாலே वेदवाक्यपौरुषेयत्व-प्रतिपादनமும் दत्तोत्तरம். वाक्यत्व-वेदत्वाद्यनुमानங்களுக்கு विपक्षेबाधकाभावादிகளையும் वेदनित्यत्वம் சொல்லுகிற श्रुति - स्मृतिवाक्यஙகளாலே बाधத்தையும் கண்டுகொள்வது. 'प्रतिमन्वन्तरं चैषा श्रुतिरन्या विधीयते' என்றது

अपशब्दங்களை ப்ரயோகிக்க லாகாதென்றன்றோ விதியிருப்பது ஆக நித்யமான சொல்லைக் காண்பதற்கே வியாகரணம்.

மனுவ்யாஸாதிகளும் அவ்வாறே சென்றனர். இதனால் வேதம் ஈச்வரனென்ற புருஷனால் செய்யப் பெற்றதென்று 'बुद्धिपूर्वा वाक्यकृतिर्वेदे' 'तत्प्रामाण्यमाप्तप्रामाण्यात्' என்று வைசேஷிகநையாயிகர்களின் நிர்ணயம் ந்யாயமாகாதெனக वेदம் आधुनிகரின் கரநதம் போல் பௌருஷேயம் வாக்யமாக அமைந்திருப்பதால் என்ற अन्वयानुमानமும், வேதம் ஸர்வஜ்ஞனால் செய்யப்பெற்றது வேதமாய் (மற்ற ப்ரபநதம் போலன்றி) விலக்ஷணமாயிருப்பதால், ஸர்வஜ்ஞன செய்யாமலிருந்தால் இவ்வாறிராதென்ற व्यतिरेकानुमानமும் பிசகாகும் विपक्षबाधकம் அதாவது தார்கிகர் ஸாதிப்பதை மறுததால் அதற்கு बाधकமாய் தங்களுக்கு அனுகூலமான தர்க்கம் கூறவியலாதே கேவலவ்யதிரேகியென்ற அநுமானமேகிடையாதெனறும் ஆளவநதார் முதல் பெரியோர் ஸ்த்தாபித்திருக்கினறனர் இப்படி ஓரே வேதம் எல்லா கல்ப்பங்களிலுமிருக்குமென்றால் ஒவ்வொரு மந்வந்தரத்திலும், (அதாவது பதினலு மந்வநதரங்கள் கொண்ட நீண்டகாலம் கல்ப்ப

तत्काल नियत-अनादिवेदप्रवर्तनपரம்

11 ऋषிகளுடைய सूक्तकाण्डमन्त्रकृत्ववचनமும் याज्ञवल्क्य-वेदवलृप्तिवचनமும், विश्वामित्रादिसंज्ञक-पूर्वपूर्वऋषिदृष्टवेद-

---

மெனப்படும். (அதன் ஒவ்வொரு பகுதியிலும்) வெவ்வேறு வேதம் விதிக்கப்படுகிறது = செய்யப்படுகிறதென்கிற வசனம் விரோதிக்குமே யென்னில் அதன் பொருள் வேறு ஒவ்வொரு வருஷமும் வஸந்தாதி காலம் மாறி மாறி வருவது போல் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் ஒவ்வொரு மந்வந்திரத்திலும் இந்த்ரன தேவதைகள் ரிஷிகள் போன்ற பலர் மாறுவதுண்டு அந்தந்த தேசகாலங்களுக்குத் தக்க வேதபாகங்கள் எல்லாம் அநாதி வேதத்திலடங்கியிருக்கிறன. அந்தந்த பாகத்திற்கு அவ்வப்போது ப்ரசாரம் விதிக்கப் படுகிறது. புதிதாக வேதம் எழுதுவதில்லையென்க

11 இனி ரிஷிகளே வேதங்களைச் செய்ததாகத்தெரிகிறதே. विश्वामित्रस्य सूक्तं भवति இத்யாதியால் ऋग्वेदத்திலுள்ள ஸூக்தங்களெல்லாம் பல ரிஷிகளால் செய்யப் பெற்றது ஸ்பஷ்டம். தைத்திரீயத்தில் காண்டங்களாகப் பிரித்து ப்ரஜாபதி அக்னி முதலானோர் காண்ட ரிஷிகளென்றார்கள். मन्त्रकृतो वृणीते என்று மந்த்ரம் பண்ணினவர்களை வரிக்கவேண்டுமென்றதால் மந்த்ரங்களெல்லாம் அநித்யமென்றதாம் சுக்ல யஜுர்வேதம் இயற்றியவர் யாஜ்ஞவல்க்யர் அவருக்கு முன் அந்த வேதமில்லையென்று எல்லோரும் இசைந்ததே அது போலெல்லாமென்னில்—இதற்கு உத்தரம் கேண்மின்.

भागத்தை **अव्यय**ம் பண்ணுதிருக்கச்செய்தே **सुकृतविशेष-वश**த்தாலே கண்டு **प्रवर्ति**ப்பிக்கையைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஜீவ ஸநாதந தர்மநூலான வேதம் கலப் பந்தோறும் அவசியமாகுமென்னும் யுக்தியையும் ஸ்பஷ்டமான வசனங்களையும் அனுஸரித்து, 'வேதம் உண்டான காலமொன்றில்லை அது சாச்வதம்' என்று தெரிந்த பிறகு கூழ்க்கூறிய ஆக்ஷேபங்களுக்கெல் லாம் தக்கவாறு ஸமாதானம் யோசிப்பதே தகும்; அவ்வாறே சொல்லியுமிருக்கிறார்கள். அதாவது— **विश्वामित्रस्य सूक्तं भवति** இத்யாதி வாக்யங்களுடன் நிலையாகச் சேர்ந்திருக்கும் வேதங்களை அடியிலே பகவான் தன் மகனை பிரமனுக்கு அனுப்ப, அவர் பெற்று இந்த பாகம் விச்வாமித்ரர்மூலம் ப்ரசாரமாக வேண்டும் ஸூக்தம், இந்த காண்டம் அக்னியாதி மூலம், இந்த மந்த்ரம் இன்னார் மூலம் ப்ரசாரமாவ தென்றெல்லாம் தெளிந்து அத்தகைய விச்வாமித் ராதிகளைப் படைத்து நீங்கள் தவப்பெருமையால் காணவேண்டுமென்று உபதேசிக்க அவர்கள் அவ் வாறு செய்து ப்ரசாரம் செய்கின்றனர். இப்படி இதற்கு முன் கல்பத்தில் விச்வாமித்ராதிகளால் இப்படி காணப்பெற்ற பாகங்களை இப்போதும் அப் பெயர் கொண்டவர் கண்டு ப்ரசாரம் செய்வதால், அவருடைய ஸூக்தம், அவருடைய காண்டம் அவர் மந்த்ரகர்த்தா என்றெல்லாம் வ்யவஹரிப்பதாம். மந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலே புது மந்த்ரங்களை நிர்மாணம் செய்ய வழி கூறப்பெற்றுள்ளது. வேதத்திலுள்ள

மந்த்ரங்கள் நித்யங்களானாலும் புதிய மந்த்ரம் மேன்மை யுடையதாகச் செய்பவருக்கு என்ன ப்ர பாவமோ அது இவர்களுக்கும் இருப்பதாக நாம் கௌரவிக்க வேண்டுமென்பதற்காக, மந்த்ரத்ரஷ் டாக்கள் என்றுமே மந்த்ரகர்த்தர்களென்பதென்க.

12 இதனினறு மற்றொரு கேள்விக்கும் மறுமாற் றம் அறியப்பெறும்.-அதாவது-வேதம் எப்போதுமுள தாகில் அதில் எப்போதுமுள்ள வஸ்து தான சொல்ல வாகும். ஏதோ ஒரு சமயம் உண்டாகும் வஸ்துவை வேதம் சொல்லவியலாது. அவ்வாறாகில் அந்த வஸ்து உண்டான பிறகு தானே அதைப் பற்றி வேதம் பிறந்திருக்கும் எனவே அந்தந்த இடம் அறுதியாகாது ஆகையால் விச்வாமித்ராதி ரிஷிகளை யும் அவர்களின் க்ருதிகளையும் கூறும் வேதம் சாச்வத மாகுமா என்று கேள்வியாம் உத்தரமாவது-வேதத் தில், மனிதன் மாடு தானியம் மரம் செடியெல்லாம் சொல்வது தகுமா, தகாதா. அவை ஆகி அழியும் பொருளானாலும், ஒன்று போனாலும் அதைப்போன்ற மற்றொன்று பின்னே வந்த வண்ணமிருப்பதால் ப்ர வாஹ நித்யமெனப்படுமாகையால் குற்றமில்லை யெனில், அதுபோலவே விச்வாமித்ராதிகள் என்ற பெயரும் ப்ரதானமான செயலும் ஒரே விதமாயிருக் கும் பலர் மேன மேல் வந்த வண்ணமிருப்பதால் ப்ரவாஹ நித்யர்கள் வேதத்தில் இந்த்ர சந்த்ர ஸூர்யாதிகளைச் சொல்வதும் இதனால் கூடுமென்று

व्रीहि[यव]पश्वादिகளைப்போலே இந்த்ராதிகளும் प्रवाहनित्य ராகையாலே परिहृतம். काठकादिसमाख्याविशेषங்களும் இப்படி प्रवाहनित्यप्रवर्तकविशेषसबन्धनिबन्धनங்களாகையாலே पौरुषेय-त्वहेतुக்களன்று.

13 जगत्कारणपुरुषன் பக்கலிலே வேதங்கள் ஜநித்தன

தேறியதால் நித்யமான வேதத்திற்கு அநித்யார்த்த ஸம்யோகம் = அநித்யமான வஸ்துவைக் கூறுவதென்பது கூடாதென்ற கேள்வி யொழிந்தது. பூர்வமீமாம்ஸையிலும் இவ்விஷயம் விசாரித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்லும் ஸமாதானம் சிறிது வேறுபடும். அது வியாஸர் இசைந்ததன்று. விரிவு ப்ரஹ்மஸூத்ர வியாக்யானங்களில் தேவதாதிகரணத்திற் காண்க. இனி, காடகம், காலாபகம் என்றவாறு வேதபாகங்களுக்குப்பெயர் வழங்கப்படுகிறதே. கடர் கலாபர் போன்ற ரிஷி சொன்னதால் தானே அப்பெயரென்னில்—இதற்கும் இதே விடை. இப் பெயர் உள்ளவர்களே புந: புந: பிறந்து ப்ரசாரம் செய்கின்றனர். அந்தந்த பாகத்திற்கு ப்ரசாரம் தொடங்குகிறவர்களெல்லாரும் கடர் கலாபர் என்றவாறு வழங்கப்பெறுவர்.

13 ஆனாலும் 'ரிஷிகள் வேதமியற்றவேண்டா; தார்க்கிகர் கூறுமாறு ஸர்வேச்வரனே வேதம் நிர்மித்தானென்னலாமே. புருஷஸூக்தத்திலே அவனிடமிருந்து ரிக்வேதாதிகள் பிறந்தனவென்று சொல்லப்பட்டுளதே. छन्दांसि जज्ञिरे तस्मात् यजुस्तस्मादजायत என்ற जनिधातुவுக்குப் பிறவி தானே பொருள்

என்றதும் धात्वर्थமான प्रादुर्भावத்திலே तत्परம் இது ब्रह्मावுக்கு வேதங்களைக் கொடுத்தான் என்கிற வாக்யத்தாலே ஸுவ்யக்தம். இவ்வர்த்தம் "अनादिनिधना ह्येषा वागुत्सृष्टा स्वयम्भुवा । आदौ वेदमयी दिव्या यतस्सर्वाः प्रसूतयः" इत्यादि महर्षि-

என்னில்—வியாகரணத்தில் जनि-प्रादुर्भावे என்று அந்த தாதுவுக்கு ப்ராதுர்பாவம் பொருளென்றார். அதாவது தோற்றம். முன்னமே இருக்கும் வஸ்து காணப்படாமலிருந்து தோன்றுவதே ப்ராதுர்பாவம். அதனால் வேதம் உண்டாகவில்லையென்றே தெரிகிறது ஆடு மாடு குதிரை மனிதர் உலகம் எல்லாவற்றையுமே जनि தாது வாலதானே சொல்லியிருக்கிறது. அவையெல்லாம் நித்யமா என்னில். அவை அநித்யங்களென்று எல்லோரும் இசைந்திருப்பதால அங்கே அனுபவத்திற்கிணங்க சொற்பொருளை மாற்றிக்கொண்டாலும் வேதவிஷயத்தில் ஏன மாறறவேண்டும்? ஆடு மாடு முதலான த்ரவ்யங்களும் அநாதி. ஆகாரங்களுக்கே மாறுபாடு என்றும் அதன கருத்தாகலாம் வேதவிஷயமான ஜநி தாதுவுககு மட்டும் வியாகரணத்தில கூறிய முக்யார்த்தமே கொள்ளவேண்டுமென்று வேதமே காணபிக்கிறது சவேதாசவதரோபநிஷத்து பகவான பிரமனைப படைத்து அவனுககு வேதங்களை அளித்தானெனகிறது. 'வேதங்களையும் படைத்தான' என்று கூறவில்லை பாரதத்திலும், 'எந்த வேதத்தினின்று கண்டுபிடித்து ஸகல ப்ரஜாஸ்ருஷ்டிகளும் செய்யப்படுகின்றனவோ, திவ்யமாய வேத

वाक्यनिर्णीतம்.

14 द्वापरान्तங்களிலே व्यासप्रवाहमुखத்தாலே शाखा-भेदकरणமும் कालक्रमसकुचितप्रज्ञரான अधिकारिகளுக்கு ग्रहण सौकार्यार्थமான विभजनादिविषयமென்னுமிடம். 'तपसा ब्रह्म-

---

மென்கிற பெயருடையதாய் ஆதியும் (ஆரம்பமும்) निधनமும் (அழிவும்) இல்லாததுமான அந்த வாக்கானது ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் பகவானல் ப்ரசுரிக்கப்பெற்றது என்ற வாக்யம் முதலான வற்றினின்றும் இது நிர்ணயிக்கப்பெறும்.

14 வியாஸர் வேதத்தை நாலாகவும் பல கிளை களாகவும் பிரித்து ப்ரசாரம் செய்தாரே. அதில் காண்வசாகை மாத்யந்திநசாகை என்றுற்போன்ற பல கிளைகளில் சிற்சில விடங்களில் பாடபேதம் காண்கிறதே. அவற்றில் ஒன்றுதானே உண்மை யான வேதமாயிருக்கும். பிற சாகைகள் பின்னே வந்தவை என்னவேண்டுமே என்றெல்லாம் சங்கிக் கலாகாது. ஒவ்வொரு சதுர்யுகத்திலும் த்வாபர யுகத்தின் முடிவில் ப்ரஜைகளுக்கு ப்ராண சக்தியாதி களின் குறைவைக் கண்டு ஒவ்வொருவரை வியாஸ ராக்கி அவர்மூலம் சாச்வதமான வேதமே பாகம் பாகமாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. அப் பாகங்களுக்குக் கிளைகள் (शाखा) என்று பெயர். மரத்திலே கிளைகள் பிரிப்பதற்கு முன்னும் அவ்வாறே யிருப்பனவே யல்லது சிற்சில பாகங்களைத் தச்சனைக்கொண்டு இழைத்துக் கிளையாக்குவதில்லை. ஆக அந்தந்தசாகை அங்கங்கே காணப்படும் பாடபேதத்துடனே அநாதி

चर्येण व्यस्य वेदं सनातनम् இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்

15 ஓர் அளவுகளிலே सारस्वतपाठ संहितैकदेशसन्धाना(पठना)दि

யாயிருப்பனவேயாம். ஒவ்வொரு சாகைப்படி நடப்பவரும் எல்லா சாகைகளேயும் ஓதவல்லராய் கலிக்கு முன் இருந்தனர். கலியில் பிறகுத் தங்கள் வேதத்தோடு தாங்கள் நிற்கத் தொடங்கினரென்பதே விசேஷம். ப்ரஜ்ஞை ஸங்குசிதமாய் குறைவாயிருப்பவரே பெரும்பாலுமென்று க்ரஹண ஸௌகர்யார்த்தமாக—ஸுகமாய் க்ரஹிப்பதற்காக विभजनம் = பிரிவும் அதன்படி திட்டமாய் அத்யாபனமும். அதிக ப்ரஜ்ஞாதிகள் பெற்று ஒருவன் வியாஸரைப்போலே எல்லாம் அறிய முன்வருவானுகில் அவனுக்கு ஸ்வாகதமே = நல்வரவு கூறுவதாம். வியாஸர் என்கிற சொல்லுக்கு 'பிரித்தவர்' என்றே பொருள். தவத்தினுலும் ப்ரஹ்மசர்யமென்ற வேதபரிசயவைபவத்தாலும் ஸநாதநமாயிருந்த வேதத்தை வகுத்து'' என்றே ஸ்ம்ருதியிலுள்ளது.

15 ஆனுலும் தைத்திரீயத்தில் புதியதாக ஸாரஸ்வத பாடம் புகுந்திருக்கிறதே; அது அநாதியாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் ஓரித்யாதி. எல்லா வேதங்களிலும் ஸம்ஹிதை என்ற மந்த்ர பாகம் வேறு, ब्राह्मणभागம் வேறு என்றே யிருக்க இதிலே ஸம்ஹிதையின் ஏகதேசங்களிலே ப்ராஹ்மணா भागங்களுக்கும் ஸந்தானம் = இணைப்பு காண்கிறதே; இது பின்னுல் வந்த கலப்புதானே, விஷ்ணு புராணத்தில் வைசம்பாயனரிடம் ஓதின வேத

களி(ளா)லே வரும் स्वल्पक्रमवैषम्यमात्रம் प्रामाण्यविरोधि

பாகத்தை கோபம் கொண்ட குருவின் ஆஜ்ஞைக்கு இணங்கி யாஜ்ஞவல்க்யர் தம்முடைய உடலில் மூளையில் வைத்திருந்ததை மாம்ஸமாகக் கக்கிய போது மற்ற சிஷ்யர்கள் தித்திரி பக்ஷியுருக்களைக் கொண்டு அந்த மாம்ஸரூபமான வேதத்தைப் பரபரப்புடன் கண்டபடி உட்கொண்டார்கள். அதனால் மந்த்ர ப்ராஹ்மணக் கலப்பென்பர். மந்த்ரமாவது கார்யங்களை யனுஷ்டிக்கும் போது சொல்ல வேண்டும் வேதாம்சம். ப்ராஹ்மணமாவது செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களை விதிப்பதும், இந்த மந்த்ரம் இந்தக் கார்யத்திற்கு என்று விநியோகப்பதுமான பாகம். இக் கலப்பு அவர்கள் பக்ஷிகளாய் உட்கொண்டபோதாயிற்றென்று அறுதியிடமுடியாது. முன்னம் ஓதினவரே கண்டு உண்டதால் முன்னிருந்த முறை மாறாமல் கவனித்தே யுட்கொள்ளலாமே. ஆனாலும் அதற்கு முன்னாவது இக்கலப்பு புகுந்திருக்கவேண்டும். உண்மையில் வைசம்பாயனர், पैङ्गियास्कர், तित्तिरि. उखர், आत्रेयர் என்று குருசிஷ்ய க்ரமமும் தெரிவதால் तित्तिरि என்று ஒரு ரிஷியின் பெயராகும். ஸாரஸ்வத பாடத்தில் பதங்களை ஐம்பது ஐம்பதாகப் பிரித்து பஞ்சாசத் என்று வ்யவஹரித்து ஓதுகின்றனர். ஐம்பதின் முடிவானது, ऋक्, यजुஸ்ஸு இதில் நடுநடுவேயுமிருக்கலாம், क्रियापदத்தில் उपसர்கத்திலே ஒரு பஞ்சாசத்தை முடித்து க்ரியா பதத்தை மேலே சேர்க்கிறார்கள். துளிகூட அர்த்தத்

திற்கு ஸம்பந்தமிராமல் சொற்கணக்குமட்டுங் கொண்ட பிரிவு இது. பிரிக்கும் போது ஸ்வரங்கள் மாறுமே அப்போது பண்டைவேதமாகுமா. उपसत् என்ற ஹோமங்கள் மூன்று உண்டு. அதற்கு மந்த்ரம் या ते अग्ने என்றது. அதனிடையில் ஒன்றில் अयाशया என்றும், 2ல் रजाशया என்றும், 3ல் हराशया என்றும் भेदமிருக்கிறது, இப்படி பிரித்து ஓதவேண்டியிருக்க, याते अग्ने-ऽयाशया रजाशया हराशया तनूर्वर्षिष्ठा என்றவாறு மூன்றையும் சேர்த்து ஓதுகிறதே, இப்போது மந்த்ரக்ரமம் மாறிவிடாதா. தைத்திரீயத்தை प्राजापत्यம் सौम्यம், आग्नेयம் वैश्वदेवம் स्वायम्भुवம் என்று ஐந்து காண்டமாக ஐந்து ரிஷிகள் கண்டதாகப் பழைய பிரிவு. அத்தை ஓதுவதற்கு वेदव्रतங்கள் என்னப்பட்ட ஐந்து வ்ரதங்கள் होतृव्रतமித்யாதிகள் உள. அந்தந்த வ்ரதம் அனுஷ்டித்து அந்தந்த காண்டத்தை ஓதி முடிப்பது முறை. இந்த ஸாரஸ்வத பாடத்தில் ஏழு காண்டமாகப் பிரித்திருப்பதில் அந்த ஐந்து காண்டங்கள் வரிசையாக இராமல் நடுநடுவே பாகம் பாகமாகப் பிரிந்திருக்கின்றன. बोधायनीयगृह्यத்தில் काण्डानुक्रमणिकैயில் पौरोडाशिकம் இத்யாதியால், எந்த பாகம் ப்ராஜாபத்யாதி காண்டத்தில் எதில் சேருமென்று வகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்படி கலந்துவிட்டதால் ஸாரஸ்வத பாடக்ரமமாக இப்போது நடக்கும் அத்யயனத்தில் வேதவ்ரதங்களைத் தனித்தனியே பண்ணவியலாமல் எல்லாம் சேர்த்தே செய்து விடு